

ಬೆಳ್ಳಿ ಹಬ್ಬದ ಪ್ರಕಟಣೆ

ವೃದ್ಧಿಯ ಮಿಲನ

ಉಷಾ ನವರತ್ನರಾವ್

ಪ್ರಕಾಶ ಸಾಹಿತ್ಯ

ತಲಕಾಡು ಸುಬ್ಬರಾವ್ ಗಲ್ಲ,
ಅರಳೇಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-53

HRUDAYA MILANA--A Social Novel Written by Smt
Usha Navarathnaram, Published by Eureka Sahitya,
Thalagadu Subba Rao Galli, Cottonpet Bangalore 4-5.

ಮುಪ್ರಕರು :

ಶ್ರೀ ನಿರ್ಮಲ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್
23, 2ನೇ ಕ್ರಾಸ್, ಗೆಜ್ಜೆ ಬೆಟ್ಟಿಗಲ್ಲ,
ಬೆಂಗಳೂರು-560 053.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಇಷ್ಟು ಜೇಗಿ ಮೂರನೆಯ ಮುದ್ರಣವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು ಸಿವ್ವೆತ್ತರ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ. ಇದೇ ಲೇಖಿಯ ಅಭಿಮಾನ ಸತತವಾಗಿರಲಿ ಎಂದು ತುಂಬಿಹ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹಿನ್ನೆಲೆಮಾಡಿದೆ.

ಈ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಿಸಿರುವವರು ತನ್ನ ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹೊರತರಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಸಂಕೋಪದ ಭಾವಯುಕ್ತವಾಗಿ ಮುದ್ರಿಸಿದ ಮುದ್ರಕರಿಗೂ ಮುಖಚಿತ್ರ ಕಲಾಬಿಗರಿಗೂ ಸನ್ಮಾನವೆನಿಸಿತು.

ಬೆಂಗಳೂರು

ಉಷಾ ನವರತ್ನರಾಜ್

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತ ಮೂವರೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ತಿಂಡಿಯ ತಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ಹಾಗೆಯೇ ಇತ್ತು.

“ಯಾಕ್ರೋ ತಿಂಡಿ ತಿಂದಿಲ್ಲ ? ಸೇರೋಲ್ಲಾ ?” ಸೋದರತ್ತೆ ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಮಂತ ಡೈನಿಂಗ್ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಕೆಳಗೆ ಹೇಮಂತನ ಕಾಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಿವಿದನು. ಹೇಮಂತ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೆಮ್ಮಿದನು. ಸಂಗೀತ ತಿಂಡಿಯ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ದೂರ ಸರಿಸಿದಳು.

“ಅತ್ತೆ, ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಕೇಳ್ತೇನಿ. ನೀವು ನಿಜ ಹೇಳೋ ಹಾಗಿದ್ದೆ ಮೂರು ಜನರೂ ಇದನ್ನ ತಿಂದು ಎದ್ದು ಹೋಗ್ತೀವಿ.”

ಸುನಂದಮ್ಮ ಸೋದರಸೊಸೆಯತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಎಲ್ಲಾ ತಾಯಿಯ ಪಡಿಯಚ್ಚೇ ! ಅದೇ ಕೋಲುಮುಖ, ಅದೇ ಚೆಲುವು ಸೂಸುವ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಅದೇ ಪುಟ್ಟ ಬಾಯಿ ದಂಡು ಸುಳಿಗಳಲ್ಲ. ಗುಂಗುರು ಕೂದಲಿನ ಎರಡು ಮೊಂಡು ಜಡೆಗಳು. ಅಗಲವಾದ ಹಣೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಆವರಿಸಿದ್ದ ಸುಳಿ ಗುರುಳುಗಳ ರಾಶಿ, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿನ ಚಿನ್ನದ ಕೆಂಪಿನ ತೂಗುದೀಪ. ನಕ್ಕಾಗ ಕಣ್ಣುಗಳೂ, ತೂಗುದೀಪಗಳೂ ಫಳಕ್ಕನೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಹವಳ ದಂತಿದ್ದ ತುಟಿಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಮಿಂಚುತ್ತಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಮುತ್ತಿನ ಹಲ್ಲುಗಳ ಸಾಲು. ಎಲ್ಲಾ ಮಾಲತಿಯ ಹಾಗೆ ! ಒಂದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ಮಾಲತಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡರಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವಳಿಗೋ ತಾನೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣ.

“ಏನಮ್ಮಾ ಅದು ನಿನ್ನ ಹೊಸ ಆಟ ?” ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯ ಅಟಗಳೆಲ್ಲಾ ಚಿರಪರಚಿತ. “ಅಯ್ಯೋ ಸಾರಿಗೆ ಉಪ್ಪಿನ ಬದಲು ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ !” ಅತ್ತೇ, ವಿಸರೀತ ಹೊಟ್ಟಿನೋವು ಯಾಕೋ ಈ ಹಾಳು ಇಡ್ಲಿ ಸೇರಾ ಇಲ್ಲ.” “ಸಜ್ಜಿಗೆ ಯಾಕೋ ಗಂಟಲಲ್ಲ ಇಳಿತಾನೇ ಇಲ್ಲ. ಗಂಟಲಿಲ್ಲ ಏನೋ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕೋಂಡಿರೋಹಾಗಿದೆ ನೋಡಿ.” ಅನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ, ಹುಲಿ ಬೋನಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋದ್ರೇ ಬರೋ ವಾಸನೆ” ಹೀಗೇ ಏನಾದರೂ ತಿನ್ನಬೇಕಾದರೆ ಏನಾದರೊಂದು ಕುಂಟುನೆಪ.

“ಅಟ ಗೀಟಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಅಪ್ಪನ ವಿಷಯ !” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಕಿಸಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕರು.

“ಯಾಕ್ರೋ ನಗ್ತೀರಿ? ಇಲ್ಲೇನು ಕೋತಿ ಕುಣಿತಾ ಇದ್ಯಾ?” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಉಸುರಿದ.

“ಇಲ್ಲ ಕೂತ್ಕೊಂಡು ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇವೆ.”

ಸಂಗೀತ ಅವನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಕೈಯೆತ್ತಿದಾಗ ಸುಮಂತ ತಡೆದನು.

“ಹೇಳಿ ಬೇಗ, ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಇಬ್ಬೂ ನಾಯಿ ಹಾಗೆ ಜಗ್ಗು ಆಡಬೇಡಿ.” ಸುನಂದಮ್ಮ ಅವರುಗಳ ಅಟ, ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಕ್ಕು ಮೆಲ್ಲನೆ ಗದರಿದರು.

“ಹೀಗೇ ಆಡ್ತಾ ಇರಿ, ಪಪ್ಪಾ ಬರೋ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು. ನಿಮಗೆ ಆಗುತ್ತೆ ಪೂಜೆ !!”

“ಹೇಳಿ ಸಂಗೀ” ಹೇಮಂತ ಗಂಭೀರನಾದ.

“ಏನಿಲ್ಲಾ ಅತ್ತೆ....ಮತ್ತೇ....ಮತ್ತೇ ಪಪ್ಪಾ ತಿರಾ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊತಾರಂತೆ ಹೌದಾ ?” ಆ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಬಂದ ನಗು ತಡೆದರು. ಸಂಗೀತ ಅವರತ್ತ ಕಿಡಿಗಣ್ಣು ಹಾರಿಸಿ ಬೆದರಿಸಿದಳು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಅವಾಕ್ಯಾದರು.

“ಯಾರು ನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ?”

“ಯಾರೋ, ಅದೆಲ್ಲಾ ಬೇಡಾ ಅದು ಬೇರೆ ಸಮಾಚಾರ....ನೊಡ್ಲು ಹೇಳಿ....ಈ ತಿಂಡಿ ಖಾಲಿ ಆಗುತ್ತೆ....” ಸಂಗೀತ ಕೈ ಕಿಟ್ಟಿ ಕುಳಿತಳು.

“ಮಕ್ಕು ದೊಡ್ಡೋರ ಮಾತಿಗೆ ಬರ್ಬಾರ್ರು. ಬೇಗ ತಿಂದು ಎದ್ದೇಳಿ” ಸುನಂದಮ್ಮ ಗದರಿದಾಗ ಸಂಗೀತ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಕಡಿ ನೋಡಿ ಕಿರುನಕ್ಕಳು.

“ಅತ್ತೆ ಗದರಿದಾಗ್ಲೇ ಗೊತ್ತಾಗೋಲ್ವಾ? ನಿಜಾಂಶ ತಿಳಿತೋ ಇಲ್ವೋ ! ತಿನ್ನೋ !” ಹೇಮಂತ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಬೆರಳಿನಿಂದ ಕೆದಕಿದನು.

“ಪಪ್ಪಾಗೆ ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಯಾಕಂತೆ !”

“ಏನೋ ಆಗ್ಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿರಬೇಕೂ !” ಸುಮಂತನ ಮರುಮಾತು.

“ಅತ್ತೇ ಹುಡ್ಗಿ ಯಾರು ? ನಿಮ್ಮ ವಯಸ್ಸೋ ? ನನ್ನ ವಯಸ್ಸೋ ?” ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿದಳು.

ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತು ಬಹಳ ಅತಿಯಾಯಿತೆನಿಸಿತು.

“ತೆಪ್ಪಿಗೆ ತಿಂದು ಎದ್ದು ಹೋಗ್ತೀರೋ ? ಸಪ್ಪಾ ಬರುತ್ತೋ ನೀವು ಕೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಲೋ ? ಹುಡುಗು, ಮಕ್ಕಳು ವಯಸ್ಸಿಗೆ ತಕ್ಕಹಾಗ ರ್ಬೇಕು ?” ಒಳಗೆ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಕಾಫಿ ಬಿಸಿಮಾಡಿಕೊಡಲು ಹೊರಟರು.

“ಹೇಮಂತ, ನಿಂಗೆಷ್ಟು ವಯಸ್ಸು ?” ಸುಮಂತ ಕೇಳಿದ.

“ಕೇಳಿಯಲ್ಲಾ ಪೆದ್ದೇ, ನಂಗೂ ನಿಂಗೂ ಒಂದೇ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಾ ? ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ, ಆರುತಿಂಗಳು, ಹತ್ತು ದಿನಗಳ” ಹೇಮಂತ ಗೊಣಗಿದ.
“ನಾವಿಬ್ಬೂ ಟ್ವೆನ್ಸ್.”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ, ನಾವು ಹುಡುಗರೂ ಅಲ್ಲ, ಮಗೂನೂ ಅಲ್ಲ ಟೀನ್ ಎಜರ್ಸ್ !” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ, “ನಿಂಗೆಷ್ಟು ಸಂಗೀತ ?”

“ನಿಮ್ಮಕ್ಕ ನಾನಲ್ಲಾ ? ನಿಮಗಿಂತ ಎರಡು ವರ್ಷ ದೊಡ್ಡೋಳು. ಸೋಲ್ವಾ ಸಾಲ್.... ಸ್ಪೀಟ್ ಸೆವೆಂಟೀನ್.... ನಾನು ಹುಡ್ಡೀ ಅಲ್ಲ, ಹೆಂಗಸು ಅಲ್ಲ, !” ಸಂಗೀತ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

ಹೊರಗೆ ಕಾರಿನ ಹಾರನ್ ಶಬ್ದ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಮೂವರೂ ಗಬಗಬನೆ ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿದರು.

“ಅತ್ತೆ ಬೇಗ ಕಾಫಿ ಕೊಡಿ” ಮೂವರೂ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು, ಅತ್ತೆಯ ಹಿಂದೆ ನಿಂತರು. “ಬಿಸಿ ಬೇಡಾ, ತಣ್ಣಗೆ ಕೊಡಿ ಪಪ್ಪ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟು”

ಸುನಂದಮ್ಮನ ಕೈಲಿದ್ದ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಒಂದೇ ಗುಟುಕಿಗೆ ಕುಡಿದು ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ತೋಟಕ್ಕೆ ಓಡಿದರು.

ಸುಂದರೇಶನ್ ಕಾರಿನಿಂದ ಇಳಿದು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಿಚ್‌ಕೀ ಹಿಡಿದು ಶೂಸಿನ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಬಂದರು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರ ಮೌನ. ಸುತ್ತಲೂ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದನು. ಮೌನ ವೇನೋ ಮಾಲತಿ ಹೋದಾಗಿನಿಂದ ಇದ್ದುದೇ. ಆದರೆ ಇಂದೇಕೋ ಮೌನ ಅರ್ಥಗರ್ಭತವಾಗಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಶೂಸಿನ ಲೇಸು ಬಿಚ್ಚತೊಡಗಿದನು. ಮಕ್ಕಳೊಬ್ಬರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳ ದಿದ್ದದ್ದು ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸಲಿಗೆಗಿಂತ ಆಮುಕ್ಕಳಿಗೆ ಭಯವೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಆದರೂ ತಾನು ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಮಾತನಾಡದಿದ್ದರೂ ಎದುರಿಗೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಟೋ, ರ್ಯಾಕೆಟ್ಟೋ ಹಿಡಿದು ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ತಾನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಒಂದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ತಿಂಡಿ, ಕಾಫಿ ಆಯ್ತಾ?”

“ಹೂಂ” ಮೊಟಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತನ್ನೆದುರಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟುವ ಹಾಗಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು ತನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ತನಗೇನೋ ವಿಪರೀತ ಮುದ್ದು. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ತಾನೊಬ್ಬ ಅಪರಿಚಿತನೆನ್ನುವಹಾಗೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಕತೆ ಪುಸ್ತಕವೋ ಚಿತ್ರಗಳ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದೋ ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದುಂಟು. ಇಲ್ಲವೇ ಟ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಪರ್ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಚಿತ್ರ ಸಂಗೀತ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುರ್ಚಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಒರಗರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಂದೇನು ಒಬ್ಬರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ? ತನಗೆ ಬಹಳ ಆಸ್ಪರೆಂದರೆ ಅಕ್ಕ ಸುನಂದಾ.

“ಸುನಂದಾ....” ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕೂಗಿದರು.

“ಬಂದಿಟ್ಟಾ? ಇವೊತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಲೇಟಲ್ಲವೇ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಬಂದಿದ್ದು ತಿಳಿದು ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಹದವಾಗಿ ಬಿಸಿಮಾಡಲು ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಒಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ ತೋರಗೊಡದೇ ಬಂದರು.

“ಎಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳು ಕಾಣಿಸೋಲ್ಲ? ಸುಂದರೇಶನ್ ಕಿವಿಗಳ ಇಕ್ಕೆಲದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನೆರೆತಿದ್ದ ಕ್ರಾಪನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ತಟ್ಟಿ ಸರಿಸಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

“ಎಲ್ಲೋ ಆಡ್ತಾ ಇರ್ಬೇಕೂ. ಈಗ್ತಾನೇ ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಎದ್ದು ಹೋದ್ದು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್ ಇತ್ತಂತೆ. ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇ ಲೇಟು. ಸಂಗೀತ ಫ್ರೆಂಡ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದೆ ಅಂದು ಅವಳೂ ಕಾಲೇಜ್ನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದು ಲೇಟು.”

“ಹೂಂ-ಸರಿ” ಸುಂದರೇಶನ್ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಕೋಟುಬಿಚ್ಚಿ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಳಗಿನಿಂದ ಒಗೆದು ಶುಚಿಮಾಡಿದ್ದ ಟವಲೊಂದನ್ನು ಕೈಗಿತ್ತರು. ಅವನು ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲದಿಂದ ತಿನ್ನುವ ತಿಂಡಿ ಎನು ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿ, ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು, ತನ್ನ ಆಫೀಸು ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪೈಪೊಂದನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲೊ ರಗಿದನು.

ಎದುರಿಗೆ ಮಾಲತಿಯ ಭಾವಚಿತ್ರ. ಅರೆಕ್ಷಣ ಅದನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದನು. ನನ್ನ ಬಾಳ ಸಂಗಾತಿಗಾಗಿ, ತನ್ನ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿ ಯಾಗಿ, ಆಗ ತನಗಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಮನೆ, ಖರ್ಚು ಕಳೆದು ಉಳಿಯು ತ್ತಿದ್ದ ಹತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹೊನ್ನು, ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಂತೆಯೇ ನಡೆ ಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಹಧರ್ಮಿಣಿ. ತನಗೆ ಆಗ ಅದೇ ಸ್ವರ್ಗವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಬಂದ ಬೆಳಕುಗಳು ಹೇಮಂತ-ಸುಮಂತ-ಸಂಗೀತ. ಬಾಳು ಹೊನ್ನಾಗಿತ್ತು, ಮನೆ ಸ್ವರ್ಗವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಸ್ವರ್ಗಸುಖಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲೋ ದೃಷ್ಟಿ ತಗಲಿರಬೇಕು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಹೃದಯಘಾತದಿಂದ ಅಕ್ಕ ಸುನಂದಳ ಪತಿ ಶಿವರಾಮ್ ತೀರಿಕೊಂಡಾಗ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಆಸರೆಯಿಲ್ಲದ ಸುನಂದ ಮಗ ಸುಭಾಷನೊಡನೆ ತಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬಂದುದು.

ಶಿವರಾಮ್ ರೈಲ್ವೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಜಿನಿಯರಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಹೆಂಡತಿ, ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಿಸಿದವನು. ಪತಿಯ ಮರಣಾನಂತರ ಸುನಂದನಿಗೆ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟಕರವಾಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಆಗತಾನೇ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲು ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆರುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾದಿನಿ ಮಾಲತಿ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಅಚ್ಚು ಕಟ್ಟು, ನಿಯಮಿತೆ, ಸಂಯಮಿ. ಅವಳ ಮೂವರೂ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಆರುವರ್ಷ ಹಿರಿಯವನಾದ ತನ್ನ ಮಗ ಸುಭಾಷ್ ತಂದೆ, ತಾಯಿಯರ ಅತಿ ಮುದ್ದಿನಲ್ಲಿ ಆ ಮಕ್ಕಳ ಸಮಕೈರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಹಕ್ಕು ಗೂಡಿನಂತಹ. ಹಾಲುಜೇನಿನ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸುನಂದ, ಸುಭಾಷ್ ಬಂದುದು ಮಾಲತಿಗೆ ಸರಿಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಂಧು-ಬಳಗವೆಂದರೆ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು. ಆದರೆ ಬಾಳಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಬೆನ್ನ ಹೊರೆಯಾಗಿ ಬಂದುದು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಂಚವೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಪತಿಗಿರುವ ಒಬ್ಬಳೇ ಅಕ್ಕ-ಅವಳ ಪತಿ ಅವಳಿಗಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದುಡಿದು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗೆ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಪೆನ್‌ಶನ್....! ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ಕೂರಿ ನಡಿಗೆ ಬರುವ ಪ್ರಮೇಯವೇನಿತ್ತು? ಅದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಗಂಡನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

“ಎನೂಂದ್ರೆ, ಸುನಂದ ಇಲ್ಲೇ ಇರಾಳಾ?”

“ಇಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೇ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಾಳೆ?”

“ಜೆನ್ನಾಯ್ತು. ಅಷ್ಟೊಂದು ದುಡ್ಡು ಬಂದಿದೆ, ಪೆನ್‌ಶನ್ ಬರುತ್ತೆ, ಬೇರೆ ಮನೆ ಮಾಡೋಕಾಗೋಲ್ವಾ....? ಈ ಮನೆ ನೋಡಿ, ಒಬ್ಬರು ಒಳಗೆ

ಬಂದ್ರೆ ಇಬ್ಬರು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬೇಕು....!" ಮಾಲತಿ ಹುಬ್ಬು ಗುಟ್ಟಿಕ್ಕಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶನ್ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕಿದ್ದ.

"ಗೊತ್ತಾಯ್ತು, ನಾನಾಗಲೀ ಆ ವಿಷಯ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೀನಿ. ಆಫೀಸ್‌ನಿಂದ ಲೋನ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸೈಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀವಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಬಿಡೋಣಂತ. ಆಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಗಿ ಜಾಗ ಮಿಗುತ್ತೆ."

ತಾನೊಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಗಂಡ ಬೇರೆ ಯೋಚಿಸಿದನಲ್ಲಾ! ಮಾಲತಿಗೆ ರೋಸಿತು.

"ಹಾಗಲ್ಲಾ ರೀ ನಾ ಹೇಳಿದ್ದು...."

"ಇನ್ನೇನೇ ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು....?" ಸುಂದರೇಶ ಹೆಂಡತಿಯ ಕೆನ್ನೆ ಹಿಂಡಿ ಹೇಳಿದ್ದ. ಅದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ನಾನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಮಾಡ್ತೀನಿ...."

ಆದರೆ ಯಾವುದೂ ಸರಿಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಸುನಂದಳಿಗೆ ಪ್ರಸಂಚವೇ ಕಳಚಿಬಿದ್ದ ಹಾಗಿತ್ತು. ಕುಳಿತಲ್ಲಿ, ನಿಂತಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಹೋದುದನ್ನು ನೆನೆದು ಕಣ್ಣೀರು, ನಿಟ್ಟುಸಿರು. ಮಾಲತಿ ಎಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರೂ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳೆದುರಿಗೆ ಮಾಲತಿ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಓಡಾಡಿದರೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರು "ಎಲ್ಲಾ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕೂ ಹಣೇಲಿ ಬರ್ದಿ ರ್ಬೇಕು....ನನ್ನ ಪಾಡು ನೋಡು ಮಾಲತಿ." ನಗುನಗುತ್ತಾ ಮನೆಯ ತುಂಬಾ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಾಲತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮಗನನ್ನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಗೊಣಗು—"ಒಬ್ಬರಿಗೆ ದುಃಖ ದುಮ್ಮಾನ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸುಖ, ಸುಮ್ಮಾನ-ಇದೇಪ್ಪಾ ಪ್ರಸಂಚ!" ಮಾಲತಿ, ಸುಂದರೇಶ ಅವಳೆದುರಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಗಂಗಾ, ಯಮೂನಾ. "ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರಬೇಕು."

ಮಾಲತಿ ತಡೆಯುವಷ್ಟು ತಡೆದಳು. ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನು ಮುಗಿದು ಹೋದಾಗ ಇದ್ದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಒಂದು ದಿನ ಬರಿಯ ತಿಳಿಸಾರು, ಕೊಬ್ಬರಿಚಟ್ಟಿ, ನಿಂಬೆಹಣ್ಣಿನ ಗೊಜ್ಜು ಮಾಡಿದಾಗ ಸುನಂದಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಹೊಯ್ದಾಟ ಬಹಳವಾಯಿತು. ಬೆರಳ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಕಲಸಿ ಎರಡು ತುತ್ತು ತಿಂದು ಮಗನನ್ನು ತಡೆದಿದ್ದಳು.

"ಸುಭಾಷ್, ನಿಂಜೆಗೊಜ್ಜು ತುಂಬಾಖಾರ, ತಿನ್ನೇಡಾ. ನಿಂಗೆ ನೆಗಡಿ ಬೇರೆ, ಕೊಬ್ಬರಿಚಟ್ಟಿ ತಿಂದ್ರೆ ಕೆಮ್ಮು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತೆ...." ಬೇಕಾಗಿ ನಾದಿ

ನಿಯ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಜೋರಾಗಿ ಗೊಣಗಿದ್ದಳು. “ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಮನೆ ತಪ್ಪಿ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರ ಮನೆಗೆ ಬರಬಾರದು. ಈ ಅಂಬಲಿ ಊಟಾನೇ ಗತಿ-ಆಗ.”

ಅದು ಸುಂದರೇಶನ ಕಿವಿಗೂ ಬಿದ್ದಾಗ ಹೆಂಡತಿಯ ಪರವಹಿಸಿ ಹೇಳಿದ್ದ.

“ಯಾಕೆ ಸುನಂದ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡ್ತೀ. ದಿನಾ ಎಷ್ಟು ತರಹ ಅಡಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಮಾಡಿ ಹಾಕಾಳೆ. ತಿಂಗಳ ಕೊನೆ, ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ತರಬೇಕೂ. ಒಂದು ದಿನ ಹೀಗೆ ಆದ್ರೇನೂ, ನಾವೂ ಅದ್ದೇ ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲಾ?”

“ಹೌದಪ್ಪಾ....ನೀನು ಹೇಳೋದು ನಿಜ. ನಿಮ್ಮದು ಕೈ ಹಿಡಿತದ ಸಂಸಾರ. ನನಗದು ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವಲ್ಲ-ದಿನಾ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ತಿಂದು ಬೆಳೆದ ಮೈ, ಏನು ಮಾಡೋದು ? ಖರ್ಚಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ರೇ ನಾನೇನು ಬೇರೆಯವಳಾ ? ನನಗೆ ಹೇಳಿದ್ರೆ ಸಾವಾನು ತರೋಕೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತಾ ಇರಿಲ್ಲಾ?”

ಸುಂದರೇಶ, ಮಾಲತಿ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರು.

“ದುಡ್ಡಿಲ್ಲಾಂತ ಅಲ್ಲಾ ಸುನಂದ ಕೈ ಹಿಡಿತ ಮಾಡದಿದ್ದೆ ನಾಳೆ ನನ್ನ ಮೂರು ಜನ ಮಕ್ಕಳ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡ್ತೆ? ಅವರ ಓದು ವಿದ್ಯಾ ಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬೇಡವೇ, ಸಾಲದಕ್ಕೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಲು ಸಾಲ ತೊಗೊಂಡಿದ್ದೀನಿ. ನನ್ನ ಪೇನಲ್ಲಿ ಕಟ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ....ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಂದೊಕ್ಕೋಬೇಕು,” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ದುಃಖ ಬಂದಿತ್ತು.

“ಹೌದೋ, ನಾನು ನಿಗೆ ಹೊರೆಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ನಂಗೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಹೊರ್ದೋಕೆ ಇಷ್ಟಾ ಇಲ್ಲ. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಎಲ್ಲಾ ದ್ರೂ ಒಂದು ಮನೆ ನೋಡ್ಕೊಂತೀನಿ, ಇವ್ರೇನೂ ನನ್ನ ಬೀದೀಲಿ ನಿಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಲ್ಲ!”

ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಬೆಳೆದು ಕೊನೆಗೆ ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯಾದುದು ಬೇರೆಯ ತರಹ.

“ಮುಂಚೆಯಾಗಿದ್ದೆ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ಯಾ ? ಎಲ್ಲೋ ಅವಳು ನಿನ್ನ ಕಿವಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಿಂಡಿದಾಳೆ. ಏನು ತಿಂದರೂ ‘ನಂಗರ್ಥ ನಿಂಗರ್ಥ’ ಅಂತಿದ್ದೀ ಚಿಕ್ಕೋನಿದ್ದಾಗ, ಹೆಂಡ್ತಿ ಬಂದ್ರೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಿಡ್ತೀರಿ!” ಮಾಲತಿಗೆ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಉರಿದುಹೋಯಿತು.

“ಹೌದು, ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮ ನಿಮಗೆ ಎಲ್ಲಾನೂ ಮಾಡ್ಬೇಕೂಂತ ಇದ್ರೆ ಅವರಿಗೆ ಹೆಂಡ್ತೀನ ಯಾಕೆ ಕಟ್ಟಿದ್ರೀ ? ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಲೇ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದೆ

ಸಂವಾದಿಸಿ ಹಾಕಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮೇ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಹೆಂಡ್ತಿ ಮಕ್ಕಳು ಇರೋದು ಬಂದೋರ್ದೆಲ್ಲಾ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಉಪಚರಿಸೋಕಾ ?" ಮಾಲತಿಯ ಕೋಪ ಮಿತಿಮೀರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ನಾಲಿಗೆ ಅಲಗಿನಂತಾಗಿತ್ತು. "ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರೋದು ಯಾಕೆ ? ಕೆಲ್ಸದೋಳೊಬ್ಬಳು ಬೇಕಾಗಿತ್ತಂತಾನಾ ?" ಅಕ್ಕ, ಹೆಂಡತಿಯರ ಮಾತಿನ ವಿರಸದಲ್ಲಿ ಸುಂದರೇಶನ್ ಮೂಕ ಪ್ರೇಕ್ಷಕ.

"ಸದ್ಯ, ನೀನೇನೂ ನನ್ನ ಚಾಕರಿ ಮಾಡ್ಬೇಡ ತಾಯೀ! ನಾಳೇನೆ ನಾನು ಬೇರೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ" ಸುನಂದ ರೇಗಿದಳು.

ಆಗ ಸುಂದರೇಶನ್ ತಡೆಯಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು.

"ನೀವಿಬ್ಬೂ ಹೋಗ್ಬೇಡಿ, ನಾನೇ ಹೊರಟುಹೋಗ್ತೀನಿ.... ನೀವು ಜಗಳ ನಿಲ್ಲಿಸಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ!"

ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳು ಮಾಲತಿಯ ಕಣ್ಣೀರು ಕಂಡು ತಂದೆಯನ್ನು, ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಗದರಿದವು.

"ಹೋಗು ಪಪ್ಪಾ, ನೀನು ಕೆಟ್ಟವನು ! ಅತ್ತೆ ಕೆಟ್ಟವಳು !"

ಅಂದಿನಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶೀತಲಯುದ್ಧ ಮಾಲತಿಯ ನೆರಳು ಕಂಡರೆ ಸುನಂದನಿಗಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುನಂದ ತಲೆ ಕಂಡರೆ ಮಾಲತಿಗಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಚಿನ್ನದಂಥ ಸಂಸಾರ ಒಡೆಯಲು ಬಂದ ರಾಕ್ಷಸಿಯೆಂದೇ ಮಾಲತಿಯ ಭಾವನೆ. ಸುನಂದನಿಗೆ ಮಾಲತಿ ತನ್ನ ತಮ್ಮನಿಂದ ದೂರ ಸರಿಸಲು ಬಂದ ಹೆಮ್ಮಾರಿಯೆಂಬ ಭಾವನೆ. ಒಂದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಂಸಾರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ವೈಷಮ್ಯ ! ಸುಭಾಷನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ, ಸಂಗೀತರಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸುಂದರೇಶ ಮಾಲತಿಯರ ನಡುವೆ ಮೌನದ ಗೋಡೆ ಎದ್ದಿತು. ಅವರ ನಡುವಿನ ಒಲವು, ಸರಸ ಇದ್ದ ರೈದಂತೆ ಕ್ಷೀಣವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಸುನಂದ ಕೊನೆಗೊಂದು ದಿನ ಬೇರೆ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಗ ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟಹೋದಳು.

ಆದರೆ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮಾಲತಿ ಕಾರಣವೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ. ತಮ್ಮ ದಾಂಪತ್ಯ ಸುಖಕ್ಕೆ ದಳ್ಳುರಿಯಿಟ್ಟು ಹೋದಳೆಂಬ ರೋಷ ಮಾಲತಿಗೆ !

ದೊಡ್ಡ ವರ ಮನಸ್ಸು ಮುರಿದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ

ಇವರು ಮಗಿತನು ಸೂ.ಲಿವಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ, ದಾರಿ

ಯಲ್ಲೇ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಸೋದರತ್ತಿಯ ಮನೆಗೆ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೋದರ ಸೋಸೆ, ಸೋದರಳಿಯಂದಿರನ್ನು ರಮಿಸಿ, ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಿಸಿ ಸುನಂದ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಭಾಷ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮಾಲತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹೋಗಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಬುದ್ಧಿ ಬೆಳೆದು ಮೀಸೆಯೊಡೆದ ಅವನಿಗೆ ಮಾಲತಿ ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಬಲು ಮೆಚ್ಚಿಗೆ. ಅವಳೊಡನೆ ಹರಟೆ, ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕತೆ ವುಸ್ತುಕಗನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಸುನಂದನಿಗೆ ಅದು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಂತೆಯೇ ಇದ್ದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕಂಡರೂ ಪ್ರೀತಿ.

ಕಾಲ ಕಳೆದಂತೆ ಸನ್ನಿವೇಶ ತಿಳಿಯತೊಡಗಿತು. ಮಾಲತಿ, ಸುಂದರೇಶನ ನಡುವೆ ಮೊದಲಿನ ಒಲವು ಮೂಡತೊಡಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ಬಹಳ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ದೀಪ ಹಚ್ಚಲು ಹೋದ ಮಾಲತಿ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಸೆರಗಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಬೆಂಕಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಆರಿಸುವ ಮುನ್ನ ಅವಳನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿ ಮಾಡಿತ್ತು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಸುನಂದ, ಮಾಲತಿ, ಸುಂದರೇಶರ ನಡುವಿನ ವೈಷಮ್ಯವೂ ಉರಿದುಹೋಗಿ ತಣ್ಣಗಾಗಿತ್ತು.

ನಾದಿನಿಯ ಅಕಾಲ ಮರಣ, ತಮ್ಮನ, ಅವನ ಮಕ್ಕಳ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡು ಸುನಂದ ತಳಮಳಿಸಿ ಹೋದಳು.

“ಸುಂದರಾ, ನಾನೇ ಕಣೋ ಪಾಪಿ. ಅವಳ ಬಾಳು ಹಾಳು ಮಾಡಿ ಸುಟ್ಟಿಟ್ಟಿ. ನಾನು ಸುಮ್ಮಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಸಂಕಟ ತಡೀಲಾರದೆ ಜಗಳ ಆಡಿದೆ. ಅವಳೇನು ಕೆಡಕು ಮಾಡಿದ್ದು ನನ್ನೆ?”

ಆದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೈಮೀರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಸುನಂದಳ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕ್ಷಮಿಸಲು ಮಾಲತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. “ನಾನು ಸಾಯೋತನು ನಿನ್ನ ಮನೇ ಲಿದ್ದು ನಿನ್ನ ಕೆಲ್ಲದೋಳ ಹಾಗಿರೋನೋ. ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ, ನನ್ನ ಮಗ ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ....ನನ್ನ ನಂಬು. ಈ ಮನೆ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕಾಗಬೇಕು....!” ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹೊತ್ತು ಮೌನವಾಗಿ ಹೆಂಡತಿಯ ಸುಟ್ಟದೇಹದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ತಮ್ಮನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲಿತ್ತಿತ್ತಿದಳು. “ಅಮ್ಮಾ....” ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಮಾಲತಿಯ ನಿರ್ಗಮನವಾದ ಮೇಲೆ ಸುಂದರೇಶನ ಜೀವನ ಬದಲಾಯಿತು. ಮೊದಲಿನ ಹುರುಪು, ಹರುಷ ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು

ದೂರದಿಂದಲೇ ನೋಡಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತಾನು ಜೀವನದ ಹಾದಿ ಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ಭಾರಿ ಅಪಜಯ ಹೊಂದಿದವರಂತೆ ನಿರಾಸಕ್ತ ನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಕ್ಕಳ ತಳಮಳ, ಪರದಾಟ ಕಂಡು ಸುನಂದನಿಗೆ ತಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ. ಆದರೆ ತಮ್ಮನೇ ನನ್ನನ್ನು ಕಸಿಯದೇ ತಾನು ಹೋಗಿ ಬಾರದೆಂಬ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ.

ಒಂದು ದಿನ ಭಾನುವಾರ ಸುಭಾಷ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋರಟಮೇಲೆ ತಮ್ಮನ ಮನೆಯತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು. ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಮಕ್ಕಳು ಅತ್ತೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುವುದು ಕೊಂಚ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸಂಗೀತಳಂತೂ ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಯತ್ತ ತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗಿಯಾದ ಅವಳಿಗೆ ತಲೆ ಬಾಚುವುದು, ತಲೆಗೆ ನೀರು ಹಾಕುವುದು ಯಾವ ಆರೈಕೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸೊರಗಿಹೋಗಿದ್ದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊತ್ತು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮನಂತೂ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಹಸಿವಾದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಊಟಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೇಮಂತ-ಸುಮಂತ ಹಲ್ಲುಜ್ಜುತ್ತಿದ್ದರೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಕ್ರಾಪ್ ಕಟ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರೋ, ಪ್ರತಿದಿನ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ ಯಾರೂ ಕೇಳುವವರಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತಳ ಫ್ರಾಕುಗಳ ಮಂಡಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಮೇಲೇರಿದ್ದವು. ಮೈ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಗುಂಡಿಗಳು ಕಿತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಅದನ್ನು ಹೊಲೆಯಲೂ ಬಾರದು ಅವಳಿಗೆ. ಮಾಲತಿ ಎಲ್ಲರ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಬಾರದು. ಸುಂದ ರೇಶನಂತೂ ತಾನಾಯಿತು, ತನ್ನ ರೂಮಾಯಿತು, ಆಫೀಸಾಯಿತು. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಬಟ್ಟೆ, ಸೂಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ಊಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ. ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಂದು ಬಂದು ಮಲಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇನ್ನು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಲಿ, ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಧಾನವೆಲ್ಲಿ? ಅವನಿಗೆ ಮಾಲತಿ ಹೋದುದು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು

ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅರಿಯುವ ತಾಳ್ಮೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಮಾಡಿದ್ದ ಅಡಿಗೆ ಬಾಯಿಗಿಡುವ ಹಾಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೂರು ಮಕ್ಕಳೂ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನಲಾರದೇ ಬರಿಯ ವೊಸರನ್ನು ತಿಂದು ಎದ್ದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾಡಿದ ಅಡಿಗೆಯೆಲ್ಲ ಮುಸುರೆ ಕೆಲಸದ ದೇವಮ್ಮನ ಪಾಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಐದಾರು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಗೋಲಿಯಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಡುತ್ತಾ ಅವರಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಭಾಷೆ ಕೇಳಿ ಸುನಂದಮ್ಮ ಹಾಕಾರಿದರು. ಅವರ ತಲೆಯ ತುಂಬಾ ಧೂಳು, ಮಣ್ಣು, ಕಲ್ಲಲ್ಲಿ ಆಡಿ ಒರಟಾಗಿದ್ದ ಕೈ ಕಾಲುಗಳು, ಕೊಳೆಯಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಮಾಲತಿಯಿದ್ದಾಗ ಯಾವಾಗಲೂ ಗರಿಮುರಿಯಾದ ಬಟ್ಟೆತೊಟ್ಟು ತೀಡಿ ಬಾಚುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ರಾಪು, ಒಳ್ಳೆಯ ಸವಿನಯ'ನುಡಿನಡೆ ಎಲ್ಲೋ ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಆಟವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸಂಗೀತ ತಲೆಯನ್ನು ಪರಪರ ಕೆರೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮಂಕಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಫ್ರಾಕು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹೊಲಿಗೆ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೊಳಕಾದ ಫ್ರಾಕು ತಲೆ ಬಾಚಣಿಗೆ, ಎಣ್ಣೆ ಕಂಡು ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳಾಗತೋ! ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಪೇಸರು ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸುಂದರೇಶ ಕೃಶವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅವನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪರಟೆಗೆ ಗುಂಡಿ ಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಪರಟೆನ ಕಾಲರು ಹರಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ನೆರಿಗೆ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಿಳಿನೆರಿಗೂದಲು ಕಾಣತೊಡಗಿತ್ತು. ಸುನಂದಮ್ಮನ ಕರುಳು ಮಿಡಿಯಿತು. ಹೇಗಿದ್ದ ಸಂಸಾರ ಹೇಗಾಗಿಹೋಯಿತು! ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ತಂದಿದ್ದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಒಳಗೆ ಬಂದರು.

“ಏನೋ ಸುಂದರೂ, ಹೀಗಾಗಿ ಹೋದಿ?” ಕರುಳು ಮಿಡಿದು ಕೇಳಿದರು ಸುನಂದಮ್ಮ.

“ಏನಾಗಿದ್ದೀನಿ, ಸರ್ಯಾಗಿದ್ದೀನಲ್ಲಾ!!” ಸುಂದರೇಶ ನಿರ್ವಿಕಾರವಾಗಿ ನಕ್ಕನು.

“ಆ ಮಕ್ಕಳು ಹೇಗಾಗಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿದ್ಯಾ? ಹೀಗಾ ನೋಡೋಕ್ಕೋದೋ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಮಕ್ಕಳತ್ತ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿದ.

“ಏನಾಗಿದ್ದಾರೆ ? ಆಡ್ಕೋತಾ ಇದ್ದಾರೆ !!”

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸುನಂದಮ್ಮ ಹಣೆ ಚಚ್ಚಿ ಕೊಂಡರು. “ಆಯ್ತು ಬಿಡು, ಹೀಗೆ ಆದ್ರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ ಸುಮಂತ-ಹೇಮಂತ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಯಾವ ಯುಗ ಆಯ್ತು ! ಆ ಸಂಗೀತನ್ನ ನೋಡು ! ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ ?”

“ನಾನೇನು ಮಾಡ್ಬೇಕೊಂತೀ ?” ಸುಂದರೇಶ ಹಣೆಯಮೇಲೆ ಕೈಯ್ಯಾಡಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಮರುತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಒಳಗೆ ಎದ್ದು ಹೋದರು.

ಒಳಗೆ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತರಕಾರಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮುಂದಿದ್ದ ತರಕಾರಿ ಕಂಡು ಸುನಂದಮ್ಮ ಹಾಹಾರಿದರು. ಒಣಗಿದ್ದ ಬದನೇಕಾಯಿ, ದಂಟಿನ ಸೊಪ್ಪು, ಕೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದ ಟೊಮೇಟೋ ಹಣ್ಣುಗಳು. “ಏನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ಇವೊತ್ತು ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ವ್ಯವಹಾರಿಕವಾಗಿ ಕೇಳಿದರೂ ದನಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಗ್ಯವಿತ್ತು.

“ಬದನೇಕಾಯಿ ಪಲ್ಯ, ಟೊಮೇಟೋ-ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕಿ ಹುಳಿ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ” ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ತಲೆಯೆತ್ತದೇ ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ಮನೆಯ ಯಜಮಾನರು ತರಕಾರಿಗೆಂದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ಸೀರೆಯ ಸೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಗಂಟಾಗಿ ಕುಳಿತತ್ತು. ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಉಳಿದ್ದಿದ ತರಕಾರಿಯನ್ನು ತಂದಾಗಿತ್ತು.

“ಏನ್ರೀ ಇದು, ಬದನೇಕಾಯಿ ಇಷ್ಟು ಬಾಡಿಹೋಗಿದೆ ? ಯಾವಾಗ ತಂದದ್ದು ? ಅ ಟೊಮೇಟೋ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲೇ !!” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ತರಕಾರಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಪಾತ್ರೆಗೆ ಹಾಕಿದರು.

“ನಾನೇನು ಮಾಡ್ಲಿ ? ಅಂಗ್ಕೀಲಿ ಇದ್ದಿದ್ದು ತಂದೆ”

ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ತಮ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರು.

“ಸುಂದರೂ, ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳ್ತೀನಿ ಕೇಳ್ತೀಯಾ ? ನೀನು, ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ಬಿಡಿ. ನಾನು ತಿನ್ನೋದು ನಿಮಗೂ ನಾಲ್ಕು ತುತ್ತು ಹಾಕ್ತೀನಿ.”

ಸುಂದರೇಶ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಅಕ್ಕನತ್ತ ನೋಡಿದ.

“ಈ ಮನೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಲಾರೆನೋ ನಾನು. ಪಾಪ, ಆ ಮಕ್ಕಳು

ಅನಾಥರಂತೆ ಇವೆ. ನೀನು ನೋಡಿದೆ ಹೀಗಿದ್ದೀ. ಆ ಮನೇಲಿ ಅಡಿಗೆಯವರು ಕೆಲಸದವರು ಹಾಯಾಗಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇದ್ದಾರೆ.”

“ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ ?” ಎನ್ನುವಂತೆ ಸುಂದರೇಶ ನೋಡಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಲೆಯನ್ನು ಕೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸಂಗೀತ ಬಂದಳು.

“ಸಪ್ಪಾ, ಇವೊತ್ತು ಸ್ಕೂಲಿನ ಫೀಸು ಕಟ್ಟಿಕೊ....ಕೊಡ್ತೀಯಾ ?”

“ಇಲ್ಲಿ ಬಾ....ಸಂಗೀತ....” ಸುನಂದಮ್ಮ ಸೊದರಸೊಸೆಯನ್ನು ಕರೆದರು. “ಮೊದಲು ಹೋಗಿ ಬಾಚಣಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ....ತಲೆ ಬಾಚ್ತೀನಿ. ತಲೇಲಿ ಏನೇನು ತುಂಬೊಂದಿದ್ದೀಯೋ !”

ಸಂಗೀತನಿಗೆ ತಲೆ ಬಾಚಿ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹೇಸಿನ ಸಂಸಾರ ತೆಗೆದು ಜಡೆಹೆಣೆದರು. ಬಿಗಿಯಾಗಿದ್ದ ಫ್ರಾಕುಗಳ ಮಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ಕರೆದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳ ಕೊಳೆಯನ್ನು ತಲೆ, ಮೈ, ಹಲ್ಲು, ಕೈಕಾಲುಗಳಿಂದ ತೆಗೆದರು.”

“ನೋಡು ಈಗ ಹೇಮಂತ-ಸುಮಂತ ಇದ್ದಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಕಾಡುಪಾಸಗಳ ಹಾಗೆ ಆಗೊಂದಿದ್ದೀ....”

ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಬದಲಾವಣೆ ಕಂಡು ಸಂದರೇಶ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟನು. ನಿಜ. ಮಾಲತಿಯಿದ್ದಾಗ ಮನೆ, ಮಕ್ಕಳು ಹೇಗಿದ್ದರು. ತಾನೇಕೆ ಕರ್ತವ್ಯ ವಿಮುಖನಾದೆ ! ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವುಗಳಿಗೋಸ್ಕರವಾದರೂ ತಾನು ಗಮನ, ಒಲವು ತೋರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ? ಅಕ್ಕ ಹೇಳಿದಂತೆ ತಾವು ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ ! ಒಮ್ಮೆ ಮಾಲತಿ ತಾವಿಬ್ಬರೇ ಇದ್ದಾಗ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

“ನೋಡೀಂದ್ರೆ, ಬಡತನವೋ, ಸಿರಿತನವೋ ಇದ್ದಿದ್ದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಐದು ಜನ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಬ್ಬರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋಗ್ಬಾರ್ದು !” ಅವಳಿಗೆ ಸುನಂದನ ಮನೆಗೆ ತಾನು, ಮಕ್ಕಳು ಹೋಗುವುದು ಖಂಡಿತಾ ಸರಿಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳಿರುವವರೆಗೂ ತನ್ನ ಆಸೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಈಗ ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದೇ ? ಸುನಂದನ ಮನೆ ಚಿಕ್ಕದು. ತಮ್ಮ ಮನೆ ಹೇಗಿದ್ದರೂ ದೊಡ್ಡದು. ಅವಳೂ ಸುಭಾಷ್ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗವಿಲ್ಲವೇ ? ಹೇಗಿದ್ದರೂ ತಾವು ಮನೆಯನ್ನು

ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಹೇಗೋ ನಡೆದರೆ ನಡೆದೀತು....

ಬಹಳ ದಿನಗಳ ನಂತರ ಒಮ್ಮೆಗೇ ದೊರಕಿದ ಆದರ, ಪ್ರೀತಿ, ಕಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಸಂತಸಗೊಂಡರು. ಸಂಗೀತ ಸೋದರತ್ತೆಯ ಸೆರಗು ಹಿಡಿದಳು.

“ಅತ್ತೇ, ನೀನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಡಾ. ಇಲ್ಲೇ ಇರು.”

“ಹೌದತ್ತೆ....ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಇರು” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದರು.

ಸುಂದರೇಶ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತು ಅನುಮೋದಿಸಿದನು. “ಹೌದು ಸುನಂದ, ನೀನೇ ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿಟ್ಟಾರ್ತು? ಮನೆ ತುಂಬಾ ಜಾಗ ಇದೆ. ನನಗೋ ಏನೂ ತಿಳ್ಯೋಲ್ಲ. ನೀನು ಬಂದಿದ್ದೆ ಆಫೀಸಿನ ಕೆಲಸದತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನ ಹರಿಸಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲ್ಸಾನೇ ಸಾಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ!”

ಸುನಂದವ್ವು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಯೋಚಿಸಿದರು. ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ಹಿಂದಿನದನ್ನು ನೆನೆದು ಹಟೆ ಸಾಧಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆದರೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸ್ವಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

“ತಾಳು, ಆಗಲಿ ನೋಡೋಣ. ನಮ್ಮ ಸುಭಾಷ್‌ನೂ ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳನೋಡ್ತೀನಿ.”

ಅಂದು ಸೋದರತ್ತೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮೂವರು ಕುಳಿತು ಯೋಚಿಸಿದರು.

“ಅಮ್ಮ ಇದ್ದಿದ್ದೆ ಎಷ್ಟು ಜಿನ್ನಾಗಿರೋದೋ....! ನಮ್ಮನ್ನ ಕೇಳೋ ರಿಲ್ಲ, ಹೇಳೋರಿಲ್ಲ!” ಸುಮಂತನ ಉಲಿಕೆ.

“ಅಮ್ಮ ಅಂತೂ ಸತ್ತು ಹೋದ್ದು. ವಾಪಸ್ಸಂತೂ ಬರೋಲ್ಲ. ಈ ಅತ್ತೆಯಾದ್ರೂ ಬಂದು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಇರ್ಬಾರಾ?” ಹೇಮಂತ ಗಾನ.

“ಯಾರು ಬರಿ ಬಿಡ್ಲಿ ನಾವು ಮೂರು ಜನ ಮಾತ್ರ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು. ನಾಳೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಚೆಕ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ, ಏನಾದ್ರೂ ಕೊಳಕು ಕೊಳಕಾಗಿದ್ದೆ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಪಂಡಿತರ ಹಾಗೆ ಸೈಲೆ ತೋಗೊಂಡು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬಾರಿಸ್ತೀನಿ” ಸಂಗೀತ ಗಾನ.

“ಅಮ್ಮ ತಾಯಿ, ಮುಂಚೆ ನಿನ್ನ ತಲೆಲಿರೋ 200ನ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡ್ಕೋ. ಆಮೇಲೆ ನಮ್ಮನ್ನ ವಿಚಾರಿಸ್ಕೋವಿಂತಿ” ಸುಮಂತ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಮೂವರ ಸಭೆ ಚದುರಿತು. ಸುಮಂತನನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು

ಸಂಗೀತ ಓಡಿದ್ದಳು. ಅವನು ಸಿಕ್ಕದೇ ಓಡಿದಾಗ ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಅಳುತ್ತಾ ಬಂದಳು.

“ಸಪ್ಪಾ, ನೋಡೂ, ಆ ಹಾಳು ಸುಮಂತನ್ನ ! ಅಮ್ಮನ ಒದಲು ಅವನು ಸಾಯ್ತಾರಿತ್ತಾ ?”

ತಂದೆಯ ಗಂಭೀರ ಮುಖ ನೋಡಿ ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದಳು.

ಒಂದೇ ಮಾತಿಗೆ ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಮಾರನೆಯ ದಿನ ತಮ್ಮನಮನೆ ಮೇಲುಸ್ತವಾರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದ್ದ.

“ಸುಭಾಷ್ ನ ಕೇಳಿದ್ಯಾ ? ಏನಂತಾನೆ ?”

“ಏನಂತಾನೆ ! ನಿನ್ನಿಷ್ಟಾದ. ನೋಡಪ್ಪಾ, ನಿನ್ನ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಮುಳ್ಳಾಗಿರೋಕೆ ಇಷ್ಟ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿ ಇಲ್ಲದು ಸಲ್ಲದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಕೆಟ್ಟೋಳು ಮಾಡಿದ್ದು. ನೀನೇನು ನಂಗೆ ಹೊರಗಿನವನೇ ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ತಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಒಳ್ಳೆಯತನ ತೋರಿಸಿದರು. “ಹಿಂದಿನದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ಹೇಳು, ಪಾಪ ಮಕ್ಕಳೇನು ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತೆ ?”

“ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇಲ್ಲೇ ಬಂದಿರ್ಬಾರ್ತಾ ? ಅವರ ಜಗಳ ಕದನ ನಂಗೆ ತಡಿಯೋಕೇ ಆಗೋಲ್ಲ. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಇಬ್ಬರೂ ತಂಬಾ ತುಂಟರು ! ಸಂಗೀತನ ಮಾತು ಕೇಳೋಲ್ಲ ?”

“ಅವಳೇನು ಮುದುಕೇನೆ ? ಅದೂ ಚಿಕ್ಕದೇ ಪಾಪ ! ಆಡೋ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಾ ಅವಳದ್ದು !!” ಸುನಂದ ದನಿಗೂಡಿಸಿದಳು. “ಬರ್ರಾ ಬರ್ರಾ ನೋಡಿದ್ಯಾ ಅವಳಿಗೆ ಮಾಲತಿ ಹೋಲಿಕೆ ಎಷ್ಟಿದೆಂತ ! !”

ಸುಂದರೇಶನ ಯೋಚನಾಲಹರಿ ಮಾಲತಿಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಕೋಲು ಮುಖದಲ್ಲಿ, ಚೆಲುವು ಸೂಸುವ ಕಣ್ಣುಗಳು. ದುಂಡು ಸುಳಿಗಲ್ಲ. ಪುಟ್ಟಬಾಯಿಯಲ್ಲಿನ ಮುತ್ತಿನಂತಹ ಹಲ್ಲುಗಳು. ಹರವಾದ ಹಣೆಯ ಸುತ್ತ ಅವರಿಸಿದ್ದ ಸುಳಿಗುರುಳಿನ ರಾಶಿ. ಆ ಮುಖವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ತನ್ನೆದೆ ಗೊತ್ತಿಕ್ಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುತ್ತಿನ ಮಳೆಗೆರೆದಿರಲಿಲ್ಲ ! ಅಹುದು ! ತಾನೂ ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತನಿಗೆ, ತನ್ನಂತೆ ಗುಂಗುರು ಕೂದಲೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಲತಿಯ ಪಡಿಯಚ್ಚೇ. ಅವಳಂತೆಯೇ ಸೊಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು ಅದೇ ಚಟುವಟಿಕೆ, ಅದೇ ಆಸಕ್ತಿ ! ಅದೇ ನಗು ! ಮಗಳ,

ಪತ್ತಿಯ ಮುಖಗಳೆರಡೂ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ತೇಲಿ ಬಂದಾಗ ಮಧುರ ಭಾವನೆ ಯೊಂದು ಸುಳಿದು ಮಾಯವಾಯಿತು.

“ಹೌದು ಸುನಂದ, ಅವಳು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ನಾನೇ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ‘ಮಾಲೂ ನೋಡು ನನ್ನ ಮಗಳು ನಿನ್ನ ಹಾಗೇ ಆಗ್ತಾಳೆ!’ ಅಂತ. ಆದ್ರೆ ಅವಳು ಅವಳ ಗುಂಗುರು ಕೂದಲಿನ ರಾಶಿಯನ್ನು ಸವರಿ ನಕ್ಕಿದ್ದಳು. ‘ಈ ಕಿರೀಟ ತಲೇಮೇಲೆ ಹೊತ್ತೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ! ಅದ್ದೇಗೆ ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಹಾಗೆ!!’ ಎಂದಿದ್ದಳು.” ಸುಂದರೇಶನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹೂನಗೆಯೊಂದು ಮಿನುಗಿತು.

ಸೋದರತ್ತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಜಡೆ ಹೆಣಿಸಿಕೊಂಡು, ಯೂನಿಫಾರಂ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿ ಬಂದ ಮಗಳನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬಾ ನೋಡಿದ.

“ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು ಪಪ್ಪಾ, ಅತ್ತೆ! ಹೋಗ್ಬಿಟ್ಟು ಬರ್ತೀನಿ. ಆ ಎರಡು ಕುರಿಗಳ್ಳು ಬೇರೆ ಆಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಬೇಕೂ!” ಗಲ್ಲ ಉಬ್ಬಿಸಿ ತುಂಟ ನಗೆ ಬೀರಿದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಸುಂದರೇಶ ಬಿರುಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿ ಅವಳ ತಲೆ ಸವರಿದ. “ತಮ್ಮಂದಿರ ಜೊತೆ ಜಗಳ ಆಡ್ಬಾರ್ದು ಚೆನ್ನ; ನಿಂಗಿತ ಚಿಕ್ಕೋರಲ್ವಾ?”

“ಹೂಂ, ಚಿಕ್ಕೋರಾಗಿದ್ದಾರೆಂತಾನೇ ಜಗಳ ಆಡೋದೂ!” ಸಂಗೀತ ನಕ್ಕಳು. “ಅತ್ತೇ ನಾನು ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಬರೋತನ್ನ ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ತೀಯಾ?”

ಸುನಂದಮ್ಮ ಉತ್ತರಿಸದಿದ್ದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದ್ದ. “ಇರ್ತಾಳೆ ಹೋಗ್ಬಿಟ್ಟಾ!”

ಅವಳತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಅಕ್ಕನತ್ತ ತಿರುಗಿದ. “ಏನೇಳ್ತೀ?”

“ಏನೇಳೋದೂ? ಮುಂಡೇದು ಮುದ್ದುಗರೆದು ಹೇಳ್ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ದ್ಯುಲ್ಲಾ!! ಅವಳ ಮಾತು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದ್ರೆ ನನ್ನ ಸುಮ್ಮನೇ ಬಿಡ್ತಾಳಾ ಬಜಾರಿ?” ಸುನಂದ ನಕ್ಕಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟನು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಸುಭಾಷ್ ಇಬ್ಬರೂ ಬಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿದಾಗ ನಾತಾವರಣ ತಿಳಿಯಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಮಾಲತಿಯಿದ್ದಂತೆ ಅಚ್ಚು ಕಟ್ಟಾಗಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿತ್ತು. ಮನೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಕ್ಕನ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿ ಸುಂದರೇಶ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ತನ್ನ ಆಫೀಸಿನ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ರೋಟರಿ ಕ್ಲಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗಾಗ ಅವನನ್ನು

ಮುತ್ತಿ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಲತಿಯ ನೆನಪೊಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ತಾಸತ್ರಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ದಿನಗಳುರುಳಿದಂತೆ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಉನ್ನತ ಪದವಿಗಳು ದೊರಕಿದ್ದವು. ನುಕ್ಕಳು ಮುದ್ದಾಗಿ, ಸೊಂಪಾಗಿ, ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದರು. ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ತನಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ನುಕ್ಕಳ ಮುಖ ನೋಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವರುಗಳ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಅವರುಗಳ ನೆನಪೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುನಂದ ಅಷ್ಟು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ನುಕ್ಕಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಹೊಸ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ಸ್ವಂತಮನೆ, ದೊಡ್ಡಹುದ್ದೆ, ಅಕ್ಕನೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಹಾಯಾಗಿತ್ತು! ಸುಭಾಷನಾದರೋ ಅಣ್ಣ, ತಂಗಿ, ತಮ್ಮ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವ ಬದಲು ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಒಡನಾಡಿಯಾಗಿರಲು ಆಶಿಸಿದ್ದ. ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂತರವಿದ್ದರೂ ಅವರೊಡನೆ ಕೇರಂ, ಚೆಸ್, ಕ್ರಿಕೆಟ್, ಆಡುವಾಗ ಅದು ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಬೇಕಾಗಿ ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಜಗಳ ತಂದಿಟ್ಟು ಅವರು ಜಗಳವಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು.

“ಲೋ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ನಿನ್ನ ಜಾಮೆಟ್ರಿ ಬಾಕ್ಸ್ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ” ಹೇಮಂತ ಸುಭಾಷನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಿಡಿ ಕಿಡಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ.

“ಕಳ್ಳ, ಮಾಡ್ಲೀನಿ ತಾಳು ಅವನಿಗೆ, ಗ್ರಹಚಾರ ಬಿಡಿಸ್ತೀನಿ” ಸುಮಂತ ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಿದ್ದ.

“ನಾನೆಲ್ಲಿ ಕದ್ದೋ ನಿನ್ನ ಜಾಮೆಟ್ರಿ ಬಾಕ್ಸ್? ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು ನಾನು ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟದ್ದೀನೀಂತ! ಅಂತ ‘ಛತ್ರಿ’ ಕೆಲ್ಸ ನಾನೇನೂ ಮಾಡೋಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾ!” ಸುಮಂತ ರೇಗುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಏನಿಲ್ಲ ನಂಗೊತ್ತು, ನೀನೇ ನನ್ನ ಬಾಕ್ಸ್ ಜೋತಿದ್ಯ!” ಹೇಮಂತ ಅವನ ಕೈಹಿಡಿದೆಳೆದು ಎರಡು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಸುಮಂತ ರೇಗಿ ಆ ಏಟು ಗಳನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ-ಜಗಳ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮಲ್ಲಯುದ್ಧ, ದೃಷ್ಟಿಯುದ್ಧ, ಕರಾಟೆ, ಕುಂಗ್ ಫೂ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದು. ಒಬ್ಬರ ಜುಟ್ಟು ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಕೈಗೆ-ಅವರ ಜಗಳ ಬಿಡಿಸಲು ಸುನಂದಮ್ಮ ಓಡಿಬರುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಸಾಕ್ಷೋ ನಿಲ್ಲಿಸಿರೋ ಜಗ್ಗಾನಾ! ಲೋ ಸುಭಾಷ ನಿಂಗೆ ಹೊತ್ತು

ಹೋಗದಿದ್ದೆ, ಎಲಾದ್ರೂ ಬೀದಿ ಸುತ್ತೊಂಡ್ಬಾ, ಪಾಪ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಜಗಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸ್ತೀಯಾ!" ಮಗನ ಆಟ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಅವರು ಅವನನ್ನೇ ಗದರುತ್ತಿದ್ದರು.

"ನಿನ್ನ ಬ್ಯಾಗಿನಲ್ಲೇ ಬಾಕ್ಸ್ ಇಟ್ಟೊಂಡು ಬೇಕುಬೇಕೊಂತ ಜಗ್ಗು ಕಾಯ್ತೀಯಾ? ಸಪ್ಪಾ ಬರಲಿ ಮಾಡಿಸ್ತೀನಿ ನಿಂಗೆ!" ಸುಮಂತ ಒಳಗಿನಿಂದ ಹೇಮಂತನ ಬ್ಯಾಗು ತಂದು ಅವನ ಮುಂದೆ ಎಸೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಂಗೀತ ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕದ ಹಿಂದೆ ಮುಸಿಮುಸಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಭಾಷ ಅವಳು ನಗು ಕಂಡು ತಾನೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನಕ್ಕಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ನಗು ತಡೆಯಲಾರದೇ ತಾವೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೊನೆಗೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಜಗಳ ಕೊನೆಗೆ ನಗುವಿನಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಬಿರಿಮೊಗ್ಗಿದ್ದ ಸಂಗೀತ ಅರಳಿದಾಗ ಸುಭಾಷನಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಆಸೆ. ಸೋದರಿಕೆಯೂ ಆಯಿತು, ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳಿಗೆ ತಾನೇ ತಾಯಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತಂತೆಯೂ ಆಯಿತು. ಸಂದರೇಶ ನಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಆಫೀಸರನ ಮಗಳೆಂದರೆ ಕೊಡು-ಬಿಡುವುದು ಕಡಿಮೆಯೇ! ಸಾಲದಕ್ಕೆ ಮಾಲತಿಯ ಒಡವೆ, ಸೀರೆಗಳು, ಅವಳ ತವರಿನ ಕಡೆಯ ಆಸ್ತಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸಂಗೀತನಿಗಿಂದೂ ಆಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗಿ ಈಗಲೇ ಚೆಲುವೆ. ಬೆಳೆದು ಅರಳಿದ ಮೇಲೆ ಹೇಗಿರಬಹುದು? ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹೆಂಡತಿ, ತನಗೆ ಸೊಸೆ!

ಅವರ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಅರಿತ ಸುಭಾಷ್, ಸಂಗೀತ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕಂಡು ಒಳಗೊಳಗೇ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅರಿಯ ತೊಡಗಿದರು. ಏನಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲವೂ ಕಣ್ಣಿನೋಟ, ಮುಗುಳ್ಳುಗು, ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾದ ಮಾನವೇ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮನಗಳನ್ನು, ಹೃದಯಗಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೇ ಬೆಸೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಸಂಗೀತ ಎರಡನೇ ವರ್ಷ ಪಿಯೂಸಿ ಮುಗಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ ಸುಭಾಷ ಬ್ಯಾಂಕೊಂದರಲ್ಲಿ ಅಕೌಂಟೆಂಟ್ ಆಫೀಸರ್ ಆಗಿದ್ದನು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಆಗಲೇ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಯವರೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು.

ಸಮಸ್ಯೆ ತಲೆದೋರಿದುದು ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ವರ್ಗವಾದಾಗ. ಅವನಿಗೆ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರಹೋಗಲು ಒಂದು ಕೊರೆಯಾದರೆ,

ಮತ್ತೊಂದು ತಾಯಿಯನ್ನಗಲಿ ಹೋಗುವುದು. ಸಂಗೀತಳ ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ಒಲವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತೋಡಿಕೊಂಡರೂ ಅವಳು ಅದರಾಳ ವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಸಮರ್ಥಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ವೋಪದ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಡವಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಆಗಾಗ ವಿಫಲ ನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಸಂಗೀತ, ಬರೀಯಾ ? ಪಿಕ್ಟರಿಗೆ ಕರೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಿ ?” ಎಂದು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಆಸೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನತ್ತ ತಿರುಗಿಯೂ ನೋಡದೆ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಕೈನ ಉಗುರುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಆಕಾರಕ್ಕೆ ಕ್ಲಿಪ್ಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಯಾವ ಪಿಕ್ಟರ್ ಮುಂಜಿ ಹೇಳು.”

“ನಿಂಗ್ಯಾವ್ವು ಇಷ್ಟವೇ ಅದಕ್ಕೆ !” ಸುಭಾಷ್ ಅವಳನ್ನು ಆಸೆಯ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಇನ್ನೊತ್ತಿನ ವೇಸರ್ ತೋಗೊಂಡ್ಬಾ, ನೋಡಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ.” ಸಂಗೀತ ಅವನನ್ನೇ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅವನು ವೇಸರ್ ಹಿಡಿದು ಬಂದಾಗ ನಿರ್ಲಿಪ್ತಳಾಗಿ ವೇಸರಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಯಾವ್ವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ, ನೆಕ್ಸ್‌ವಿವಿಕ್ ಹೋಗೋಣ....”

ಸುಭಾಷ ನಿಟ್ಟುಸಿರುತ್ತಿದ್ದನು. “ನೋಡು, ಪ್ರಭಾತ್‌ನಲ್ಲಿರೋದು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಬ್ಲೂಮೂನ್‌ನಲ್ಲಿರೋದು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಂತ ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಹೇಳಿದ್ದು” ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಹೊಗಳತೊಡಗಿದರೆ ಸಂಗೀತ ತುಟಿಗಳನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಿ, ಹುಬ್ಬೆತ್ತಿ ಹಣೆಚಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಳು.

“ಕರ್ಮ ! ಅದ್ದೆಲ್ಲಾ ಯಾರೋ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಅಂದೋರು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಯಾರು ತಲೆನೋವು ಬರಸೊತ್ತಾರೆ ? ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ತುಂಬಾ ದುಡ್ಡಿದ್ದೆ ಕೊಡು. ಐಸ್‌ಕ್ರೀಂನಾದ್ರೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ತಿಂತೀನಿ.”

“ಹೋಗ್ಲೀ ಬಾ, ಐಸ್‌ಕ್ರೀಂ ಕೊಡಿಸ್ತೀನಿ.” ಅವಳು ತನ್ನೊಡನೆ ಬರಬೇಕು, ತಾನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರ ಮುಂದೆ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ, “ಇವೈವ್ವಾ, ನನ್ನ ಸೋದರಮಾವನ ಮಗಳು !” ಎಂದು ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತ ವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಆಗ ಅವರಲ್ಲ ಅವಳತ್ತ ಕಣ್ಣು ರಳಿಸಿ ನೋಡಬೇಕು !

ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಏನೇನೋ ಕನಸು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಸಂಗೀತಳ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೇ ಬೇರೆ.

“ನಾನು ಹೀಗೆ, ಈಗ್ಗೆ ಬರ್ತೀನಿ ಕೊಡಿಸ್ತೀಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೆದರಿದ ತಲೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ದೊಗಲೆ ಬೆಲ್ ಬಾಟಮ್ಸ್, ಬೋಳು ಕೈ, ಕಿವಿ, ಹಣೆ! ಅವಳನ್ನು ಹಾಗೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರೆ ತನ್ನ ಗತಿ!

“ಬೇಗ ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡೊಂಡು ಬಾ ಹೋಗು. ಥೂ, ಇದು ತುಂಬಾ ಕೊಳಕು!” ಎಂದರೆ ಸಂಗೀತ ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಡ್ರೆಸ್ ಚೇಂಜ್ ಮಾಡೋಕೆ ಬೋರ್ ಕಣೋ....ನೀನೇ ಹೋಗಿ ಐಸ್ ಕ್ರೀಂ ತಂದ್ಬಿಡು ಹಾಗಾದ್ರೆ....! ಇಲ್ಲದಿದ್ದ್ರೆ ಹೀಗೆ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಬರ್ತೀನಿ!”

ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ದಾರಿಗೆ ತರಲಾರದೆ ಅವಳ ಕೈಗೆ ನೋಟೊಂದನ್ನು ಇಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕಾದರೂ ತನ್ನ ಕಡೆಗೊಂದು ಕುಡಿನೋಟ ಬೀರಲೆಂದು.

“ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್, ಆಮೇಲೆ ನಾಳೆ ಹೋದಾಗ ತಿಂತೀನಿ....!” ಅದನ್ನು ಮುದುರಿ ಪ್ಯಾಂಟಿನ ಕಿಸೆಗೆ ತುರುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನತ್ತ ಕುಡಿನೋಟ ಹೋಗಲಿ, ತಿರುಗಿಯೂ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಹೊಸ ಪ್ಯಾಂಟು, ಬುಷ್ ಷರಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತಲೆಯ ಕ್ರಾಪನ್ನು ಮಿರುಗುವವರೆಗೂ ಬಾಚಿಕೊಂಡು, ಕಂಪು ಸೂಸುವ ಪೌಡರನ್ನು ಮೈಗೆಲ್ಲಾ ಸಿಂಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಅಗಲವಾದ ಬೆಲ್ಟು ಬಿಗಿದು, ತನ್ನ ಎತ್ತರ, ಗಾತ್ರವನ್ನು ತೋರಲು ಸೊಂಟದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಅವಳ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಹೇಗಿದೆ ಸಂಗೀ, ಈ ಹೊಸಾ ಪ್ಯಾಂಟು, ಷರಟು ?”

ಅವನತ್ತ ಅರೆಫಳಿಗೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ನೋಡಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಹೊಸದಾ ? ಮೊನ್ನೆ ಹಾಕೊಂಡಿಲ್ಲವಾ ಇದನ್ನ ? ನಂಗೇನೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ !”

“ಪೌಡರ್ ವಾಸನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವಾ ?” ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಳಿದುಳಿದಿದ್ದ ಪೌಡರಿನ ಸುವಾಸನೆಯನ್ನು ಅವಳ ಮೂಗಿಗೆ ಹಿಡಿದರೆ, ಎರಡು ಹೆಣ್ಣು ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಸೀನುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಛೂ, ಬರೇ ಘಾಟು. ಸಕ್ಕಡ್ಡನೆ ಗುಲಾಬಿ ಗಿಡಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ‘ರೋಸ್ ಮಿಕ್ಸ್’ ವಾಸನೆ!” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನನ್ನಂತೂ ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನಿನದ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನಾದರೂ ಹೊಗಳಿದರೆ ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬದಲಿಸಬಹುದೆಂದು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವಳನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು.

“ಸಂಗೀ, ಈ ಪೇಲ್ ಯೆಲ್ಲೋ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿ ನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೆ!” “ನಿನ್ನ ಫಿಗರ್ ವಂಡರ್‌ಫುಲ್ ಗೊತ್ತಾ? ಬ್ಯೂಟಿ ಕ್ವೀನ್ ಆಗ್ಬಿಡು”, “ಏನು ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸನ್ ಕಣೀ ನಿಂದು ‘ರೋಸ್-ಮಿಲ್’ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸನ್.” ಆದರೆ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಸಂಗೀತಳ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಬೇರೆ.

“ನೀನು ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ ಜಯಂತೀನ ನೋಡ್ಬೀಕು! ಫಿಗರ್ ಹೇಗಿದೆ ಗೊತ್ತಾ? ಸೂಪರ್ಬ್! ಆ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸನ್, ಫಿಗರ್ನೂ, ಅವಳು ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡ್ಬೊಳ್ಳೋ ರೀತಿ-ಓಹ್! ಬ್ಯೂಟಿ ಅಂದ್ರೆ ಅವಳಪ್ಪಾ!!”

ಸುಭಾಷ್‌ಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಸಂಗೀತ ಇನ್ನೂ ಆ ಪ್ರಪಂಚದತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸದ ಮುಗ್ಧೆ. ಬಿರಿಯಬೇಕಾದ, ಅನಾಘ್ರಾಣಿತ ಬಿರಿಯ ಮೊಗ್ಗಂದು! ಆದರೂ ಅವಳಿಗಾಗಿ ಕಾಯುವ ತಾಳ್ಮೆ, ಸಹನೆ! ಅವಳೆಂದರೆ ಅಪೂರ್ವ! ಅವಳ ಚಿರ ಆರಾಧಿತ! ಅವಳಿಗಾಗಿ ಜೀವಮಾನ ಪೂರ್ತಿ ಕಾಯುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದನು. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ತನ್ನ ಮನದಿಂಗಿತವನ್ನು ಅರಿಯುವಳು. ಮೊಗ್ಗಾ ದುದು ಹೂವಾಗುವುದೆಂಬ ಆಶಾವಾದಿ. ಅವನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕವೊಂದರಲ್ಲಿ ನೋಟ್ಸ್ ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಸಂಧಿಸಿ ಮಾತನಾಡುವ ಚಪಲ. ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವಳ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಅವಳು ಬರೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೇ ಕ್ಷಣಕಾಲ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಅವಳ ಮುತ್ತು ವೋಣಿಸಿದಂತಹ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ. ಎರಡು ಮೊಂಡು ಜಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಣ್ಣೆಯಂತಹ ಕತ್ತು, ಹಾಕಿದ್ದ ಸಲ್ವಾರ್-ಕಮೀಜಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಮೈ ಸೊಂಪು, ಬಡನಡು ನೋಡಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಿಗ್ಗಿದ. ಇದೊಂದು ತನ್ನ ಚಿನ್ನದಗಣಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಕತ್ತಿನ ಹಿಂಬಾಗ, ಬಲಕಿವಿಯ ಹಿಂದಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಮುಚ್ಚೆಯನ್ನೂ, ಕಿವಿಯುಂಗುರಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಮುದ್ದಾದ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ತುಟಿಯಿಂದ ಒತ್ತಿ ಮುತ್ತಿಡಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವನ

ಕಾರ್ಯ ಸಾಗಿಸಲು ಅದೇಕೋ ಅಳುಕಿತು. ಅವಳ ಮುಗ್ಧತೆಯೇ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯ, ಚೆಲುವಿನ ತುತ್ತತುದಿ, ಅದರ ಬದಲು ಅವಳ ಜಡೆ ಹಿಡಿದೆಳೆದ.

“ಲೇ ಹುಡ್ಗಿ, ನಾನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಾ ?”

“ಏನು ಪ್ರಪಂಚಾನೆಲ್ಲಾ ಗೆದ್ದು ಬರಲು ವಂಡಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೋಗಿ ದ್ದೀಯಾ ? ಊರಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಕೆ ಅದೆಷ್ಟು ‘ಫಸ’ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ನೋಡ್ತಾನೇ ಇದ್ದಿನಿ.....! ನನ್ನ ಜಡೆ ತಂಟೆಗೆ ಬರ್ಬೇಡಾ ಇರೋ ನಾಲ್ಕು ಕೂದಲು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಇರಿ !” ಅವನಿಂದ ಜಡೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅವಳ ಮೂಗು ಹಿಂಡಿ, ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಹೂ ಮುತ್ತ ನೊಂದನಿತ್ತು “ಗುಡ್ ಬೈ ಸಂಗೀ, ನನ್ನ ಜ್ಞಾಪಕ ಇರುತ್ತೆ ತಾನೇ ?” ಎಂದು ಹೃದಯವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ನಗು ತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಯಾಕೋ ಹೀಗಾಡ್ತಿ ? ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಕೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲಿದೆ ಬಿಟ್ಟೆಲ್ಲಾ ? ನಾನೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಾ ಓಡಿಹೋಗೋಲ್ಲವ್ವಾ !”

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ನಗಬೇಕೋ ಅಳಬೇಕೋ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರ ಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ತಲೆತಡವಿ ನಕ್ಕು ಕೇಳಿದ್ದ. “ನಂಗಿ ಕಾಗ್ಗಾ ಬರೀತೀಯಾ?”

“ಥೂ ಬೋರು ! ಪಾಠ ಓದಿ, ನೋಟ್ಸ್ ಬರೆಯೋದೇ ಸಾಕಾ ಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನಿಂಗಿ ಕಾಗ್ಗ ಬರೆಯೋ ಇಂಪ್ರೂಸಿರ್ಷ ಬೇರೆ !” ಸಂಗೀತ ನಕ್ಕಾಗ ತಾನು ನಗಲೇಲೇಕಿತ್ತು.

“ಲೇ ಸಂಗೀ, ನನ್ನ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ತೀಲೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಎದುರು ವಾದಿಸಿದರೆ, ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಹಾಕಿ ಬಿಗಿಹಾಕೊಂಡು, ಪ್ರಾಣಿಗಳ್ಳು ಬೋನಿನಲ್ಲಿ ಸಾಕೋ ಹಾಗೆ ಸಾಕ್ತೀನಿ ಅಷ್ಟೆ !” ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತನ್ನ-ಅವನ ಮದುವೆ ವಿಷಯ ಬಂದಾಗ ಕೊಂಚ ನಾಚಿಕೆಯೆನಿಸಿದರೂ ತೋರಗೊಡಲಿಲ್ಲ.

“ಅದಕ್ಕೇನಾ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡೋಕ್ಕುಂಚೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಸ್ಕಾ ಹೋಡೀತಾ ಇರೋದು? ಎಲ್ಲಿ ಸಂಗೀ ನನ್ನ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೆ ಕೈಬಿಟ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕೇಂತಾನಾ....? ಈಗಿಂದ ಮದ್ದೆ ವಿಷಯ ಮಾತಾಡ್ಬೇಡ. ಊರಿಂದ ಬಂದ್ಮೇಲೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಯೋಚನೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲೇ ನಿನ್ನೇ ಮಾಡ್ಕೊತೀನಿ ಅಂತ ನಾನೇನೂ ಬರೊಟ್ಟಿಲ್ಲಲ್ಲಾ !”

“ಯೂ ಇನ್ನೋಸೆಂಟ್ ಇನ್ ಫಿಡೆಲ್!” ಎಂದು ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿಹೊರಟಿದ್ದ.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರೇ ಬೇರೆಯ ತರಹ. “ಲೋ ಸುಭಾಷ್, ನಂಗೆ ಇದು ತಂದ್ಯೊಡೂ, ಅದು ತಂದ್ಯೊಡೂ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಿ ಯನ್ನೇ ತಯಾರಿಸಿದ್ದರು. “ನನ್ನ ‘ಕೂಸುಮರಿ’ ಮಾಡೋ” ಸುಮಂತ ಅವನ ಬೆನ್ನೇರುತ್ತಿದ್ದ. “ಬರ್ತಿಯಾ ‘ಬಾರ್ಕ್ಸಿಂಗ್’ಗೆ?” ಹೇಮಂತ ಅವನನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದೇಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಓದುವುದು ಕಸ ಹರಡುವುದು, ಜಗಳ ಆಡುವುದು ಎಲ್ಲವೂ ಅವನ ರೂಮಿನಲ್ಲೇ ಅವನ ಮಂಚದಮೇಲೆ. ತಂದೆಯ ಸಲಿಗೆಯಿಲ್ಲದ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಸುಭಾಷನಂದರೆ ಅತಿ ಸಲಿಗೆ. ಅತ್ಯಂತ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು. ಅಲ್ಲದೆ ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಹುಚ್ಚು ತುಂಟತನ, ಅಶಿಸ್ತು ಕೊಂಚಕೊಂಚವಾಗಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಸುಂದರೇಶನ್‌ಗೆ ಅಶಿಕ್ಷಿತರಾದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಯೋಚನೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಸುಭಾಷ್ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡುವನೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಯೋಚನೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಮಗ ಬೆಳೆದ ಯುವಕ, ತುಂಬಿದ ಯೌವನ, ಕೆಡುವ ವಯಸ್ಸು, ಕೈ ತುಂಬಾ ಸಂಬಳ, ಏನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ!! ಅಲ್ಲದೆ ಹೋಟೆಲೂಟ, ನೆರೆಹೊರೆ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆಯೋ ಎಂಬ ಹೆದರಿಕೆ? ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತಾನು ಮುನಿದರೂ, ಒಲಿದರೂ ಬೇಕಾದರೂ ಕೈಗೆ ದುಡ್ಡು, ತಾನು ಕೇಳಲಿ ಬಿಡಲಿ ತನಗೆ ಆಗಾಗ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಲವಿನ ಧಾರೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಐಸ್‌ಕ್ರೀಂ ಸೇವೆ, ತಾನು ಕಂಡು ಅಸೆಪಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಚವೂ ಬೇಸರಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೇ ತನಗೆ ತಂದೀಯುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ಏಕೈಕ ಆರಾಧಕ. ಅವನು ಹೊರಟುಹೋದರೆ ತನ್ನ ಗತಿ!! ಪಪ್ಪನನ್ನು ಏನು ಕೇಳಬೇಕಾದರೂ ಎದೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ “ಅದ್ಯಾಕೆ? ಇದ್ಯಾಕೆ? ಸುಮ್ಮನೆ ದುಡ್ಡು ದಂಡ” ಎಂದು ತನ್ನ ಅಸೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬ್ರೇಕು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ತನಗೆ ನಾಲ್ಕು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು, ಪ್ರೀತಿ ಆದರ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವನಿಂದ. ಅವನು ಹೊರಟುಹೋದರೆ ಇನ್ನು ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಅತ್ತೆಯ ಕೈ ಕಾಲು ಹಿಡಿಯಬೇಕು!

ಸುಂದರೇಶನ್‌ಗೆ ಸುಭಾಷ ಇರುವವರೆಗೂ ಮನೆಯ ಖರ್ಚು, ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳ ವಿಷಯ ತಲೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್‌ಬಿಲ್ಲು, ನೀರಿನಬಿಲ್ಲು

ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಕೆಲಸ, ಮತ್ತೆಲ್ಲಾ ಹಣಕಾಸಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಅವನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಶುದ್ಧ ಹುಡುಗು, ದುಡ್ಡು ಕಾಸಿನ ಬೆಲೆ ತಿಳಿಯದವು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ತಾವು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸಂಗೀತ ಬೆಳೆದ ಹುಡುಗಿ, ಅವಳನ್ನು ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಸುನಂದಳನ್ನು ಅದೆಲ್ಲಾ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದೇ ಅವರಿಗೆ ತಲೆನೋವಾಗಿತ್ತು.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರಿಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಬಿಗಿಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸುಭಾಷ ಹೋಗುವನೆಂದು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸಂತೋಷವಾದರೂ, ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಯ ಹೀರೋ ಹೊರಟುಹೋಗುವನೆಂಬ ಬೇಸರ. ಯಾರ ಜೊತೆ ಬಾಕ್ಸಿಂಗ್ ಆಡುವುದು? ಯಾರ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕಸ ಹರಡುವುದು? ಯಾರ ಜೇಬಿನಿಂದ ಜಿಲ್ಲರೆ ಕಾಸು ಹೊಡೆಯುವುದು? ಕೊನೆಗೆ ತಾವು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಗದರುವವರು ಯಾರು? ತಮಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಅವರನ್ನು ಯೋಚನೆಗೇಡುಮಾಡಿತ್ತು.

ಸುಭಾಷ ಊರಿಗೆ ಹೋದ ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಕಾಗದ ಬಂದಿತ್ತು. ಊರಿನ ಹವೆ ತನಗೆ ಒಗ್ಗಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ವಿಪರೀತ ಜ್ವರವೆಂದೂ ಬರೆದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ನಾಲ್ಕು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಚೀಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಗನನ್ನು ಕಾಣಲು ಪರಿಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿ ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟರು. ಮನೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೆಲ್ಲಾ ಸಂಗೀತನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.

“ಫೂ ಹಾಳಾದೋನು ಈಗಲೇ ಕಾಯಿಲೆ ಬೀಳ್ಬೇಕಾ? ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕಾಲೇಜ್ನಿಂದ ನಾಡಿದ್ದು ಎಕ್ಸ್‌ಕರ್‌ಶನ್‌ಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀವಿ! ಅದಕ್ಕೂ ಖೋತಾ ಹಾಕಿದ ಇವನು!” ಸಂಗೀತ ತಮ್ಮಂದಿರ ಮುಂದೆ ಗೊಣಗಿದಳು ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ತಮಗೆ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ದುರುಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ತೋಟದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಚೆನ್ನ ನೆಟ್ಟಿದ್ದ ಹೊಸ ಡೈಸಿ ಸಸಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಿತ್ತು, ಅವನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಿರ್ನಾಮ ಮಾಡಿದ್ದರು. ತೆಂಗಿನ ಸಸಿಗಳಿಗಾಗಿ ಅಗೆದಿದ್ದ ಹಳ್ಳಗಳೆಲ್ಲಾ ಮಣ್ಣು ತುಂಬಿ ನೆಲಸಮ ಮಾಡಿದ್ದರು ಮರದಲ್ಲಿದ್ದ ಚಕ್ಕೋತದ ಕಾಯಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಿ ಕೆಟ್ ಅಭ್ಯಸಿಸಲು ಚೆಂಡುಗಳಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ಹೆಸರಿಗೆ ಒಂದು ಹೀಚು

ಕಾಯನ್ನೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮನ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಮನಸಾರೆ ತೆಗಳಿದರು.

“ಇದೇನೀ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ, ಮುಂಚೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಗೇಸ್ಪತ್ರೆಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ರಾ? ಅಡಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಪ್ಪಗಿದೆ.”

“ನೋಡ್ರೀ, ಈ ಟೋಮೋಟೋ ಸಾರನ್ನ ನಾನ್ ವೆಜಿಟೇರಿಯನ್ ಸಾರು ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟ್ರೆ!” ಎಂದು ತಾವೇ ಹಿಡಿದು ಸಾರಿಗೆ ತಂದು ಹಾಕಿದ್ದ ಜಿರಲೇ ಮರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು.

“ನಿನ್ನೆ ತಿಂಡಿ ಮಾಡೋಕೆ ಬರೋಲ್ಲ. ನಾವೇ ಮಾಡ್ಬೊತ್ತೀವಿ” ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತುಪ್ಪ, ಹಿಟ್ಟು, ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾರಾಧನೆ ಮಾಡಿದರು. ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ರಜವೆಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದರು ತಂದೆ ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋದಮೇಲೆ ನಡೆ ಯುತ್ತಿದ್ದ ಧಾಂಧಲೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಸಂಗೀತ ನಿರ್ಲಿಪ್ತೆ.

“ನೋಡಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳು!” ಎಂದು ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಮೈಮುರಿದಿದ್ದಳು. “ಅಯ್ಯೋ! ನಾಲ್ಕುದಿನ ಹಾಯಾಗಿರಿ ಬಿಡಿ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ!”

ತಂದೆ ಬರುತ್ತಲೂ ಚೆನ್ನ, ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ದೂರುಗಳಿಂದ ಅವರನ್ನು ‘ಬಚಾವು’ ಮಾಡಲು ತನ್ನ ಕೈಲಿದ್ದ ದುಡ್ಡನ್ನು ಅವರಿಗಿತ್ತು ಚಿತ್ರಮಂದಿರ ವೊಂದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು.

ಅಫೀಸಿನಿಂದ ಸಾಕಾಗಿ ಬಂದ ಸುಂದರೇಶನ ಮುಂದೆ ಮಕ್ಕಳ ವರದಿ ಬಂದಾಗ ಮಗಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಗದರಿಕೊಂಡನು.

“ಏನು ಸಂಗೀತ, ನಿನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡ್ಬೊಬಾರ್ಡಾ?”

“ನಾನು ನೋಡ್ತಾನೇ ಇದ್ದೆ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳೋಲ್ಲ ಅಂತ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆ! ಪಾಪ, ಆಡ್ಕೊಳ್ಳಿ ಬಿಡು ಪಪ್ಪಾ!”

ಸುಂದರೇಶ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟು ಮೊದಲನೆಯ ತಪ್ಪೆಂದು ಮನ್ನಿಸಿದ.

“ನಾಳೆ ಏನಾದ್ರೂ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಆದ್ರೆ ನಾನು ಸಮ್ಮನಿರೋಲ್ಲ.”

ಮಾರನೆಯದಿನ ಆ ತರಹವಾಗದೇ ಬೇರೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಯಿತು. ಚೆನ್ನಿಕೋಲಾಡಿ ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ಎರಡು ಗಾಜುಗಳು ಒಡೆದಿದ್ದವು ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ನಡೆದ ಜಗಳದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಬಟ್ಟೆಗಳು

ಹರಿದವು. ಸಂಗೀತ ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕು ಚಲಾಯಿಸಿದಾಗ ಬಚ್ಚಲು ಮನೆ ಯಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರೆಲ್ಲಾ ಸುರಿದು ತೊಟ್ಟಿ, ಹಂಡೆ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಕೆಸರಿನ ಆಗರ ಮಾಡಿದರು. ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ಚೆನ್ನನನ್ನು ಮರದ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ, ಹಾಕಿದ್ದ ಬೀಜ, ಗಿಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ತೇಲಾಡುವಂತೆ ಗಿಡಗಳಿಗೆ ನೀರು ಹಾಯಿಸಿದರು. ಕೆಸರಿನ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ನಡೆದಾಡಿ ಮನೆಯ ತುಂಬಾ. ಕುರ್ಚಿ ಸೋಫಾಗಳ ತುಂಬಾ ಮಣ್ಣಿನ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನುಳಿಸಿದರು. ಮನೆಯ ಕಸ, ಧೂಳು ತೆಗೆಯಲು ಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕು ದೇವರ ಪಟಗಳನ್ನು, ಒಂದು ಕನ್ನಡಿಯನ್ನೂ ಒಡೆದು ಹಾಕಿದರು. ಅವರು ಮಾಡಿದ್ದ ಕೊಳಕು ಕೆಲಸವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಚೆನ್ನನ ಹೆಂಡತಿ ದೇವಮ್ಮನಿಗೆ ಬೆನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತು.

“ಇನ್ನು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಜಾಸ್ತಿ ಕೊಟ್ಟಿ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತೀನಿ, ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಆಗಾಕಿಲ್ಲ!” ಎಂದು ಸುಂದರೇಶ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಲೇ ಗೊಣಗಿದಳು. ತಾನು ನೆಟ್ಟ ಗಿಡಗಳು, ಬಿತ್ತ ಬೀಜಗಳು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಚೆನ್ನನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಾರದಿದ್ದುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಅಡಿಗೆಯ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದರು.

“ನಿಮಗೆ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಯಾರೋ ಸಕ್ಕರೆ ಡಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪು ತುಂಬಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ನೋಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲ!”

ಸುಂದರೇಶನ ತಾಳ್ಮೆ ಎಲ್ಲೆ ಮೀರಿತು. ತಂದೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯದ ಹಸುಗಂದಗಳಂತೆ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ಕರೆದು ವಿಚಾರಿಸಿ, ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದಿದ್ದ ಬೆಲ್ಟಿನಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿಸಿದನು.

“ಏನು ಹಾಳು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದವೋ! ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತಿನ್ನೋಕೆ!”

ಎಟು ತಿಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಸಂಗೀತ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದಳು. “ಆ ಹಾಳು ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮನಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಆಗಿದ್ದು. ಆ ದೇವಮ್ಮಂಗೂ ಮಾಡ್ತೀನಿ, ಸುಮ್ಮನಿರೋ!” ಎಂದು ಕಣ್ಣೊರಿಸಿದಳು.

ಮಾರನೆಯದಿನ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಾಜರಾದಾಗ ಸಂಗೀತ ನಸುನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ನಾವೆಲ್ಲಾ ಊರಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀವಿ. ನಾವು ಬರೋತನ್ನ ನೇವು

ಬರಬೇಡಿ.”

“ನಿಂತಂದೆ ನೆನ್ನೆ ಏನೋ ಹೇಳಿಲ್ಲಲ್ಲಾ?” ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಅಚ್ಚರಿ ಗೊಂಡಾಗ ಸಂಗೀತ ಸೊಂಟದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಕನಲಿ ನುಡಿದಳು.

“ನಾನು ದೊಡ್ಡೋಳು—ದೊಡ್ಡ ಮಗಳು! ಚಿಕ್ಕ ಯಜಮಾನಿ! ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೆ ನಿನ್ನ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲವಾ? ತಾಳಿ, ಪಪ್ಪಾಗೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳೋನಿ, ನಿನ್ನೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ!”

ಯಜಮಾನರ ನಿನ್ನೆ ಕೆಡಿಸಿ ತಾವೇಕೆ ಬೈಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಹೊರಬಿದ್ದರು. “ಊರಿನಿಂದ ಬಂದ್ಮೇಲೆ ಹೇಳಿಕಳಿಸ್ತೀರಾ?”

“ನೋಡೋಣ!” ಸಂಗೀತಳ ಯಜಮಾನಿಕೆ.

ತಂದೆ ಏಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬ್ರೆಡ್ ಟೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಿ, ಒಂದಿಷ್ಟು ನೀರು ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಳು. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದ ದೇವಮ್ಮನನ್ನು ಗದರಿದಳು.

“ಪಪ್ಪನ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಚಾಡಿಗೀಡಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ ನಿಗೆ ನಾಳೇನೇ ಗೇಟ್ ಪಾಸ್!”

ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಹೋದ ಸಮಾಚಾರ ಅರ್ಥಬರ್ಧ ತಿಳಿದಿದ್ದ ದೇವಮ್ಮ ಮರುಮಾತಾಡದೇ ಸುಮ್ಮನಾದಳು ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಲೆ, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಊಟ, ಕೈತುಂಬ ಸಂಬಳ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಗಬೇಕು?

ಮಗಳೇ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಂಡು ಸುಂದರೇಶ ಅಚ್ಚರಿ ಗೊಂಡನು.

“ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ರಂತೆ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇವತ್ತಿಂದ ಬರೋಲ್ವಂತೆ!” ನಿರ್ಭಯಳಾಗಿ ಮಗಳು ಹೇಳಿದಾಗ ನಿಜವೆಂದುಕೊಂಡನು.

“ಏನ್ಯಾಡೋದಮ್ಮಾ?” ಅವನು ತೊಳಲಾಡಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಬಿಚ್ಚಿದ್ದ ಕೂದಲಿಗೆ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ರಿಬ್ಬನ್ ಕಟ್ಟುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ಬಿಡು ಪಪ್ಪಾ, ನಾನು ಅನ್ನ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಹೋಟ್ಟಿಂದ ಸಾಂಬಾರು ತರಿಸಿಬಿಡು!”

ಮಗಳ ಮಾತು ಸರಿಯೆನಿಸಿತು. “ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಯಾರಾದ್ರಾ ಒಳ್ಳೆ ಯವರು ಸಿಕ್ಕೋವರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡೋದು....ಇವ್ನು ಸುನಂದ ಯಾವಾಗ ಬರತ್ತೋ?”

ಮಗಳು ಮಾಡಿಟ್ಟ, ಅರೆಬೆಂದ ಅನಂದ ಜೊತೆ ಹೋಟೆಲಿನ ಬರಿಯ

ಖಾರದ ನೀರಿನಂತಿದ್ದ ಸಾಂಬಾರನ್ನು ತಿನ್ನಲಾರದೇ ತಿಂದು ನೀರು ಕುಡಿಯ ಬೇಕಾಯಿತು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ತಂದೆ ಹೊಡೆದುದನ್ನು ಮರೆತು, ಕೊಳಕು ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೊಸರು ಬಡಿಸಿದಾಗ ಮನನೊಂದು ವಿಸರೀತ ಹುಳಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ತಿನ್ನಬೇಕಾಯಿತು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಂದು ವಾರ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮರಳಿ ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಅನಾಥವಾಗಿತ್ತು. ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ಆ ವಿಕೋಪದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ನಿಂತಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸುಂದರೇಶ, ಚೆನ್ನ, ದೇವಮ್ಮ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಅರಿತು ಸುನಂದಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಕ್ಕರು. ಈ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು, ತಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರಾದರೂ ಇರಲೇಬೇಕು. ತಾವು ಎಷ್ಟು ದಿನದವರು ! ಸುಭಾಷ ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನ ಹೇಳಿದ್ದ, “ಏನಾದ್ರೂ ಅಲ್ಲಿ ಅರೇಂಜ್ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಬಾಮ್ಮ, ನಂಗಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆ !”

ಮಗನಿಗೆ ಸಂಗೀತಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳಿ ಗೊಪ್ಪಿಸಲು ಸಧ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವಳಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವಳು, ಓದು ಮುಗಿಯಬೇಕು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ಅಂಕೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಕೆಡುತ್ತಾರೆ. ಸುಂದರೇಶನಿಗೂನೂ ಏನೂ ಆರಿವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಮದ್ದೆಂದರೆ ಸುಂದರೇಶ ಮತ್ತೆ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕು. ವಯಸ್ಸು ಐವತ್ತರ ಗಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಎಳೆಯನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದನು. ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆ, ಆಸ್ತಿ, ಪಾಸ್ತಿ. ಯಾರಾದರೂ ಮದುವೆಯಾದಾರು. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಸರಿಪಡಿಸಿದಾರಿಗೆ ತರುವ ಹೆಣ್ಣು ಬೇಕು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಕಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದುದು ಚಂಪಕ. ಶಂಕರಯ್ಯನವರ ಐದನೇ ಕುಮಾರಿ ಮೂವರು ಅಕ್ಕಂದಿರು, ಇಬ್ಬರು ಅಣ್ಣಂದಿರು ಇಬ್ಬರು ತಂಗಿಯರ ನಡುವೆ ಬೆಳೆದವಳು. ಶಾಂತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಜಾಸ್ತಿಯಾದರೂ, ಹದ್ದುಬಸ್ತಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಳೆದಿದ್ದರು ಮೂವರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ, ಇಬ್ಬರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಓದಿಸಿ ಮುಂದೆ ತರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಸವಳಿದ್ದರು. ಐದನೇ ಮಗಳು ಚಂಪನನ್ನು ಪದವೀಧರೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ, ಬಾಣಂತನ, ಗಂಡುಮಕ್ಕಳ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ, ಸೊಸೆಯರ ದರ್ಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಶಂಕರಯ್ಯ, ಶಾಂತಮ್ಮ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಚಂಪಕಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವಳದು ಮೂಲ ನಕ್ಷತ್ರ. ಯಾವ ಸಂಯಾದ ಗಂಡೂ ಸಿಗದಿದ್ದಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ ಶಂಕರಯ್ಯನವರಿಗೆ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಚಂಪಕಳ ತಂಗಿಯರು ಪದವಿಗಳಿಸಿ ಮದುವೆಗೆ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಬಂದ ಗಂಡುಗಳು ತಂಗಿ ಮಾಲಿಕಾ, ರಾಧಿಕಾರನ್ನು ನೋಡಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು, ಅವರುಗಳ ಜಾತಕಫಲ ಮತ್ತು ಚಂಪಕಳಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯದಾಗಿದ್ದುದು !

ಚಂಪಕನಿಗೆ ಗಂಡು ದೊರೆಯದಿದ್ದಾಗ ಚಂಪಕ ಮನನೊಂದು ಬೇಸರ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೇ, ಮೂಲೇ ಸೇರದೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಗೆ ತಂಗಿಯರ ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ತಂಗಿಯರೂ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬೇಸರಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಚಂಪಕ ಟೀಚರ್ ಕೆಲಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಗ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದಳು. ಕೆಲಸದ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿ ಟೀಚರ್ಸ್ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿ. ಎಡ್. ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕೈಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಅವಳೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳೊಡನೆ ಬೆರೆತು ನಗುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳೆಯುವುದೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿ.

ಒಮ್ಮೆ ಗಣೇಶನ ಮಂಗಳಾರತಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು, ಸ್ವಾಮಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳು ಸುನಂದಮ್ಮನ ಕಣ್ಣೆಳೆದಿದ್ದಳು. ಹುಚ್ಚು ವೈಯ್ಯಾರವಾಗಲೀ, ಅಲಂಕಾರವಾಗಲೀ ಇಲ್ಲದೆ, ಗಂಭೀರವಾಗಿಯೂ ಸೌಮ್ಯಳಾಗಿಯೂ ಸಹನೆಯೇ ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ತುಂಟರಾದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ, ಸಂಗೀತರಿಗೆ ತಕ್ಕವಳೆನಿಸಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ? ಅವನೇನೆಂದುಕೊಂಡಾನು ? ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳಿರುವಾಗ ಅವನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪುವನೇ ? ಹೇಗಾದರಾಗಲೀ ಮಕ್ಕಳ ನೆನಪೊಡ್ಡಿ ಅವನಿಗೆ ಇಂತಹ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಮಕ್ಕಳ, ಮನೆಯ, ತಮ್ಮನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅವಳಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ತಾವು ಹಾಯಾಗಿ ಮಗನ ಬಳಿಯಿರಬಹುದು ಅವನ ಪರದಾಟವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು.

ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ಒಂದು ದಿನ ಸುಂದರೇಶನ ಮುಂದೆ ಮಾತು ತೆಗೆದರು.

“ಸುಂದರೂ, ನೋಡಪ್ಪಾ ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡೋರ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ. ಇನ್ನಾದ್ರೂ ನಂಗೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಕೊಡ್ತೀಯಾ ?”

“ಏನು ಅಕ್ಕ ಹಾಗಂದ್ರೆ ? ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ ಬಂದಹಾಗಿರು. ನಾನ್ಯಾವುದಕ್ಕಾದ್ರೂ ನಿನಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಬಂದಿದ್ದೀನಾ ? ಇದೂ ನಿನ್ನ ಮನೆ ತಾನೇ ?”

ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಕುರ್ಚಿಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಅವನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತರು. ಮಕ್ಕಳ್ಯಾರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಅದಕ್ಕಲ್ಲೋ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರೋದೂ ? ನಾನು ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿಟ್ಟೆ ಹೇಗೆ ? ನಮ್ಮ ಸುಭಾಷನನ್ನು ಯಾರು ನೋಡೋತಾರೆ ? ಅವನೂ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದೋನು ! ಅವನೊಬ್ಬನೇ ಇರೋಕೆ ಆಗುತ್ತೇ ?”

“ಏನು ಮಾಡಾಂತೀಯಾ ನೀನೂ ? ಸಂಗೀತಂಗೆ ಮನೆ ಕೆಲ್ಸದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕೊಡು. ನೀನು ಸುಭಾಷನ ಹತ್ತಿರ, ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಓಡಾಡ್ಕೊಂಡಿರೋದಿ !”

“ಏನೋ, ನಂಗೆ ಬರ್ರಾ ಬರ್ರಾ ವಯಸ್ಸು ಕಡಿಮೆಯಾಗ್ತಾ ಇದ್ಯಾ ? ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿರ್ಗಾಡ್ಕೊಂಡಿರೋಕೆ ಆಗುತ್ತಾ ಹೇಳು. ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳ್ತೀನಿ ಕೇಳ್ತೀಯಾ ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ಪಿಠಿಕೆ ತೆಗೆದರು.

“ನಿಂಗೇನು ಮುದಿ ವಯಸ್ಸೆ ? ನೀನಾಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೋ ಬಾರ್ಡು ?”

ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸುಂದರೇಶ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟನು.

“ತಾಳು ಮಕ್ಕಳಗೆಲ್ಲಾ ಮದುವೆಯಾಗಲಿ, ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮದ್ದೆ ವಿಚಾರ ಯೋಚಿಸ್ತೀನಿ. ಏನಕ್ಕಾ, ನನಗೆ ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಆದ್ರೆ ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗಳರಾಳೆ. ನಾನು ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೋಬೇಕಾ ? ಮಾಲತಿ ಜೊತೆ ಬಾಳಿದ್ದು ನಂಗೆ ಈ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಸಾಕು .”

“ನಿಂದೇ ಯೋಚಿಸ್ತೀಯಲ್ಲಾ ನೀನು ? ಆ ಮಕ್ಕಳ ಚಿಂತೆ ಇದ್ಯಾ ? ಸಂಗೀತಂಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿ ಮೈ ಬೆಳೆದರೂ ಹುಡುಗುತನ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಇನು

ಆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಯಾರಿಗೂ ಒಗ್ಗೋರಲ್ಲ, ಹೀಗೇ ಬಿಟ್ಟಡೀಯೋ?"

ಸುಂದರೇಶ ಯೋಚಿಸಿದ "ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್‌ಗೆ ಹಾಕಿ
ಡ್ತೀನಿ, ಆಗ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ."

"ಸಧ್ಯ, ಆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ಅಮ್ಮನ ಪ್ರೀತಿಯಂತೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಂಗೊ
ಮೂರು ಹೊತ್ತೂ ಆಫೀಸಿನ ಕೆಲ್ಸ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಗಮನಿಸೋಲ್ಲ. ಮನೆ
ಮಮತೆನೂ ಕಳೆದಿಟ್ಟೇಡ" ಸುನಂದ ಕೊಂಚ ಗಡುಸಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದಳು,

"ನೋಡು ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾನು ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಕರೊಂಡು ಸುಭಾಷನ ಹತ್ತಿರ
ಹೊರಟು ಹೋಗ್ತೀನಿ. ನೀನು ಬೇಕಾದ್ರೆ ಒಬ್ಬನೇ ಹೆಗ್ಗೇಕೋ ಹಾಗಿರು."

ಸುಂದರೇಶ ಅರಿಫಳಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ಯೋಚಿಸಿದ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು
ಲಾಲಿಸಿ, ಮುದ್ದಿಸಿ, ತೊಡೆಯೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆಸದಿದ್ದರೂ ಪ್ರತಿದಿನವೂ
ಅವರ ಮುಖ ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ತನ್ನೆದೆ ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೇ ಹೊತ್ತಾ
ದರೂ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ಕಣ್ಣುಂಜಿ
ಕೊಂಡರೆ ತನಗೆ ಅಂದು ನಿದ್ರೆ. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಅವು ತನ್ನ, ಮಾಲತಿಯ
ಪ್ರೀತಿಯ ಪ್ರತೀಕಗಳಲ್ಲವೇ? ಮಕ್ಕಳು ತನ್ನಿಂದ ದೂರ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ತನ್ನ
ಬದುಕಿಕೊಂದು ಅರ್ಥ ಬೇಡವೇ? ಸಂಗೀತಳಂತೂ ಮಾಲತಿಯ ನೂರಾರು
ನೆನಪು ಹೊತ್ತು ತನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸಲಿಗೆ
ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ. ಅದರೆ ಅವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ತನಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಲ್ಲವೇ?

"ಅದ್ಸರಿ, ನನ್ನ ಈ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ, ಮೂರು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಯನ್ನು
ವರಿಸಲು ಯಾವ ಹೆಣ್ಣು ಕಾದಿದೆ?"

"ಸಾಕೋ, ನಿಗೆ ಐವತ್ತೆರಡೂಂತ ಯಾರು ಹೇಳಾರೆ. ಕೆವಿ ಹತ್ತಿರ,
ನೆತ್ತಿಯ ಹತ್ತಿರ ನೆರೆತಿರುವ ಕೂದಲು ಬಿಟ್ಟರೆ ವರಪೂಜೆಯ ಗಂಡಿನಂತಿ
ದ್ದೀಯಾ! ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೇನು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ. ಏನೋ ತೊಂದರೆಯಾಗಿ
ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ವಯಸ್ಸಾದರೂ ಮದುವೆಯಿಲ್ಲದೇ
ಇರುವುದಿಲ್ಲವೇ?"

"ಅಂಪ್ರೇ...." ಸುಂದರೇಶ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿ ನೋಡಿದ.

"ಅದೇ ನಮ್ಮ ಶಂಕರಯ್ಯನೋರ ಮಗಳು ಚಂಪುಕ ಇಲ್ಲವಾ, ಆಗ್ಲೇ
ಮೂವತ್ತೈದಾಯ್ತು. ಮೂಲ ನಕ್ಷತ್ರಾಂತ ಇನ್ನೂ ಸರಿಯಾದ ಗಂಡು
ಸಿಗದೇ ಹಾಗೇ ಇದ್ದಾಳೆ. ಸ್ಯಾಲಿನಲ್ಲಿ ಓದಿರಾಗಿ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ಆವೊತ್ತು ನೋಡಿದೆ ನೋಡು, ಏನು ಸಹನೆ! ಏನು ತಾಳ್ಮೆ ! ನೋಡೋಕೂ ಅಷ್ಟೇ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತೆ, ನಿಂಗೂ ಸಾಮ್ಯ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ, ಏನಂತಿ ?”

ಸುಂದರೇಶ ಆ ಚಂಪಕನ್ನು ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆತ್ತಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಮಾಲತಿಯ ರೂಪೊಂದು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆಯ ಹೆಣ್ಣಿನ ರೂಪ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬರದಾಯಿತು.

“ನೋಡಪ್ಪಾ, ಯೋಚಿಸಿ ಹೇಳು. ಒಳ್ಳೆಯ ಮನೆಯ ಹುಡುಗಿ, ಕಷ್ಟ ಸುಖ ಕಂಡೋಳು. ಇವಳಿಗಿಂತ ನಿಂಗೆ ಸರಿಯಾದ್ದು ಯಾರೂ ಸಿಗೋಲ್ಲ....” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಕೈ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿಕೊಂಡನು.

“ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಿ ನೋಡು !”

ಸುನಂದಮ್ಮ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

“ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳೋ ಮಾತು ಕೇಳೋ ಮಾತು ಇದೆಲ್ಲಾ !! ಸುಮ್ಮನಿರೋ ಸಾಕು. ನೀನು ‘ಹೂಂ’ ಅನ್ನು, ಮುಂದಿನದೆಲ್ಲಾ ನನಗೇ ಬಿಟ್ಟಿಡು....”

“ನೋಡು ನಂಗೆ ಇನ್ನೂ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಬಿದ್ದು ‘ಹೂಂ’ ಅಂತಾ ಇದ್ದೀನಿ. ಏನಾದ್ರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದ್ರೆ ಅಮೇಲೆ ನನ್ನೇನೂ ಅನ್ನೇಡ ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ ?”

ಸುಂದರೇಶ ಎದ್ದು ನಿಂತಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮನೂ ಎದ್ದು ನಿಂತರು.

“ಏನ್ಯಾಕೆ ಆಗುತ್ತೆ ? ಆಗೋಗೋದೆಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೇದಕ್ಕೇ ಆಗೋದು.... ಸಾನು ನಾಳೆ ಶಂಕರಯ್ಯನವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ.”

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಸುನಂದಮ್ಮ ಶಾಂತಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಚಂಪಕಳ ಮದುವೆ ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದರು.

“ಏನು ಮಾಡೋದ್ದೇಳಿ ! ಅವಳಿಗೂ ಮೂವತ್ತೈದಾಯ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಎಲ್ಲೂ ಗಂಡೇ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲೇನೋ !” ಶಾಂತಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು.

“ನೀವು ಎರಡನೇ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಕೊಡೋಹಾಗಿದ್ದೆ ನೋಡಿ....ಒಳ್ಳೆಯ ಗಂಡು !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು.

“ಏನೋ ಅವಳ ಕತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ತಾಳಿ ಬಿದ್ದಿ ನಂಗೂ, ಇವರಿಗೂ ನೆನು ದಿ. ಎಲರದೂ ಆಯಿತು. ಇವಳೊಬ್ಬಳದೇ ಯೋಚನೆ ನಮಗೆ.

ಯಾರೂಂತೀರಿ ನೀವು ಹೇಳುವ ಸಂಬಂಧ !”

“ಹೊರಗಿನೋರು ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸುಂದರೇಶ....ನನ್ನ ತಮ್ಮ. ಸುಳ್ಳು ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿ ಅವನಿಗೆ ಐವತ್ತೆರಡು ಪರ್ಷ ಆಯ್ತು. ಮೂರು ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳಿವೆ. ಗೊತ್ತಿದ್ಯಲ್ಲ !”

ಶಾಂತಮ್ಮ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಮೌನರಾದರು. ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಮೂರು ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳಿರುವ ಗಂಡಿಗೆ ಕೊಡುವುದೇ? ಎಲ್ಲ ಹಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರೋ ಕಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಇವಳಿಗೆ ಹೀಗಾ? ಆಗಲೇ ಮೂವತ್ತೈದಾಯ್ತು. ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಬಿಳಿಕೂದಲು ಕಾಣುತ್ತೆ, ಅವಳು ಕೂದಲಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ! ಅವಳನ್ನೂ ಕನೈಯೇ! ತಾವು ಕಂಡಂತೆಯೇ ಸುಂದರೇಶ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಹುದ್ದೆ ಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಯೆಂದು ಯಾರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ! ಆ ಮಕ್ಕಳು ಬುದ್ಧಿ ತಿಳಿದವು. ಚಂಪಕನನ್ನು ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಬೇಕು

“ಅಗ್ಗಿ ಸುನಂದಮ್ಮ, ಇವರನ್ನೂ, ಚಂಪಕನನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಹೇಳಿ ನೀ.”

ಚಂಪಕನಿಗೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಟೀಚರ್ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತನಗೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಮನೆ ಮಾಡಿ, ಊಟ, ತಿಂಡಿ, ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇರುವವರೆಗೂ ತನಗೆ ಆಸರೆ. ಅನಂತರ ತಾನೇನೂ ಅಣ್ಣಂದಿರ ಕಾಲು ಹಿಡಿಯುವುದು ಸುಳ್ಳು. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ತನಗೇನು ವಯಸ್ಸು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತೇ? ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸುಂದರೇಶ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಳು. ಅವನಿಗೇನೂ ಅಂತಹ ವಯಸ್ಸಾದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳಿರುವುದು ತಿಳಿದಾಗ ಅವಳಿಗೇನೂ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಮಕ್ಕಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೆಣಗುತ್ತಿದ್ದುದು ನೋಡಿದರೆ ಈ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳೇನು ದೊಡ್ಡದು. ಆ ಮನೆಯ ಒಡತಿ, ಸುಂದರೇಶನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಹೋಗುವುದು ಒಂದು ಭಾಗ್ಯವೇ!

ಶಂಕರಯ್ಯ ಕೊಂಚ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡಿದರು.

“ಹುಡುಗನೇನೋ ಸಭ್ಯಸ್ಥ. ಆದರೆ ನಾನು ಕೇಳಿದಂತೆ ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರಚಂಡರು. ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳು ಇವಳನ್ನು ಅವರು ನಿಜವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ತಾರಾ?” ಎಂದು ಮೂಗಲೆದರೂ ಶಾಂತಮ್ಮ ತಡೆದರು.

“ಅಯ್ಯೋ ಅದೇನು ಬಿಡಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಇವಳ ಕೈಲಿದೆ. ಲಾಲಿಸಿದರೆ ಮಕ್ಕಳು ; ಪೂಜಿಸಿದರೆ ದೇವರೂಂತ ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ ? ನಮ್ಮ ಚಂಪ ಮಕ್ಕಳ ಕೈಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅನುಭವ ಪಡೆದಿದ್ದಾಳೆ, ಅದಷ್ಟರದು! ಇನ್ನು ಇವಳಿಗೆ ಗಂಡು ಯಾರು ಸಿಗ್ತಾರೆ ? ಸಿಕ್ಕಾಗ ಮಾಡಿಬಿಡ್ಬೇಕು.”

ಶಂಕರಯ್ಯನವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಮುಕ್ಕಾಲು ಡಜನ್ ಪೊಮ್ಮಕ್ಕಳು—ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷದಿಂದ ಹದಿನೇಳು ವರ್ಷಗಳತನಗೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳನ್ನು ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಏನೋ ಎಲ್ಲಾ ದೇವರಿಚ್ಛೆ, ಋಣಾನುಬಂಧ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಕಾಣದ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಹೊರೆಹೊರಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಸುನಂದಮ್ಮ, ಸುಂದರೇಶನನ್ನು ಶಂಕರಯ್ಯನವರ ಮನೆಗೆ ‘ಟೀ’ಗೆಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದುದು ಶಂಕರಯ್ಯ, ಶಾಂತಮ್ಮ, ಸುನಂದಮ್ಮ, ಸುಂದರೇಶ ಅಷ್ಟೇ ಮಂದಿ. ಚಂಪಕಳೇನೂ ನಾಚಿಕೆ ತುಂಬಿದ ಹೊಸ ಹೆಣ್ಣಿನಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಧಾರಣವಾದ ಸಿಲ್ಕಿನ ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಒಂದು ಜಡೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೂ ಮುಡಿದಿದ್ದಳು. ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಅಲಂಕಾರ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಬಳಸದೆ ಕಣ್ಣು ಮೂಗು, ನೇರವಾಗಿ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದ ಅವಳಿಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಮೆರುಗು ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಹುಚ್ಚು ಯೌವನದ, ವಯ್ಯಾರ, ಬಿಂಕವಿಲ್ಲದೆ ಮುಖ ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ನಡೆನುಡಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನಿಸ್ಸಂಕೋಚವಾಗಿತ್ತು. ಸುಂದರೇಶನನ್ನು ನೋಡಿ ನಾಚಲಿಲ್ಲ, ಅವಳೆದೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಹಸನ್ಮುಖವಾಗಿ ತಾನೇ ಕೈಮುಗಿದು ಒಳಗೆ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಳು.

“ಬನ್ನಿ ಒಳಗೆ, ನಮ್ಮಾಯಿ ತಂದೆ ಒಳಗಿದ್ದಾರೆ ಕರೀತೀನಿ.”

ಸುಂದರೇಶನಿಗೂ ಅವನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಮೈ ಬಿಸಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಯಕೆಯೆದ್ದು ಕುಣಿಯಲಿಲ್ಲ, ಮಾತುಕತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಮಾದಕತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರೇಶನೂ ಕೈಮುಗಿದ. ನಮ್ಮತೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಇಬ್ಬರೂ ! ಶಾಂತಮ್ಮ, ಶಂಕರಯ್ಯ ಸುನಂದಮ್ಮನೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿದ್ದರು.

ಮಕ್ಕಳ್ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ? ಎಲ್ಲರೂ ಏನು ಓದ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಕೆಲಸದವರು ಸಿಕ್ಕದಿರುವ ಬವಣೆ, ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಚೆಲಿ ಏರಿಕೆಯ ವಿಷಯ, ಸೈಟು ಮನೆಗಳ ದುಬಾರಿ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರೆ, ಸುಂದರೇಶ ಚಂಪಕಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಪತ್ತಿಸಿದನು.

“ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಆಯ್ತು ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ? ಗೌರ್ಮೆಂಟ್ ಸ್ಟೇಲ್ ಪೇ ಕೊಡ್ತಾರಾ ? ನಿಮಗೆ ಟೀಚಿಂಗ್ ಇಷ್ಟಾನ ? ಮಕ್ಕಳ ಬಗೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು, ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರತಿಭಟನೆ, ಅಶಿಸ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವೇನು? ತಂದೆ ತಾಯಿ ಕಾರಣರೋ ಅಥವಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ರೀತಿಯೋ....” ಮುಂತಾದವು.

ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟೇ ನೇರವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು ಚಂಪಕ—“ನನ್ನ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಸರ್ವಿಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ದ್ವೇಷಿಸಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ವಯಸ್ಸು, ತುಂಟ ಕುದುರೆಯಂತೆ ತಂಟೆ ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸು ಮಕ್ಕಳು ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಜೆನ್ನ. ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಅನುಭವ ಬರುತ್ತಾ ಅವರೇ ಸರಿಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬರುಬರುತ್ತಾ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇಬ್ಬರೂ ದುಡಿಯುವುದು, ಇತರ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಅಷ್ಟು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ರೀತಿಯೂ ಹಾಗೇ ಇದೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಹೊಸ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿ, ಹೊಸ ಆಡಳಿತ ಬಂದಂತೆ ಅದೂ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಟೀಚರ್ಸ್‌ಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವುದೂ ಕಷ್ಟ, ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವುದೂ ಕಷ್ಟ....”

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮಾತುಕತೆಗಿಂತ ಚರ್ಚೆ, ವಾಗ್ವಾದ ನಡೆದಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಅವಳು ಅವನ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ನೆರೆತ ಕೂದಲನ್ನು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮೂರು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಯಾದರೂ ಯೌವನದ ಕಳೆ ಹೋಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಕಂಡು ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಸರಳವಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರಖರತೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಆಶಾವಾದಿತ್ವ, ಸೌಮ್ಯತೆ, ಹೊಂದಿಕೆ, ತಾಳ್ಮೆ, ಸಹನೆ ಎಲ್ಲದರ ಸಂಗಮವೂ ಆಗಿತ್ತೆಂದು ಅವನು ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು, ಮೂಗು, ಬಾಯಿ ನೇರವಾಗಿದ್ದು ಆ ಕೊಂಚ ಕೋಲಾದ ಮುಖವನ್ನು ಚೆಲುವಿನ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿಸದಿದ್ದರೂ, ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದಳೆಂದು ಯೋಚಿಸುವ ಗೊಡವೆಗೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಎತ್ತರವೂ ಅಲ್ಲ, ಕುಳೂ ಅಲ್ಲದ ಮಾಟವಾದ ದೇಹಂಪತ್ತು ಅವನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಸ್ನೇಹಿತರಂತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲೆ, ಸಂಯಮಗಳ ನಿಲುವು ತಿಳಿದಿತ್ತು.

ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನ ಕೈಮುಗಿದು, “ಬರುತ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಸುಂದರೇಶ ಕೈಮುಗಿದಾಗ ಚಂಪಕಳೂ ಕೈಮುಗಿದಿದ್ದಳು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ಶಾಂತಮ್ಮನ ಒಳಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. “ನಾಳೆ ನಾಡಿದ್ದ ರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.”

ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೇಳಿದ್ದರು, “ಏನಂತಿಯೋ ಸುಂದರೂ ?”

“ಹುಡುಗಿ ಪರ್ವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ” ಎಂದಿದ್ದನು.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ತಾನೇ ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದೇ ನಕ್ಕಿದ್ದನು.

“ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು. ನಾನಿನ್ನೇನೂ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ....”

“ಹಾಗಂದ್ರೇನೋ ! ಹುಡುಗೀನ ಮನೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋ ಮೇಟ್ರನ್ ವಾರ್ಡನ್ ಹಾಗೆ ನಡೆಸೋಬೇಡವ್ವಾ ಸಭ್ಯ. ನಿಂಗೂ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಅಗತ್ಯ ಇದೇವ್ವಾ, ನಿನ್ನೂ ನೋಡೋಬೇಕು. ಬೇರೆಯವರ ಮನೆ ಹೆಣ್ಣು ತಂದು ಮನಸ್ಸು ನೋಯಿಸೋ ಕೆಲ್ಸ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಬೇಡ” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಕೊಂಡ ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ನೋಡೂ ಸುನಂದಕ್ಕ, ನನಗೆ ಈ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳು ಸಾಕು. ಅವರನ್ನೇ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು” ಎಂದು ಮೊಟಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಚಂಪಕ ಬುದ್ಧಿವಂತೆಯಾದರೆ ಕೈ ಹಿಡಿದ ಗಂಡನ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಗೆಲ್ಲಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡರು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ತಾವೇ ಹೋಗಿ ಸುಂದರೇಶ ಒಪ್ಪಿದುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. “ನೋಡಿ ಸರಳವಾಗಿ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡೋಣ” ಎಂದಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ ಶಂಕರಯ್ಯನವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಂಪಕಳ ದೈವವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಅವರಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಬೇಕಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಆ ವಿಷಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಸುವುದೆಂದು ಸುಂದರೇಶ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗುತ್ತ. ಆದರೆ ಅವರೇನಿಸಿದಂತೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೂ, ಹೀಗೂ ದೇವಮ್ಮ, ಚೆನ್ನನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಅದು ಮಕ್ಕಳ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಬಹಳ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡವಳು ಸಂಗೀತ.

ತನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗಳಿರಬೇಕಾದರೆ ಪಪ್ಪನಿಗೆ ಮರು ಮದುವೆಯೇಕೆ ಬೇಕಿತ್ತು ? ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅಮ್ಮ ಸತ್ತ ಕೂಡಲೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು. ತಂದೆಯ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಾರ ಹಾಕಿದ್ದ ತಾಯಿಯ ಫೋಟೋ ನೋಡಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟಳು. ಅಮ್ಮನನ್ನು 'ಅಮ್ಮ' ಎಂದು ಕರೆದ ಮೇಲೆ, ಆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಆ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯ ಸೀರೆಗಳು, ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಭದ್ರಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದ ಅವಳಿಗೆ ಅವುಗಳು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಿನ ವಶವಾಗುವುದು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆ, ತಾಯಿಯನ್ನು ಅಷ್ಟು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡಿದ್ದ ಅವಳು ತಂದೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಿನೊಡನಿರುವುದು ಕೊಂಚವೂ ಸರಿ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಯಾರ ಮುಂದೆ ಹೇಳುವುದು. ತಂದೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ 'ಪಪ್ಪಾ, ನೀನು ಯಾರನ್ನೂ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೋಕೂಡದು' ಎಂದು ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಭಾಷನಾದರೂ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವನ ಕೈಲಿ ಹೇಳಬಹುದಿತ್ತು. ಅವನೂ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ! ಅತ್ತೆಯ ಕೈವಾಡವೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿರುವುದು ತಿಳಿದಮೇಲೆ ಅತ್ತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಏನೂ ಹೇಳುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನದಲ್ಲಿ ಅಸಂತ್ಯಪ್ತಿಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಕೊರಗಿದಳು.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರಿಗೆ ಅವುಗಳ ಗೊಡವೆ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಂತೂ ತಾನಾಯಿತು, ತಮ್ಮ ಸೈಕಲ್‌ಗಳ ರಿಪೇರಿ, ಗಿಟಾರ್, ಮೌತ್ ಆರ್ಗನ್, ಜಿಮ್ನಾಷಿಯಮ್, ಕರಾಟೆ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರು. ಅವರ ನಿರ್ಲಿಪ್ತತೆ ಕಂಡು ಸಂಗೀತ ಒಳಗೇ ನೊಂದಳು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಳು.

ಆ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ತುರ್ತು ಸಭೆಗೆ ಕರೆದು ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಕೈ ಮಡಚಿ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾ ಉಬ್ಬಿದ ಮಾಂಸ ಖಂಡವನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ್ದ.

“ಅಯ್ಯೋ ಬಿಡು ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ ನಮಗೇನು ?” ಸುಮಂತ ಗಿಟಾರಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಯ್ಯಾಡಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ್ದ,

“ಪಪ್ಪಂಗೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲಾಂತ ಕಾಣ್ಸತ್ತೆ, ಏನಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ” ಸಂಗೀತ ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿ ತಲೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

“ಅಯ್ಯೋ, ಹಾಳಾದ ಹುಡುಗರಾ ! ಬೇರೆ ಹೆಂಗ್ನು ಅತ್ತೆ ಪ್ಲೇಸ್‌ಗೆ, ಅಮ್ಮನ ಪ್ಲೇಸ್‌ಗೆ ಬಂದ್ರೆ ನಮಗೇನಾಗುತ್ತೆ ಗೊತ್ತಾ ? ಈಗಿರೋ ಪ್ಲೀಡಂ ಎಲ್ಲಾ ಖತಂ ಆಗುತ್ತೆ. ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳೊಂಡು ಬಿದ್ದಿರಬ್ಬೇಕು ! ವೀ ವಿಲ್ ಬಿ ಹರ್ ಸ್ಲೇವ್ಸ್ ! ನಮಗೆ ಗುಲಾಮಗಿರನೆ ಗತಿ ! ನೀವಿಬ್ಬೂ ಹೆಲ್ಪ್ ಮಾಡ್ತಿರಂತೆ ಹೇಳಿದ್ರೆ ಕೋಲೆ ಬಸವನ ಹಾಗೆ ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿ ಸ್ತೀರಾ ? ಏನು ಗಂಡಸೋ ನೀವು ! ಪುಕ್ಕಲು, ಬರಿ ಪುಕ್ಕಲು !”

ತಮ್ಮ ಶೌರ್ಯ, ಗಂಡಸುತನದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಳುತ್ತಲೇ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಕೊಂಚ ಎಚ್ಚಿತ್ತರು.

“ಏನು ಮಾಡ್ಬೇಕೋ ಹೇಳು ಮಾಡ್ಬೇಡಿ !” ಇಬ್ಬರೂ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ನಿಂತರು.

“ಇವೊತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ಅತ್ತೆ ಬಾಯಿ ಬಿಡಿಸ್ಬೇಕೂ ಗೊತ್ತಾ ! ನಮ್ಮ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇಲ್ಲೇ ಅಪ್ಪ, ಅತ್ತೆ ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ನಮ್ಮನೊಂದು ಮಾತು ಕೇಳ್ಬಾರ್ಡ್ತಾ ?”

ಅಕ್ಕನ ಮಾತೆಂದರೆ ವೇದ ವಾಕ್ಯ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೆ.

“ಹೌದು, ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜ. ನಮ್ಮನ್ಯಾಕೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ?”

ಆಗಲೇ ಗಂಟಲು ಒಡೆದು ಸಣ್ಣಗೆ ಮೀಸೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹೇಮಂತ ಎದೆ ಹರವಾಗಿ ನೀವಿಕೊಂಡನು. “ಇವೊತ್ತು ಅತ್ತೆಯ ಮುಂದೆ ‘ಧರಣಿ’ ಹೂಡೋಣ.” ಸುಮಂತ ಕತ್ತು ಕುಣಿಸಿ ಹೇಳಿದ “ಆಲ್ ರೈರ್.”

ಅತ್ತೆಯ ಮುಂದೆ ಜೋರು ಮಾಡಿದರೂ ತಂದೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಓಡಿದ್ದರು. ಸೀಬೆಯವರದ ಕೆಳಗೆ ಅವರ ಕಾನ್ಸರೆನ್ಸ್ ನಡೆದಿತ್ತು.

“ಪಪ್ಪನ ಕಾಫಿ-ತಿಂಡಿ ಮುಗೀಲಿ ನಾನು ಪಪ್ಪನನ್ನೇ ಕೇಳಿ ನಿ” ಸಂಗೀತ ಮೆಲ್ಲನುಸುರಿದಳು.

“ನಾವೂ ಬರ್ಟೀಕಾ ನಿಂಜೊತೆ ಸಪೋರ್ಟ್ ಮಾಡೋಕೆ ?”

“ಬಂದ್ರೆ ವಾಸಿ ನಾಳೆ ಸುಭಾಷನಿಗೂ ಕಾಗ್ದ ಬರೆದು ಹಾಕ್ತೀನಿ”

ಮೂವರು ತಂದೆಯ ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾತ ನಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಅತ್ತೆ ಮತ್ತು ದೇವಮ್ಮ ತರಕಾರಿ, ಇತರೇ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತರಲು ಹೊರಟ ಕೂಡಲೇ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಳ್ಳ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತಾ ಸಂಗೀತ ಒಳಗೆ ಬಂದಳು.

ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಕಣ್ಣಿನೆ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲೇ ಇರುವಂತೆ ಹೇಳಿದಳು.

ತಂದೆಯ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ತಂದೆ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಪೈಪನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸೂರಿನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ಸಂಗೀತ ಸದ್ದಿಲ್ಲವೇ ಬಂದುದರ ಅರಿವು ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತ ನವಿರಾಗಿ ಕೆಮ್ಮಿ ಗಂಟಲು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಸುಂದರೇಶ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದ. ಕ್ಷಣಕಾಲ ತನ್ನ ಕಣ್ಣನ್ನು ತಾನೇ ನಂಬಲಾರದಾದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಮಾಲತಿಯೆಕ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಹಾಗಿತ್ತು.

“ಪಪ್ಪಾ !” ಸಂಗೀತ ಮೆಲ್ಲನುಸುರಿದಾಗ ಎಚ್ಚಿತ್ತನು.

“ಹೂಂ ... ಏನು ಸಂಗೀತ ?”

ತಂದೆಯ ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಅವಳದೆಯನ್ನು ನಡುಗಿಸಿತು. ಪಪ್ಪನನ್ನು ಹೇಗೆ, ಏನೆಂದು ಕೇಳುವುದು ? ತಾನು ಕೇಳಿದರೆ ಕೋಪಗೊಂಡು ತನಗೆ ಹೊಡೆದುಬಿಟ್ಟರೆ ! ಗದಂಬಿಟ್ಟರೆ !

“ಏನಿಲ್ಲಾ....” ತೊದಲಿದಳು.

“ಪರಾಕ್ರಮ ಹೇಳು, ನನ್ನ ಟೈಂ ವೇಸ್ಟ್ ಮಾಡ್ಬೇಡ! ಏನೈಕಿತ್ತು?” ಸುಂದರೇಶ ಕೊಂಚ ಗಡುಸಾಗಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಗಂಟಲು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೈನ ಉಗುರು ಕಚ್ಚುತ್ತಾ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಹೇಗೆ ಕೇಳೋದು ?

“ಉಗುರು ಕಚ್ಚಬೇಡಾಂತ ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳೋದು ?” ತಂದೆ ಗದರಿದಾಗ ಬೆಚ್ಚಿ ಕೈಗಳನ್ನು ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಅವಳಿಗೆ ಬೆನ್ನಲು ಬಾಗಿ ತಾವಿರುವುದಾಗಿ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಕೆಮ್ಮಿದರು.

ಸಂಗೀತ ಧೈರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಪಪ್ಪಾ, ಆತ್ತೆ ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಂಗೆ ಮದ್ದೆ ಅಂತೆ ಹೌದಾ?” ಸುಂದರೇಶನ ಕೈಯಿಂದ ಪೈಪು ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮಗಳೇ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಬಂದುಸುತ್ತಿಸುತ್ತಾಳೆಂದು ಅವನೇನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ ಮರೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಅವರ ಮೂವರ ಮುಂದೆ ತಾನು ಅಪರಾಧಿ. ತಾನು ಮದುವೆಯಾಗುವೆಂದು ಅವರ ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು ? ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೇನಿಸಿರಬಹುದು. ಅವನಿಗೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿ ಸುವಂತಾಯಿತು.

“ಹೌದಾ ಪಪ್ಪಾ ?” ಸಂಗೀತ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾರದೇ ಅವಳಿಗೆ ಬೆನ್ನು ಮಾಡಿ ನಿಂತನು.

“ಹೂಂ....ಯಾಕೆ ಮಾಡ್ಕೊಬಾರ್ಡಾ ?” ಅವನು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದದೂ ಅನುಚಿತ, ಅವಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಉತ್ತರಿಸುವುದೂ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ.

ಸಂಗೀತ ಹಿಂತಿರುಗಿ ತಮ್ಮಂದಿರತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಅವರು ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಟ್ಟು ನಿಂತರು.

“ಹೂಂ....ಹೇಳು ಮಾಡ್ಕೊಬಾರ್ಡಾ ?” ಸುಂದರೇಶ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಉಗುಳು ನುಂಗಿದಳು.

“ಮಾಡ್ಕೊಬಾರ್ಡಾಂತ ಅಲ್ಲ ಪಪ್ಪ....ಮತ್ತೆ ನಾನೂ....ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ....ನೀನು ನಮ್ಮೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ !” ಸಂಗೀತ ತೊಡಲಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಅವನ ತಪ್ಪು ಅವನಿಗರಿವಾಗಿತ್ತು. ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳರಬೇಕಾದರೆ ತಾನು ಹೀಗೆ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಈ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದು ತಪ್ಪು. ಆದರೆ ಅವರ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೇ ?

“ನೀವಿಬ್ಬೂ ಚಿಕ್ಕವರು. ನಿಮಗ್ಯಾಕೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಸಮಾಚಾರ ! ಹುಡುಗರು ದೊಡ್ಡವರ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ತಲೆ ಹಾಕಬಾರದು, ಗೊತ್ತಾ ? ನೀವು ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ತಲೆಹಾಕಿದರೆ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿರೋಲ್ಲ !” ತಂದೆಯ ಗಡಸು ದನಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳ ಮುಖ ಸಪ್ಪಗಾಯಿತು. ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಕಣ್ಣನ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಮೂವರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಸರಿದರು.

ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಸಂಗೀತ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದಳು.

“ನಾವು ಹುಡುಗರಂತೆ ! ತೋರಿಸ್ತೀನಿ ತಾಳು—ನಾವು ಮೂರು ಜನವೂ ಏನೂಂತ, ಈಗ ಸುಮ್ಮನಿರೋ !”

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಗದರಿ ಕಳಿಸಿದ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಮುಖ ತೋರಿಸಲೂ ನಾಚಿಕೆಯಾದಂತಿತ್ತು. ಇನ್ನೂ ಹೊತ್ತು ಮೀರಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ತಾನೇಕೆ ‘ಬೇಡಾ’ ಎಂದುಬಿಡಬಾರದು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಸುನಂದಮ್ಮ ಬಂದಾಗ ಅವರ ಮುಂದೆ ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿದುದನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ತಮ್ಮನನ್ನೆ ಗದರಿದರು.

“ಸಾಕು ಹುಡುಗು ಮುಂಡೇವು ! ಅವರ ಮಾತಿಗೂ ಬೆಲೆ ಕೊಡ್ತೀ ಯಲ್ಲಾ ! ಅವರಿಗೇನು ತಿಳ್ಯತ್ತೆ ? ನಾಳೆ ನಾನು ಸುಭಾಷನ ಹತ್ತಿರ ಹೊರಟುಹೋದ್ರೆ ಏನಾಡ್ತೀರಿ ? ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಾಂತ ನಾನು ಹೀಗೇ ನಿನ್ನ ಸಂಸಾರ ನಡೆಸಿ ? ಸಂಗೀತಂಗೆ ಮದ್ದೆ ಬಾಣಂತನ, ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ

ಹೆಂಡತಿಯರ ಮನೆ ತುಂಬಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋರು ಯಾರೂ ಬೇಡ್ವಾ ? ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕಬೇಡ. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಹಾರಾಡ್ತವೆ ಆಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತೆ”

ಸುನಂದಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದರೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಅಳುಕಿತ್ತು. ಬಿಳೆದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎದುರು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತಪ್ಪು. ಉಪಾಯದಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಗೆಲ್ಲಬೇಕು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಸಂಗೀತ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲನೇ ಶಾಂತ ಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು.

“ಸಾಯಂಕಾಲ ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಚಂಪನನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸ್ತೀರಾ ? ಸ್ವಲ್ಪ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ.”

“ಅದಕ್ಕೇನಂತೆ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ” ಶಾಂತಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಘಮಘಮವೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹುಳಿಯವಲಕ್ಕಿ, ಕೇಸರಿಭಾತು ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಸಂಗೀತ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಸುನಂದಮ್ಮ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಬಂದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆಸೆದು ಕೈ ಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುನಂದಮ್ಮ ಅವಳೆದುರಿಗೆ ಬಂದರು.

“ಸಂಗೀ, ಈಗೇ ತಿಂಡಿ-ಕಾಫಿ ಕೊಡಲೋ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಬರಲೋ ?”

“ಅವರೆಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಬರ್ತಾರೆ ಅವರ ? ಅಟಸಾಟ ಮುಗಿಸಿ ಬರೋ ಹೊತ್ತೆ ನಂಗೆ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಿಚ್ಚು ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತೆ” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು. “ಏನು ಸೈಪಲ್ ಇವೊತ್ತು ? ಕೇಸರಿಭಾತು ಮಾಡಿದ್ದೀ ಅತ್ತೆ ?”

ಏನೋ ತುಂಬಾ ದಿನ ಆಗತ್ತು ಮಾಡಿ, ಮಾಡೋಣ ಅನ್ನಿಸ್ತು. ತಾಳು, ತಂದುಕೊಡ್ತೀನಿ.”

ಸಂಗೀತ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಸದ್ದಾಯಿತು. ಚಂಪಕನಿಗೆ ತಾಯಿ ಸುನಂದಮ್ಮ ತಿಳಿಸಿದುದು ಹೇಳಿದಾಗ ಕೊಂಚ ಗಲಿಬಿಲಿಯಾಯಿತು. ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೇಗೆ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದು ? ಸುನಂದಮ್ಮ ಸುಂದರೇಶನ್ ಇವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ತನಗ್ಯಾರೂ ತಿಳಿಯದು. ತಾನು ಕೇಳಿದಂತೆ ಮಗಳು ಸಂಗೀತ ತಾಯಿಯ ಪಡಿಯಚ್ಚಾದರೂ ತಂದೆಯಂತೆ

ಎತ್ತರ ಕೊಂಚ ದುಡುಕಿನ ಸ್ವಭಾವದವಳೆಂದೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ತಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ ಅವಳೇನಾದರೂ ತನ್ನನ್ನು ಅಂದುಬಿಟ್ಟರೆ. ಸುನಂದಮ್ಮ ಇರುವರೊ ಇಲ್ಲವೋ! ಇನ್ನು ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ವಿಪರೀತತುಂಬರೆಂದೂ ಕೇಳಿದ್ದುಂಟು ತನಗೇನಾದರೂ ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದರೆ!! ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ತನಗೊಡ್ಡಿರುವ ಸತ್ವ ಪರೀಕ್ಷೆ! ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಮಾಡದೆ ನಿಂತಳು. “ಅತ್ತೇ, ಹೊರಗಡೆ ಯಾರೋ ಬಂದಂಗಾಯಿತು ನೋಡು! ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದರೂ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿಯ ತಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದೇ ಸಂಗೀತ ಎದ್ದುಬಂದಳು.

ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಕಂದು-ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣದ ಪ್ರಿಂಟೆಡ್ ಸಿಲ್ಕ್ ಸೀರೆ ಯುಟ್ಟು ನಿಂತಿದ್ದವರನ್ನು ಬಿರುಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದಳು. ಚಂಪಕಳೂ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಕೆಂಪು-ಬಿಳಿ ಹೂವುಗಳಿದ್ದ ತುಂಬು ತೋಳಿನ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿ ಎರಡು ಮೊಂಡು ಜಡೆ, ನೀಳವಾದ ಎಳಸಾದ ದೇಹ, ಮುಗ್ಧತೆ, ತುಂಟತನ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಎತ್ತಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಮುಖ. ತನಗಿಂತ ಒಂದೆರಡು ಇಂಚು ಎತ್ತರವಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ಚಂಪಕ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಬೇಕಾಯಿತು. ಕೈಬೆರಳುಗಳಿಗೆ ಮೆತ್ತಿದ್ದ ಕೇಸರಿಭಾತನ್ನು ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ನೆಕ್ಕುತ್ತಾ ಸಂಗೀತ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಯಾರು? ಯಾರು ಬೇಕಿತ್ತು?”

“ಸುನಂದಮ್ಮ ಇದ್ದಾರಾ?” ಚಂಪಕ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಕೊಂಚ ಗೊಂದಲಗೊಂಡಳು ಇವಳು ಅತ್ತೆಯ ಸ್ನೇಹಿತಳೇ? “ಹೂಂ....ಇದ್ದಾರೆ! ಒಳಗೆ ಬನ್ನಿ.... ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ....” ಎಂದನು ತಾ ನಿಂತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕೂಗಿದಳು. “ಅತ್ತೇ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಯಾರೋ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ!”

ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಚಂಪಕಳೇ ಮಾತನಾಡಿಸಲಿ ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ಯೇ ಕೂಗಿದರು. “ಮಾತಾಡಿಸ್ತಾ ಇರು. ಬಂದೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನೀರಿಗೆ ತಣ್ಣೀರು ಸುರಿದು ಮತ್ತೆ ಕುದಿಯುವುದಕ್ಕಿಟ್ಟರು.

‘ಏನು ಮಾತನಾಡಿಸುವುದು!’ ಸಂಗೀತ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಗೊಣಗಿ ಕೊಂಡಳು. ಟೀಬಲ್ಲಿನ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ, ಮ್ಯಾಗಜಿನ್ ಗಳನ್ನು ಅವಳ ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. ಅರಿಫಳಿಗೆ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು. ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷಣ

ವಾಗಿಯೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ತೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೂ ಇವಳ ವಯಸ್ಸಿಗೂ ಅರ್ಥಾರ್ಥಕ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಅತ್ತೆಯನ್ನೇಕೆ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದರು ? ಅತ್ತೆಗೆ ಜೀವನವೇ ಮಾಡಿಸಲು ಬಂದಿರುವಳೇ ? ಏನಾದರೂ ಚ್ಯಾರಿಟಿ ಟೆಕೆಟ್ ತಗಲಿಹಾಕಲು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆಯೇ ಅಥವಾ ಡೊನೇಷನ್ ಕೇಳಲು ಬಂದಿದ್ದಾಳೋ ! ಚಂಪಕ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಅವಳತ್ತ ಕುಡಿನೋಟ ಹಾರಿಸಿ ಮೆಲ್ಲನೇ ಒಳಗೆ ಸರಿದಳು.

ಈ ಹುಡುಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅಕರ್ಷಿತಳಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾವನೆಯೂ ಮೂಡಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಮೊದಲ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿ ಇವಳೇ ಅದರೂ ಆದಾಳು. ಚಂಪಕಳ ಕಣ್ಣು ಪುಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ಅದ್ಯಾರೋ ನೀನೇ ಹೋಗಿ ಮಾತಾಡ್ತು ಅತ್ತೆ, ಅವರ ಹತ್ತಿರ ನನ್ನ ಮಾತೇನು ?” ಸಂಗೀತ ಜೋರಾಗಿ ಅತ್ತೆಯ ಬಳಿ ಗೊಣಗಿದುದು ಕೇಳಿಸಿತು.

“ಬಂದವರನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತೋದ್ದು ಕಲಿಬೇಕಮ್ಮ ! ನೀನೇ ಮನೆಗೆ ದೊಡ್ಡೋಳಲ್ಲಾ ?” ಸುನಂದಮ್ಮನ ದನಿ.

“ಅವಳ್ಯಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಒಂದಿಲ್ಲ ಏನು ಮಾತಾಡ್ತೋದೋ ! ದೊಡ್ಡೋಳಾದ್ರೆ ಬಂದೋರೈಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡಿಸ್ಬೇಕೊಂತ ಯಾವ ರೂಲ್ಸ್ ಇಲ್ಲ” ಸಂಗೀತ ಗೊಣಗಿದಳು.

ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೆ ಅನಾಹುತವಾದೀತೆಂದು ಸುನಂದಮ್ಮ ಜಾಣತನದಿಂದ ಹೇಳಿದರು. “ನೀನೆ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತೊಗೊಂಡು ಅವರಿಗೂ ತಂದ್ತೋಡ್ತಿಯಾ ? ನಾನು ಮಾತಾಡಿಸ್ತಾ ಇರ್ತೀನಿ !”

“ಹೋಗತ್ತೆ ಕಾಲೇಜ್ನಿಂದ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಇದೊಂದು ಗೋಳು....ಅಗ್ಲಿ ತಂದ್ತೋಡ್ತೀನಿ....” ಅರೆ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸಂಗೀತ ಒಪ್ಪಿದಳು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಚಂಪಕಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. “ಮನೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತಲ್ಲಾ ! ಈಗ ನೋಡಿದ್ಯಲ್ಲಾ ಅವಳೇ ಸಂಗೀತ, ನಮ್ಮ ಸುಂದರೀಶನ ಮಗಳು. ಅವಳೇ ದೊಡ್ಡೋಳು....ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಅವಳ-ಜವಳ, ಹೇಮಂತ-ಸುಮಂತ. ಇನ್ನೂ ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಬಂದಿಲ್ಲ....!” ಅವಳ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು. ಶಾಂತಮ್ಮ ಶಂಕರಯ್ಯನವರ ವಿಷಯ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು.

ಸಂಗೀತ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಒಂದೇ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಸರಿಭಾತು, ಹುಳಿಯವಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಚಮಚವನ್ನೂ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಚಂಪಕಳ ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. ಅವಳಿಟ್ಟ ರಭಸಕ್ಕೆ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಿಂಡಿ ಕೊಂಚ ತುಳಕಿ ಕೆಳಗೆ ಚೆಲ್ಲಿತು. ತಟ್ಟೆಯಿಂದ ಚಮಚ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. “ನಿಧಾನ ವಾಗಿಡು ಪರವಾಗಿಲ್ಲ!” ಸುನಂದಮ್ಮ ನಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದರೂ ಸಂಗೀತಳ ಹುಬ್ಬುಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಲಿಲ್ಲ.

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಪಾಪ ಈಗ್ಗಾನೇ ಕಾಲೇಜ್ನಿಂದ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಅವಳಿ ಗ್ಯಾಕೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರಿ?” ಚಂಪಕ ಬಗ್ಗಿ ಚಮಚ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು.

“ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸು ಬಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತನ ಸಮಾನ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಕೆಲ್ಸದಲ್ಲಿ!!” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು. “ಕಾಫಿ ಬಿಸಿಮಾಡಿ ತೊಗೊಂಡ್ಬಾ ಸಂಗೀ! ಹಾಗೇ ಕುಡಿಯೋಕೆ ನೀರೂನೂ” ಸಂಗೀತ ನೀರು, ಕಾಫಿ ತಂದಿತ್ತು ಅತ್ತೆಯತ್ತ ಕಿಡಿನೋಟ ಹಾರಿಸಿದಳು.

“ಇವರಾರೂ ಗೊತ್ತಾ ಸಂಗೀ? ನಿಮಗೆ ‘ಹೊಸ ಅಮ್ಮ’ ಅಗಿ ಬರೋರು, ಗೊತ್ತಾ? ಕೂತ್ಯೋ ಇಲ್ಲ!!”

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಉರಿಯಿತು. ಓಹೋ! ಇವಳೇನಾ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಂಡತಿಯಾಗೋಳು? ಅವಳನ್ನೇ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಹುಂ! ಇವಳೆಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಯೆಲ್ಲಿ? ಅವಳ ಕಾಲಿನ ಉಗುರಿನಷ್ಟಿಲ್ಲ ಇವಳ ಯೋಗ್ಯತೆ! ಪಪ್ಪನಿಗೇನು ಬಂತು ಕೇಡುಗಾಲ? ಈಗೇಕೆ ಮದುವೆ ಯಾಗಬೇಕಿತ್ತು?

ಸಂಗೀತ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಸರಕ್ಕನೆ ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು. ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಮುಖ ಭಂಗವಾದರೂ ಅದನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸದೇ ಮೆಲುನಗೆಯ ಮುಸುಕು ಬೀರಿದಳು.

“ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಗೋಪ ಜಾಸ್ತಿ. ಮಾತುಕತೆ ಒಂದು ತರಹ ಅಷ್ಟೆ! ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ನಕ್ಕಳು.

“ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗೇ ಅಲ್ಪಾ?”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಸ್ಯೂಲಿನಿಂದ ಬಂದರು ಬರುವಾಗಲೇ ಅವರ ರಣಭೇರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಸೈಕಲ್ಲಿನ ಬೆಲ್ಲು, ದಡದಡನೆ ಸೈಕಲಿನ ವೆಡಲನ್ನು ಮೆಟ್ಟಲಿಗೆ ತಗುಲಿಸಿ, ಸೈಕಲ್ಲನ್ನು ಬೀಳಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ

ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿ ಹಾಕಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಒಳಗೆ ಬಂದರು ಬಿಳಿಯ ಪ್ಯಾಂಟು, ಷರಟು ಹಾಕಿ ದ್ದರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಿನ ಕಲೆ, ಕೊಂಕಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಬ್ಯಾಟು, ಗ್ಲಾಸು, ಪ್ಯಾಡು, ಕಾಲಿನ ಕ್ಯಾನವಾಸ್ ಶೂಸಿನ ಧೂಳನ್ನು ಹೊಸಲಿಗೆ ಮತ್ತು ತ್ವಾಮತ್ತೊಂದು ಕೈಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಎಸೆದು ಹೇಮಂತ ಕೊಳಕು ಕೈಯನ್ನು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಕರ್ಟನ್‌ಗೆ ಒರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಸುಮಂತ ಅವನಂತೆಯೇ ಕೊಳಕು ಕೈಗಳನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಬಂದನು. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಚಂಪಕಳತ್ತ ಗಮನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಯೂ ನೋಡದೆ, “ಏನತ್ತೆ ತಿಂಡಿ? ತುಂಬಾ ಹಸಿವು, ಕುರ್ಚಿ, ಮೇಜುಗಳನ್ನೇ ತಿಂದಾಕಿ ಬಿಡ್ತೀವಿ ಇಲ್ಲಿದೆ!”

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಳು ಚಂಪಕ. ಸುನಂದಮ್ಮ ಗದರಿದಳು.

“ಹಾಳಾದವ್ರಾ! ಯಾಕೋ ಆ ಕರ್ಟನ್‌ಗೆ ಕೈ ಕೊಳಕು ಮತ್ತು ತ್ವೀರಾ? ಹಾಳು ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ಒಳಗಿಟ್ಟು ಕೈ ಕಾಲು ತೊಳ್ಳೊಳ್ಳಿ ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ!”

“ನತ್ತಿಂಗ್ ಡೂಯಿಂಗ್... ವೇದ್ಲು ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಪೆಟ್ಟೋಲು ಬಿದ್ದೇ ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳ್ಳೊಳ್ಳೋಕೆ ಶಕ್ತಿ ಬರೋದು. ಬ್ಯಾಟರಿ ರನ್ ಡೌನ್ ಆಗೋಗಿದೆ ಅತ್ತೆ!” ಹೇಮಂತ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಮೈ ಮೇಲಿದ್ದ ಧೂಳು, ಕಸ ಕೊಡಹಿದ.

ಅವರ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಮರ್ಯಾದೆ ಹೋಗುವುದೆಂದು ಸುನಂದಮ್ಮ ಎದ್ದರು.

“ಬಂದೇ ಇರಮ್ಮ, ಇಬ್ಬರೂ ತುಂಟಮುಂಡೇವು. ಅವರಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಕೊಟ್ಟು ಬರ್ತೀನಿ.”

ಅವರತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೂ ಒಳಗೊಳಗೇ ನಕ್ಕಳು. ಇಂತಹ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ. ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳೇ ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವಂದಾಗ ಬಹಳ ತುಂಟರೇ ಆಗರಬೇಕು. ಪುಸ್ತಕ ಕೈಗೆತ್ತಿ ಕೊಂಡಳು.

ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಟ್ಟೆ ಲೋಟಗಳ ಸದ್ದು. ಸಂಗೀತಳ ದನಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕೇಳಬರುತ್ತಿತ್ತು. “ಹೊರಗೆ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ

ಕೂತಿದ್ದ ಪ್ರಾಣಿನ ನೋಡಿದ್ರಾ?" ಚಂಪಕಳ ಕೈಲಿದ್ದ ಪುಸಕ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ತಾನೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯೇ ?

"ಎಲ್ಲೇ ಸಂಗೀ, ನೋಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲಲ್ಲೇ !"

"ನಾನು ನೋಡ್ಲೆ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ್ದನೆ 'ಹಸ್ಯಾ' ಹೊಡೆಯೋ ಯಾವ್ದೋ ಹೆಣ್ಣು. ಆಲ್ ಇಂಡಿಯಾ ರೇಡಿಯೋ ಅಂದ್ಕೊಂಡೆ" ಸಂಗೀತಳ ನಗು.

"ಸಾಕ್ರೋ, ಅತಿಯಾಯ್ತು ನಿಮ್ಮ ಮಾತು. ಸ್ವಲ್ಪಾನೂ ಮರ್ಯಾದೆ ಇಲ್ಲ. ಬಂದು ಹೋಗೋಗ್ಗುಂದೆ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಆಡ್ಬಾರ್ಡು !" ಸುನಂದಮ್ಮನ ಗದರಿಕೆ.

"ಹೋಗ್ತಾರಾ ? ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ಆಗಿ ಬರ್ತಾರೇಂತ ಅಂದಿ !" ಸಂಗೀತಳ ದನಿ

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಮೈ ಸಣ್ಣಗೆ ಬೆವರಿತು. ಈ ಹುಡುಗಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಖಂಡಿತ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವಳನ್ನು ತಾನು ಎದುರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವೇ.

"ಲೇ ರೈಲ್ ಹತ್ತಿಬೈಡಾ....ನಿಜಾನಾ ಆ ಫೆಮಿನೈನ್ ಜೆಂಡರ್ ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಅಮ್ಮ ಆಗಿ ಬರೋದು ?"

"ರೈಲು ಹತ್ತಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ, ಏರೋಪ್ಲೇನೂ ಹತ್ತಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅತ್ತೆ ಅಪ್ಪ ಸೇರಿ ನಮ್ಮನ್ನ ಗ್ಯಾಲೋಸ್‌ಗೆ ಹತ್ತಿಸ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ" ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಜೋರಾಗಿ ಗದರಿದರು.

"ಬಾಯ್ಕುಚ್ಚೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರ್ದೀರೋ ಇಲ್ವೋ ಸಪ್ಪಾ ಬರುತ್ತೂ ತಾಳು ಮಾಡ್ತೀನಿ !" ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಮಕ್ಕಳ ದನಿ ತಗ್ಗಿತು.

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಅರಿವಾಯಿತು. ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಬಹಳ ಭಯವಿರಬೇಕು. ತಾಯಿಯ ಮುದ್ದಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳು, ತಂದೆಯ ಪ್ರೀತಿ, ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿರಬೇಕು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲಗು ಬೀರುತ್ತಾ ಬಂದರು.

"ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸೋದು ನಂಗೆ ಸಾಕಾಗಿಹೋಗುತ್ತೆ ತಿಳಿದವೂ ಅಲ್ಲ, ತಿಳಿದೇದೂ ಅಲ್ಲ !"

ಚಂಪಕ ಬಲವಂತದ ನಗು ತಂದುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು, "ಅದೇನೋ ನಿಜ, ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ ತಾನೇ. ಅದೂ ಅಲ್ಲೆ ಈಗ್ತಾನೆ ಸ್ಕೂಲ್ನಿಂದ ಬರ್ತಾ ಇರ್ತಾರೆ."

“ಹೂಂ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಇಬ್ಬರೂ ಈ ಸಲ ಎಸ್ ಎಸ್ ಎಲ್ ಸಿ ಕಟ್ಟಾರೆ. ನನ್ನ ಗ ಸುಭಾಷ ಹಿಡಿದು ಓದಿಸ್ತಾ ಇದ್ದ. ಈಗ ಯಾರಿಗೂ ಬಗ್ಗೋಲ್ಲ. ಮೂರು ಹೊತ್ತೂ ಜಗಳ, ಆಟಾನೇ ಆಗೋಯ್ತು !”

ಹೊರಗೆ ಕಾರಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು.

“ನಮ್ಮ ಸುಂದರೂ ಬಂದಾಂತ ಕಾಣ್ಸತ್ತೆ.”

ಚಂಪಕ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು ! “ನಾನಿನ್ನು ಬರಲಾ ? ಏನೋ ಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ರೂ ಅಂತ ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದು !”

“ಹೌದು ತಾನೇ, ನೀನು ಬಂದು ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗುತ್ತೆ. ನಾಳೆ ನಾಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡ್ತೀನಿ.... ಇರು, ಕೂತ್ಪೋ ಅವನೂ ಬಂದ. ನಾಲ್ಕು ಮಾತು ಆಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗು.”

ಸುಂದರೇಶ ಒಳಗೆ ಬಂದಾಗ ಚಂಪಕನನ್ನು ಕಂಡು ಅಚ್ಚರಿಯಾದರೂ ತೋರ್ಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದನು.

“ನಮಸ್ಕಾರ.... ಏನು ಬಂದುದು ?”

ಚಂಪಕ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ, ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

“ನಾನೇ ಬರಕೇಳಿದ್ದೆ....” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು. “ಕೂತ್ಪೋ ಬಂದೆ, ನಿಂಗೂ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತಂದ್ಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎದ್ದು ಹೋದರು. ಚಂಪಕ, ಸುಂದರೇಶನ್ ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಮಾನ. ಸುಂದರೇಶನೇ ಮಾತು ತೆಗೆದನು.

“ದಿನಾ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕೆಲಸದಿಂದ ಬರ್ತೀರಿ ?”

“ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಒಂದೊಂದು ತರಹ, ಟೀಚಿಂಗ್ ಬೇಗ ಮುಗಿದರೆ ಬೇಗ ಬರ್ತೀನಿ. ಏನಾದ್ರೂ ಎಕ್ಸ್‌ಟ್ರಾ ವರ್ಕ್ ಇದ್ದೆ ಲೇಟಾಗುತ್ತೆ.... ಅಷ್ಟೆ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಕೊಂಚ ಯೋಚಿಸಿದನು.

“ನಿಮಗೆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡೋಕೆ ಇಷ್ಟಾನಾ ?”

“ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ, ಹೊತ್ತು ಹೋಗೋಕೆ ಏನಾದರೂ ಹವ್ಯಾಸ ಬೇಕಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೇ ಸೇರಿದ್ದೆ, ಅದೇ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗೋಯ್ತು.”

“ಅಂದ್ರೆ ಈಗ ಕೆಲ್ಸ ಬಿಡೋಕೆ ಸಿದ್ಧಾನಾ ?” ಸುಂದರೇಶ ಅನುಮಾನಿ ಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ. ತಂದೆಗೂ ಅವಳಿಗೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಕತೆ ಬಾಗಿಲ

ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಸಂಗೀತ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ತಂದೆಯ ದನಿ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಹಿತ್ತಿಲ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೋಗಿ ಸೈಕಲ್ಲು ಹತ್ತಿ ಪರಾರಿಯಾಗಿದ್ದರು.

“ಬಿಡ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಬಿಟ್ಟಿಡ್ಬೇನಿ, ಅದೆಲ್ಲಾ ನಂಗೇನೂ ಇಲ್ಲ.”

“ವೆರಿ ಗುಡ್” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದ. “ಐ ಹೋವ್....ನೀವು ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿರಬೇಕಲ್ಲಾ!”

“ಓಹೋ....ಈಗ್ತಾನೇ ನೋಡ್ಬೆ. ದೆ ಆರ್ ವೆರಿ ಸ್ವೀಟ್” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದಳು. “ಹವೋಕ್ರಿಟ್.”

“ಸಂತೋಷ, ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ನಿಮಿಷ....”

ಸುಂದರೇಶ ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆಯಲು ಒಳಗೆ ಎದ್ದು ಬಂದಾಗ ಎಂದೂ ಮಾಡದಿದ್ದ ಸಂಗೀತ ಒಳಗೋಡಿ ತಂದೆಗೆ ಟವಲು ತಂದಿತ್ತಲು. ಸುಂದರೇಶ ನಸುನಕ್ಕು ಅವಳ ಕೆನ್ನೆ ತಟ್ಟಿದ.

“ಥ್ಯಾಂಕ್ಯೂ ವೈ ಡಿಯರ್ ಬಾ ಹೋರ್ಗೆ, ಅವರ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ.”

“ಇಲ್ಲಾ ಪಪ್ಪಾ, ನಾನು ಶಾರೀ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು ನನ್ನ ಕೆಮಿಸ್ಟ್ರಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಕಲ್ ತೋಗೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಇಸ್ಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು!”

“ಸರಿ” ಸುಂದರೇಶ ಮುಖ ಕೈಕಾಲು ಒರೆಸಿಕೊಂಡು ಕೊಂಚ ಕೆದರಿದ ತಲೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಮುಖಕ್ಕೆ ತೆಳ್ಳಗೆ ವ್ಯಾನಿಷಿಂಗ್ ಕ್ರೀಂ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ಸಂಗೀತ ಗಮನಿಸಿದಳು.

ಅವನು ಬಂದು ಚಂಪಕಳೆದುರು ಕುಳಿತಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತಂದಿತ್ತರು.

“ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ?” ಸುಂದರೇಶ ಕೇಳಿದ.

“ನಂದಾಯ್ತು....ಸಂಗೀತಾನೇ ತಂದುಕೊಟ್ಟಳು” ಚಂಪಕ ಉತ್ತರಿಸಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಬಾಗಿಲ ಮರೆಯಲೇ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ನಕ್ಕಳು.

“ಕಂಪೆನಿ ಸೇಕ್ ಕಾಫಿನಾದ್ರೂ ತೋಗೊಳ್ಳಿ” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಅವಳಿಗೊಂದು ಲೋಟ ಕಾಫಿ ತಂದಿತ್ತರು. ಒಳಗೆ ಬರುವಾಗ ಬಾಗಿಲ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲೇ ಗದರಿದರು. ಸಂಗೀತ ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟು ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಳು.

“ನಂಗೆ ಅಫೀಸಿನ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ಜಾಸ್ತಿ. ಮಕ್ಕಳ ಕಡೆ ಅಟೆನ್ಷನ್ ಕೊಡೋಕೆ ಆಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸುನಂದ ಇರೋ ಹೊತ್ತೆ ಗೆದ್ದೆ” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. “ಅವರು ತುಂಬಾ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಮ್ಯಾನೇಜ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ....”

ಸುನಂದಮ್ಮ ಬೇಕಾಗಿ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದು ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ಸೇರಿದರು.

“ಸುಂದರೂ, ಇವೊತ್ತು ಸುಭಾಷನ ಕಾಗ್ದ ಬಂತು. ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳೊಳಗಾಗಿ ಬಂದ್ಬಿಡೂಂತೆ ಬರ್ದಿದ್ದಾನೆ, ಎನ್ನರೀಲಿ ಹೇಳು ?”

“ನಿನ್ನಿಷ್ಟಾವ್ಯು....” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದ.

“ನಿನ್ನ ಮಗ್ಗ ನಮ್ಮ ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಅವನ್ನ ನೋಡೋಣ ಅನ್ನೋಕೆ ಅವು ತುಂಬಾ ಚೆಕ್ಕೋಳು. ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಹಾಯಾಗರ್ದಿ. ನೀನೇ ಹೇಳು, ನೀನು ಬೇಗ ನನ್ನ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿ ವಾಸಿ. ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ತೊಂದ್ರೆ ಆಗೋಗಿದೆ”

ಸುಂದರೇಶ ಅಕ್ಕನ ಮುಖ ನೋಡಿದ. “ಅದೆಲ್ಲ ನಿನಗೆ ಸೇರಿದ್ತು.”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾನು ಹೇಳೋದು ಕೇಳು. ಮುಂದಿನ ದಶಮಿ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನವಂತೆ. ಬನಶಂಕರಿ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲೆ ದೇವರ ಮುಂದೆ ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿಸ್ತಿಟ್ಟು ಆಮೇಲೆ ರಿಜಿಸ್ಟರ್ ಮಾಡ್ಸಿದ್ರಾಯ್ತು. ನಂಗೂ ಒಂದ್ವಾರ ಎಲ್ಲಾ ಚಂಪನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಹೋಗೋಕೆ ಆಗತ್ತೆ.”

ಸುಂದರೇಶ ಚಂಪಕ ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು.

“ಟೈಂ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಆಯ್ತಲ್ಲಾ. ಬಟ್ಟೆ-ಬರೆ-ಒಡವೆ, ವಸ್ತ್ರ, ಅವರ ಮನೆ ವಿಚಾರ—ಎಲ್ಲಾ ಸೇರುತ್ತಲ್ಲಾ!” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ತಡೆದರು.

“ಅದ್ಯಾಕೆ ಮಾಲತಿ ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಗೇ ಇದೆ. ಪಾಪ ಮುತ್ತೈದೆ ಸಾವು. ಅದಕ್ಕೇ ಪಾಲಿಷ್ ಹಾಕ್ಸಿದ್ರಾಯ್ತು. ಬೇಕಾದ್ರೆ ಒಂದು ನಾಲ್ಕು ಭಾರಿ ಸೀರೆ ತೋಗೊಂಡ್ರಾಯ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮೋರೇ ಕರೆದರಾಯ್ತು.”

“ಸರಿ ನಿನ್ನಿಷ್ಟ” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳ ಮೈ ಬೆಂಕಿಯಾಯಿತು. ಸ್ವೀಲಿನ ಅಲೈರಾದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಚಿನ್ನದ, ಕೆಂಪು ಮುತ್ತಿನ ಬಳೆಗಳು, ಕಾಸಿನ ಸರ, ನೆಕ್‌ಲೇಸ್, ಕೆನ್ನೆಸರಪಳಿ, ವಜ್ರದೋಲೆ

ಇವಳಿಗಾ? ಭೇ! ಅದೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ತಾಯಿಯದು, ತನಗೆ ಸೇರಬೇಕಾದುದು. ಅತ್ತೆಗೆ ಕೊಂಚವೂ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ. ಸದ್ದಿಲ್ಲದೇ ರೂಮಿನೊಳಗಡಿಯಿಟ್ಟು ಬೀರುವಿನ ಬೀಗ ಭದ್ರಪಡಿಸಿ ಆ ಬೀರುವಿನ ಕೀಲಿಕೈ ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದು ತನ್ನ ಬಳಿಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಉದ್ವಿಗ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಚಂಪಕಳೇನೋ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯವಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಮುಂಚೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗೆ. ತಾನೋದಿರುವ ಪುಸ್ತಕ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಂತೆ ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರು ಹೇಳುವಂತೆ ಮಲತಾಯಿಯೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗುವುದು? ಸಾಧ್ಯ? ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರಿಗೇನೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

“ಸುಂದರೂ, ಬೇಕಾದ್ರೆ ಚಂಪಕನನ್ನು ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಕರೊಂಡೊಡ್ಡೋಗಿ ಬಾ.... ನೀವಿಬ್ಬೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಚಯ ಮಾಡೊಳ್ಳೋದಿವು ಒಳ್ಳೆದು.... ಹಾಗೇನೇ ಒಂದು ನಾಲ್ಕು ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆ ಅವಳಿಷ್ಟುಪಟ್ಟದ್ದು ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟೆಡು. ನಾನು ಶಾಂತಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ತೀನಿ....”

ಚಂಪಕ ಅನುಮಾನಿಸಿದಳು. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಪುರುಷನೊಡನೆ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ!

“ಸಂಗೀತಾನೂ ಬರಿ —” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕೂಗಿದರು, “ಸಂಗೀ, ಸಂಗೀತ” ಉತ್ತರ ಬಾರದಿದ್ದಾಗ ಹೇಳಿದರು.

“ಎಲ್ಲೋ ಫ್ರೆಂಡ್ ಮನೆಗೆ ಅಂದ್ಲೂ, ಹೊರಟುಹೋಗಿರಬೇಕು! ನೀವಿಬ್ಬರೇ ಹೋಗಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ....”

ಚಂಪಕ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟಳು. ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಲಿಲ್ಲ, ಮಾತನಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯಾದವನು ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಇದೆಂತಹ ಬಾಂಧವ್ಯ. ತಂದೆ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದ್ದ ಜೇನು ಹೊಳೆ ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಮಾಲತಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ತಾನು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಮಾಲತಿಯೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣವಿತ್ತೆಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು.

“ಬನ್ನಿ ಹೊರಡೋಣ, ಕತ್ತಲೆ ಆಗಬಿಡುತ್ತೆ” ಸುಂದರೇಶ ಎದ್ದು ನಿಂತನು. “ಸುನಂದ, ಒಂದಿಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ತೆಗೆದೊಡ್ಡು.”

ಸುನಂದನು ಬೀರುವಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲು ಬಂದಾಗ ಬೀರುವಿನ

ಬೀಗ ಹಾಕಿತ್ತು. ಅದರ ಕೀಲಿ ಕೈ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮನೆ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ತೆಗೆದಾಗ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿದ್ದು ಜ್ಞಾಪಕ. ತಾವೇ ಎಲ್ಲಾ ದ್ರೂ ಬೀಗದ ಕೈ ಇಟ್ಟು ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟರೋ? ತಾವು ಇಡಬಹುದಾದ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿದರು. ಎಲ್ಲೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹುಡುಕಿದರಾಯಿತೆಂದು ಸುಭಾಷ ತಮಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದುಡ್ಡನ್ನು ತಮ್ಮ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ತೆಗೆದು ತಂದು ಕೊಟ್ಟರು.

“ಸಾಕಾ? ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾ? ನಿನ್ನ ಬೀರುವಿನ ಕೈ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಇಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ.”

“ಸಾಕು, ಬೇಕಾದಷ್ಟಾಯಿತು. ಬೀಗದ ಕೈ ಸರಿಯಾಗಿ ಹುಡುಕು. ಮಕ್ಕಳೇನಾದ್ರೂ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿಟ್ಟಾವು” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ನಕ್ಕರು. ೩೪೪-೮೧೪ ೩೦೪ ೩ ೦೦೫ ೧೪೫

“ಆ ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡೋಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಸಾಮಾನಾದ್ದೆ ಮುಟ್ಟೋಲ್ಲ.”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಕೊಂಚ ಅಳುಕೆನಿಸಿತು. 369600R

ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಸುಂದರೇಶನ ಜೊತೆಗೆ ಮುಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಚಂಪಕ ಕುಳಿತು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಶಾರಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗೀತ ನೋಡಿದಳು. ನೋಡುತ್ತಲೇ ಮರಡ ಹಿಂದೆ ನಿಂತಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಕುದಿಯಿತು. ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ನೆನಪು ಇಂದಿಗೂ ಹಸಿರೇ. ತಾವು ಮೂವರೂ ಹಿಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ, ಮುಂದೆ ಪಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ, ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ನಗುನಗುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮುಖ ತೇಲಿ ಬಂತು. ತಂದೆಯೂ ಅಷ್ಟೆ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ತೃಪ್ತಿ! ಎಂತಹ ಸಂತಸ! ಆದರೆ ಈಗ! ಮುಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ತಂದೆಯ ಗಂಭೀರ ಮುಖ. ಅವಳ ನಾಚಿಕೆ, ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡ ಮುಖ. ತನ್ನ ತಾಯಿಯೆಲ್ಲಿ? ಇವಳೆಲ್ಲಿ? ನವಿಲನ್ನು ಕಂಡು ಕೆಂಬೂತ ಪುಕ್ಕ ಕೆದರಿ ಕೊಂಡಂತೆ! ಶಾರಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದೆ ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಹೊರಡುವ ತಯಾರಿ ನಡೆಸಿದ್ದರು.

“ಎನೇ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟೇ, ಶಾರಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲವಾ?”

“ಇಲ್ಲಾ ಅತ್ತೆ, ಅವಳು ಮನೆಲಿಲ್ಲ....” ಸ್ವೂರಿತ ಮುಖದವಳು ನಾಗ ಹೇಳಿದಳು.

“ಒಳ್ಳೇದಾಯ್ತು ಬಿಡು, ನಾನು ಶಾಂತಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರ್ರೀನಿ ಮನೇಲಿರು. ಹಿತ್ತಿಲ ಬಾಗಲು ಭದ್ರ ! ಅಂದ್ಲಾಗೆ ಸಂಗೀತ, ಸ್ಟೀಲ್ ಅಲ್ಟೀರಾದ ಬೀಗದ ಕೈ ನೋಡಿದ್ಯಾ ?”

“ಅದೆಲ್ಲಾ ನಂಗೇನೋ ತ್ತು ಅತ್ತೆ ?” ಸಂಗೀತ ಸಿಡುಕಿದಳು.

“ಅದ್ರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಮ್ಮನ ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಇತ್ತು ಎಲ್ಲಿಟ್ಟಿಟ್ಟೋ ಏನೋ. ಆ ಬಳಿಗಳ್ಳು, ಸರಗಳ್ಳು ಪಾಲಿಷ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾಗ್ಲಿತ್ತು” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಕೆರಳಿದ ಸರ್ಪದಂತಾದಳು.

“ಯಾಕತ್ತೆ ? ಅವ್ವನ ಒಡವೆಗಳು ಅವನ್ನ ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡ್ಬೇಡಿ. ಅದೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಸೇರಬೇಕಾದ್ದಲ್ಲಾ ? ನನ್ನ ಅವ್ವನ ಒಡವೆ ನನಗಲ್ಲೇ ಇನ್ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ?”

“ಹಾಗಲ್ಲ ಸಂಗೀ, ನಾಳೆ ಚಂಪಕ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬಂದ್ರೆ ನಿಮ್ಮಮ್ಮನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅವಳಿರೋಲ್ತಾ ? ಹಾಕೋಂಡ್ರೇನು ? ನೀನು ಓದಿದ ಹುಡುಗಿ ತಿಳ್ಳೋ ಸ್ವಲ್ಪ !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟಿಕ್ಕಿದಳು.

“ನನ್ನ ಅವ್ವಂದು ನಂದೇ ಎಲ್ಲಾ, ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡ್ಕೊಡ್ತು ನೀವು. ಬೇಕಾದ್ರೆ ಬೇರೆ ಮಾಡ್ನಿ !”

“ಅಂದ್ರೆ ನೀನು ಬೀಗದ ಕೈ ತೋಗೊಂಡ್ಯಾ ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅವರನ್ನೇ ದುರುದರು ನೋಡಿದಳು.

“ಹೌದು. ಅವ್ವನ ಸೀರೆಗಳು, ಒಡವೆಗಳೆಲ್ಲಾ ನನ್ನದೇ—ಅದ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡೋಲ್ಲ. ಆ ಬೀರು ಬೀಗದ ಕೈನೂ ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡೋಲ್ಲ” ಅವಳ ಮಾತಿನ ಹೊಡೆತ ಚಾಟಿ ಎಟಿನಂತಿತ್ತು.

ಹೌದು, ಅವಳು ಹೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನು ? ಅವಳ ತಾಯಿಯ ಆಸ್ತಿ ಅವಳದು. ನಾಳೆ ಚಂಪಕನಿಗೆ ಮಗುವಾದರೆ ! ಆಗಲಾರದು. ಆದರೆ !! ಇಂದೇನೋ ಚಂಪಕ ಒಳ್ಳೆಯವಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ. ನಾಳಿನ ಸಮಾಚಾರ ವೇನು ? ಸಂಗೀತ ತನ್ನ ಸೊಸೆಯಾಗುವವಳು. ಮಾಲತಿಯದೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೇ ಬಂದರೆ ತನ್ನ ಸೊಸೆಗೇ ಬಂದಂತೆ—ಸುನಂದಮ್ಮ ಯೋಚಿಸಿದರು. ಕೋಪ ದಿಂದ ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದ ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡಿ ತಲೆ ಸವರಿದರು.

“ನಿನ್ನಷ್ಟಾವ್ವು ಸಂಗೀತ....ನಿಗೆ ಇಷ್ಟಾ ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ಬೇರೇನೇ ಮಾಡಿ ಸೋಣ ಬಿಡು.”

ಸುನಂದಮ್ಮ ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಬಂದರು. ಅಕ್ಕ ತಮ್ಮಂದಿರ ಮಾತು ಕತೆ ನಡೆದಿತ್ತು.

“ಪಪ್ಪಾಗೆ ಹೇಳೋಣ, ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡು ನಾವು ಮೂರು ಜನ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಇರ್ತೀವಂತ. ಈ ಹೆಂಗಸಿನ ಜೊತೆ ಯಾರಿರೋದು?” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಬೇಡಾ, ನಾವೇ ಇಲ್ಲಿರೋಣ. ಅಮ್ಮನೇ ಈ ಮನೆ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿದ್ದು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಸುನಂದತ್ತೆ ಜೊತೆ ನಾವೂ ಹೊರಟುಹೋಗೋಣ. ಪಪ್ಪಾ ಏತಾ ಗಾಡ್ರು ಹಾಳಾಗಿ! ಸಂಗೀತ ಅವರ ಮಾತಿನ ಗೊಡವೆಗೇ ಹೋಗದೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು.

“ನೀನು ಏನಾದ್ರೂ ಸಜೆಸ್ವ್ ಮಾಡೇ ಸಂಗೀ!” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಏನು ಹೇಳಲಿ... ಈಗ್ಗೆಡಾ. ಎಲ್ಲಾ ಆಗ್ಲಿ ಆಮೇಲೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನೀವು ಕೇಳಿದ್ದೆ ಸಾಕು!” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ಸುಂದರೇಶನ್ ಕೇಳಿದ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾರಿ ತಾನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವುದನ್ನೂ ಹೇಳಲು ಗಂಟಲು ಸರಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡನು. ಕೊನೆಗೆ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿದ.

“ಚಂಪಕಾ, ನಿಮ್ಮನ್ನೊಂದು ಮಾತು ಕೇಳಬೇಕಂತ ಮಾಡಿದೀನಿ.... ನೀವೇನನ್ನೋತೀರೋ ಏನೋ?”

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಹೇಳಿ....” ಚಂಪಕ ಗಂಭೀರವಾಗಿಯೇ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ನಾವು ಮದ್ದೆ ಆಗ್ಲಾ ಇದ್ರೂ, ಸತಿಪತಿಗಳಾದ್ರೂ ಸೈಂಡ್ಸ್ ಹಾಗೆ ರೈಕೂ.... ಇಬ್ಬರಲ್ಲೂ ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಇರಬ್ಬಾರ್ಡು-ಹೌದು ತಾನೇ?”

ಹೌದೆನ್ನುವಂತೆ ಚಂಪಕ ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದಳು.

“ನಾನು ನನ್ನ ಮಾಲತಿಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವಳಿಗೆ ಧಾರೆ ಎರೆದಿದ್ದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಸ್ತುತಿಕವಾಗಿ ನನ್ನ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳು, ಅವರು ಕೇಳಿದುದು, ಹೇಳಿದುದು ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬಾಸೆ-ನನ್ನ ಸಲಿಗೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ, ಮಾಲತಿಯ ಪಡಿಯಚ್ಚಿನಂತಿರುವ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ. ಅವಳಿಗಾಗಿ ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲೂ ಸಿದ್ಧ. ನಮ್ಮ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಸೈಂಟಿಸ್ಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಾಸೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಏನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ಈ ಮದುವೆ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕಾಗಿ. ಅವರ ಭವಿಷ್ಯ ನೀವು ರೂಪಿಸಲಿ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಾಗಿ! ಈ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳೂ ನಿಮ್ಮದೇ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಿ!” ಚಂಪಕಳಿಗೆ

ಅವನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತೇ ಆಯಿತು. ಆ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳು ತನ್ನದೇ ಎಂದ ಮೇಲೆ ತನಗೇಕೆ ಮಕ್ಕಳೆಂದೇ ? ತನಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ಸಹಜವಾದ ಬಯಕೆಯಿದೆ, ನನ್ನದೊಂದು ಮಗುವಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲಾಡಿ ನಲಿಯಬೇಕು. ತಾನು ಎತ್ತಿ ಮುತ್ತಿಡಬೇಕು.... ಆದರೆ ಆ ಹೊಂಗನಸೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಾಗಿದ್ದು. ಈಗೇನು ! ಮೂವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಗೆದ್ದು ದಾರಿಗೆ ತರುವುದೇನು ಸಣ್ಣ ಕೆಲಸವೇ ? ಅವಳಿಗೆ ಅವನಿಚ್ಛೆ ಅರಿವಾಯಿತು.

ಅವಳ ಮೌನ ಕಂಡು ಸುಂದರೇಶನ್ ಅಸಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. "ಬಿಫೋರ್ ಟೂ ಲೇಟ್ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರೋದು ನಮ್ಮ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಮಾಲತಿಗೆ ಹೆರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾದಾಗ ನಾನು ಆ ತೊಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ನನ್ನ ಬದುಕಿನ ರೀತಿ ನಿಮಗಿಷ್ಟವಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲೇಬೇಕೆಂದು ಬಲವಂತ ಪಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ."

ಚಂಪಕಳು ತಗ್ಗಿದ ತಲೆ ಎತ್ತಿದಳು. ಮೊದಲಬಾರಿಗೆ ಅವನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ಎಂತಹ ಬಿಚ್ಚುಮನಸ್ಸಿನ ಮನುಷ್ಯ ಈತ ! ಕಪಟ, ಮೋಸ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಮರೆಮಾಚಿಲ್ಲ.

"ನಾನು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಮಾತಿನ ಮನುಷ್ಯ. ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಆಡಲು ಮೆರೆಸಲು, ಲಾಲಿಸಲು ಬಾರದು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಮಾಲತಿಯ ಪಾಲಾಗುತ್ತೆ. ಅದನ್ನು ನೀವು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಂದಿಗೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಪ್ರೀತಿಗಿಂತ ಭಯ ಜಾಸ್ತಿ."

ಚಂಪಕಳ ಹೃದಯ ಹಗುರವಾಯಿತು. ಸ್ಟೀರಿಂಗ್ ವೀಲಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಅವನ ಕೈ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ಹೇಳಿದಳು, "ಶೂರ್....ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲವೇ ?"

ಮದುವೆ ಸರಳವಾಗಿ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಸಂಗೀತ, ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಮದುವೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜಿನ ಪಾಠಗಳ ನೆಸವೊಡ್ಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಯಾರೂ ಏನನ್ನೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೊಸ

ನಾದಿನಿಗೆ ಎರಡು ಜೊತೆ ಬಳಿ, ಚಿನ್ನದಲ್ಲಿ ಕರಿಮಣಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಿಸಿದ್ದ ಮಾಂಗಲ್ಯ, ನಾಲ್ಕು ಭಾರಿ ಸೀರೆ ನೀಡಿದ್ದರು. ಶಾಂತಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಕೈಲಾ ದಷ್ಟು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಮದುವೆಯಾಗಿ, ರಿಜಿಸ್ಟರ್ ಆಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬಳಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ನೆನಸಿಕೊಂಡು ಎದೆ ಬಡಿದು ಕೊಂಡಿತು.

ಮದುವೆಯಂತು ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬದಷ್ಟೂ, ಅದ್ಭೂತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ಮುಂದೆ ಅರ್ಚಕರು ಮಂಗಳಾರತಿ ಮಾಡಿದಾಗ ತಲೆಬಾಗಿ ಸಿನಮಿಸಿದಳು. “ದೇವರೇ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡು ; ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎದುರಿಸಲು ಶಕ್ತಿ ನೀಡು.”

ಮದುವೆಯಾಗಿ ಉಟ್ಟಿದ್ದು ನೀಲಾಂಬರದ ಜರಿಯ ಹೂವಿನ ಸೀರೆ. ತಾಯಿಯ ಆಸೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಮೊಗ್ಗಿನ ಜಡೆ. ಅಕ್ಕಂದಿರು ಎರವಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ರುಮಕಿ, ಓಲೆ, ಕೆನ್ನೆಸರಪಳಿ. ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ, ಇದ್ದ ಹಸಿರು ಗಾಜಿನ ಬಳೆಗಳು. ಹಣೆಗೆ ಬಿಗಿದ್ದ ಬಾಸಿಂಗ, ಅರ್ಧಚಂದ್ರಾಕಾರದ ಕುಂಕುಮ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆ, ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಗಲ್ಲದ ಮೇಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ದೃಷ್ಟಿ ಬೊಟ್ಟು, ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತವರುಮನೆಯ ಒಡವೆಯಾದ ಎರಡೆಳೆ ಕಾಫಿ ಬೀಜದ ಚಿನ್ನದ ಸರ, ಕೆನ್ನೆಗೆ ಅರಿಸಿನ ತನ್ನೆದಿಗೆ ಶಾಂತಮ್ಮನ ತಮ್ಮ ನಾಗರಾಜಣ್ಣ ಕರೆದು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಅವಳನ್ನು ಮೊದಲಬಾರಿಗೆ ಕಣ್ಣುಂಟಾ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದ ಸುಂದರೇಶ. ಮಾಲತಿಯಂತಹ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸುವ ಚೆಲುವೆ ಯಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇವಳೂ ರೂಪಸಿ. ಅವನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿದ್ದು ಅವಳ ಸ್ನಿಗ್ಧ ನಯನಗಳು. ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೌಮ್ಯತೆ, ತಾಳ್ಮೆಯ ಪ್ರತೀಕದಂತಿದ್ದ ನೀಳ ವಾದ ಮೂಗು, ಬಾಯಿ. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ತದೇಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಮೈ ಬಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನನ್ನೇ ದೃಷ್ಟಿಸಿದ ಅವಳಿಗೆ ಅವನ ದೃಢತೆ, ಸಂಯಮ, ಶಿಸ್ತು, ಕೊಂಚ ಹಠಮಾರಿತನ ಶೀಘ್ರಕೋಪದ ಪ್ರತೀಕದಂತಿದ್ದ ಕಿಡಿಗಣ್ಣು, ಮುಂದೆ ಮಾತ್ರ ಹಣ್ಣಾಗುತ್ತಿದ್ದ ತಲೆಗೂದಲು. ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಆಕರ್ಷಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ! ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಅವನನ್ನೇ ನಂಬಿ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಸಾವಿರಾರು ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ಎದುರಿಸುವ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನೀಡುವ ದೃಢ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಸಂಕೇತ !

ಹಾರ ಹಾಕುವಾಗ ಅವನ ಒರಟು ಕೈಗಳು ಅವಳ ಕೆನ್ನೆ, ಕೊರಳಿಗೆ

ತಗುಲಿದವು. ಅವಳಿಗೆ ಪುರುಷನ ಪ್ರಥಮ ಪುಲಕಿತ ಸ್ಪರ್ಶ, ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಮಧುರವಾದ ಮರೆತುಹೋದ ಕನಸು.

ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಓಡಾಟ ಸುನಂದಮ್ಮನದೇ. ಎಂದೂ ಕಾಗದ ಬರೆಯದ ಸಂಗೀತ ಸುಭಾಷನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಪೇಜು ತುದೆ, ಅತ್ತೆಯರ ಮೇಲೆ ದೂರುಗಳ ಸಹಸ್ರ ನಾಮವನ್ನೇ ಮಾಡಿ ಬರೆದಿದ್ದಳು. ಅದಕ್ಕುತ್ತರವಾಗಿ ಸುಭಾಷ ಒಯಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದ. “ಸುಂದರ ವಾವನಿಗೆಕೆ ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯಿತು?” ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ಬರೆದಿದ್ದನು. “ನಿಗೆ ಹಾಗೇ ಆಗಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ದಿನ ನನ್ನ ಗೋಳು ಹೊಯ್ಯೋತಾ ಇದ್ದೀ, ನಿನ್ನ ಗೋಳು ಹೊಯ್ಯೋಳ್ಳೋಕೆ ಒಬ್ಬರು ಸಿಕ್ಕಿ ದ್ರಲ್ಲಾಂತಾನೇ ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಇವೊತ್ತು ನಾನು ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಸೆಲಬ್ರೇಟ್ ಮಾಡ್ತೀವಿ” ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ರೇಗಿ ಕಾಗದವನ್ನು ಹರಿದು ಚಿಂದಿ ಚಿಂದಿ ಮಾಡಿ ಹಾಕಿದ್ದಳು. “ರಾ್ಯಸ್ಕಲ್ ಬಲ್ಲ ಮಾಡ್ತೀನಿ !”

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸುನಂದಮ್ಮ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಹಚ್ಚಿದ್ದರು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ, ಸುಂದರೇಶನ ಆಫೀಸು ರೂಮಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ರೂಮು, ರೂಮು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ‘ಗೋಡೌನ್’ ಎಂದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಅಷ್ಟು ಸಾಮಾನು ಹೇರಿದ್ದರು ಅಲ್ಲಿ. ಅದನ್ನು ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ ಚಂಪಕ-ಸುಂದರೇಶರ ಮಲಗುವ ಮನೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮುಂಚೆ ಮಾಲತಿ-ಸುಂದರೇಶ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ ಡಬ್ಬಲ್ ‘ಕಾಟ್’ನಲ್ಲಿ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಂಚದ ಕಾಲಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಬ್ಯಾಟು, ತಲೆದಿಂಬಿಗೆ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಕಾಲಿನ ಸ್ಯಾಡು-ಮಂಚದಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಾರು ಜೊತೆ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಶೂಸುಗಳು-ಮಣ್ಣು ಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದ್ದ ಕೊಳಕು ವಾಸನೆಯ ಸಾಕ್ಕುಗಳು. ಹಾಸಿಗೆಯ ಇಕ್ಕಲದಲ್ಲೂ ‘ಸ್ಟೋರ್ವ್ಸ್ ವಿಕ್ಲೀ’ ಸ್ಟೋರ್ವ್ಸ್ ಅಲ್ಪಂ-ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಮೊಳೆ ಬಡಿದು ತಗುಲಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಅವರ ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚಿನ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಪಟುಗಳ ಚಿತ್ರಗಳು, ಬ್ರೂಸ್ಲಿ ಚಿತ್ರ. ಗೋಡೆಯೊಳಗೇ ಕೊರೆದು ಮಾಡಿಸಿದ ಬೀರು ವಿನಲ್ಲಿ ತುರುಕಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಗಳ ರಾಶಿ. ಒಂದೇ, ಎರಡೇ, ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸಿ ಶುಚಿಗೊಳಿಸುವುದು ? ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರಿಗೆ ತಲೆತಂದು ಹೋಗುವಷ್ಟು ಬೇಜಾರು.

“ಧೂ-ಈ ಪಸ್ಸು ಮದ್ದು ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋದೂ ಸಾಕು, ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಹಿಂಡೋದೂ ಸಾಕು !”

“ಹಾಳಾದ್ದು ಈ ರೂಮೇ ಬೇಕಾಗಿತ್ತಾ ? ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಇದೆ, ಮಹಡಿ ಮೇಲಿರೋ ಗೆಸ್ಟ್ ರೂಮ್ನಲ್ಲಿ ಇರಬ್ಬಾರಾ ?”

ಅವರಿಬ್ಬರ ತೊಳಲಾಟ ಹೀಗಾದರೆ ಸಂಗೀತಳದೇ ಬೇರೆಯ ತರಹ. ತಾಯಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಲ್ಲಗೆ ತನ್ನ ಬೀರುವಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದಳು. ತಾಯಿ ಪ್ರತಿ ನಿತ್ಯ ಉಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೀರೆ, ತೊಡುತ್ತಿದ್ದ ರವಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಡಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಬೋಳಾದ ಕಿವಿಗೆ ತಾಯಿಯ ವಜ್ರದೋಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ತಾಯಿಯ ಸರ, ಬಳೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಕೂದಲನ್ನು ನಯವಾಗಿ ಬಾಚಿ ಅದಕ್ಕೊಂದು ರಬ್ಬರ್ ಬ್ಯಾಂಡ್ ಬಿಗಿದು ದೇವಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ತಂದಿದ್ದ ಮಲ್ಲಗೆ ಹೂವನ್ನು ಹೇರ್ ಪಿನ್ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಮುಡಿದುಕೊಂಡಳು. ಆ ಅಲಂಕಾರಕ್ಕೆ ತಾನು ಹಾಕಿದ್ದ ಬೆಲ್ ಸರಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತಾಯಿಯ ನವಿರಾದ ಪಾಚಿ ಹಸುರಿನ ಶಿಫಾನ್ ಸೀರೆಯುಟ್ಟಳು. ತಾಯಿಯ ಅದೇ ಬಣ್ಣದ ರವಿಕೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮಡಚಿ ಹೊಲಿದು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆ, ತುಟಿಗೆ ರಂಗು, ಹಣೆಗೆ ಸಣ್ಣ ಕುಂಕುಮ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ತನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ತಾನು ತಾಯಿಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ. ತಾನಿರುವವರೆಗೂ ಪಸ್ಸು ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಬಾರದು !

ರಾಶಿ ರಾಶಿ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಗೆಸ್ಟ್ ರೂಮಿಗೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾಯಿಯ ಹೈ ಹೀಲ್ಡ್ ಚಪ್ಪಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಎಂದೋ ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರಯೋಗಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಉಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೀರೆ ಅವರಿಗೆ ಹಂಸೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಸೆರಗು ನೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಸಂಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಹೇಮಂತನ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿಯಿತು.

“ಅಲ್ಲಿಂದಿಲ್ಲಿಗೆ ವಯ್ಯಾರ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಓಡಾಡ್ತಾ ಇರು. ನಾವು ಇಬ್ಬೂ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಬೆನ್ನು ಮುರಿಯೋ ಹಾಗೆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತೀವಿ. ಗುಡ್ ಫಾರ್ ನತ್ತಿಂಗ್ ಈ ಹುಡುಗಿಯರು !”

ಅದಕ್ಕುತ್ತರ ಸಂಗೀತ ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿ ಅಣಕಿಸಿದಳು. “ಗಂಡಸ್ತು ದುಡಿದ್ರೇ ಚೆನ್ನಾ ! ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ನಾಳೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡ್ತಿ ಕೈಲಿ ದುಡಿ ಸ್ಕೊಂಡು ಮನೇಲಿ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳ್ಗೆ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿರಬೇಕೂ !”

ಸುಮಂತನಿಗೆ ರೇಗಿ ಕೈಲಿದ್ದ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಸ್ಪಂಪನ್ನೇ ಅವಳತ್ತ ಎಸೆದಾಗ ಅದು ತಪ್ಪಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ದೇವಮ್ಮ ಬರದಿದ್ದರೆ 'ಸಿವಿಲ್ ವಾರ್' ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

“ಅಯ್ಯಾ ಸುಮ್ಮಿರು ಮಗಾ, ಅದು ಯೆಣ್ಣುಗಾ-ಅಂಗಿದ್ರೇ ಸೆಂದಾ ಕಲ್ವಾ, ನಮ್ಮಮ್ಮೋರೈ ನೋಡ್ಡೆಂಗಾಯ್ತದೆ, ಇವೊತ್ತು ಇರಾವೆ, ನಾಳೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೀರಾಕ್ಕೊಂಡು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಒಂಟೋಯ್ತದೆ. ಹಾ....ಓಗೋಗು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡೋಗು, ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಚೆನ್ನಂಗೇ ಯೇಳು—ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತಮ್ಮನ ತಂಟೆಗೆ ಬಂದುಗಿಂದೀರಾ !!”

“ಹೇಮಂತ ದೇವಮ್ಮನನ್ನು ಹೊಡೆಯುವಂತೆ ಕೈಯೆತ್ತಿದ್ದ ಕೈತುಂಬಾ ಕೆಲ್ಸ ಇದೆ. ಇವೊತ್ತು ಸುಮ್ಮೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುಮಾಡ್ತೀನಿ!” ದೇವಮ್ಮ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯಿಂದ ಕೆಂಪಾದ ಹಲ್ಲನ್ನು ಬೀರಿದಳು. “ನಾನೂ ನೋಡ್ಯಂತೀನಿ ಬುಡಪ್ಪೋ....ನಿನ್ನಾ ಆಟ ಕಂಡಿಲ್ವಾ ನಾನೂ !!”

ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಕಾರು ಬಂದು ನಿಂತಾಗ ಸಂಗೀತ ಒಳಗೊಡಿದಳು. ಕಾರಿನಿಂದ ತಂದೆ, ಚಂಪಕ ಇಬ್ಬರೂ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಾರ ಹಿಡಿದು ಒಳಗೆ ಬಂದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಸುನಂದಮ್ಮ, ಶಾಂತಮ್ಮ, ಶಂಕರಯ್ಯ, ನಾಗರಾಜಣ್ಣ ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಬಂದರು. ಅಡಿಗೆ, ಊಟ, ತಿಂಡಿ-ಕಾಫಿಗೆ ಅಂದು ನಾರಾಯಣ ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಸಂಗೀತ ಒಳಗೊಡಿದಳು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಕೂಗಿದರು. “ಸಂಗೀ, ಸಂಗೀತ ಬಾವ್ತು....ಆರತಿ ಎತ್ತು ಬಾ.... ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳೋ.”

ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿ ಕೊಂಡರು. “ಅದ್ಯಾಕೆ ಆ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗೀನ್ನ ಕರೆಯುತ್ತೀರಿ. ನಾವೇ ಇದ್ದೀವಿ.” ಶಾಂತಮ್ಮ ಅವರ ಬಳಗದ ನಾಗರಾಜಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಜಯಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಆರತಿ ಎತ್ತಿ ಒಳಗೆ ಕರೆದರು.

“ನೋಡಿ ಸುನಂದಮ್ಮ, ಮಗಳನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದೀನಿ. ನೀವುಂಟು ಅವಳುಂಟು” ಶಾಂತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಸುನಂದಮ್ಮನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಸುನಂದಮ್ಮನ ಮತ್ತೊಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸುಂದರೇಶ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಸುನಂದಮ್ಮ ನಿಂತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕೂಗಿದರು. “ಸಂಗೀತ, ಸಂಗೀತಾ, ಬಾ ಇಲ್ಲಿ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿ, ಕಾಫಿ ತಂದುಕೊಡುವಂತೆ ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಹೇಳು ಬಾವ್ತು. ಅರಸಿನ, ಕುಂಕುಮ ಹೂವು, ತಾಂಬೂಲ ಕೊಡು ಬಾ.”

ಅತ್ತೆಯ ದನಿಯ ಮೇರೆಗೆ ಸಂಗೀತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಳುಕುತ್ತಾ ರೂಮಿ ನೋಳಗಿನಿಂದ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಗಂಭೀರ ಮೌನ. ಸುಂದರೇಶ ಬೆಚ್ಚಿ ಕಣ್ಣೆರೆದು ಅಚ್ಚರಿಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟನು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಬಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಮಾಲತಿಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ-ಮಾಲತಿಯೇ ಮೈವೆತ್ತು ಬಂದಂತಿದ್ದ ಸಂಗೀತ. ಯಾರೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ಅರ್ಥ ಗರ್ಭಿತವಾದ ಮೌನ ಅಸಹನೀಯವಾಗಿತ್ತು. ಚಂಪಕಳಿಗೆ ತನ್ನ ಇರುವು ಅರಿವಾಗಿತ್ತು.

“ರಾಮ-ಲಕ್ಷ್ಮಣರೂ ವನವಾಸದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ” ಹೇಮಂತ ಹಾಸಿಗೆಯ ಸುರುಳಿಯನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಆ ಮೌನ ಅಲ್ಲೇ ಹೆವ್ವುಗಟ್ಟಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ !

ಅವನ ಮಾತು, ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಗುವುಕ್ಕಿಬಂದು ಗೊಳ್ಳನೇ ನಕ್ಕರು. ಆಗಸದೆತ್ತರ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಮೌನದ ಕಲ್ಲಿನಗೋಡೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕುಸಿಯಿತು.

“ನಿಂತೇ ಇದ್ದೀರಲ್ಲಾ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ ! ಏನು ಮಾಡೋದ್ದೇಳಿ ಬಲು ವುಂಡು ಹುಡುಗರು !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ ನಕ್ಕರು.

“ಆ ವಯಸ್ಸೇ ಹಾಗೆ, ಆಮೇಲೆ ಗಂಭೀರ ಆಗೋಗ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಚಂಪಕನಿಗಂತೂ ಇಂತಹ ಹುಡುಗರು ಬಹಳ ಆಸೆ.”

ಸಂಗೀತ ಸೆರಗು ಬೀಸುತ್ತಾ ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಬೆರೆಯದೇ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಸುಂದರೇಶನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವಳನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ್ದವು. ಅವನೆದೆ ಯಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಾಲತಿ ಈಗ ಎಚ್ಚೆತ್ತು ನಲಿದಾಡಿದಂತಾಗಿತ್ತು. ಸಂಗೀತಳ ಅಸಮಾಧಾನ ತನ್ನ ಮಾಲತಿಯ ಅಸಮಾಧಾನವೇ ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತಂತಾಗಿತ್ತು.

“ಭಟ್ಟರೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಕೊಡ್ಬೇಕಂತೆ” ಸಂಗೀತ ಹೇಳುವಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಬಂದರು.

“ಏನೇ ಸಂಗೀ, ಹಾಗಾ ಆಡೋದೂ ? ಬಂದೋರಹತ್ರ ನಾಲ್ಕು ಮಾತು ನಗ್ತಾ ನಗ್ತಾ ಆಡ್ಬಾರ್ಡಾ ? ಏನನ್ನೋತಾರೆ ಎಲ್ಲಾ ?”

“ನಿಂಗೆ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಯಾರು ಏನನ್ನೋತಾರೆಂತಾನೇ ! ನಾನೇನು ಅಂದ್ಕೋತೀನೀಂತ ನಿನ್ನೆ ಅನ್ನೋಲ್ವಾ ?” ಸಂಗೀತ ಮೊಟಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮನ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿತು.

“ನೋಡಮ್ಮಾ, ಹೋಗಿ ತಾಂಬೂಲ, ಹೂವು, ಅರಸಿನ, ಕುಂಕುಮ ನಾದ್ರೂ ಕೊಡು. ನಾನು ಕೊಡೋಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ ? ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಕರೊಂಡ್ಬರಿ ?”

ಸಂಗೀತ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟೆಕ್ಕೆ ಬೆಳ್ಳಿಯ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅರಸಿನ, ಕುಂಕುಮದ ಬಟ್ಟಲುಗಳನ್ನೂ, ಹೂವಿನ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೂವನ್ನೂ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡಳು. ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿದಾಗ ಒಂದೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

“ಅತ್ತೇ ತೆಂಗಿನಕಾಯೆಲ್ಲಿ ? ಒಂದೂ ಕಾಣೋಲ್ಲ!” ಸಂಗೀತ ಗೊಣಗಿದಳು.

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೆ ಉಗ್ರಾಣದಲ್ಲಿತ್ತಲ್ಲಾ !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು.

“ಉಗ್ರಾಣ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡೂಂತ ಹೇಳಿದ್ದೆ ಸುಮಂತನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದ ಕೇಳು !”

ಸಂಗೀತ ಸುಮಂತನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಹೊರಟಳು.

“ಹಾಳಾದ ಸುಮಂತ ಎಲ್ಲಿ ಹಾಳಾದೋ !”

ಇತ್ತ ಸುಂದರೇಶನ ಮನಸ್ಸು ಕಲಕೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮಾಲತಿಯಂತೆ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ತನ್ನೆದುರಿಗೇ ಮೆರೆದು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಲಕೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಮಾಲತಿಯ ನೆನಪಿನ ಮಾಧುರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಚಂಪಕ ಮರೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಭಟ್ಟರು ಕೈಗೆ ತಂದಿತ್ತ ತಿಂಡಿಯ ತಟ್ಟೆ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿತ್ತು.

ಚಂಪಕಳ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೆಲ್ಲೋ. ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯೇ. ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗ್ಯಾರಿಗೂ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೀತಿ, ಆದರವಿಲ್ಲ. ಇವರನ್ನು ತಾನು ಸರಿದೂಗಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ?

ಸುಮಂತನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ದೇವಮ್ಮನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಯಾಗಿತ್ತು. ಸಂಗೀತ ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಸುಮಂತ, ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಗಳಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನಗೆ ಬೇಡದ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪಗಳು ಬೇಗ ಮುಗಿದು ಹೋದರೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು ಅವಳಿಗೆ.

ದೇವಮ್ಮ ದಡದಡನೆ ಕೆಳಗೋಡಿ ಬಂದಳು. “ಸಂಗೀತಮ್ಮಾ— ಇತ್ಲಾಗೆ ಬನ್ನಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ” ಮೆಲ್ಲನೆ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕರೆದಳು.

“ಏನೇ ಅದು ನಿನ್ನ ಗೋಳು ?” ಸಂಗೀತ ಗೊಣಗಿದಳು.

“ಔ, ಒಸಿ ಮೆಲ್ಲೆ ಮಾತಾಡ್ರವ್ವಾ. ನನ್ನೊತೆಗೇ ಬನ್ನಿ ತಮಾಸಿ ನಡೆದಿ,ತೆ” ದೇವಮ್ಮ ಹಣೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡರೂ ಹಲ್ಲು ಕಿರಿದಳು.

ಸಂಗೀತ ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ದೇವಮ್ಮನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು. ಮಹಡಿಯ ನೇಲೆ ಬಿಸಿಲು ಮಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಂತ ಗೋಡೆಯ ನೆರಳು ಬಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮೈಚೆಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ. ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಅರ್ಧ ಒಡೆದಿದ್ದ ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿಗಳು, ಒಂದು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಲೋಟ.

“ತೆಂಗಿನಾಯಿ ಎಲ್ಲಿಂತ ಉಡ್ಡತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಾ ಇತ್ತಾಗೋಡಿ!” ಸಂಗೀತ ರೇಗಿ ತಮ್ಮನನ್ನು ನುಂಗುವಂತೆ ನೋಡಿದಳು.

“ನಿಂಗೇನ್ಬಂತೋ ರೋಗ! ಹಾಳು ಆ ತೆಂಗಿನಕಾಯ್ತೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೋ ಒಡೆದು ಹಾಕಿದ್ದೀ? ನಿನಗೆ ಗ್ರಹಚಾರ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ! ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ಬಾ ಕಾದಿದೆ ನಿಗೆ!”

“ಹೋಗೇಲೇ, ಇವೊಬ್ಬ ನಮ್ಮ ವನವಾಸದಲ್ಲಿ! ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೊತ್ತು, ಹೊತ್ತು ಮನೆ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡಿ ಸಾಕಾಗಬೇಯ್ತು. ಬಾಯಾರಿಕೆ ಆಯ್ತು, ಎಲ್ಲಾ ಎಳ್ಳೀರು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ತರೋಕೆ ದುಡ್ಡಿರಿಲ್ಲ. ಈ ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿಗಳ್ಳು ಒಡೆದ್ದಿ, ಅದ್ರಲ್ಲಿದ್ದ ಎಳನೀರು ಕುಡಿದ್ವಿ. ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಗಳು ಕೆಲವು ಬರೀ ಮೋಸ. ಎರಡು ತೊಟ್ಟು ನೀರೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಕೆಲವುದರಲ್ಲಿ!

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೇಮಂತನೂ ಬಂದ. “ಏನಂತೋ ಪ್ರೋಸ್ಟ್ರಾಮಾರ್ಟಮ್? ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಒಡೆದಿದ್ದು ತಾನೇ? ಅದೇನು ವೇಸ್ಟಾಗ್ಲಿಲ್ಲಲ್ಲ. ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಯಾಸ್ ಕೊಬ್ಬರಿ ಒಬ್ಬಟ್ಟು ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾಯ್ತು. ಇಲ್ಲ ಕೊಬ್ಬರಿ ಮಿಲಾಯಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾಯ್ತು. ಏನು ಕಡೆದು ಹೋಗಿದ್ದು?”

“ನಿನ್ನ ತಲೆ! ಬಂದಿರೋರೆಲ್ಲಾ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಕೊಡೋದು? ಅತ್ತೆ ಒಂದೇ ಸಮನೇ ಕೂಗಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ, ತಾಂಬೂಲ ಕೊಡೊಂತ!” ಸಂಗೀತ ದೊಪ್ಪನೇ ಕುಳಿತಳು.

“ಸಾಕೇ ಸಂಗೀ, ಎಲಿಗೂ ತಾಂಬೂಲಾಂದ್ರೇ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಾಯ್ತು. ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಕೊಡ್ಬೇಕೂಂತ ಏನೂ ರೂಲ್ಸ್ ಇಲ್ಲಲ್ಲ. ಅದೂ ಅಲ್ಲೇ ಎದ್ದೂಗಡೆ ಮೂಲೆ ಅಂಗಡೀಲಿ ಹೊಸ್ದಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣಿನ ಗೊನೇನೇ ನೇತ್ತಾ ಕಿದ್ದಾನೆ, ತಂಡ್ಲೊಡ್ಡಿ ನೀ ಕೊಡು!”

ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ದೇವಮ್ಮ ಕೆಳಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಆಳ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತನಿಗೆ ಸಹಸ್ರನಾಮ ಮಾಡಿ ಸಂಗೀತ ಕೆಳಗೆ ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನ, ದೇವಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ದೊಡ್ಡ ಮೂಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ತರಲು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಗದರಿಸದಿದ್ದರೂ 'ಮನೇನ ಅಷ್ಟೂ ಕೂಡ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ?' ಎನ್ನುವಂತೆ ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದರು.

ಹೊರಗೆ ಬಂದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾತನಾಡಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟರು. "ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ತರೋತೂ ತಾಂಬೂಲದ ತಟ್ಟೆ ತೋಗೊಂಡಾ."

ಸುನಂದಮ್ಮ ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಸಂಗೀತ ಮುಖ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿ ನಕ್ಕಳು. "ಮಹಾರಾಣಿ ದಯಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಚಾಕ್ರಿ ಮಾಡೋಕೆ!" ತಾಂಬೂಲದ ತಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದು ಸಂಗೀತ ಬಂದಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ ಸಂಗೀತ ಕನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು. "ಸುನಂದಮ್ಮ, ಸಂಗೀತಂಗೆ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಆಯ್ತು ಹೇಳಿ?"

ಇವರಿಗ್ಯಾಕೆ ತನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನ ಗೊಡವೆ? ತಾನೇನೂ ತನ್ನ ಮಲತಾಯಿ ಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವಳೇನೂ ಅಲ್ಲವಲ್ಲ!

"ಹದಿನೇಳಾಯ್ತು. ನೋಡೋಕೆ ಅವರಮ್ಮನ ಹಾಗಿದ್ದೂ ಎಲ್ಲಾ ತಂದೆ ಹಾಗೆ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿ" ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು.

"ಅದಕ್ಕಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಬಿ. ಇ. ಮಾಡಿದ ಹುಡುಗ ಒಬ್ಬ ಇದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಕೇಳಿ."

ಹೂಂ, ಬರುತ್ತಲೇ ತನ್ನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ರವಾನಿಸುವ ಚಿಂತೆ

"ಎಲ್ಲೂ ಹೊರಗೆ ಕೊಡೋಲ್ಲ, ನನ್ನೂ ಸುಭಾಷಂಗೆಂತಾನೇ ಹುಟ್ಟಿ ರೋದು ಅವಳು. ಓದು ಮುಗೀಲಿ, ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋಣಾಂತ" ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಶಾಂತಮ್ಮನ ಮುಖಭಂಗವಾದುದು ಸಂತಸವೆನಿಸಿತು.

ತಿಂಡಿ, ಕಾಫಿ, ತಾಂಬೂಲ ಎಲ್ಲ ಅದಮೇಲೆ ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು. "ಊಟ ಒಂದ್ಗಂಟೆ ಕಡಿವೆ ಎಲ್ಲಾ ಗುತ್ತೆ? ಇನ್ನೇನಾದ್ರೂ ಕೆನ್ನ ಇದ್ಯೇ?"

ಶಂಕರಯ್ಯ, ಶಾಂತಮ್ಮ ಎದ್ದು ನಿಂತರು. "ನಮ್ಮನೆ ಏನು ಊರಾಚೆ ಇದ್ಯೇ? ಊಟದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬರ್ತೀವಿ. ಬೇಕಾದ್ರೆ ಚಂಪ ಇಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸರಿಚಯ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ."

ಶಾಂತಮ್ಮ, ಶಂಕರಯ್ಯನವರ ಜೊತೆ ಅವರ ಸಂಬಂಧಿಕರೂ ಹೊರ ಟರು. ಸಂಗೀತ ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರತ್ತ ಮಹಡಿಯ ನೀಲೇನಿ ಹೋದಳು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಅಡಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಚಾರಣೆಗೆ ಹೊರಟರು.

ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಚಂಪಕ, ಸುಂದರೇಶ ಇಬ್ಬರೇ. ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆಯೂ ಮೌನದ ಹೆವ್ವು. ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಹೆಣ್ಣೊಂದು ತನ್ನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಲಂಕೃತವಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವುದು ಕೊಂಚ ಮಾದಕವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಇವರು ತನ್ನನ್ನು ಮೊದಲೇ ಕೈ ಹಿಡಿದಿದ್ದರೆ-ತಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಒಲವು ಪ್ರೇಮಗಳ ಹೊನಲು ಹರಿದಿದ್ದರೆ-ಈ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಾನೇ ಹೊತ್ತು ಹೆತ್ತು ಸಾಕಿದ್ದರೆ ! ತನಗೇನಿದ್ದರೂ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯವಳ ಸ್ಥಾನ.

“ಬರ್ರಿಯಾ ? ಮನೆಯೆಲ್ಲಾ ತೋರಿಸ್ತೀನಿ....” ಅತೀವ ಮೌನ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಸುಂದರೇಶನೇ ಹೇಳಿದ.

“ಹೂಂ” ಚಂಪಕ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು. ಸೀರೆಯ ಸೆರಗು, ನೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡಳು.

“ಮನೇ ನೋಡೋಕ್ಕುಂಚೆ ಈ ಹಾರ, ಈ ಅಲಂಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ತೆಗೆದು ಬಿಟ್ಟಿ ಹಾಯಾಗಿರುತ್ತೆ ಅನ್ನುತ್ತೆ.”

“ಸರಿ ಹಾಗೇ ಮಾಡು..” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕಿಗೆ ಸುಂದರೇಶ ತನ್ನನ್ನು ತಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಅಲ್ಲಿ ತಾವಿಬ್ಬರೇ-ತನ್ನೊಡನೆ ಕೊಂಚ ಏಕಾಂತ-ತಾನು ಕಾಣದ ಒಲವು, ಪ್ರೀತಿಯ ರುಚಿ ತೋರಿಸ ಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆ !

“ಎಲ್ಲಿದೆ ರೂಮು ?” ಚಂಪಕ ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಎದ್ದು ನಿಂತನು.

“ತೋರಿಸ್ತೀನಿ ಬಾ.”

ಅವಳನ್ನು ತಾನು-ಮಾಲತಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೊಠಡಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಾಗ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತನು. ಸುನಂದಮ್ಮನ ಅಣತಿಯಂತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ದೊಡ್ಡ ಜೋಡಿನಂಚ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಹೂವು, ಹೂವಿನ ಮಗ್ಗಲುಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿದೆ ಹಾಸಿಗೆಗಳು, ದಿಂಬುಗಳು. ನವಿರಾದ ಸೊಳ್ಳೆಪರದೆ. ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಲಾ ‘ಘಂ’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಲತಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸುಗಂಧದ್ರವ್ಯ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಯವಾಗಿ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ರೀತಿ-ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಮಾಲತಿಯ ದೊಡ್ಡ ಫೋಟೋ-ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಹೊಸ ಹೂವಿನ ಹಾರ !

“ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿ ಬಾ. ನಾನು ಇಲ್ಲೇ ಕಾದಿರಿಸಿ” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕಳ ಮುಖ ಬಾಡಿತು. ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಮಾಲ

ತಿಯ ಮುಂದೆ-ಮಾಲತಿಯ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ-ಅವಳಿಗಾಗಿ ತಾನೇ ಮಾಡಿಸಿದ್ದ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ-ಚಂಪಕನೊಡನೆ-ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಿನೊಡನೆ ! ಘೇ! ತನಗೆ ಬಯಕೆಗಳು ಅವಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿ ಹರಿದಿದ್ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವಳ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ, ಸವಿಗನಸುಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮರೆಯಲೆತ್ತಿಸಿದ್ದನು. ಆಫೀಸಿನ ಕಡೆತಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಮತ್ತೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸುನಂದ, ಮಕ್ಕಳು ಮರೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ! ಸುನಂದಳೇಕೆ ಮಾಲತಿಯ ಫೋಟೋ ಇಲ್ಲ ಹಾಕಬೇಕೆತ್ತು ! ಬೇಕಾಗಿಯೇ ತನ್ನನ್ನು ಕುರೀಕ್ಷಿಸಲ ಹಾಕಿದಾಳೆಯೇ ?

“ಇಲ್ಲಿ ಜಡೆಕೂದಲು ಸರದ ಮಧ್ಯೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕೊಂಡಿದೆ ಬಿಡಿಸ್ತೀರಾ ?” ಚಂಪಕ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕರೆದಳು. ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಬೆನ್ನು ಮಾಡಿ ನಿಂತಿದ್ದ ರೂ ಆವಳೆದುರಿದ್ದ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿಂಭಾಗ ದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಬಡನಡು, ನೀಳವಾದ ಜಡೆ, ತುಂಬು ನಿತಂಬ, ಮಾಟವಾದದೇಹ, ಎದುರಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷಣವಾದ ಮುಖ, ಆಸೆ ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳು, ನಿರಾಸೆ ಭಾವ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಕೊಂಚ ಓರೆಯಾದ ತುಂಬು ತುಟಿಗಳು, ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಇಣುಕುತ್ತಿದ್ದ ಬಿಳಿಯ ದಂತಪಕ್ತಿ, ನೀಳವಾದ ಕತ್ತು, ಹೊಸದಾಗಿ ತಾನೇ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ತಾಳೆ !!

“ಬಂದೇ....ಒಂದಿಂಟ” ಸುಂದರೇಶ ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತಾ ರೂಮಿನ ಒಳ ಗಡಿಯಿಟ್ಟನು. ಅವಳ ಸರಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವಳ ಕೂದಲನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಕತ್ತಿನ ನುಣ್ಣು ಅವನ ಕೈಗೆ ತಗುಲಿತು. ಮುಡಿದಿದ್ದ ಹೂವಿನ ವಾಸನೆ ಪಸರಿಸಿತ್ತು. ಅವಳ ಸಾಮೀಪ್ಯ ಕೊಂಚ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿ ದಂತಾಗಿತ್ತು. ಕೂದಲನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದ ಸುಂದರೇಶನ ಕೈ ಅವಳ ಕತ್ತು ಅರೆನಗ್ನ ವಾದ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಹರಿಯಿತು. ಚಂಪಕಳ ಮೈ ಪುಳಕಿತವಾಗಿ ಅವನೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದಳು. ತನ್ನ ಆಸೆ ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣು ತುಟಿಗಳನ್ನು ಅವನತ್ತ ನೀಡಿದಳು. ಅರೆಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರ ಸುಂದರೇಶ ಅನಿಶ್ಚಿತ. ಅನಂತರ ಚಂಪಕಳನ್ನು ಬಾಹುಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿದ್ದ. ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತಡೆಹಿಡಿದಿದ್ದ ಸಂಯಮ ಕಟ್ಟಿಯೊಡೆದು ಮಹಾಪೂರವಾಗಿಹೋಯಿತು. ಚಂಪಕ ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ಅರೆತೆರೆದಿದ್ದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿದಳು.

“ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಮಾಲತೀನ ಮರೆಯೋಕೇ ಆಗೋಲ್ವಾ ?”

“ಹಾಗಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾ, ಅವಳು ನನ್ನ ಮೊದಲ ಮುಡಿವು. ನನನಾಗಿ

ಮನೆ ತುಂಬಿ ಬಂದ ನನ್ನ ಕಷ್ಟಸುಖದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡು, ಈ ಸುಖ ಕಾಣುವ ಮುನ್ನ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನನ್ನ ಕೈಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾದ ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯದ ದೇವತೆ !” ಸುಂದರೇಶ ಚಂಪಕಳ ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿದ.

“ಅಂದರೆ ನಾನು....?” ಚಂಪಕ ಕುಡಿನೋಟ ಬೀರಿದಳು.

“ನೀನು ಬರಿದಾದ ನನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ತುಂಬಲು ಬಂದ ದೇವತೆಯೆನಲೇ ?”

ಚಂಪಕ ನಕ್ಕು ಬಿಟ್ಟಳು. “ನೀವು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಲು ಜಾಣರು.”

“ಹಾಗೇ ತಿಳಿದುಕೊ. ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ದೇವತೆ ಮಾತ್ರವಾಗದೇ ನನ್ನ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ನೀನೇ ತಾಯಿ. ಗತಿಸಿದ ಮಾಲತಿ ಹೇಗೆ ತಾಯಾಗಿ ದ್ದಳೋ ಹಾಗೆಯೇ ನೀನೂ ಅವರನ್ನು ಅರಿತು, ಅವಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸ ಬೇಕು !” ಸುಂದರೇಶ ಅವಳ ಮುಂಗುರುಳು ನೇವರಿಸಿದ. “ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಸಂಬಂಧದ ನಡುವೆ ಮಾಲತಿ ನೆನಪು ಈಗ ಬೇಡ. ಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆ ವಿಷಯ ಮರೆಯಬೇಡ” ಅವಳ ತುಟಿಗೆ ತುಟಿ ಸೇರಿಸಿದ.

ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಸುಮಂತ—ಹೇಮಂತರ ಜೊತೆ ಕುಳಿತು ಸಂಗೀತ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ತಂದೆಯ ಸಂಯಮ ಕೊಂಚ ಸಡಿಲವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಳು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರಿಗೆ ಯಾವುದೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

“ಲೋ ಹೇಮಂತ ಆಲ್ ಫಾರ್ ಈಜ್—ಈಜ್ ಫಾರ್ ಆಲ್ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ಯಾ ?”

“ಹೂಂ, ಅದ್ಯಾಕೆ ?” ಹೇಮಂತ ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.

“ಆಪ್ತಾ ಮಗುವೇ, ನೀನೂ, ನಾನೂ, ಸುಮಂತ ಮೂರು ಜನಾನೇ ಆಲ್ವೇಸ್ ಒಂದು ಪಾರ್ಟಿ. ಪಪ್ಪಾ, ಆ ಹೊಸ ಹೆಂಗ್ಸು, ಆತ್ತಿ ಎನಮೀಸೂ, ಇನ್ನೊಂದು ಪಾರ್ಟಿ. ನೋಡ್ತಾ ಇರು ನಾಳೆಯಿಂದ, ನಮ್ಮನೇಲಿ ಫರ್ಡ್ ವರ್ಲ್ಡ್ ವಾರ್ ಪ್ರಾರಂಭ ಆಗುತ್ತೆ.”

“ಸೆದ್ದೇ ! ಯು ಎನ್ ಓ ಬಂದ್ವೇಲೆ ವರ್ಲ್ಡ್ ವಾರ್ ಎಲ್ಲಿ ? ಏನಿದ್ರೂ ನಮ್ಮ ಗಾಂಧೀಜೀ ರೂಲ್ನೇ ಸರಿ. ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ, ನಾನ್ ಕೋ—ಆಪರೇಷನ್, ಸಿವಿಲ್ ಡಿಸೋಬಿಡಿಯನ್ಸ್....” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅರೆಕ್ಷಣ ಯೋಚಿಸಿದಳು.

“ಸುಮಂತ ನಿನ್ನಲೇಂದ್ರೆ ತಲೆ ನೋಡು....! ನಿನ್ನ ತಲೆಗೂದ್ದಲ್ಲೂ

ಬೈನೇ ಇಬ್ಬೇಕು !” ಸಂಗೀತ ಸುಮಂತನ ತಲೆ ಸವರದಳು.

“ನಾಳೆಯಿಂದ ಅವಳು ಇನ್‌ಟ್ರೂಡರ್. ಪ್ರತಿದಿನ ಏನಾದ್ರೂ ಸತ್ಯಾ ಗ್ರಹ ಮಾಡ್ಬೇಬೇಕು. ಜೈಲಾದ್ರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಲಾರೀ ಚಾರ್ಜ್ ಆದ್ರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ !” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಮಂಚದ ಮೇಲೆಯೇ ನಿಂತು ನೃತ್ಯ ಮಾಡಿದ. “ತಳ್ಳಂಗು ತಗದಿಮಿ ತಕತರಿ ಕಿಟ ತೋಂ-ತಾ ಧೈ ತಕ್ ಥಾಂ” ಅವನ ಹುಚ್ಚು ಕುಣಿತಕ್ಕೆ ಸುಮಂತ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ತಬಲ ಬಾರಿಸಿದ.

“ಸುಮಂತ, ಹಾಡೋಳೂ ನಾನೇ, ತಾಳ ಕುಟ್ಟೋಳೂ ನಾನೇ. ಏನಿದ್ರೂ ನಿಮ್ಮ ಬರೀ ಡ್ಯಾನ್ಸ್, ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕುಣೀಬೇಕು ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ ? ಹೇಗಾದ್ರೂ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ವಾರ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಪೆಂಡೆನ್ಸ್‌ನ ಮಾಡ್ಬೇಬೇಕೂ....ರೆಬೆಲ್ಸ್ ಆಗಲೇಬೇಕು !”

“ತಥಾಸ್ತು !” ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಕೈಮುಗಿದು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ನಿಂತರು.

“ಅಂದ್ರೇ, ಈಗಲೇ ಪ್ರಾರಂಭ ಊಟ ಲೇಟು ಏನ್ನಾಡಿದ್ರೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಕೆಳಗೆ ಹೋಗಬ್ಬರ್ದು. ಅವರೇ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನ ಊಟಕ್ಕೆಬಿಟ್ಟು ಸ್ವೇಕೂ, ವಿನಂತಿ ?” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ನಕ್ಕರು.

“ಕಪಟ ನಾಟಕ ಸೂತ್ರಧಾರಿ ನೀನು. ಬೊಂಬೆಯಾಟವಯ್ಯಾ ಇದು !” ನಾಟಕೀಯವಾಗಿ ಹಾಡಿದರು.

ಒಂದೂವರೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಎಲೆ ಹಾಕಲು ಸುನಂದಮ್ಮ ಆತುರ ಪಡಿಸಿದರು. ಪಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಮ್ಮ, ಶಂಕರಯ್ಯ ಅವರ ಬಳಗದವರು ಆಗಲೇ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ ರೂಮು ಸೇರಿದ್ದರು. ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ದೇವಮ್ಮ ಅಡಿಕೆ ಎಲೆ ಕುಟ್ಟುತ್ತಾ ಹರಟುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಮೂರು ಮಕ್ಕಳೂ ಎಲ್ಲೂ ಕಾಣರು. ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಚಿಂತೆಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿತು. ಈ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರು ? ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ ವಲ್ಲಾ ! ಪಾಪ ಹಸಿದಿರಬೇಕು.

“ದೇವಮ್ಮಾ ಮಕ್ಕಳು ಕರೀಮ್ಮಾ....ಊಟಕ್ಕರ್ಲಿ. ಎಲೆ ಹಾಕೋ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು !”

ಭಟ್ಟರು ಅವರ ಸಹಾಯಕರೂ ಎಲೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಸುಂದರೇಶನ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೇ ಬಡಿದರು. “ಸುಂದರೂ

ಊಟಕ್ಕೇಳಿರಾ ?”

ದೇವಮ್ಮ ಮನೆಯ ಸುತ್ತ ಹುಡುಕಿ ಬಂದಳು.

“ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲೂ ಕಾಣಾಕೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣಮ್ಮ !”

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋದೋ ? ಪಕ್ಕದ್ಮನೆಲಿ, ಎದ್ದೂ ಮನೆಲಿ ವಿಚಾರ ಸೊಂಟು ಬಾ” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ದೇವಮ್ಮ ಗೊಣಗುತ್ತಲೇ ಹೊರಟಳು. “ಎಲ್ಲಿ ಹಾಳಾಗಿ ಓಡೋ !!”

ಅವಳಿಗೆ ತಕ್ಷಣ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು. ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಮೂವರನ್ನು ನೋಡಿದ ನೆನಪು. ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ಹೋದಳು. ಅವಳ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಸದ್ದು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಸಂಗೀತ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರನ್ನು ತಿವಿದಳು.

ದೇವಮ್ಮ ಮಹಡಿ ಹತ್ತಿ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೂವರೂ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಅಂದ್ಯಂಡೆಗೆ ಆಯ್ತು. ಪಾಪ, ಅಸೊಂಡು ಮನಗುಟ್ಟಾವೆ, ಅವರವರ ಮಜಾ ಅವರವರೆ. ಈ ಮಕ್ಕಳನ್ನಾರು ಕೇಳಾರೆ ?” ಜೋರಾಗಿಯೇ ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಸುಮಂತನನ್ನು ಅಲುಗಿಸಿದಳು.

“ಸುಮಂತವ್ವಾ....ಯೇಳಪ್ಪಾ, ಊಟಕ್ಕಂತೆ ಬಾ” ಸುಮಂತ ಮಿಸುಕಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹೇಮಂತನನ್ನು ಅಲುಗಿಸಿದಳು. “ಯೇಳಪ್ಪಾ, ಹೇಮಂತೂ ಊಟಕ್ಕಂತೆ ಬಡ್ಸವೆ ಬಾ....” ಊಹಾಂ, ಅವನೂ ಅಲುಗಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಅಲುಗಿಸಿದಳು.

“ಸಂಗೀತವ್ವಾ, ಸಂಗೀತವ್ವಾ....” ಅವಳೂ ಮಿಸುಕಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ಒಟ್ಟಿಗಿಲ್ಲೇ ಬಂದ ದಿನಾನೇ ಮಕ್ಕಳು ಸಾಯಸ್ಪಡ್ತಾಳೆ ಇವ್ವು. ಇನ್ನು ಈ ಮಕ್ಕಳು ನೋಡೋಂತಾಳಾ ಶೂರ್ಪನ್ನಿ ?” ಗೊಣಗುತ್ತಲೇ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಹೋದಳು.

ಕೆಳಗೆ ಎಲೆ ಹಾಕಿ ಬಡಿಸಿತ್ತು. ಚಂಪಕ ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿ ಅಲಂಕಾರವೆಲ್ಲ ವನ್ನೂ ತೆಗೆದಿದ್ದರೂ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೊಸ ಕಳೆ ಬಂದಿತ್ತು. ತುಟಿಯಂಚಿನಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯ ಕಿರುನಗೆಯಿತ್ತು. ಸುಂದರೇಶನಲ್ಲಿ ಹೊಸ ವರಪೂಜೆಯ ಗಂಡಿನ ಹುರುಳು ಬಂದಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಎಲೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಖಾಲಿಯಿದ್ದ ಮೂರು ಎಲೆಗಳತ್ತ ಅವರ ಗಮನ.

“ಅಮ್ಮಾವ್ವೆ, ಮಾಡಿವ್ಯಾಗೆ ಅಸೊಂಡು ಅಂಗೇ ಮನಗುಟ್ಟವೆ !”

ದೇವಮ್ಮ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೊರಟರು. “ತಾಳು, ನಾನು ಹೋಗಿ ಎಬ್ಬಿಸೋಂಡು ಬರ್ತೀನಿ. ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತಾಗೋಯ್ತು !”

“ಸುಮ್ಮನಿರಬಾರ್ತಾ ? ಎದ್ದೇಲೆ ಊಟ ಮಾಡ್ತಾರೆ !”

ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಅವನತ್ತ ನೋಡಿದರು.

“ಏನೋ ಹಾಗಂತಿ ? ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗಿಂದ ನಮ್ಮ ಗಲಾಟೆಲಿ ಅವುಗಳ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಏನು ತಿಂದ್ವೊ ಬಿಟ್ಟೋ !”

ಶಾಂತಮ್ಮ ಕೊಂಚ ಕಳಕಳಿಯಿಂದಲೇ ಹೇಳಿದರು.

“ಹೋಗಿ ನೀವಾದ್ರೂ ಎಬ್ಬಿಸಿ, ಊಟ ಮಾಡ್ಲಿ. ನಮ್ಮೇ ಉಪಚಾರ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಲ್ಲಾ !”

“ನನಗೂ ವಯಸ್ಸಾಯ್ತುಮ್ಮ ಎಷ್ಟು ಹತ್ತಿ ಇಟ್ಟು ಮಾಡಲಿ ? ಎಲ್ಲೂ ಹೊಸಬ್ಬು ಅವರಿಗೆ, ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಸೇರೋಂಡಿಟ್ಟಿವೆ” ಸುನಂದಮ್ಮ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು.

“ನೀವ್ಯಾರೂ ಹೋಗ್ಬೇಡಿ, ನಾನೇ ವಿಚಾರಿಸೋಂಡ್ಬರ್ತೀನಿ” ಚಂಪಕ ಎಲೆ ಬಿಟ್ಟು, ಸುಂದರೇಶನ ಪಕ್ಕದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತಾಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಂಚ ಅಚ್ಚರಿಯೇ ಆಯಿತು.

“ಜೆನ್ನಾಯ್ತು, ಮದ್ದೆ ಭೂಮದೂಟ ಹಾಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಳ್ಬಾರ್ತಾ” ಮುದುಕಮ್ಮ ಒಬ್ಬರು ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟಳು.

“ಮಕ್ಕಳು ಹಸಿದು ಮಲಗಿರಬೇಕಾದ್ರೇ ಅದೆಂತಹ ಭೂಮದೂಟ ?” ಸುಂದರೇಶ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಬಂದವನು ಹಾಗೆಯೇ ತಡೆದುಕೊಂಡನು.

ಚಂಪಕ ಬಚ್ಚಲ ಮನೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಕೈ ತೊಳೆದು ಕೊಂಡಳು. ಹೊರಗೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಮೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದ ದೇವಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆದಳು.

“ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಮಕ್ಕಳು ?”

“ಅಂಗೆ ಮುಂದ್ಗಡೆಂದ ಅಸಿ ಓದ್ರೇ ಮಾಡಿ ಮೇಲವ್ರೆ ! ಬನ್ನಿ ತೋರಿಸ್ತೀನಿ.”

ದೇವಮ್ಮನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆದ ಚಂಪಕ ಮಹಡಿಯ ಬಿಸುಲು ಮಚ್ಚಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಅರ್ಧ ಒಡೆದ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಳು.

“ಇದೇನು ಈ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಹೋಳುಗಳ್ನು ಬಿಸ್ಲಿ ಒಣಗಿ ಹಾಕೋಕೆ ಏನಿ ಗಾ ಗಾ ?”

ದೇವಮ್ಮ ಎಲೆಯಡಿಕೆಯಿಂದ ಕೆಂಪಾದ ಬಾಯನ್ನು ಹಿಂಜಿಸಿ ನಕ್ಕಳು.

“ನಮ್ಮ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ ಕೈ ಕೆಲ್ಸ ಅದೂ ! ಅವರಿ ಬಾಯಾರ್ಕೆ ಆಯ್ಕೊಂತ ವೂನೇಲಿರೋ ತೆಂಗಿನ ಕಾಯ್ಲೆಲ್ಲಾ ಒಡ್ಕಂಡು ನೀರು ಕುಡ್ಕು ಅಂಗೆ ಚೆಲ್ಲಾ ಡನ್ನೆ.”

ಚಂಪಕನಿಗೆ ನಗು ಬಂದರೂ ತಡೆದುಕೊಂಡಳು. “ಎಲ್ಲಾ ಜೋಡಿಸಿ ಕೆಳಗೆ ತೊಗೊಂಡು ಹೋಗು ”

ದೇವಮ್ಮ ಕೆಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಮಹಡಿಯ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಳು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ, ಸಂಗೀತ ಬಲವಾಗಿ, ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಿದ್ದುದೇ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು ಅವರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮಂಚದ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಅವರ ತಲೆಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತಳು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ನೋಡಲು ಒಂದೇ ತರಹವಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಯಾರು ಯಾರೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ತಂದೆಯ ಪಡಿಯಚ್ಚೇ ! ತನಗೇ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೇನೋ ! ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮಮಕಾರ ಮೂಡಿತು. ಆ ಕೆದರಿದ ಕ್ರಾಪು, ತುಂಟ ನಗುವನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ತುಟಿ ಗಳು. ಮೀಸೆ ಮೂಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮುಗ್ಧತೆಯ ಸುಳಿವು ಮಾಯವಾಗದ ಮುಖ, ಮೆಲ್ಲನೆ ಇಬ್ಬರ ತಲೆ ಸವರಿದಳು.

“ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಏಳ್ತೀರಾ ಊಟಕ್ಕೆ ? ಎಲ್ಲಾ ನಿಮಗೋಸ್ಕರ ಕಾಯ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ?”

ಇಬ್ಬರೂ ಮಿಸುಕಾಡಲಿಲ್ಲ. ಚಂಪಕ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕಚಗುಳಿ ಯಿಟ್ಟಳು.

“ಏಯ್ ತುಂಟು ಹುಡುಗ್ರಾ, ಸುಳ್ಳು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ ?” ಕಚಗುಳಿಯ ಅನುಭವದಿಂದ ಸುಮಂತ ಕೆಸಕ್ಕನೇ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟ. ಹೇಮಂತ ಎದ್ದು ಕುಳಿತನು.

“ಛೂ, ನಿನ್ನಿಂದ ನಮ್ಮ ಆಟ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಳಾಯ್ತು. ಯಾಕೋ ನಕ್ಕಿಟ್ಟೆ ?”

ಚಂಪಕ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿದಳು. “ಯಾಕಪ್ಪಾ, ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ನನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ಇಷ್ಟಾ ಇಲ್ವಾ ? ಆಟ ಏನು ? ನಂಗೂ ಹೇಳಿ, ನಾನು ಸೇರೋ ತೀನಿ !!” ನಸು ನಕ್ಕಳು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗಾದರೂ ಬಾಯಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಹೇಮಂತನ

ಕುಡಿನೋಟ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳತ್ತ ಹರಿಯಿತು.

“ನಾನೊಂದು ತಮಾಷೆ ಹೇಳ್ತಾ ? ಮೂರು ಜನಕ್ಕೂ ತಟ್ಟೀಲಿ ನಾನೇ ಕಲ್ಪಿ ಎಲ್ಲಾ ತಂದೊಟ್ಟೆಡ್ಲಾ ? ಆವಾಗ ಊಟ ಮಾಡಿ. ಮಲ್ಕೊಂಡು ಸಾಯಂಕಾಲದ ತನ್ನ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿ, ಆಯ್ತಾ....? ಸಂಗೀತ.... ನೀನು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತಾ ಇದ್ದೀ. ಎಲ್ಲಾ ನಿನ್ನೇ ನೋಡ್ತಾ ಇದ್ದು. ಎಲ್ಲಾ ನಿನ್ನೇ ಕೇಳ್ತಾ ಇದ್ದು. ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮಲಗಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ !!” ಚಂಪಕ ಅವಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಲುಗಾಡಿಸಿದಳು.

ಸಂಗೀತ ಕಣ್ಣು ಹೊಸಕುತ್ತಾ ಬಾರದ ಆಕಳಿಗೆ ಬರಿಸಿಕೊಂಡು “ಓಹ್ ಸಾರಿ, ನಂಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತು. ಬೆಳಗ್ಗಿಂದ ಅತ್ತೆ ನಮ್ಮನ್ನ ನೀವು ಬರ್ತೀ ರೀಂತ ನಮ್ಮೆಲ್ಲೆ ಮನೆ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡ್ಸೀ, ಮಾಡ್ಸಿ ಸಾಕು ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟು ! ಅಲ್ವೇನೋ ಹೇಮಂತ ?”

ಹೌದೆನ್ನುವಂತೆ ಹೇಮಂತ ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದ.

“ಪಾಪ, ನಂಗೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಏನಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮೆ ಹೇಗ್ಬೇಕಾದ್ರೂ ಇರಿ.... ಈಗ ಆ ಮಾತು ಬೇಡ. ಮೂರು ಜನಕ್ಕೂ ಊಟ ಕಲ್ಪಿಕೊಂಡು ಬರಾ ?” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ, ಸುಮಂತ-ಹೇಮಂತರತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆದಳು.

“ಬೇಡ. ಪಾಪ ಇವೊತ್ತು ತಾನೇ, ಈಗ್ತಾನೇ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಯಾಕೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಶೋಂಪ್ರೆ, ನಾವೇ ಬರ್ತೀವಿ....”

“ಏನ್ನಿ ಮತ್ತೆ....” ಚಂಪಕ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಳು. ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು, ತಾನು ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆಂದು. ಮೂವರೂ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಚಂಪಕಳ ಹಿಂದೆ ನಡೆದರು. ಸಂಗೀತ ಚಂಪಕ ಜಡೆಯನ್ನು ತೂಗಿಸುತ್ತಾ, ಬಳಕುತ್ತಾ ನಡೆದು ಹೋದುದನ್ನು ಬೇಕಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ತಾನೂ ನಡೆದು ಅಣಕಿಸಿದಾಗ ಸುಮಂತ ನಕ್ಕನು. ಚಂಪಕ ಸರಕ್ಕನೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು.

“ಯಾಕೆ ಏನಾಯ್ತು ನಕ್ಕರಲ್ಲಾ ?”

“ಏನಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಗೀತ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂಡ್ರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ಸೊಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವಳ ವಕ್ರತನ ನೋಡಿ ನಕ್ಕಿದ್ದು. ಅವಳೆ ಮ್ಯಾರ್ಸ್—ಬೆಲ್ಸೇ ಸರಿ.”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಆ ಕಾರಣ ಸುಳ್ಳೆಂದು ತಿಳಿದರೂ ತೋರಗೊಡದೆ ಮುಂದೆ ಮಹಡಿಯಿಳಿದು ನಡೆದಳು.

ಅರ್ಧ ಊಟ ಮುಗಿಸಿದ್ದ ಎಲ್ಲರೂ ಚಂಪಕಳ ಹಿಂದೆ ಬಂದ ಮೂವರನ್ನೂ ಕಂಡು ಚಕಿತರಾದರು. “ಬಂತಪ್ಪ ವಾನರ ಸೈನ್ಯ ! ಅಂತೂ !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು. ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೊಂಚ ಮುಖಭಂಗವಾಯಿತು. ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಗೆಲುವಿನ ನಗೆ ಮೂಡಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಸುಂದರೇಶನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತಳು. ಅವನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ.

“ನೀನ್ಯಾಕೆ ಹೋದೆ ಅವರ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬರೋಕೆ ?”

“ಮಕ್ಕಳೇ ಹಾಗೆ.... ಇಷ್ಟು ದಿನ ಅವರದೇ ಮನೆಲಿ ಪ್ರಾಮಿನೆನ್ಸ್ ಇತ್ತು. ಇವೊತ್ತು ಅವರ ಕಂಪೀಟಾಗಿ ಮರ್ದೇ ಬಿಟ್ಟಿ ಹೇಗೆ ? ಅವರ ಸೈಕಾಲಜಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡ್ಕೊಬೇಕು” ಅವಳೂ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದಳು.

ತಂದೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಚಂಪಕಳನ್ನೇ ಬಿರುಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಸಂಗೀತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವಳು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ! ತನ್ನ ತಾಯಿಯಂತೆ ಮೆದುಳು ಸ್ವಭಾವದವಳಲ್ಲ. ತಾನೇ ಕಿಲಾಡಿಯೆಂದರೆ ತನಗಿಂತ ಕಿಲಾಡಿ ಇವಳು. ಇವಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸದಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಸಂಗೀತಳೇ ಅಲ್ಲ !

ಊಟವನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬ ತಿಂದು ತೇಗಿದವರು ನಾಲ್ವರು. ಸುಮಂತ ಹೇಮಂತ, ದೇವಮ್ಮ ಮತ್ತು ಚೆನ್ನ. ಸಂಗೀತಳಿಗೆಕೋ ಊಟ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ತನಗೊಬ್ಬ ಮಲತಾಯಿ ಬಂದಿರುವುದು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಕಹಿ ಮೂಡಿಸಿತ್ತು. ಸುನಂದಮ್ಮನೇನೋ ತಮ್ಮನಿಗೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಮೆದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾಗಿತ್ತು ಅದರೆ ಮುಂದೇನಾಗುವುದು. ತಾವು ಕಂಡಂತೆಯೇ ಸುಂದರೇಶ ಮೊದಲು ತಾನು ಊಹಿಸಿದಂತೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರಸಮುಷಿಯಾಗಿದ್ದ. ಚಂಪಕಳೇನೋ ತಾನು ತಿಳಿದಂತೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲೆತ್ತಿಸಿದ್ದಳು. ಸಂಗೀತಳಿಗಂತೂ ಕೊಂಚವೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೊಸ ಹೆಂಗಸು ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರುವುದು ಸರಿಯೆನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಮಂತ ಹೇಮಂತರಂತೂ ಕೈಗೆ ಹತ್ತುವಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಸುಭಾಷನಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರೆ !! ಸುಭಾಷನೇನೋ ಟಿಲಿಗ್ರಾಂ ಕಳಿಸಿದ್ದ. ‘ಎಶ್ ಯೂ ಎ ಹ್ಯಾಪಿ ಸೆಕೆಂಡ್ ಮ್ಯಾರೀಡ್ ಲೈಫ್’ ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವ್ಯಂಗ್ಯವಿತ್ತೆಂದು ತಮಗೇ ತಿಳಿದಿತು.

ಊಟ ಮುಗಿದೇಳುತ್ತಲೇ ಸುನಂದಮ್ಮ ಅಳುಕಾಳುಗಳ ಊಟ, ತಿಂಡಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೀಗರನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಮಿಕ್ಕಿದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ಗುರಾಗಿದ್ದರು. ಗಲ್ಲಕ್ಕೆ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸಂಗೀತಕನ್ನು ಕಂಡು ಅವರ ಕರುಳು ಚುರಕೈಂದಿತು! ಬೆಳೆದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ತಾಯಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ನೆನೆದು ಮರುಗುತ್ತಿರುವಳೋ ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರು ಆಗಲೇ ಸೈಕಲ್ಲೇರಿ ತಮ್ಮ ಪರ್ಯಟನೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿತ್ತು.

“ಬಾರೇ ಸಂಗೀ, ನಂಗೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡು, ಈ ಸಾಮಾನೆಲಾ ತೆಗೆದಿಡೋಣ” ಸುನಂದಮ್ಮ ಕರೆದಾಗ ಸಂಗೀತ ಕುಳಿತ ಜಾಗದಿಂದ ಎಳಲಿಲ್ಲ.

“ಬಂದಿದ್ದಾರಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್, ಸರ್ಬ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಮಾಡಿಸೋ!”

“ಹೋಗಿ, ಸಾಕಾಗಿದ್ದೆ ಹೋಗಿ ಮಲ್ಟೋ ಹೋಗು” ಸುನಂದಮ್ಮ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯ ಕುಂದಿದ ಮುಖ ನೋಡಲಾರದೇ ಹೇಳಿದರು. ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಬೇಕಿತ್ತು. ದಡದಡನೆ ಮಹಡಿಯೇರಿ ಹೋಗಿ ಮಲಗಬಿಟ್ಟಳು. ಗತಿಸಿದ್ದ, ಅರೆಮಾಸಿದ್ದ ತಾಯಿಯ ನೆನಪು ಅವಳನ್ನು ಕಾಡಿಸಿದಾಗ, ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರುಕ್ಕಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಸುಭಾಷನಾದರೂ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು! ತಾನು ಈ ಮನೆಗೆ ಯಜಮಾನಿ, ಚಿಕ್ಕ ಯಜಮಾನಿ. ಚಂಪಕನಿಗೆ ಆ ಸ್ಥಾನ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬಾರದು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೀದೆ ಹತ್ತಿದ್ದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಸಂಜೆ ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಆಗಲೇ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿತ್ತು. ಬಂದಿದ್ದ ಬೀಗರಲ್ಲಾ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ದೇವಮ್ಮನನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಣ್ಣು ಹೊಸಕುತ್ತಾ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಸುನಂದಮ್ಮ ಬಾರದ ನಗು ಬರಿಸಿಕೊಂಡರು.

“ಏನು ಕಣ್ಣು ಕೊಳೆತು ಹೋಗುವಷ್ಟು ನೀದೆ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟೆ!”

“ಊ....ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮೋರಿಗೆ ಒಸಾ ಅವೋರಿರು ಬಂದಿರೋದೇ ಇಷ್ಟ ಇರಾಂಗೆ ಕಾಣಾಕ್ಕೆಲ್ಲ.”

ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಉತ್ತರಿಸದೆ ಸಂಗೀತ ಹೋಗಿ ಮುಖ ತೋಳೆದು ತಾನೇ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಫಿ ಬಿಸಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಬಂದರು. ಸಂಗೀತ ತಾನೇ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಂಡು ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು.

“ಏನೇ, ನಾನೇ ಮಾಡ್ಯೊಡ್ತಾ ಇರಿಲ್ಲಾ?”

“ಎಷ್ಟು ದಿನ ಇನ್ನು ಮಾಡ್ಯೊಡ್ತೀರಿ ಅತ್ತೆ? ನೀವು ಹೊರಟು ಹೋದ್ರೆ, ನಮ್ಮ ಪಾಡು ನಾವು ನೋಡ್ಯೊಳ್ಳೋದು ಬೇಡ್ಯಾ? ಅಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಏನಾದ್ರೂ ಕುಡಿಯೋ, ತಿಂದ್ರೋ ಗೊತ್ತಾಗ್ತಿಲ್ಲ!” ಸಂಗೀತ ಗೊಣಗಿಕೊಂಡಾಗ ಅವಳ ಮನ ಎಷ್ಟು ನೊಂದಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

“ಅದ್ಯಾಕೇ ಸಂಗೀ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡ್ತೀ? ನಾನೇನು ದೂರ ಹೊರಟು ಹೋಗ್ತೀನಾ? ಇಷ್ಟಾದ್ದೂ ಇದ್ದ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟೆತ್ತರ ಬೆಳೆಸಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ನಿಮ್ಮೂ ನೀವು ನೋಡ್ಯೊಬೇಕು. ಪಪ್ಪನ ನೋಡ್ಯೊಳ್ಳೋಕೆ ಆಗುತ್ತಾ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲೆ? ನಿಂಗೆ ಯಾವಾಗ ಬರ್ಬೇಕೂ ಅನ್ನಿದ್ರೂ ಬಂದ್ಬಿಡು. ಅಥವಾ ನಾನೇ ಬರ್ಬೇಕೊಂದ್ರೆ ಬರಿ, ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೀನಿ. ನಾನೇನು ಈಗ್ಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀನಾ? ಎಲ್ಲಾ ಅವಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಹೇಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡ್ಯೊತಾಳೇಂತ ನೋಡ್ಯೊಂಡೇ ಹೋಗೋದೂ!”

ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಲೋಟವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲಿನ ಅಭ್ಯಾಸದಂತಿಟ್ಟು ಸಂಗೀತ ಪಡಸಾಲೆಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಳು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು.

“ನೋಡೂ, ನಿಂಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಹೊಸದು. ಚಂಪಕಂಗೂ ಹೊಸದು. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಹೊಂದ್ಯೊಂಡು ಹೋಗೋದು ಕಲೀಬೇಕು, ಇಲ್ಲಿದ್ದ್ರೆ ತೊಂದ್ರೆ ಆಗುತ್ತೆ. ಒಂದು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಆದ್ರೆ, ನನ್ನನ ಸೊಸೆ ಆಗಿ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೀ! ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರನ್ನು ತಿದ್ದೋದು ನಿನ್ನ ಕೈಲಿರೋದು.”

“ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ ಅತ್ತೀ, ಅವರ ಕೈಲಿ ಅಮ್ಮನ ಸಾಮಾನೂ ಯಾವ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿಸ್ಬೇಡಿ. ಅಮ್ಮನ ಸೀರೆ, ಒಡವೆ, ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನೂ ನಾನೇ ಇಟ್ಟೊ ತೀನಿ. ನಾಳೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ದೊಡ್ಡೋರಾದ್ರೆಲೆ ಅವರ ಹೆಂಡ್ತಿಗಳಿಗೂ ಅವನ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಏನಾದ್ರೂ ಇರಬೇಡ್ಯಾ?”

“ಆಗ್ಗೆ ಮಹಾತಾಯಿ, ಎಲ್ಲಾ ನೀನೇ ಇಟ್ಟೋ!”

“ಅತ್ತೀ ಪಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳ್ಬಿಡು—ಮೂರು ಜನಕ್ಕೂ ಪಾಕೆಟ್ಟು ಮನಿ

ಕೊಟ್ಟಡೂಂತ ನಾವು ಆ ಹೊಸ ಹೆಂಗಸ್ಸು ಕೇಳೋಲ್ಲ” ಸಂಗೀತ ಸಿಡುಕೆ ದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ತಾಳ್ಮೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

“ಹೊಸ ಹೆಂಗ್ಸು ಅನ್ನಾರ್ಬೂ ಸಂಗೀ. ಬೇಕಾದ್ರೇ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ ಅಂತ ಕರಿ, ಇಲ್ಲಾ ಅಂಟೇ ಅಂತ ಕರಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿರೋಲ್ಲ.”

ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ತಂದೆಯ ಕಾರಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿತು. ಇಷ್ಟು ದಿನ ತಂದೆಯೊಬ್ಬರೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮನ್ನು ಎಂದಾಸಗೊಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ! ತಂದೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅವಳು!

ಕಾರಿನಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತಲೇ ಕೈ ತುಂಬಾ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದೇ ಇಳಿದಳು ಚಂಪಕ. ಅವಳುಟ್ಟಿದ್ದು ಸುಮಾರಾದ ಸಣ್ಣ ಜರಿಯ ಸೀರೆಯಾದರೂ ಅಲಂಕಾರದಲ್ಲಿ ಸಂಯಮ, ಕಲಾತ್ಮಕತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿತ್ತು.

“ಓಹೋ ಪ್ರಿನ್ಸೆಸ್ ಎದ್ದಿಟ್ಟಾ..?” ಪಪ್ಪ ಸಂಗೀತಳ ಕೆನ್ನೆ ಚಿವುಟಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತಂದೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಉಕ್ಕಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಎಂದೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡದ ತಂದೆಗೆ ಚಂಪಕಳ ಬೋಧನೆಯಾಗಿರಬೇಕು. ತಾನು ಯಾವ ಯಾರ ಬಲೆಯಲ್ಲೂ ಬೀಳಬಾರದು.

“ನೋಡು ಚಂಪಾ ಏನು ತಂದಿದ್ದಾಳೆ ನಿಂಗೆ?” ಸುಂದರೀಶ ಸಂಗೀತಳ ಪಕ್ಕ ಕುಳಿತು ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಕೊಂಚ ಜರಗಿ ಸರಿದುಕೊಂಡಳು.

“ನಿಂಗೆ ಇಷ್ಟು ಇರ್ಬೋದೂಂತ ತಂದೇ” ಚಂಪಕ ಸಂಗೀತಳ ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತು ಅವಳಿಗಾಗಿ ತಂದಿದ್ದ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟನ್ನು ತೆರೆದಳು ಕಡುಚಂದನ ಬಣ್ಣದ ಷಿಫಾನ್ ಸೀರೆಯ ಮೇಲೆ ಜರಿಯ ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನು ಹೊಲಿದಿದ್ದ ಸೀರೆ. ಅದ ಕೊಪ್ಪುವ ರವಿಕೆಯ ಬಟ್ಟೆ, ಒಳಲಂಗ, ಹೈ ಹೀಲ್ ಚಪ್ಪಲಿಗಳು, ಒಂದು ಜೊತೆ ಮುತ್ತಿನ ಬಳೆ, ಕಿವಿಗೆ ಮುತ್ತಿನ ಗೊಂಚಲು, ಕುತ್ತಿಗೆ ಒಂದೆಳೆ ಮುತ್ತಿನಸರ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಸಂಗೀತಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅರಳಿದರೂ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ದುಡ್ಡಿ ನಿಂದಲೇ ತಂದಿರುವುದು. ಅದರಲ್ಲೇನು ದೊಡ್ಡ ಸ್ವಿಕೆ! ತಕ್ಷಣ ಮೂಡಿ ಬಂದ ಸಂತಸ ಇಂಗಿಹೋಯಿತು.

“ಪಪ್ಪಂಗೆ ಆಗ್ಲೆ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು? ನನ್ನ ಹತ್ರ ನಮ್ಮಮ್ಮಂದೇ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸೀರೆಗಳಿವೆ, ಒಡವೆಗಳಿವೆ.”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದಂತಿತ್ತು ಆ ಮಾತು.

“ಇಲ್ಲ ಸಂಗೀತ, ಇದು ಪಪ್ಪನ ಪ್ರೆಸೆಂಟೇಷನ್ ಅಲ್ಲ, ನಂದು. ನಾನು

ಮುಂಚೆ ವರ್ಕ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೆ ಗೊತ್ತಾ ? ಒಂದಿಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಬ್ಯಾಂಕ್ನಲ್ಲಿ ಟ್ರೊಂಡಿದ್ದೀನಿ....ನನ್ನ ಹೊಸ ಮಗಳಿಗೆಂತ ತಂದೆ. ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಆಗಲಿಲ್ವಾ ?”

ಸಂಗೀತಳ ಮುಖಭಂಗವಾದಂತಾದರೂ ತೋರಗೊಡದೆ ಹೇಳಿದಳು. “ಯಾರ ದುಡ್ಡಾದ್ರೇನು ಸುಮ್ಮೆ ಯಾಕೆ ವೇಷ್ಯಾಂತ ! ಸೀರೆ, ಎಲ್ಲಾ ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್” ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು.

“ಅಂ....ದಟ್ಸ್ ಲೈಕ್ ಎ ಗುಡ್ ಗರ್ಲ್” ಸುಂದರೇಶ ಮಗಳ ಭುಜ ತಟ್ಟಿದ.

“ನೋಡು ಇದು ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರಿಗೆ” ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದಳು. ಬಿಳಿಯ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಸ್ವೆಟರುಗಳು, ಎರಡು ಸ್ಕಲ್ ಶ್ಯಾಪ್ಸುಗಳು, ಒಂದೊಂದು ಕಿಟ್ ಬ್ಯಾಗು, ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಹೆಸರುಗಳು.

“ಎಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕಾಣ್ಸೋಲ್ಲ !” ಸುಂದರೇಶ ಕೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಮೆಲ್ಲನುಸುರಿದರು.

“ನೀನು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟೋಬೇಕಪ್ಪಾ, ಹೇಗಂದ್ರೆ ಹಾಗೆ ಬಿಡಬಾರ್ದು !”

“ಹೂಂ ಚಂಪ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ನೋಡೋತಾಳೆ ಅಲ್ವಾ ಚಂಪ ?” ಸುಂದರೇಶ ಒಂದು ದಿನದ ಹೆಂಡತಿಯತ್ತ ತಿರುಗಿದನು.

“ನಮ್ಮಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಇವಳಿಗೆ ಬಗ್ಗಾರಾ ಅವು ! ನೊದಲೇ ತುಂಟ್ರು, ಈ ವರ್ಷ ಮುಗಿದ್ರೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬೇರೆ ಹೋಗ್ತಾರೆ !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸುಮಂತ ಸೈಕಲ್ನನ್ನು ಮನೆಯ ಮುಂದಿದ್ದ ರ್ಯಾಂಪಿನ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂಬಾಗಿಲಿನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಬೆಲ್ ಮಾಡಿದನು.

“ದಿ ಟ್ರಾಂಪ್ಸ್ ಆರ್ ಹೋಂ” ಅವನ ಹಿಂದೆ ಹೇಮಂತ.

“ಪಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಸೈಕಲ್ನಿನ ಹಿಂದಿನ ಟೈರ್ ಪಂಕ್ಚೇರ್. ನಾಳೇನೇ ಹೊಸ್ತು ಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿದ್ದ್ರೆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗೋಕಾಗೋಲ್ಲ.”

“ಅದಿರಿ. ನಿಮಗೇನು ತಂದಿದ್ದೀನಿ ನೋಡಿ !” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಸೈಕಲ್ನನ್ನು ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ಬಿಳಿಸಿ ಒಳಗೆ ಬಂದರು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಿಡಿದತ್ತಿ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿ ಹಲ್ಲುಗಿಂಜಿ ನಕ್ಕರು.

“ಸೂಪರ್ಬ್ ! ಯಾರ್ಡ್ ಈ ಸೆಲೆಕ್ಷನ್ ? ಪಪ್ಪನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮೇ ಇರ್ಬೇಕು ಅಲ್ವಾ....?” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

ಸುಮಂತ ಮಾತನಾಡದೇ ಸ್ವೆಟರನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಸ್ಕೂಲ್ ಕ್ಯಾಪನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಬ್ಯಾಟು ಹಿಡಿದು ಬಾರಿಸುವಂತೆ ನಟಿಸಿದ. “ಓಹ್, ದಟ್ ಈಸ್ ಎ ಫೈನ್ ಲಿಗ್ ಬೌಂಡರಿ !”

ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಗಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕ್ರೋಚ ತಿಳಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಸುಂದರೇಶ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರನ್ನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದ.

“ಒಂದ್ಬಡೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ....ಹಾಗೆ. ವೇರ್ ವರ್ ಯೂ ಆಲ್ ದಿಸ್ ಟೈಂ ? ಇಷ್ಟೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ಎಲ್ಲಿದ್ದಿ ? ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗಾ ಮನೆಗೆ ಬರೋದು ?”

“ಎಲ್ಲೂ ಇರಿಲ್ಲ ಪಪ್ಪಾ, ಇಲ್ಲೇ ಸರ್ಕಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಹೇಮಂತ, ವಿಜಯ್, ವಿನಯ್ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಆ ಕೂಲ್ ಡ್ರಿಂಕ್ಸ್ ಸ್ವಾಲ್ ಇದ್ದಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿ ಹರೈ ಹೋಡೀತಾ ಇದ್ದಿ. ಅಷ್ಟೆ....” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಸುಮ್ಮನೇ ಏನೂ ಹೆರಟಿ ಹೋಡೀತಾ ಇರಿಲ್ಲ....ಆ ಫಿಸಿಕ್ಸ್ ಟೀಚರ್ ಕರಿಬಪ್ಪನವರಿಗೆ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ನಮ್ಮ ಗ್ಯಾಂಗ್ ಮೇಲೇ ಕಣ್ಣು. ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸೋದೊಂತ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಿ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಇದಕ್ಕೋ ನೀವು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗೋದು ? ಈ ವರ್ಷ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಎಕ್ಸಾಮ್ ಜ್ಞಾಪಕ ಇರಿ....ಇನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಓದ್ಕೊಳ್ಳೋದು, ಬರೊಳ್ಳೋದು ಇಲ್ವಾ? ಹೈ ಫಸ್ಟ್ ಕಾಲ್ಸ್ ತೋಗೊಳ್ಳೋ ಇದ್ರೆ ಯಾವ ಕಾಲೇಜ್‌ನೂ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕೋಲ್ಲ !” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದ. “ನಾಳೆಯಿಂದ ಆರೂವರೆ ಒಳ್ಳೆ ಮನೆ ಸೇರಿ ಓದ್ಕೊಬೇಕು....ತಿಳಿತಾ ?”

“ಹೂಂ” ಎಂದು ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ತಂದೆಯು ಗದರಿದ ದನಿಗೆ ‘ಹೂಂ’ ಗುಟ್ಟಿದರೂ ಸುಂದರೇಶ ಒಳಗೆ ಎದ್ದು ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಗೊಣಗಿದರು.

“ಅದ್ಯೇ ಏನೋ ಈ ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ತಂದು ನಮ್ಮ ಮಸ್ಕಾ ಹೊಡೆದಿದ್ದು !”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವೇ ಆಯಿತು. ರಾತ್ರಿಯೇನಿದ್ದರೂ ಸುಂದರೇಶನ ತೊಳ್ಳೆಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮಕ್ಕಳದೇ ಅವಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಇಬ್ಬರೂ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬೇಗ ಎಬ್ಬಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಳುತ್ತಲೇ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಕಾಫಿ-ತಿಂಡಿಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಚಂಪಕ ಆರು ಗಂಟೆಗಿಲ್ಲಾ ಎಳುತ್ತಿದ್ದ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಕೊಟ್ಟು, ಮುಖದ ಕ್ಷಾರಕ್ಕೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟು, ಅವನ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ನೀರು ತೋಡಿ, ಅವನ ಪೂಜೆಗೆ ಅಣೆ ಮಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಸಂಗೀತ ಎದ್ದು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು ಅವಳಿಗೆ ತಂದೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ, ತಂದೆಗಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಚಂಪಕಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುನಂದಮ್ಮನ ಆದೇಶದ ಮೇರೆಗೆ ಅವಳನ್ನೂ 'ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ' ಎಂದು ಕರೆದರೂ ಹಾಗೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಬಹಳ ಅಪರೂಪ. ಮುಖ ತೊಳೆದು ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಾಠದ ವುಸ್ತುಕ ಹಿಡಿಯುತ್ತಲೋ, ಅಂದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾದ ಉಡುಪನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಆರಿಸಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲೋ ಮಗ್ಗುಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಬ್ಬರೇ ಇದ್ದಾಗ 'ಅತ್ತೇ ಕಾಫಿ ಕೊಡು' ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದವಳು ಈಗ ಆ ಗೊಡವೆಗೇ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುನಂದಮ್ಮ ತಾವೇ ತಿಂಡಿ, ಕಾಫಿ ಹಿಡಿದು ಅವಳ ರೂಮಿಗೆ ತೆಗೆದೊಯ್ದು ಇಡುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಯಾಕೆ ಕಾಫಿ-ತಿಂಡಿ ಬೇಡವಾ ?”

“ತೊದ್ರಾಯ್ತು ಅತ್ತೆ !” ಸಂಗೀತ ಅತ್ತ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಹರಿಸದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ತೋಗೋ ತಂದಿದ್ದೀನಿ...ಆರಿಹೋಗುತ್ತೆ !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಬಲ ಅಂತದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾವ ಮಾತೂ ಆಡದೆ ಅವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೇವಮ್ಮ ಕಸ ಗುಡಿಸಲು ಬಂದಾಗ ನೋಡಿದರೆ, ಆ ಲೋಟ ತಟ್ಟೆ ತೊಳೆಯಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಸುಂದರೇಶ ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಮಂಗಳಾರತಿ ಮಾಡುವಾಗ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಎಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೂ ಯಾರೂ ಎದ್ದಿಲ್ಲಾ ? ಮುಂಚೆ ಎಂದು ಬಿಡೋರು ?”

“ಸಂಗೀತ ಎದ್ದಿದ್ದಾಳೆ. ಏನೋ ಕಾಲೇಜಿನ ಕೆಲ್ಸ ನೋಡೋತಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಎದ್ದೋ ಇಲ್ಲೋ ನೋಡೋಂಡು ಬರೀನಿ ತಾಳು” ಸುನಂದಮ್ಮ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಚಂಪಕನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮನದಿಂಗಿತವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಚಂಪಕ ಸುಹಡಿ ಹತ್ತಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇಬ್ಬರೂ ಮುಸುಕು ಬೀರಿ ಮಲಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ರೂಮಿನ ನೆಲದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದ ವುಸ್ತುಕ, ಪೆನ್ನು, ಪೆನ್ಸಿಲ್‌ಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಅಲುಗಿಸಿ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಇಬ್ಬಾ ಏಳಿ. ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಎಲ್ಲಾ ರೆಡಿಯಾಗಿ ಆರಿ ತಣ್ಣಗಾಗಿ ಹೋಗ್ತಾ ಇದೆ.”

ಮತ್ತೂ ಮುಸುಕು ಬೀರಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು. “ಅರಲಿ ಬಿಡಿ. ಬಿಸಿಗಿಂತ ತಣ್ಣಗಿದ್ದರೆ ಬೇಗ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಮುಗಿಸೋದು !”

“ಆಗಲೇ ಏಳೂವರೆ ಆಯ್ತು ಏಳೋಲ್ವಾ.... ಪವ್ವಾ ರೇಗ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಓದೋ ಮಕ್ಕಳು ಎಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಏಳೋದು ಅಂತ.” ಚಂಪಕ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತಲೇ ಮುಸುಕು ತೆರೆದು ಮೈ ಮುರಿಯುತ್ತಾ ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಬೆಳಗ್ಗೆ ಏಳಾನೇ ನಮ್ಮ ಗ್ರಹಚಾರ ಶುರುವಾಯ್ತು.”

ಅವರೆದ್ದಮೇಲೆ ಅವರ ಹಾಸಿಗೆ, ಬಟ್ಟೆಬರೆ ಓರಣವಾಗಿಟ್ಟು ಕೆಳಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು ಚಂಪಕ. ಆದರೂ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಬೆಳಗಿನ ಕೆಲಸಗಳು ಮುಗಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಅತ್ತೇ ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಟೂತ್ ಬ್ರಷ್ವೇ ಕಾಣೋಲ್ಲ, ಒಲೆಗೆ ಹಾಕಿಟ್ಟಾ?”

“ಅತ್ತೇ, ಈ ಹಾಳು ಟೂತ್ ಪೇಸ್ಟ್ ಜಾಸ್ತಿ ನೋರೇನೇ ಬರೋಲ್ಲ. ಬರೀ ಅಡ್ವರ್ಸ್ಟ್ರೈಮೆಂಟ್ ಗೇ ಸರಿ.... ನಾಳೆ ಬೇರೆ ತರ್ನ್ !” ಹೇಮಂತನ ಕಂಪೆಂಟು.

“ಛೂ ಹಂಡೇಲಿ ನೀರು ಮರಳಿ ಕಾದುಹೋಗಿದೆ. ಹೇಗಪ್ಪಾ ಮರಳೋ ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಖ ತೊಳ್ಳೋದು?” ಸುಮಂತ ಗೊಣಗಿದರೆ, ಹಲ್ಲುಜ್ಜುವ ಬದಲು ತೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲೇ ಬಾಯಿ ಮುಕ್ಕಳಿಸಿ ಒದ್ದೆ ಕೈಯಿಂದ ಮುಖ ಒರೆಸಿಕೊಂಡು, ಟವೆಲಿನಿಂದ ಮುಖ ಉಜ್ಜಿ ಒರೆಸಿ

ಕೊಂಡು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯತ್ತ ಕಾಲು ಹಾಕದೇ ಡೈನಿಂಗ್ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಅಂದಿನ ಪೇಸರಿನ ಸ್ಟ್ರೋಬ್ಸ್ ಕಾಲಂ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತು ಅತ್ತಿಗೆ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೇಮಂತ.

“ಅತ್ತೇ, ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಬರಿ....!” ತಂದುಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ವಳು ಚಂಸಕಳಾದರೂ ಅವನ ಗಮನ ಅವಳತ್ತ ಹೊರಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಪೇಸರ್ ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಆರಿ ತಣ್ಣಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಕುಡಿದು, ಮಿಕ್ಕಿದ್ದು ಮಿಸಿ ಏನಾದರೊಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದ. “ಇವೊತ್ತು ಅತ್ತೇ, ಇಡ್ಲಿ ಸೀಮೆಎಣ್ಣೆ ವಾಸ್ನೆ.... ಕಾಫಿ ಯಾಕೋ ಟೀ ಇದ್ದಾಗಿತ್ತು.”

ಸುಮಂತ ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಹಲ್ಲು ಉಜ್ಜಿ, ಮುಖಕ್ಕೆ ಸೋಪು ಹಾಕಿ ತೊಳೆದು ಒರೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿದರೆ ಜಗಳ. “ಲೇ, ಫಸ್ಟ್ ಶೀಟ್ ಪೇಸರ್ ಕೊಡೋ, ಓದಾಯ್ತಲ್ಲಾ ಹೇಮಂತ!”

“ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು ಓದಾಯ್ತಂತ ಈಗಾನೆ ಪೇಸರನ್ನು ಕೈಗೆ ತೊಗೊಂಡಿದ್ದೀನಿ...” ಓದಾಗದ್ದರೂ ಬೇಕಾಗಿ ಪೇಸರನ್ನು ತಿರುವಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು ಅವನು ಕೇಳದಿದ್ದರೂ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟಾಗ ತಿಂಡಿ, ಕಾಫಿ, ಕುಡಿಯಲು ಇರುವ ನೀರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಬಳಿಸಿ ಹೇಮಂತನ ಕೈಯಿಂದ ಪೇಸರನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಹಸದಲ್ಲಿ ಪೇಸರನ್ನು ಎರಡು ತುಂಡಾಗಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಜಗಳ ಪ್ರಾರಂಭ.

“ಇವನು ಯಾವೂರ ಸರದಾರಾ? ಎಲ್ಲಾ ಇವನಿಗೇ ಫಸ್ಟ್!” ಸುಮಂತ ರೇಗಿದರೆ,

“ಹೂಂ ಕಣ್ಣಿಗನ ಹಾಗೆ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸೋಪು ಹಾಕೊಂಡು ‘ಘಂ’ ಅನ್ನೋತನ್ನ ತೊಳ್ಳೋತಾ ಕೂತ್ಕೋ, ನೀನು ಯಾವೂರ ಸರದಾರಾಂತ ನಾನು ನಿಂಗೆ ಫಸ್ಟ್ ಪೇಸರ್ ಕೊಡ್ತೆ!”

ಇಬ್ಬರ ಜಗಳ ಸುಂದರೇಶ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು.

“ಈಗ ಎದ್ರಾ? ಗಂಟೆ ಎಷ್ಟು ಗೊತ್ತಾ?”

“ಏನಿಲ್ಲ ಆಗೇ ಎದ್ದು ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಡಿ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಿ.... ಈಗ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ಬಂದ್ವಿ” ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮತ್ತೆ ಒಂದಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಹೂಂ.... ಏನೇನು ಓದೊಂಡ್ವಿ” ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಬುದ್ಧಿ

ತಿಳಿದಿತ್ತು.

“ಸುಮಂತ ಹ್ಯಾಡ್ಲೀ ಚೇಸ್ ಓದ್ತಾ ಇದ್ದ !” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದರೆ, ಸುಮಂತ ಅವನತ್ತ ಕಿಡಿನೋಟ ಬೀರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ, “ಇವನು ಸ್ಟಾರ್ ಡೆಸ್ಕ್ ಓದ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದ” ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಇಬ್ಬರದೂ ಸುಳ್ಳೆಂದು. ಹೇಳಿದರೆ ಸುಂದರೇಶ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಗದರಿಯೋ ಹೊಡೆದೋ ಮಾಡಿದರೆ. ‘ನೋಡಿದ್ಯಾ ಮಲತಾಯಿ ಬಂದು, ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಹೊಡೆಯೋಕೆ ಶುರುವಾಯ್ತು’ ಎಂದು ಕೊಂಡಾರು.

“ನಾಳೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಅದ್ದೇ ಕೊಡೋದಾ ?” ಸುಂದರೇಶ ಗದರಿದರೆ ಚಂಪಕ ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಇಲ್ಲ, ಸೈನ್ಸ್ ಓದ್ತಾ ಇದ್ದು. ಬೇಜಾರಾದಾಗ ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನೋಡ್ತಾ ಇದ್ದಿರಬಹುದು.....!”

ಸುನಂದಮ್ಮ ದನಿ ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ಮಾಲತಿ ಇದ್ದಾಗ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಓದಿಸೋಳು. ಬಲು ತುಂಟುಮುಂಡೇವು ಎರಡೂ !”

ಮಾಲತಿಯ ನೆನಪಾದೊಡನೆ ಸುಂದರೇಶ ಮೌನವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ದೂರ ಸರಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೊಸ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕು ಚಲಾಯಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡುವಂತೆ ಹೇಳುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರುಗಳನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿಯಲು ಮಾಲತಿಯೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಚಂಪಕಳನ್ನು ತಾನು ಮದುವೆಯಾದುದು ತನ್ನ ದೇಹದ ಕಾಮನೆಗಳ ಪೂರೈಕೆಗಾಗಿಯೋ ಈ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳಲೋ, ಇಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಿದ್ದುವುದಕ್ಕೋ ! ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಲತಿ ಒಬ್ಬಳೇ ತನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಂಪಕಳ ಬಳಿ ಹೇಳಲು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅಳುಕುತ್ತಿತ್ತು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಗಂಟಲು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು “ಚಂಪಾ, ನೀನು ಹೇಗಿದ್ದ್ರಾ ಟೀಚರ್ ಆಗಿದ್ದೀ, ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಫಾಠ ಹೇಳ್ಕೊಡು. ಕೇಳ್ಕೊ ಅವಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತು !” ಎಂದರೆ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ನೋಡಿ ಒಬ್ಬರು ನಗುತ್ತಿದ್ದರು.

“ನಮಗೆ ಓದಿ ಅರ್ಥ ಆಗೇ ಇದ್ದದು ಕೇಳ್ತೀವಿ” ಅವರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲವೇ ! ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಕೊಂಡು ತಂದು ಟೆಕ್ನಿಕ್ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಹೊಸದಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವರು ಸಂಗೀತಕೊಬ್ಬಳಿಗೇ. ಸುಂದರೇಶ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಓದುವಂತೆ ಅವಳು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಓದೋ ಫೇಲಾದ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಅವಮಾನ ! ಹೀಗೆ ಮೂರು ಹೊತ್ತೂ ಆಡ್ಯೊಂಡು ತಿರಗ್ಗಡ್ಯೊಂಡು ಬಿದ್ದಿರಿ—ಮುಂದೆ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ಯೊಂಡು ಇರ್ಪಿರಂತೆ !” ಅವಳು ಅವರ ಮುಂದೆ ವುಸ್ತುಕ ತಂದೊಡ್ಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಓದುತ್ತಿದ್ದರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಅವಳೆದುರಿಗೆ ಇರುವವರಿಗೆ ವುಸ್ತುಕ ತೆರೆದು ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ವುಸ್ತುಕ ಮುಚ್ಚಿ ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದರು. “ಇಷ್ಟೊಂದು ಒಂದೇ ದಿನ ಓದಿಬಿಟ್ಟೆ ಬ್ರೈನ್ ಡ್ಯಾಮೇಜ್ ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತೆ.”

ಆದರೆ ತಂದೆ ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಸಂಗೀತಳು ಕೊಂಚ ಬದಲಾಗಿದ್ದಳು. ತಂದೆಯ ರೂಮಿನ ಪಕ್ಕದ್ದೇ ಅವಳ ಕೊಠಡಿಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ತಂದೆ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇಬ್ಬರ ಅಸ್ಪೃಷ್ಯ ಮಾತು, ನಗೆ, ಹಾಕಿದ್ದ ಬಾಗಿಲು ಯಾವುದೂ ಸರಿಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂಚೆ ತಾನೇ ಹೋಗಿ ತಂದೆಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಲ್ಲವೇ ತನಗರ್ಥವಾಗದುದನ್ನು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಮಲಗಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲೇ ಮಗಳೆಂದರೆ ಕೊಂಚ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಯೇ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ. ಅವಳ ತಲೆ ತಡವುದು, ಕೆನ್ನೆ ಹಿಂಡುವುದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನೆತ್ತರಕ್ಕೂ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಮಗಳು ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿಯೆಂದೇ. ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಸುನಂದಮ್ಮ ತಮ್ಮನನ್ನು ಗದರಿದ್ದುಂಟು. “ಏನೋ ಸುಂದರೂ ಅವಳನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ ಮಗೂನಾ ?” ಸುಭಾಷ ಅವಳನ್ನು ರೇಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ. “ನಿನ್ನ ಪಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡೋಷ್ಟು ಸಲಿಗೆ ನೀನು ನಂಗೆ ಕೊಡೋಲ್ತಲೇ ಸಂಗ !”

ಆದರೆ ತಂದೆಯ ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ಸಂಗೀತ ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನೇ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಕಾಲೇಜಿಗೆ ರೆಡಿಯಾಗಿ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತು ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮೊಸರನ್ನ ತಿಂದು ನೀರು ಕುಡಿದು ಆಗಲೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅವಳಿಗಾಗಿ ಕಾದಿರುತ್ತಿದ್ದ ಸುನಿತಾ, ರಾಜಿ, ವಿಮಲ, ಇಂದೂ ಇವರುಗಳ ಜೊತೆ ಹರಟುತ್ತಾ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮುಂಚೆ ‘ಆತ್ತೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿಟ್ಟು

ಬರ್ರೀನಿ' ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದವಳು ಈಗ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಹೇಳದೇ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಹಸಿವಾದರೆ ಹೇಗಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಬಳಿದುಡ್ಡಿ ರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲೇಜಿನ ಕ್ಯಾಂಟೀನಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಗೆಳತಿಯರಿಗೆ ಚಂಪಕಳ ಮೇಲೆ ಹದ್ದಿನ ಕಣ್ಣು.

“ಲೇ ಸಂಗೀ, ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನೋಡೋದಿಕ್ಕೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯವರ ಹಾಗೇ ಕಾಣ್ತಾರೆ.... ಬಟ್ ಆಕ್ಕುಯಲೀ ಹೇಗೆ?” ಇಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇ, ನಾನು ಆ ವಿಷಯ ಯೋಚಿಸೋದೇ ಇಲ್ಲ” ಸಂಗೀತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಹೂಂ, ಈಗೇನೋ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸೋದರತ್ತೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೊರಟುಹೋದ್ದೇಲೆ....! ಯೂ ಹ್ಯಾವ್ ಟು ಫೇಸ್ ದಿ ಮ್ಯೂಸಿಕ್....” ಎಮಲ ಹೇಳಿದಳು, “ನೀನು ಈಗಿದ್ದೇ ‘ಇಸಂ’ ಹೇಗೆಂತ ನೋಡೋಂಡಿ ರಮ್ಮಾ.. ಮಲತಾಯಿ ಪಟ್ಟಿ ಎರಿದರೆ ನಿನ್ನ ಗತಿ ಆಯ್ತು!” ಸಂಗೀತ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. “ನಾನು, ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರಿಬ್ಬರು, ಮೂರು ಜನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದರೆ ನಿಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ವೇಗು, ಕಾಲರಾ, ಸೈಕ್ಲೋನ್ ಸೇರಿದ ಹಾಗೆ ಗೊತ್ತಾ? ಯಾರ ಆಟಾನೂ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ನಡ್ಯೋಲ್ಲ!”

ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನೂ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸತೊಡಗಿದರು. “ನೋಡಮ್ಮಾ, ನೀನು ಯಾರ ಮಾತೂ ಕೇಳ್ಬೇಡಾ. ಮಕ್ಕಳದು ಹಾಲು ಮನಸ್ಸು. ಆ ವಯಸ್ಸು ಹಾಗೆ ಆಡುತ್ತೆ. ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯತನದಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಗೆದ್ದೋಬೇಕೂ. ಏನೂಡಿದ್ರೂ ನಮ್ಮ ಸುಂದರೂ ಮುಂದೆ ಮಾತ್ರ ಚಾಡಿ ಹೇಳ್ಬೇಡಾ. ಅವನು ಬಹಳ ಮುಂಗೋಪಿ. ಆಮೇಲೆ ನಿಂಗೇ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು.”

ಮಗಳ ಹೊಸ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರುವಳೆಂದು ನೋಡಿ ಹೋಗಲು ಆಗಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಏನೇ ಚಂಪಾ, ಮಕ್ಕಳು ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳ್ತಾವೇನೇ? ಮೊದಲೇ ದಿನಾನೇ ಅಷ್ಟು ಅಡಿಸ್ಸಿಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಹುಷಾರಾಗಿ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಇರು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೇ ನಿನ್ನ ಕತ್ತಿಗೆ ತಂದಾವು.” ಶಾಂತಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಮಲಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿಯುವ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ಮೊದಲೇ ಬೆಳೆದಿರೋ ಮಕ್ಕಳು. ನೀನು ಮಲತಾಯಿಂತ ಗೊತ್ತು ಅವಕ್ಕೆ, ನಿನ್ನ ತಲೆ ಕಂಡ್ರೇ ಆಗೋಲ್ಲ” ಯಾರಿಗೂ ಕೇಳದಂತೆ ಮಗಳ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಊದುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಚಂಪಕಳ ಮೇಲಿದ್ದ ನಂಬಿಕೆ ಶಾಂತಮ್ಮನ ಮೇಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮಗಳನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಬಂದು ನೋಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವರಿಗೆ ಸರಿಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಒಂದು ಬಗೆಯಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಸರಿಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ನೀವೇನಾದ್ರೂ ಅನ್ನಿ, ಹುಡುಗಿಯರು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡೋರಾದ್ದೇಲಿ ಮೈ ತುಂಬಾ ಲಂಗಾ ದಾವಣೆನೋ, ಸೀರೆನೋ ಜೆನ್ನ. ಈ ಗೋಸಾವಿ ಲಂಗ, ಗಂಡಸಿನ ಪ್ಯಾಂಟು ಗೀಂಟು ಜೆನ್ನಾಗಿರೋಲ್ಲ” ಎಂದು ಸುನಂದಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಮಾತು ತೇಲಿಸಿದ್ದರು. “ನಮ್ಮ ಕಾಲ್ದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ, ಈಗಿನ ಕಾಲ್ದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ. ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗಿರೋಕೂ. ಇದ್ದೇ ಇದ್ದಲ್ಲಾ ಆನೇಲೆ ಸೀರೆ ಉಡೋದೂ. ಅದೂ ಅಲ್ದೆ ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತಂಗೆ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಅಷ್ಟೆ, ಅವಳ ವಯಸ್ಸೋರೂ ಇನ್ನೂ ಇಷ್ಟೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಕು ಹಾಕೋಂಡ್ರೂ ತಡ್ಯತ್ತೆ.”

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೊರಡುವುದಾದರೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಅಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ. “ನನ್ನ ಇಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ ಯೂನಿಫಾರಂ ಎಲ್ಲಿ? ಇಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲಾ ಅದ್ದ ನೀನು ಹಾಕೊಂಡಿಟ್ಟಿದ್ದೀ! ನಿಂದು ಕಾಲರ್ ಹತ್ತಿರ ಷರಟು ಕೊಳೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬಿಚ್ಚೊ!” “ನನ್ನ ಸ್ಕೂಲಿನ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೇ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಎಸೆದಿದ್ದೆ....?” “ನನ್ನ ಪೆನ್ನೆಲ್ಲಿ....?” “ನನ್ನ ಟೆಕ್‌ನಿಟ ಬುಕ್ಸ್ ಒಂದೂ ಕಾಣೋಲ್ಲ....” “ನನ್ನ ಒಂದೇ ಶೂಸು ಕಾಲು ಚೀಲ ಇರೋದು ಇನ್ನೊಂದೆಲ್ಲಿ?” ಅವರ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ಅವರನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ರವಾನಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಚಂಪಕಳಿಗೆ ತೋರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

“ನೋಡಮ್ಮಾ ಇದ್ದೆ ಸಂಸಾರ ಅನ್ನೋದೂ....ನಮ್ಮ ಸುಭಾಷ ಇರೋವರೂ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ. ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಯಾವಾಗ ಬುದ್ಧಿ ಬರುತ್ತೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು!”

ಕೊನೆಗೊಂದು ದಿನ ಮತ್ತೆ ಸುಭಾಷನಿಂದ ಕಾಗದ ಬಂತು—“ನೀನು ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತೀ? ನೋಡಿದರೆ ಆ ಸಂಸಾರ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನೇ ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಿ.”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಆ ಕಾಗದ ತೋರಿದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಂಚ ಅಳುಕುಂಟಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೆಗೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು ಇವರು

ಹೊರಟುಹೋದರೆ ತಾನು ಈ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ?

ಸುಭಾಷ್ ಬರುವನೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಕುಣಿದಾಡಿದರು. ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಒಳಗೇ ಸಂತಸ. ಅವನು ಬಂದರೆ ಅವನ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಅಳಲನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಸುಭಾಷ ಬಂದಿಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ತಮ್ಮ ವಯಸ್ಸು ಎತ್ತರ ಗಾತ್ರ ಮರೆತು ಅವನಿಗೆ ತೆಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದರು. ಸಂಗೀತ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತು ನಗೆ ಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಳು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು.

“ನೀನು ಬಂದದ್ದೇ ಒಳ್ಳೆದಾಯ್ತು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೇ ಈ ಮುಂಡೇವುಗಳು ನನ್ನ ಬಿಡ್ಡಾನೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.”

ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿ, ಕೈತುಂಬಾ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವನ, ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಸೊಕ್ಕಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಂತಿತ್ತು ಸುಭಾಷ. ಅವನು ಒಳಗೆ ಬಂದಾಗ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಅವನ ಕೈಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿ ಎಳೆದು ತನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಂದ ದೋಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಲಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಇಳಿದು ಹೋಯಿತು ಸಂಗೀತಳಿಗೆ. ಅವನೇನೋ ತನಗೆ ಹೊಸಬ. ತಾನು ಅವನಲ್ಲಿ ಹುಚ್ಚು ಸಲಿಗೆಯಿಂದಿರಬಾರದು ಎನ್ನಿಸಿತು. ಬಹಳ ದಿನಗಳ ಅಗಲಿಕೆ, ಬದುಕಿನ ಹೊಸ ತಿರುವು ಎಲ್ಲವೂ ಅವಳಿಗೆ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಭಾವನೆಗಳ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಹುಚ್ಚೆಬ್ಬಿಸಿತು. ನಾಚಿಕೆಯೋ, ಸಂಕೋಚವೋ ಅವಳಿಗೇ ಅರಿಯದಾಯಿತು.

“ಏನೇ ಸಂಗೀ, ಪಿಂಕ್ ಪಿಂಕಾಗಿ ಅರಳಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ ?” ಸುಭಾಷ ಅವಳ ಮೋಟು ಜಡೆಯೆಳೆದು ಹೇಳಿದಾಗ-ಮೊದಲಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನ ಕೈಕಿತ್ತು ಬಿಸುಡುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಬಿಡೋ, ನನ್ನ ಕೂದಲು !!”

ಅದರೆ ಈಗ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಸುನಕ್ಕು “ಹೂಂ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಚಿಕ್ಕೋಳಾಗ್ಬೇಕಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಭಾಷ ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆದಿದ್ದ. “ವಾರೆವಾ ! ಮುತ್ತು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಉದುರಿಹೋಯ್ತೇನೋ ನೋಡು !”

“ಏನು ತಂದಿದ್ದೀ ನಮ್ಮ ?” ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಅವನ ಕೈಲಿದ್ದ ಸೂಟ್‌ಕೇಸನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡರು. “ಬೀಗದ ಕೈ ಕೊಡೋ” ಅವನ ಕೈನಿಂದ ಬೀಗದ ಕೈ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವನ ಸೂಟ್ ಕೇಸ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ ನೋಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕಿದುದು ಕ್ವಾಡ್‌ಬರೀಸ್ ಚಾಕಲೇಟೊಂದೇ !

“ಅವನ ಬಟ್ಟೆ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಳು ಮಾಡ್ತೀರಲ್ಲೋ !!” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಕೈಯಿಂದ ಅವನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮತ್ತೆ ಸೂಟ್ ಕೇಸಿಗೆ ಹಾಕಿದರು.

ಇಷ್ಟಾದರೂಚಂಪಕ, ಸುಂದರೇಶ ತನ್ನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಬಾರದಿದ್ದು ಕಂಡು ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು.

“ಎಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪ್ರಾಣಿ ಯಾವೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ?” ಸುಭಾಷ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಗದರಿದರು.

“ಶ...ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮಾತಾಡೋ, ಒಳಗೇ ಇದ್ದಾಳೆ...ಕೇಳಿಸಿತು ! ಲೋ ಹೇಮಂತ, ಸುಭಾಷನ್ನ ನಿಮ್ಮ ರೂಮಿನಲ್ಲೇ ಇರೋಕೆ ಜಾಗ ಮಾಡು ಹೋಗು.”

“ಹೇಗಿದೆ ಬ್ರೀಡ್ ಸಂಗೀ...ವೈಲ್ಡೋ, ವೈಲ್ಡೋ ?” ಸುಭಾಷ ಸಂಗೀತಳ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಉಸುರಿದ.

“ವೈಲ್ಡಾ ಅಲ್ಲ, ವೈಲ್ಡಾ ಅಲ್ಲ, ಬಿಗೈಲ್ಡಾ ಒನ್ !” ಸಂಗೀತ ಹೇಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಳಗಿನಿಂದ ಚಂಪಕ ನಗುತ್ತಾ ಬಂದಳು.

“ನಮಸ್ಕಾರ. ಈಗ ಬಂದಿರಾ ?”

“ಅವರೇ ನಮ್ಮ ಸುಂದರೂನ ಮಿಸೆಸ್ಸು, ಚಂಪಕಾಂತ...ಇವನೇ ನನ್ನ ಮಗ ಸುಭಾಷ” ಸುನಂದಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು.

ಸುಭಾಷ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಚಂಪಕನನ್ನು ನೋಡಿ ಮೀಸೆಯ ಹಿಂದೆ ಕಿರು ನಗೆ ಬೀರಿ ಕೈ ಮುಗಿದನು.

“ಬಹಳ ಸಂತೋಷ...ಪ್ಲೀಸ್ ಹ್ಯಾವ್ ಟು ಮೀಟ್ ಯೂ ! ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತ ಅನ್ನು ಬಂದ್ವಿಟ್ಟಿ ಮನೆಗೆಲ್ಲಾ ಅಮೆಜಾನ್ ಆಗ್ವಿಡೋಳು. ನೀವು ಬಂದದ್ದು ಸಂತೋಷ, ನಾನು ಬದುಕೊಂಡೆ !” ಸಂಗೀತಳತ್ತ ತಿರುಗಿ ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿ ಅವನನ್ನು ಅಣಕಿಸಿದಳು.

“ಹೌದೋ, ನಾನು ಅಮೆಜಾನ್ ನೀನು ಸೈಕ್ಲೋಪ್....ನೋಡು... ಕುಂಭಕರ್ಣನ ಗೋತ್ರದೋನು !!”

“ಮಾತಾಡ್ತಾ ನಿಂತಿಟ್ಟಿಲ್ಲ ಒಳಗೆ ಬನ್ನಿ....” ಚಂಪಕ ಒಳಗೆ ಕರೆದಳು. ಸುಂದರೇಶ ಪ್ರಾಂಟಿನೊಳಗೆ ಷರಟು ತೂರಿಸುತ್ತಾ ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಬಂದನು.

“ಏನಯ್ಯಾ ಅಳಿಯಾ ಅವನ್ನು ಎಳೆದೊಂಡು ಹೋಗೋಕೆ ಬಂದ್ಯಾ ?”

ಸುಭಾಷ ನಕ್ಕನು. “ಏನು ಮಾಡೋದು....ನೀವು ನನ್ನ ಹೆಂಡ್ತೀನನ್ನ ಕಳೆಸಿದ್ದೀರಿ ಏನನ್ನಾಡೋದೋ....ನನ್ನ ನೋಡೋಕ್ಕೋರು ಯಾರು ? ಅಮ್ಮನೇ ಗತಿ!!”

“ಯಾರೋ ಅದೂ, ನಿನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿ ?” ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿದಾಗ-ಸುಭಾಷ ಮನೆಯೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದ. “ಇಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ಇದ್ದು....ಕಾಣಿಸ್ತಾನೆ ಇಲ್ಲ ಯಾಕೋ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಯಮಭಾರ ಆಗ್ತಾ ಇದೆ....” ಎದೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. “ಎಲ್ಲೋ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರೋಂಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ.”

ಸಂಗೀತ ಅವನನ್ನು ನೂಕಿ ಒಳಗೆ ಓಡಿದಳು, ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು.

“ಮಾವಾ....ಯೂ ಲುಕ್ ಟೆನ್ ಇಯರ್ಸ್ ಯಂಗರ್....ಯೂ ನೀಡೆಡ್ ಮ್ಯಾರೇಜ್ ವೆರಿ ಬ್ಯಾಡ್ಲೀ !!” ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ನಸು ನಕ್ಕು ಒಳಗೆ ಜಾರಿದಳು.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ, ಸುಭಾಷ್‌ನ ಹಿಪ್ ಸ್ಯಾಕೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಪರ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. “ನಮ್ಮೇನೂ ತರ್ರಿಲ್ಲ-ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತೀಯೋ, ಸಾಮಾನು ತೆಗೆದುಕೊಡ್ತೀಯೋ ?”

ಸುಭಾಷ ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ಪರ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಯ ಒಂದೊಂದು ನೋಟು ಕೊಟ್ಟು ಇಬ್ಬರ ಕಿವಿ ಹಿಂಡಿದನು.

“ನೌ ಗೆಟ್ ಲಾಸ್ಟ್.”

ಚಂಪಕ ಸುಭಾಷ ಬಂದುದರಿಂದ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಸುನಂದಮ್ಮನನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. “ನೀವು ಹೋಗಿ ಮಗನ್ನ ವಿಚಾರಿಸ್ಕೊಳ್ಳಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸನ ನೋಡೋತೀನಿ” ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವಳಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಮಗ ನತ್ತ ನಡೆದರು.

ಮಗನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ಮನೆ, ಅದರ ಬಾಡಿಗೆ, ಅವನ ಕೆಲಸ, ಸಂಬಳ ಬರಬಹುದಾದ ಬಡ್ಡಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡರು. ತಮ್ಮದು ಮದುವೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಸುಭಾಷ ಕೇಳಿದಾಗ, ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು.

“ನೋಡು, ನಾನು ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಕೇಳೋರೂ ಹೇಳೋರೂ ಇರೋಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಮಾಡಿದ್ನೋ, ಹುಡ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವ್ವು. ಹೊತ್ತು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಊಟ ತಿಂಡಿ ಮಾಡ್ತಾ ಕಿ ನೋಡೋಕ್ಕೋರು ಒಬ್ಬರು ಬೇಡ್ವಾ ?”

ಸುಭಾಷ ಕಾಲಿನ ಶೂಸು ಬಿಚ್ಚಿ ಶರಟಿನ ಮೇಲ್ಗುಂಡಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದನು.

“ನೀನೇನೋ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟೆ ! ಆ ಮಕ್ಕಳ ಒಂದ್ಬಾತು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಸಂಗೀತಂಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಾನೂ ಸರಿಬೇಕೋಲ್ಲಾಂತ ಕಾಣ್ತೆ.”

“ಸಂಗೀತ ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳರಾಳೋ, ನಾಳೆ ಮದ್ಯೆ ಆಗಿ ಬೇರೆ ಮನೇಗೆ ಹೋಗೋಳೂ...ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ, ಸುಂದರೂ ಪಾಡು ಯೋಚಿಸು !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಭಾಷ ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿಕೊಂಡನು.

“ಈ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ತುಂಬಾ ಈಸಿಯಾಗಿ ಸಾಲ್ವೆ ಮಾಡ್ಕೊಡುತ್ತೆ. ಸಂಗೀತ ನಂಗೆ ಮದ್ಯೆ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟು ನೀನೇ ಇಲ್ಲಿವಿಟ್ಟಿದ್ದೆ ಆಗ್ತು !” ಸುಭಾಷ ನಕ್ಕು ಎದುರಿಗೆ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳ ಮೂಗು ಹಿಂಡಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟಿಕ್ಕಿದಳು.

“ಹೂಂ.. ಹೌದು, ಕಾದ್ಯೊಂದಿದ್ದೀನಿ...ನಿನ್ನ ಚಾಕರಿ ಮಾಡೋಕೆ ನೋಡೋ ! ದುಡ್ಡುಕೊಟ್ಟು ಕೆಲ್ಸದೋಳ್ಳ ಯಾರಾದ್ರೂ ಇಬ್ಬೋ !”

“ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕೇ ನೀನೇನಿ ಹೋಗ್ತೀ ? ಆಗ ಕಲಿಸ್ತೀನಿ ಬುದ್ಧಿ ನಿಂಗೆ. ನಿನ್ನ ಕೊಬ್ಬು ಇಳಿಸ್ತೀನಿ !” ಸುಭಾಷ ಏಳಲು ಹವಣಿಸಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಓಡಿದಳು.

ಸುಭಾಷನಿಗಾಗಿ ಐದಾರು ತರಕಾರಿ ಹಾಕಿ ಕೂಟು, ಹಪ್ಪಳ, ಸಂಡಿಗೆ, ಹುರುಳಿಕಾಯಿ ಪಲ್ಯ, ಶಾವಿಗೆ ಪಾಯಸ ಮಾಡಿ ಚಂಪಕ ಬಡಿಸಿದಾಗ ಸುಭಾಷ ಕಿರುನಕ್ಕ.

“ಎನು ಇವೊತ್ತೇ ನಂಗೆ ಸೆಂಡ್ ಆಫ್ ಪಾರ್ಟಿನಾ ?”

“ಇಲ್ಲ ವೆಲ್ ಕಂ ಪಾರ್ಟಿ, ಮನೆ ಅಳಿಯನ್ನ ತುಂಬಾ ಮಸ್ಕಾ ಹೊಡ್ಡು ಇಬ್ಬೋಬೇಕೂಂತ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಂಗೆ ಗೊತ್ತು” ಹೇಮಂತ ದನಿ ಸೇರಿಸಿದ.

“ಅಡಿಗೆಯೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ” ಸುಭಾಷ ರುಚಿ ನೋಡಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ನಕ್ಕಳು—“ಹೂಂ ಹೋಟ್ಟಿಲು ಮಾವಕ ಮನೆ ಊಟ ಕಂಡ್ಕೀಲೆ ಇದು ಪಂಚ ಭಕ್ಷ್ಯ ಪರಮಾನ್ನವೇ !” ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಚಂಪಕಳ ಮುಖ ಬಾಡಿತು. “ಸಾರಿಗೆ ಉಪ್ಪು ಸಾಲದು, ಪಲ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಯ್ಬೇಕು, ಶ್ಯಾವಿಗೆ ಪಾಯಸಕ್ಕೆ ಎಲಕ್ಕೀನೇ ಸಾಲದು....ಎಲ್ಲಿ ಅನ್ನಪೂರ್ಣೆ ! ಒಂದು ದಿನ ನೀನು ಅನ್ನ ಸೂರು ಮಾತ್ರ ಬೇಯಿಸಿ ಹಾಕುನೋಡೋಣ....?” ಸುಭಾಷ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದ. “ನಿನ್ನ ನಳವಾಕ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ತಿಂದು ನಾನು ಬದುಗ ಉಳಿದಿರೋದೇ ಹೆಚ್ಚು.”

“ಸಾಕ್ರೋ, ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗಾಟ. ಇಲ್ಲ ಚಂಪಕ, ಎಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿದೇಮ್ಮ.

ನೀನು ಇಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಸುಂದರೂಗೆ ಹಾಕಿಟ್ಟಿ ಸಾಕು, ಬೇಕಾದಷ್ಟಾಯ್ತು” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ನೆಮ್ಮದಿಯಾಯಿತು. ಸಂಗೀತ ತನಗೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾತ ಉಳಿಯುವಳೆಂದು ಮಾತ್ರ ಅರಿವಾಯಿತು.

ಹೊಸ ಹೆಂಡತಿಯ ಅಡಿಗೆಯ ಕೈ ಚಳಕ ಸುಂದರೇಶನಿಗೂ ಹಿತಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಸಂಗೀತಳ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ತಿಳಿದ ಅವನು ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ನೀಡಿದ. “ಅವಳದೂ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸು ಚಂಪಾ.... ನೀನು ಅವಳ ತಾಯಿಯಲ್ಲ ಅಂತ ಅವಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಅವರಮ್ಮನ ಕಾಂಪಿಟಿಟರ್ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅನೇಲೆ ಅವಳೇ ಸರಿಹೋಗ್ತಾಳೆ, ನೋಡ್ತಾ ಇರು.

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಸುಭಾಷನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬಿದ್ದರು “ನಮ್ಮನ್ನ ಪಿಕ್ಟರಿಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಕೊಗೋ. ‘ಎಂಟರ್ ದಿ ಡ್ರಾಗನ್’ ಬಂದಿದೆ. ಬರೀ ಫೈಟಿಂಗ್.”

“ಸಾಕಾಗಿ ಊರಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಂಗೆ ರೆಸ್ಟ್ ತೋಗೋಕ್ಕೋಕೆ ಬಿಡೋ. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಓವರ್ ಸ್ಟ್ರೆಯಿನ್ ನಿಂದ ನಂಗೆ ಹಾರ್ಟ್ ಅಟ್ಯಾಕ್ ಬಂದ್ಬಿಡುತ್ತೆ” ಶುಭಾಷ್ ಅವರಿಂದ ಜಾರಿಕೊಂಡು ಸಂಗೀತ ಬಳಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ.

“ಹಾರ್ಟ್ ಅಟ್ಯಾಕ್ ಬರೋಲ್ಯೊ—ಸಂಗೀತನ್ನೂ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ....” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಭಾಷ್ ಕೊಂಚ ಯೋಚಿಸಿದ.

“ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬಿಗೂ ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತೀನಿ, ನೀವು ಆ ಫೈಟಿಂಗ್ ಪಿಕ್ಟರಿಗೆ ಹೋಗಿ. ನಾನೂ ಸಂಗೀ ಯಾವ್ವಾದ್ರೂ ರೊಮ್ಯಾಂಕ್ ಪಿಕ್ಟರಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀವಿ....ಆದ್ರೆ ಹೋಗೋದೂ, ಬರೋದೂ ಮಾತ್ರ ಒಟ್ಟಿಗೆ.... ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಅವ್ನು ಕಳಿಸೋಲ್ಲ.... ಏನಂತೀರಿ?”

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಒಬ್ಬರ ಮುಖಬಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕೊಂಕು ನಗೆ ನಕ್ಕರು. “ಪರ್ವಾಲ್ಲ ಸುಭಾಷ್, ನಿಂದು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಬ್ರಿಟೀಷ್ ಬುರ್ಮೇ.... ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಎರಡು ಹಕ್ಕಿಗಳು!” ಹೇಮಂತ ಕಿಸಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕನು.

“ಮತ್ತೇನು ಮಾಡ್ಲಿ ? ನಾನು ಊರಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದ್ರೆ ಸಂಗೀತ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕೋದೆ ಅಪರೂಪ ಆಗೋಗತ್ತೆ! ಅದಕ್ಕೇನಪ್ಪಾ.... ಗಾಳಿ ಬಂದಾಗ ತೂರೋಬೇಕು!” ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದ. “ಸಂಗೀತನ್ನ ಈ ಪ್ಲಾನ್ ಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ರೆ ನಿನ್ನೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಭಕ್ಷೀಸ್!”

“ಕಮೀಷನ್ ಬಹಳ ಚೀಸಾಯ್ತು! ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟೀ....”

ಋಮಂತ ಗೊಣಗಿದ.

ಕಥೆ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಮಲಗಿದ್ದ ಸಂಗೀತಕನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವುದು ಸುಲಭವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ತನ್ನನ್ನು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಆಗಸದಷ್ಟು ಕೋಪ ಬಂದಿತ್ತು. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗಾಗಿ ಏನೂ ತಂದಿರಲಿಲ್ಲ !

“ಸಂಗೀ ಬಾರೇ, ನೀನು ಬಂದ್ರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಪಿಕ್ಚರ್‌ಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾನಂತೆ !” ಋಮಂತ ಕೇಳಿಕೊಂಡಾಗ ಅವನ ಮೇಲೆ ರೇಗಿದಳು.

“ಛೂ, ಅವನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಸಾಯ್ತೀರೋ. ಪಪ್ಪಾ ಹತ್ರ ದುಡ್ಡಿಸ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀ ಇಬ್ರೇ !”

“ಎಕ್ಸಾಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾಸಿಂಗ್ ಮಾಡ್ಕರ್ನ್ ಬರೋವರೂ ಪಪ್ಪ ಪಿಕ್ಚರ್‌ನ ವಜಾ ಮಾಡಿಲ್ವಾ ಅವೊತ್ತೇ ?” ಹೇಮಂತ ಗೊಣಗಿದ. “ಬಾರೇ.... ನಮಗೋಸ್ಕರ ಆದ್ರೂ....!”

“ಹೂಂ....ಆ ದುರಹಂಕಾರಿ ಸುಭಾಷ ನಾನೇ ಮನ್ಮಥ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದಾನೆ. ಅವನ್ನೊತ್ತೆ ನಾನೇನು ಬರೋಲ್ಲ ! ನನ್ನೆ ಮರ್ಯಾದೇ ಇಲ್ವಾ ?” ಸಂಗೀತ ಸಿಡುಕಿದಳು.

“ಅವನು ನಿನ್ನ ಅಪಾಲಜೈಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ರೆ ಬರ್ತೀಯಾ ?” ಋಮಂತ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ತುಂಟನಗೆ ಮಿನುಗಿತು.

“ನೋಡೂ, ಅವನು ಬಂದು ಎರಡು ಕೆವಿ ಹಿಡ್ಕೊಂಡು ನಮ್ಮಂದೆ ಐದು ಸಲ ‘ಉಟ್-ಬೈಸ್’ ಹೊಡೆದು ‘ಸಾರಿ’ ಅಂದ್ರೆ ಬರ್ತೀನಿ....”

ಹೇಮಂತ ಅವಳ ಸಂದೇಶ ಹೊತ್ತು ಓಡಿದ. ಸುಭಾಷ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ತನಗೇ ತಾನೇ ನಕ್ಕನು. “ಆಗ್ಲವ್ವಾ, ನಾನು ಅಪಾಲಜೈಸ್ ಮಾಡ್ಕೊತ್ತೀನಿ....ಅದ್ರೇ ನೀವ್ಯಾರೂ ಇರ್ಬಾರೂ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ. ನನ್ನೆ ಅವಮಾನ ಆಗೋದು ನೋಡೋಕೆ ಇಷ್ಟಾನಾ ?”

ಹೇಮಂತ, ಋಮಂತ ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದರು. ನೀವು ಬೇಗ ರೆಡಿಯಾಗಿ, ನಾನು ಅಪಾಲಜೈಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತೀನಿ” ಸುಭಾಷ ಎದ್ದು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಜೇಜಿಗೆ ಕೈ ತೂರಿಸಿ ಸಂಗೀತಳ ರೂಮಿಗೆ ಹೊರಟ. ಅದನ್ನು ಚಂಪಕ ದೂರದಿಂದಲೇ ಗಮನಿಸಿದಳು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಆಗಲೇ ಸಣ್ಣ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆದಿದ್ದರು. ಸುಭಾಷ-ಸಂಗೀತ ಇಬ್ಬರೂ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬದವರು. ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ ರೂಮಿನಲ್ಲಿರಬೇಕಾದರೆ ಇವನು ಹೋಗುವುದು

ಸರಿಯಲ್ಲವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅವಳು ಮಾತಾಡುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ಸುಭಾಷ ಮಲಗಿ ಬೇಕಾಗಿ ಮುಖಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಕಥೆ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳ ಕೈಯಿಂದ ಕತೆ ಪುಸ್ತಕ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡನು.

“ಏನು ಮೇಡಂ, ಅಪಾಲಜೈಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಬೇಕೂಂತ ರೋಪು ಹಾಕಿದ್ರಂತೆ!” ಅವಳನ್ನು ಒತ್ತಿ ಕುಳಿಸು. “ಆ ಆಟ ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಹತ್ರ ನಡೆಯೋಲ್ಲಮ್ಮಾ! ಅಪಾಲಜೈಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಬೇಕೋಳು ನೀನು! ‘ಆಯ್ಯ ಬಂದ್ಯಾ ನನ್ನ ಸುಭಾಷ್’ ಅಂತ ನನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಅಪ್ಪಿ ನೀನು ಸ್ವಾಗತಿಸ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಅದರ ಬದಲು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಜೋರು ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ! ಇಂಟರ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ವಿಮೆನ್ಸ್ ಇಯರ್ ಮುಗಿದು ಹೋಯ್ತು!” ಅವಳು ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲಿಂದ ಏಳಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಅವಳ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದ.

“ಇಂಟರ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ವಿಮೆನ್ಸ್ ಇಯರ್ ಬಂದೇ ಇಲ್ಲಲ್ಲ....ಈ ಒಣಕಲು ಜಂಬ ಯಾಕೆ?” ಸಂಗೀತ ಅವನ ಕೈ ದೂಡಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೊಸಬರು. ಅವರ್ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ಮಾನ ಕಲ್ಪಿದ್ದೀಯಾ!”

“ಒಳ್ಳೆ ಮಾತು ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರಯೋಗವೇ ಅಥವಾ ಅದೇ ಹೊಸ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನ್ನುಂದೆ ಹೀಗೆ ಅನಾಮತ್ತು ಎತ್ತೊಂಡೋಗಿ ಮುತ್ತಿನ ಮಳೆ ಸುರಿದು ನಿನ್ನ ಮಾನ ನಿಜವಾಗೂ ಕಳೆದುಬಿಡೋ? ಸುಭಾಷ ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಾಗ ಸಂಗೀತ ಕೊಸರಾಡಿದಳು.

“ಬಿಡ್ತೀಯೋ ಇಲ್ಲ ಅತ್ತೇನ ಕೂಗ್ತೀಯೋ....!”

“ಕೂಗು ನೋಡೋಣ, ನಿಂಗೆ ಧೈರ್ಯ ಇದೆ! ಹೆಚ್ಚು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ನಾಳೆನೇ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ಬಿಟ್ಟೀನು ನಾನು!”

ಅವಳು ಮಾತನಾಡುವ ಮುನ್ನ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆ, ಗಲ್ಲ, ತುಟಿಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟನು. “ನಿನ್ನೆಲೆ ಬೈಸೊಂಡ್ರೂ....ಹೀಗೆ ಮುದ್ದು ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದೇ ದೊಡ್ಡ ಅಪಾಲಜಿ, ಗೊತ್ತಾ?” ಮತ್ತೆ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಮುತ್ತಿಟ್ಟಾಗ ಸಂಗೀತ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವಳೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಸುಭಾಷ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದಾಗ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡ.

ಅಲೋಕೆ ಏನಾಯ್ತೇ? ನಾನೇನು ಮಾಡ್ಬಾರ್ದು ಮಾಡ್ಬೇಡಿ?" ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ತುಟಿಯಿಂದಲೇ ಒರೆಸಿದ.

"ನೀನೇನೂ ಮಾಡ್ಬೇಡಿಲ್ಲ....ಪಪ್ಪಾನ್ನೇ.... ಅವರಾಕೆ ಈಗ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಬೇಡಿಬೇಕಿತ್ತು? ನಂಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಕೈ ಕೆಳಗೆ ಇರೋಕೆ ಇಷ್ಟಾ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನೂ ಕರೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗು ನಿಂಜೊತೆ!" ಅವನೇದೆಯಲ್ಲೇ ಬಿಕ್ಕಿದಳು.

ಆ ಹೊಸ ಅನುಭವ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಹೊಸದೆ. "ನಾನೇನೋ ರೆಡಿ, ಅದ್ರೆ ಅಮ್ಮ ಒಪ್ಪೋಲ್ಲ ನೀನಿನ್ನೂ ತುಂಬಾ ಚಿಕ್ಕೋಳು. ಓದು ಮುಗೀಲಿ ಅಂತಾಳಲ್ಲ. ಅದೂ ಅಲ್ಲ ನೀನು ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟೆ ಪಾಪ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಗತಿ?"

ಸಂಗೀತ ಕಣ್ಣೊ ರಸಿಕೊಂಡಳು. ಹೌದು, ತಾನೆಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟವಳು. ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರ ಯೋಚನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ!

"ಹೌದು ಸುಭಾಷ್, ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಏನು ತಿಳಿಯೋಲ್ಲ. ಅತ್ತೆ ಇದ್ದಾರೆಂತ ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡ್ಬೇಡಿ. ನಾಳೆ ನೀನೂ, ಅತ್ತೆ ಹೊರಟು ಹೋದ್ರೆ ಆಯ್ತು. ಪಪ್ಪ ಆಯ್ತು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಆಯ್ತು, ಅವರ ರೂಮಾಯ್ತು! ನಮ್ಮನ್ನಾಳು ಕೇಳಾರೆ. ನಮ್ಮನ್ನ ನಾವೇ ತಾನೇ ನೋಡ್ಬೇಡಿಬೇಕು."

ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮನ ನೊಂದಿತು. ಅವಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. "ನೋಡೂ, ನಂಗೆನೋ ಅವರು ಎಜುಕೇಟೆಡ್ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ. ನಿಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ನೀವು ಇರಿ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಅವರೂ ಬರುವುದು ಬೇಡ-ನೀವು ಅವರ ತಂದೆಗೆ ಹೋಗಬೇಡಿ. ಎಷ್ಟಾದ್ರೂ ಪಪ್ಪ ನಿಮ್ಮವರು ತಾನೇ! ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡೋಕೆ ಬಿಡೋಲ್ಲ!"

"ನಿಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಸುಭಾಷ್....ಬಂದ ದಿನವೇ ಪಪ್ಪನ್ನ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕೊಂಡು, ನಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ಪ್ರೆಸೆಂಟ್ಸ್ ತಂದೊಟ್ಟು ಮಸ್ತಾ ಹೊಡೆದ್ದು.... ಕೋಪ ಮಾಡೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ಏಟು ಹೊಡೆದ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಬೈಯ್ದರೂ ಪರಾಾಗಿಲ್ಲ. ಅದ್ರೆ ಈ 'ಸ್ಮೈಲ್ ಅಂಡ್ ಸ್ಮೈಲ್ ಅಂಡ್ ಯೆಟ್ ಬಿ ಎ ವಿಲನ್' ಅನ್ನೋ ರೀತಿ ನಂಗೆ ಸರಿ ಹೋಗೋಲ್ಲ. ಮಾತೆಲ್ಲಾ ತುಗರ್....ಒಳಗೇನಿದ್ಯೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು."

ಸಂಗೀತ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಾತನಾಡಿದುದು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಯಾಯಿತು. “ಆ ತರಹ ಮಲತಾಯಿ ಕಾಟಗೀಟದ ಕಾಲಾ ಎಲ್ಲಾ ಹಳೇದು. ಈಗ್ಯಾರೂ ಹಾಗೆರೋಲ್ಲ ಸಂಗೀತಾ....ಆ ಮಾತೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಬೇಡಾ....ಬಾ ಬೇಗ ರೆಡಿಯಾಗು.” ಅವಳನ್ನು ರಮಿಸಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದಾಗ ಚಂಪಕಳ ನೋಟ ಅವನತ್ತ ದೀರ್ಘವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಕೆದರಿದ್ದ ಕ್ರಾಪು, ಸುಕ್ಕಾಗಿದ್ದ ಷರಟು, ಮುಖದ ಮೇಲಿದ್ದ ಭಾವ ಎಲ್ಲವೂ ಅವಳಿಗೆ ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಅತ್ತು ಕೆಂಪಾದ ಕಣ್ಣು, ಮೂಗು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಬಂದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಲಂತೂ ಎದೆ ಬಿರಿಯಿತು.

ಈಗ ನಾನು ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿ. ಹೀಗೆ ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬಿಡಬಾರದು !

ಸಂಗೀತ ಮುಖ ತೊಳೆದು, ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಚಂಪಕ ತಂದಿತ್ತ ಸೀರೆ, ಒಡವೆ ಧರಿಸಿ ಸುಭಾಷ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರೊಡನೆ ಪಿಕ್ಚರಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಉಗುಳು ನುಂಗುವ ಹಾಗಾಯಿತು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರೆಯ ಮಂಪರಿನಲ್ಲಿದ್ದರು. ಸುಂದರೇಶ ಆಫೀಸಿನ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಾಗಿತ್ತು.

“ಅಮ್ಮ ಮಲ್ಗಿದ್ದಾರೆ, ನಾವೆಲ್ಲ ಪಿಕ್ಚರಿಗೆ ಹೋದ್ವಿ ಅಂತ ಹೇಳಿಬಿಡಿ” ಸುಭಾಷ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಅಪ್ರತಿಮ ಹದಿವಯಸ್ಸಿನ ಚೆಲುವೆ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಏನೋ ಹೇಳ ಬಯಸಿದಳು. ಆದರೆ ತಡೆದು ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರತ್ತ ತಿರುಗಿದಳು. “ನಿಮ್ಮ ಪಪ್ಪಾಗೆ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು !”

“ಬಿಡಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಪಪ್ಪ ಏನೂ ಅನ್ನೋಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸುಭಾಷನ ಜೊತೆ ಹೋದ್ದೆ ಏನೂ ಅನ್ನೋಲ್ಲ ?”

ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕಳ ನಾಲಿಗೆ ತಡೆಯಿತು ನಾನು ಸಂಗೀತಳ ಬಣ್ಣ, ನಿಲುವು ರೂಪು ನೋಡಿ ಆರಿಸಿ ತಂದ ಸೀರೆ, ಒಡವೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು ! ಆದರೆ ಇಂದೇಕೆ ಅದನ್ನೇ ಅವಳು ಉಡಬೇಕು. ಸುಭಾಷನ ಕಣ್ಣುಗಳು ನಿಮಿಷಕ್ಕೊಂದು ಸಲಿ ಅವಳನ್ನು ಹೀರುತ್ತಾ ಸಂತಸ ಸೂಡುತ್ತಿವೆ. ಚಂಪಕ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟಳು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯ ಹೊಂದಿಬರಬೇಕು.

ನಾಲ್ವರೂ ಸಗುನಗುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಚಂಪಕ ಅಲ್ಲೇ ಕುರ್ಚಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ತಾನೆಷ್ಟಾದರೂ ಮಲತಾಯಿ. ತಾನು ಮಕ್ಕಳ ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದರೂ ಜನ ತನ್ನನ್ನೇ ಆಡಿಕೊಂಡು ನಗುವರು. ಮಕ್ಕಳೂ ತನ್ನನ್ನು ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಾನು ಉಪಾಯದಿಂದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ತನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದ ಪತಿಯೋ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಸ್ಥಿತಪ್ರಜಾರಾಗಿ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಸುನಂದಮ್ಮ ನಾಳೆಯೋ ನಾಡಿದ್ದೋ ಹೊರಡುವವರು. ಆಮೇಲೆ ತನಗೂ ಈ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಧ್ವಂದ್ವ ಪ್ರಾರಂಭ.

“ಎಲ್ಲಿ, ಯಾರೂ ಕಾಣ್ಸೋಲ್ಲ !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಅರೆನಿದ್ರೆಯಲ್ಲೇ ಎಚ್ಚೆತ್ತು ಕಣ್ಣು ಜ್ಜ ಕೊಂಡರು.

“ಎಲ್ಲೂ ನಿಮ್ಮ ಮಗನ ಜೊತೆ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹೋದರು” ಚಂಪಕ ನಿರ್ವಿಕಾರವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ಅದೇನು ? ನಂಗೆ ಹೇಳೋ ಹೋದದ್ದು ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದರು

“ನೀವು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಿ. ಎಬ್ಬಿಸೋದು ಬೇಡಾಂತ ನಂಗೆ ಹೇಳಿ ಹೋದ್ರೆ....ಅದೂ ಅಲ್ಲೆ ಸುಭಾಷ್ ಜೊತೆ ಹೋದ್ರೆ ನೀವೇನೂ ಅನ್ನೋಲಾಂದ್ರೆ !” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವಳ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನದ ಎಳೆಯತ್ತು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಅರೆಘಳಿಗೆ ಸುವೃತ್ತಿ ಹೇಳಿದರು.

“ಹೂಂ, ಅದೇನೋ ನಿಜ. ಮುಡೇವಕ್ಕೆ ಅವನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ಪ್ರಾಣ. ಅವನ ಜೀವ ತಿಂದಿದ್ದಾವೆ....” ತಮಗೆ ತಾವೇ ನಕ್ಕರು. “ನಾನು ಬರೀ ಸೊಸೇನ್ನ ಮನೆ ತುಂಬಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಆಗೋಲ್ಲಮ್ಮಾ. ಸೊಸೆ ಜೊತೆ ನನ್ನ ಮಗನ ಮೈದುನರನ್ನೂ ಮನೆ ತುಂಬಿಸ್ಕೋಬೇಕೂ....”

ಇಷ್ಟು ವಯಸ್ಸಾದರೂ, ಅನುಭವಿಯಾದರೂ ಇವರೇಕೆ ಸುಭಾಷ, ಸಂಗೀತರ ಅಪಾಯದ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಿಲ್ಲ ! ಸಂಗೀತ ಅವನಿಗೇ ಮುಡಿಪು ನಿಜ, ಆದರೆ....ಏನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ-ಅತಿ ಸಲಿಗೆ ಎಂದೂ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ.

“ನೋಡಮ್ಮಾ ಚಂಪಕ, ಇವೊತ್ತು ತಾನೇ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ನಾಳೆ ಒಂದು ದಿನ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ, ನಾಡಿದ್ದು ನಾವಿಬ್ಬೂ ಹೊರಟುಬಿಡ್ತೀವಿ. ಈ

ಮಕ್ಕಳ ಭಾರ ನಿನ್ನದಮ್ಮ” ಸುನಂದಮ್ಮ ಅತಳಕೆ ತಡೆಯುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು.

“ನಂಗ್ಯಾಕೋ ಭಯವಾಗುತ್ತೆ. ನೀವಿದ್ದಿದ್ರೆ ಏನೋ ಧೈರ್ಯ ಇರತ್ತಾ ಇತ್ತು.” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಳು, “ನಾನು ಏನಾದ್ರೂ ಹೇಳಿದರೆ ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ....”

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಏನಿಲ್ಲ, ಬರೀ ಹುಡುಗ ಅಷ್ಟೆ. ಏನಾದ್ರೂ ಒಳ್ಳೆ ಮಾತ್ರಿಂದ ಅವರನ್ನ ಬಗ್ಗಿಸ್ಬಿಡೋದೂ. ಕಪಟ, ಮೋಸ ಏನೂ ತಿಳಿಯೋಲ್ಲ ಅವಕ್ಕೆ. ಸುಂದರೂಗೆ ಮಾತ್ರ ಚಾಡಿಗೀಡಿ ಹೇಳ್ಬೇಡ, ಅವನು ಬಹಳ ಮುಂಗೋಪಿ!”

ಚಂಪಕ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಸುಮ್ಮನಾದಳು.

“ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತ, ಬಹಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸ್ವಭಾವದವಳು. ಅವಳೊಬ್ಬಳನ್ನ ನೀನು ನೋಡೋಂದ್ರೆ ಸಾಕು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಇಬ್ಬೂ ಪರ್ವಾಗಿಲ್ಲ. ಒಡ್ಡತನ ಜಾಸ್ತಿ, ಪುಂಡತನ ಜಾಸ್ತಿ.”

ಚಂಪಕಳ ಮನಃಪಟಲದ ಮೇಲೆ ಸಂಗೀತ ತನ್ನೆತ್ತರಕ್ಕೂ ನಿಂತು ತನ್ನೊಡನೆ ವಾಗ್ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಆಗು ಹೋಗುಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪತಿಯ ಪಾಲು ಎಷ್ಟಿರಬಹುದು ? ಅವರಿಗೆ ಈ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸುನಂದಮ್ಮ ತಿಳಿಸಿರುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ !

“ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಮಾಡಲು ಎದ್ದು ಹೊರಟಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ತಡೆದರು.

“ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಯಾಕೆ ಮಾಡ್ತೀ? ಸುಭಾಷನ ಜೊತೆ ಹೊರಟರೆ ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳೋ ಬರ್ತಾರಾ ? ಏನಿದ್ದೂ ನಮ್ಮ ಸುಂದರೂಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬ್ರೆಡ್ಡು, ಬಟರ್ ಹಾಕಿ ಸ್ಯಾಂಡ್ ವಿಚ್ ಮಾಡಿಟ್ಟೆಡು, ನಂಗಂತೂ ಏನೂ ಬೇಡ, ಊಟಾನೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಿಂಗೇನಾದ್ರೂ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಮಾಡ್ಕೊ!”

“ಸಧ್ಯ, ನಂಗೇನೂ ಬೇಡಪ್ಪಾ....! ನಂಗೂ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಬೆಳಗಿನ ಊಟಾನೇ ಅರಗಿಲ್ಲ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ನಕ್ಕರು.

“ಅದೇನು ಊಟ ಮಾಡಿದ್ಯೋ ಕಾಣೆ ! ಕೋಳಿ ಕೆದಕಿದ ಹಾಗೆ ! ನಂಗೊಂದೋ ಟ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ತಂದ್ಕೊಡು ಸಾಕು.”

ಚಂಪಕ ಕಾಫಿ ಬಿಸಿಮಾಡಿ ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ತಂದಿಟ್ಟು, ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಸ್ಯಾಂಡ್ ವಿಚ್ ಮಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಸುಂದರೇಶ ಬಂದನು. ಚಂಪಕ ಮುಖ ತೊಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಸ್ವಾವ್ತಿನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕಾಫಿ ಮಾಡಿದ್ದುದ ರಿಂದ ಮುಖ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬೆವರಿತ್ತು.

ಸುನಂದಮ್ಮನಿಗೆ ಕಾಫಿ ನೀಡಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ

ದೇವಮ್ಮನ ಕೈಲಿ ತಮ್ಮ ಮಗನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಗ್ಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಮನೆಯ ನಿಶ್ಯಬ್ದತೆ, ಮಕ್ಕಳ ಇರುವಿಕೆಯ ಅಭಾವ-ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ತಡೆದು ನಿಂತನು. ಒಳಗಿನಿಂದ ಸೆರೆಗೆಗೆ ಕೈಬರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದ ಚಂಪಕಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ಸವಿನೆನವು ಮೂಡಿ ಬಂತು. ಒಮ್ಮೆ ತಾನು ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಹೊರಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾನು ಬಂದುದು ಅರಿವಾಗಿ ಆತುರ ಆತುರವಾಗಿ ಸೆರೆಗೆಗೆ ಕೈ ಬರೆಸುತ್ತಾ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಆನಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಿಸುತ್ತಾ ಬಂದ ಅವಳನ್ನು ತಾನು ಹಾಗೇ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ರೂಮಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು, ಮುದ್ದಿಟ್ಟು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೇ? 'ಮಾಲೂ, ನನಗಾಗಿ ಒಂದುಹೃದಯ, ಮನಸ್ಸು ಕಾಯ್ದಾ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಾ ನಾನು ಬರೋದ್ದೇ ಕಾಯ್ದಾ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಕನಸು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಚಿನ್ನದಂಕ ನಿನ್ನಂತಹ ಹೆಂಡತಿ ಇದೆ. ನಂಗೆ ಬೇರೆ ಸ್ವರ್ಗಾನೇ ಬೇಡ ಚಿನ್ನಾ..ನನ್ನ ಆಫೀಸಿನ ಕೆಲಸದ ಹೊರೆ, ಬೇಸರ ಎಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೋಡು!'

ಮಾಲತಿ ಹುಸಿಮನಸಿನಿಂದ ಅವನಿಂದ ದೂರ ಸರಿದು, 'ಹೀಗೆ ಬರೀ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಮುದ್ದು ಮಾಡ್ತಾ ಇರಿ. ಹೊಟ್ಟೆ ಚುರಕೈಂದಾಗ ನನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿ ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕೋಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದ್ಬಿಡಿ. ಕೇಳಿದ್ದೀರಾ, ಎ ವೇ ಟು ದಿ ಮ್ಯಾನ್ ಹಾರ್ಟ್ ಈಸ್ ಥ್ರೂ ಹಿಸ್ ಸ್ವಮ್ ಆಂತ?'

ಸುಂದರೇಶ ಹೆಂಡತಿಯ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಮಾತಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಬಹು ಮಾನವಿತ್ತಿದ್ದನು. 'ನೋಡು, ನಾನೂ ನೀನೂ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರನ್ನು ಹೇಳಿ ಮಾಡಿಸಿದ ಹಾಗಿದೆ. ಅಲ್ವಾ? ಯಾರೇ ಆ ಬೋಳಿಮಗ ಹೇಳೋದೋನೂ. ಮ್ಯಾರೇಜಸ್ ಆರ್ ಮೇಡ್ ಇನ್ ಹೆವೆನ್ ಅಂತ?'

'ಮ್ಯಾರೇಜಸ್ ಆರ್ ನಾಟ್ ಮೇಡ್ ಇನ್ ಹೆವೆನ್....ಮ್ಯಾರೇಜಸ್ ಕ್ಯಾನ್ ಮೇಕ್ ಎ ಹೆವೆನ್ ಅಲ್ವಾ?' ಮಾಲತಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದಿದ್ದ. 'ನಿನ್ನ ಒಂದೊಂದು ಮಾತಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಮುತ್ತು ಬಹುಮಾನ!'

'ನಿಮಗೆ ಮೂರು ಜನ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ ಜ್ಞಾಪ್ಯ ಇರಿ! ನಾವೇನೂ ಹನಿಮೂನ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋ ಗಂಡ ಹೆಂಡ್ತಿ ಅಲ್ಲ....' ಮಾಲತಿ ದೂರ ಸರಿದಿದ್ದಳು.

'ಮೂರು ಮಕ್ಕಳೇನು, ಮೂರು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಾದ್ರೂ ಹೀಗೆ ಇರಬೇಕೂ

ನೋಡು ಮಾಲೂ ನಾವಿಬ್ಬೂ !'

ಚಂಪಕ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ವಿಮನಸ್ಕನಾಗಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೆಮ್ಮಿದಳು.

“ಯಾಕೆ ಅಲ್ಲೇ ಹಾಗೆ ನಿಂತಿಟ್ಟಿ ? ಮಕ್ಕಳಾ ? ಎಲ್ಲಾ ಸುಭಾಷನ ಜೊತೆ ಪಿಕ್ಚರ್‌ಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.”

ಸುಂದರೇಶನ ಕನಸಿನ ಗುಳ್ಳೆ ಒಡೆಯಿತು.

“ಅದೇ ಏನೋ ಮಿಸ್ಸಿಂಗ್ ಅಂದ್ವೋತಾ ಇದೆ. ಅವರುಗಳ ಗಲಾಟೆ ಇಲ್ಲೇ ಇದೆ ಮನೆ ಬಿಡೋ ಅನ್ನತ್ತೆ ಅಲ್ಲಾ ?”

ಸುಂದರೇಶ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದ ಮಾಲತಿಯನ್ನು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನಗುಹಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಚಂಪಕಳತ್ತ ತಿರುಗಿದನು.

“ಹೂಂ....” ಚಂಪಕ ನಸುನಕ್ಕಳು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಟೈಯ್ಯನ್ನು ಸಡಿಲಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಶೂಸು ಕಳಚುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಕ ಹೊಗೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಫಿ, ಟೋಸ್ಟ್, ಸ್ಯಾಂಡ್ ವಿಚ್ ತಂದಿತ್ತಳು.

“ತಾಳು ಬಂದೆ, ಕೈಕಾಲು ತೊಕ್ಕೊಳ್ಳೇ ಹೇಗೆ ತಿನ್ನೋದು.... ಎಲ್ಲಾ ಆಫೀಸಿನ ಗಲೀಜು” ಸುಂದರೇಶ ಅವಳು ತಂದಿತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿಯೂ ಮುಟ್ಟದೆ ಎದ್ದು ಮುಖ ಕೈ ಕಾಲು ತೊಳೆದು, ಬಂದು ಕುಳಿತು ತಿಂಡಿ ತಬ್ಬಿಯನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

“ಮಕ್ಕಳದೆಲ್ಲಾ ತಿಂಡಿಯಾಯ್ತಾ ?” ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂದಿತು. ಮಕ್ಕಳಿಗೇ ಕೊಡದೇ ಇವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಯೇ? ಇದೇನು ಹೀಗೆ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ? ಇಷ್ಟು ದಿನ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸುನಂದಮ್ಮನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅದರ ಅನುಭವ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಹಾಗೆ ಕೇಳುವ ಬದಲು ಕೈಲಿದ್ದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತನಗೂ ತಿನ್ನಿಸಿ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ರುಚಿನೋಡಿಸಿ ಮುದ್ದಿಸಿ ಮಾತಾಡಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ !

ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕುರಿಯಂತೆ ತಂದಿತ್ತ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ತಿಂದು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಕುರ್ಚಿಗೂರಗಿ ಹಾಗೇ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತನು.

“ಯಾಕೆ ತುಂಬಾ ಸುಸ್ತಾ ? ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಿ ಬೇಕಾದರೆ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಳು.

“ಸುಖೇವಿಲ ...ಒಂದರ್ಧಕಂಟಿ ರಿಲ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮಾಡ್ಕೊನಿ ಅಷ್ಟೆ..ಅಮೇಲೆ

ಅಫೀಸಿನ ಫೈಲುಗಳಿವೆ....ಅಟೆಂಡ್ ಮಾಡ್ಬೇಕು....”

ಸಂಗೀತ, ಸುಭಾಷ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಾಗ ತನ್ನಗೂ ಆಸೆ ಕೊನರಿತ್ತು. ಇವರು ಬಂದು ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನನ್ನು ಕರೆದು ಕೇಳಬಾರದೇ ? ‘ಬರ್ಟಿಯಾ ? ಒಂದು ರೌಂಡ್ ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ ?’ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಅದರತ್ತ ಗಮನವಿದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಯಾಗ ಸೋಫಾ ಒರಗಿ ಕಾಲು ಚಾಚಿ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿದ್ದನು.

ಹಿತ್ತಲ ಕಡೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಸುನಂದಮ್ಮ ಮಂಕಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಚಂಪಕಳನ್ನು ನೋಡಿದರು.

“ಇದೇನು ಹೀಗೆ ನಿಂತಿದ್ದೀಯಾ ? ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು, ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ರೆಡಿಯಾಗು. ಅವನೂ ಸುಧಾರಿಸ್ಕೊಳ್ಳು. ನೀನೂ ಅವನೂ ಹೋಗಿ ನಾಳೆಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಣ್ಣು, ಹೂವು, ತರಕಾರಿ ತೊಗೆಂಡ್ಬನ್ನಿ....”

ಚಂಪಕ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಒಳಗೆ ಹೋದರೂ ಮನಸ್ಸು ಒಳಗೇ ಕುದಿಯಿತು. ಸುನಂದಮ್ಮ—ಅಕ್ಕ ಹೇಳಿದರೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇವರಿಗೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲವೆ ? ಹೂಂ....ಎಲ್ಲಾ ಒಲವು, ರಮ್ಯತೆ, ಸರಸ ರಸಿಕತೆ ಮೊದಲಿನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದುಕೊಟ್ಟಾಗಿದೆ. ಉಳಿದಿದ್ದು ತನಗೆ !

ಮುಖ ಮಿರುಗುವಂತೆ ತೊಳೆದು ಅತಿ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಸುಂದರೇಶನ ಮುಂದೆ ನಿಂತಳು.

“ಹೋಗೋಣವೇ ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಮಾರನೆಯ ದಿನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

“ನೋಡು ಚಂಪಾ, ಈ ಸಾಮಾನೆಲ್ಲಾ ತಂದ್ಬಿಡಿ. ನಾಳೆ ಈ ಮನೆ ಗೊಂದಿಷ್ಟು ಪುಡಿ ಸಡಿ ಮಾಡಿಟ್ಟು, ನಾನು ಒಂದಿಷ್ಟು ತೊಗೆಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಿ....”

ಸುಂದರೇಶ ಒರಗಿ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಗೊಣಗಿದ.

“ಯಾಕೆ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತನೋ ತರಬಾರದಾ ಚೆನ್ನನ್ನ ಕರೊಂಡು ಹೋಗಿ ! ನಂಗೆ ಸಾಕಾಗಿದೆ.”

“ಮೊದಲೇ ಹೇಳ್ಬಾರ್ದಿತ್ತಾ ? ಪಾಪ ಚಂಪ ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿ ಬಂದು ನಿಂತೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ, ಹೋಗಲಿ ಒಂದು ಸುತ್ತು ತಿರ್ಗಾಡ್ಕೊಂಡಾದ್ರೂ ಬಾ.”

ಸುಂದರೇಶ ಅಗ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಚಂಪಕಳತ್ತ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅಂದವಾಗಿ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಕಂಡಳು.

“ಹೋಗ್ಬೇಕಾ ?” ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ವೈಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಕಳಿಸಿ ಕೇಳಿದ. ಚಂಪಕ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದಳು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಎದುರಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದರೆ ?
 “ನಿನ್ನೆ ಕೈಲಾಗದಿದ್ದರೆ ಬೇಡಾ, ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ....” ಚಂಪಕ ಸರಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಆಗ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ. “ಚಂಪಾ, ಚಂಪಾ.... ತಾಳು, ಹೋಗೋಣ.”

ಚಂಪಕ ಆಗಲೇ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತುರುಬನ್ನು ಬಿಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮುಖ ಕಂಡಾಗ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೀರು ಜಿನುಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಯಾಕೆ ಚಿನ್ನಾ, ಕೋಪ ಬಂತಾ ?” ಸುಂದರೇಶ ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರು ನೋಡಿ ಮೆತ್ತಗಾದನು.

“ನೋಡು, ಈ ಅಲಂಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ರಸ್ತೆಲಿ ಮೆರಸೋಕ್ಕಿಂತ ನನ್ನ ಮುಂದೇನೇ ಇರಲಿ, ಇಲ್ಲಿ ಬಾ ಆ ಅಲಂಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ನನಗಾಗಿ ತಾನೇ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದು, ಬೇರೆಯವರಿಗಾಗೋ ?” ಸುಂದರೇಶ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಳಸಿ ಗಲ್ಲ ಎತ್ತಿ ಕಣ್ಣೀರೊರಿಸಿ ತುಟಿಗೆ ತುಟಿ ತಂದಾಗ ಚಂಪಕ ತನ್ನ ಕೆಟ್ಟ ಯೋಚನೆಗಳಿಗೆ ತಡೆ ಹಾಕಿದಳು.

ಸಂಗೀತ, ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ, ಸುಭಾಷ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದಾಗ ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು.

“ಯಾಕೋ, ಇಷ್ಟು ಲೇಟು ? ಬೇಗ ಬರ್ಬಾರಿತ್ತಾ ?” ಸುನಂದಮ್ಮನ ದನಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ಗಂಡನ ಬಾಹುಗಳಿಂದ ದೂರ ಸರಿದಳು.

“ನೋಡಿ, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬರಾ ಇದ್ದಾರೆ ಮಕ್ಕಳು ! ಹೀಗೇ ತಿರಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೇ ಓದು ಬರಹದ ಗತಿ ?”

“ಸುಭಾಷ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ತಾರೆ ? ಸುನಂದಮ್ಮನೂ ಹೊರಟುಹೋದ್ರೆ ನೀನೇ ತಾನೇ ಇರೋದೂ....! ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಡ್ಕೋ !” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದ.

“ಅದ್ದರಿ, ಅಲ್ಲಾ ಸಂಗೀತ, ಸುಭಾಷ ಅಷ್ಟೊಂದು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇರಾರೆ ! ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಮದ್ದೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಾ ?” ಚಂಪಕ ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟನು.

“ಅದೇನೂ ಅಕ್ಕನ ಆಸೆ ! ಮಾಲತಿಗಂತೂ ಅದರ ಯೋಚನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಇವೊತ್ತು ಅವಳಿದ್ದಿದ್ರೆ ಖಂಡಿತ ಒಪ್ಪಾ ಇರಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ವರ ಸಾಮ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಪ್ರೀತಿಸಿ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ರೆ ನಂದೇನೂ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತ್ ಅಕ್ಕ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡ್ಕೊತಾಳೆ !”

ಹೊರಗೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ದನಿ ಕೇಳಿಸಿತು.

“ಅತ್ತೇ, ಈ ಸುಭಾಷ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರೂ ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಪಿಕ್ಚರಿಗೆ ಕಳಿಸಿಟ್ಟು ಅವನೂ ಸಂಗೀತ ಮಾತ್ರ ಯಾವ್ನೋ ಕೊಳಕು ಪಿಕ್ಚರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಅತ್ತೆ. ಅದ್ರಲ್ಲಿ ಆ ಹೀರೋಯಿನ್ ಬಟ್ಟೇನೇ ಹಾಕೊಂಡಿರಲ್ಲ.”

“ಅತ್ತೆ, ಅದು ಬರೀ ಅಡಲ್ಟ್ ಓನ್ಲಿ....ಅದಕ್ಕೇ ನಮ್ಮನ್ನ ಬೇರೆ ಪಿಕ್ಚರಿಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದು.”

“ಸುಮ್ಮನಿರೋ....ಸಾಕು. ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರದೂ ಅತಿ ಆಯ್ತು. ಅವರಿ ಬ್ಬರೂ ದೊಡ್ಡೋರು, ಹೋಗ್ತಾರೆ. ನಿಮಗ್ಯಾಕೋ ಅದೆಲ್ಲಾ. ಸಿನಿಮಾ ನೀವು ನೋಡಿದ್ರೋ ಇಲ್ವೋ ? ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ಅವರ ಪಾಡು ನಮಗ್ಯಾಕೆ ?”

ಸಂಗೀತಳ ನಗು ಉಕ್ಕಿಹರಿಯಿತು.

“ಸುಭಾಷ್....ನಾನು ಹೇಳಿಲ್ಲಾ, ಇಬ್ಬೂ ಮನೇಗೆ ಬಂದು ಚಾಡಿ ಹೇಳ್ತಾರೆಂತ....!”

“ಹೇಳಲಿ ಬಿಡು. ಲೋ ಹೇಮಂತ, ಚಾಡಿಬುರುಕ. ಇನ್ನೊಂದ್ಸಲ ನೀವಿಬ್ಬೂ ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಎಲ್ಲೂ ಬರೊಡ್ಡು !” ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದ.

“ನೀವು ಯಾವ್ದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೀ ಸಂಗೀ ?”

“ಯಾವ್ನೋ ದೊಡ್ಡೋರ ಪಿಕ್ಚರ್ ಅತ್ತೆ.”

ಸುನಂದಮ್ಮ “ಅಷ್ಟೇತಾನೇ ! ತಿಂಡಿ ಗಿಂಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಆಯ್ತು ತಾನೇ ?”

“ಅಮ್ಮಾ ಈ ಮೂರು ಸೇರಿದ್ರೆ ನನ್ನ ಜೋಬು ಖಾಲಿ ಮಾಡಿಸ್ತೇ ಇರತಾವಾ ? ನನ್ನ ಜೇಬು ಖಾಲಿ, ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆ ಭರಿ !” ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದ.

ಸುನಂದಮ್ಮನೇನೋ ‘ಅಷ್ಟೇ ತಾನೇ’ ಎಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಚಿತ್ರ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ‘ಅಷ್ಟೇ’ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ಬೇರೆ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಸಂಗೀತ, ಸುಭಾಷ ಬೇರೆ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಬಾಲ್ಯನಿಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿನ ಚೀರುಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದುದು, ಕೈಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡದ್ದು, ಸುಭಾಷ ಮತ್ತೂ ಸಲಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವಳ ಭುಜದ ಸುತ್ತ ಕೈ ಹಾಕಿ ಕತ್ತು ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿದ್ದು, ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲೇ ಸೀರೆ,

ರವಿಕೇಯ ನಡುವೆ ಬೆಳ್ಳಗೆ ಮೃದುವಾಗಿದ್ದ ಅವಳ ಸೊಂಟ, ಹೊಟ್ಟೆಯ ಭಾಗವನ್ನು ನೇವರಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲವೇ. “ಸಂಗೀ, ಹೌ ಡೂ ಯು ಫೀಲ್ ಟು ಬಿ ಟಚ್ಡ್ ಬೈ ಮಿ?” ಸುಭಾಷ ಕೇಳಿದಾಗ ನೊದಲಿನಂತೆ ಅವನ ಕೈ ಕಿತ್ತಿಸೆಯಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಚಿತ್ತಭಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೀಗೆ ಇದ್ದಿರಬಹುದು ತಂದೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮೈ ನೇವರಿಸಿದಾಗ ತನಗಾದ ಹಿತವಾದ ಅನುಭವ ಆಗಿರಬೇಕು. ಸುಭಾಷನ ಕೈಗಳು ಮತ್ತೂ ಸಲಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಾಗ ಅವಳ ಮೈ ‘ಜುಂ’ ಎಂದರೂ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಸುಖದಲ್ಲ ಗಂಡು ಮೈ ಮರೆತು, ಅವಳಿಗಾಗಿ ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಲು ಗುಲಾಮನಂತೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಬಲ್ಲನೆಂದೂ ಕೊಂಚ ಕೊಂಚವಾಗಿ ಅರಿಯತೊಡಗಿದಳು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕು. ಸುಭಾಷ ತನಗೆ ನೆರವು ನೀಡುವುದಾದರೆ!

“ಸುಭಾಷ್....ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ನಾನು! ನಾವಿನ್ನೂ ಬೆರಳು ಚೇವುವ ಮಗು ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೂವರನ್ನೂ ಹಾಗೇ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ತೆ ಊರಿಗೆ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಡ್ಡಡ್ಡ ನುಂಗಿಬಿಡ್ತಾರೆ. ಪಪ್ಪಾಂತೂ ಅವರ ಕೈಗೊಂಬೆ!”

ಸಂಗೀತಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸುಭಾಷ ಮೆತುವಾಗಿ ಅವಳ ತೋಳಿಲ್ಲದ ರವಿಕೇಯಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಕೈಯಿನ ಮೃದು ಭಾಗವನ್ನು ಕಚ್ಚಿದ.

“ದಟ್ ಈಸ್ ಸಿಂಪಲ್....ಜನ್ಮನ್ನ ಗೋಳು ಹೊಯ್ಯೊಕ್ಕೊದ್ದು ನೀವು ಮೂರು ಜನಕ್ಕೆ ಹೇಳೊಡಬೇಕಾ? ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತಿಂತಾ ಇದ್ದೇ ಜ್ಞಾಪಿಸೊ! ಡೂ ವಾಟ್ ಷಿ ಡಸ್ ನಾಟ್ ವಾಂಟ್ ಯೂ ಟು ಡೂ....! ಆಗ ಅವರ ಟೂ ಕಲರ್ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ.”

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಸುಭಾಷನ ಭರವಸೆ, ದಾರಿದೀಪ ಬೇಕಿತ್ತು.

ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಸಂಗೀತಳ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಿರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಯೌವನ ಸಂಗ ಸುಖ ಬೇಕಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು.

ಚಿತ್ರ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಾಗ ಸುಭಾಷ ಮೈತುಂಬಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಆಸೆಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಸಂಗೀತಳ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗಿ ಕಣ್ಣೆವೆಗಳು ನೆಲ ನೋಡಿದ್ದವು. “ನಂಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಯಾ ಸಂಗೀ?” ಸುಭಾಷ ಆಸೆಯಿಂದ ಅವಳತ್ತ ನೋಡಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದಾಗ, ಸಂಗೀತ ಹುಸಿಮುನಿಸು

“ಹೂಂ ಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲ, ಕಾದಿರು ಸಿಕ್ತೇನಿ.... ಕಣೆ ಕೇಳು ಹೋಗು !”

“ಬಿಟ್ಟೆ ಬೇಡಾ, ನಿಂಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಕೊಡ್ತೇನಿ....” ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರು ಅವರಿಬ್ಬರತ್ತ ಓಡಿ ಬಂದಾಗ ಮಾತು ಬದಲಾಯಿಸಿತ್ತು.

“ಸಂಗೀ.... ದೂರದಿಂದ ನಿನ್ನ ನಾವು ಗುರ್ರೇ ಹಿಡ್ಯೋಕ್ಯಾಗೋಲ್ಲ. ಈ ಸೀರೇಲಿ ಯಾರೋ ಕಂಡ್ಲೆಂಗೆ ಕಾಣ್ತೇ !”

ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು ಹೋಟಲಲ್ಲಿ ಮಾಣಿ ಬಂದು ನಿಂತಾಗ, ಬೇಕಾದ ಬೇಡದ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿದವಳು ಸಂಗೀತ.

“ನಿಜವಾಗೂ ಇಷ್ಟು ತಿಂತೀರಾ ?” ಸುಭಾಷ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಕಿಸಕ್ಕನೇ ನಕ್ಕಳು.

“ಯಾಕಪ್ಪಾ ? ಪರ್ಸನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಿದೆ ನೋಡ್ಯೋ, ಆಗ್ಲೇ ಹೆದರಿ ಬಿಟ್ಟಾ ? ಬಿಟ್ಟೇನಾ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ?” ಸುಭಾಷ ಅವಳತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆದು ನಕ್ಕಿದ್ದ. “ಆಲ್ ರೈಟ್. ಬಕಾಸುರನ ಗೋತ್ರದವರು ನೀವು. ಅದೇನು ತಿಂತೀರೋ ತಿನ್ನಿ, ನಾನೂ ನೋಡಿಯೇ ಬಿಡ್ತೇನಿ.”

ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಭಾಗ ತಿನ್ನಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ದಂಡಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ತೆತ್ತು ಸುಭಾಷ ಮಾತಿಲ್ಲದೇ ಬಂದಿದ್ದ.

ರೂಮಿನಿಂದ ಅವರುಗಳ ದನಿ ಕೇಳಿ ಹೊರಬಂದ ಚಂಪಕನ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ಬಿದ್ದು ದು ಸಂಗೀತಳ ಮುಖ. ಆ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನ ಕಾಣದಿದ್ದ ರಾಗ ರಂಜನೆ, ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೊಸ ಬೆಳಕು, ನೋಟದಲ್ಲಿ ಏನೋ ನಾಚಿಕೆ, ಗಾಂಭೀರ್ಯ, ಗುಟ್ಟು ಎತ್ತಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನೇ ಅರಿಸಿ ತಂದಿದ್ದ ಆ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ ಅರೆಬಿರಿವ ಮೊಗ್ಗಿನಂತಿದ್ದ ಅವಳ ಚೆಲುವಿನ ರುಚಿ ಕಂಡ ಸುಭಾಷನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವಳನ್ನು ಎಡಬಿಡದೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿತ್ತು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ವಿಷಯ ಬಹಳ ಗೌಣವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದಿನ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕರಾಟೆ, ಕುಂಗ್ ಫೂ ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ನಡೆದಿತ್ತು ಅಷ್ಟೆ. ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಹೋದ ಸುಭಾಷನಿಗೂ ಒಂದೆರಡು ಏಟು, ಒದೆತ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು.

ಮೊದಲಬಾರಿಗೆ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ತಾನು ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಹೂರೆಯ ಅನುಭವ ವಾಯಿತು. ಸುಭಾಷ, ಸುನಂದಮ್ಮ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೊರಟುಹೋದರೆ ಸಾಕೆನಿಸಿತು. ಗಂಡನ ಸ್ವಂತ ಅಕ್ಕ, ಅಕ್ಕನ ಮಗನನ್ನು ಹೋಗಿಂದು ಹೇಳಲು ತನಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ? ಪತಿಯ ಮುಂದೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಚಾಡಿ ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ? ಇವೆಲ್ಲಾ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಡೆದಿತ್ತೋ ಏನೋ ! ಆದರೂ

ಸಂಗೀತ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದವಳು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರೂ ಸಹವಾಸ ದೋಷದಿಂದ ಬೇಗ ಕಲಿಯಬಹುದಾದ ಅನೇಕ ದುಶ್ಚಟಗಳನ್ನು ಸುಭಾಷ ನಿದ್ದರೆ ಕಲಿಯುವುದು ಖಂಡಿತ. ಘಳಿಗೆಗೊಂದು ಬಾರಿ ಸಿಗರೆಟು ಹತ್ತಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮೂಗಿನಿಂದ ಹೊಗೆ ಬಿಡುವುದು, ಸುರಳಿ ಸುರಳಿಯಾಗಿ ಹೊಗೆ ಬಿಡುವುದನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದ್ದನು. ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಗಾಳಿಗೊಡ್ಡಿದ ಸೊಡ ರಂತೆ-ಯಾವ ಕಡೆಗಾದರೂ ವಾಲಿತು. ಆಸೆಯಿಂದ ಅವನು ಹೊಗೆ ಬಿಡುವುದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರುಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಚಂಪಕಳ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಕ್ತ ಭಯ ಉದಿಸಿತ್ತು. ಸಧ್ಯ ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೈಳದಂತೆ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಟು ಹೋದರೆವಾಸಿಯೆನಿಸಿತು.

ಚಂಪಕಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ನಕ್ಕರು. “ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲಾ? ತಿಂಡಿಯೇನೂ ಮಾಡ್ಬೇಡಾಂತ ನೋಡು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗಡದ್ದಾಗಿ ತಿಂದು ಬಂದಿವೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಗೀಗೆ ಸೀರೆನೆ ಚೆನ್ನ. ಅದ್ರೆ ಈಗಿಂದ ಯಾಕೆ ಸೀರೆ. ಇರೋ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿಗಳೂ, ಬೆಲ್ ಬಾಟಮ್ಸ್, ಮಿಡಿ ಗಳೆಲ್ಲಾ ಹಾಳಾಗಿ. ಅವಳಾದ್ಮೇಲೆ ಅದನ್ನಾರು ಹಾಕೋಬೇಕು? ಒಂದೊಂದು ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಸೀರೆಗಳಿಗೆನು ಅವರಮ್ಮಂದೇ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ!”

ಚಂಪಕಳಿಗೇನೂ ಸಂಗೀತ ಸೀರೆಯುಟ್ಟರೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಕೆಂದು ಹೇಳುವ ಹಂಬಲ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಏರುತಗ್ಗುಗಳು ಎತ್ತಿಕಾಣ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆಯೇ ಹೊಲೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿ, ಮಿಡಿ, ಬೆಲ್ಸ್‌ಗಳು ಬಹಳ ಶೋಕಿಯ ಬಟ್ಟೆಗಳೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನು ಕಾಣದುದಿಲ್ಲ-ತಾನು ಉಪಾ ಧ್ಯಾಯಿನಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಹುಡುಗಿಯರು ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಉಡುಗೆ ತೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಗಂಡು ಹುಡುಗರ ಮನಸೆಳೆಯುವ ಹವ್ಯಾಸದಲ್ಲಿದ್ದುದು ಕಂಡು ತಾನೇ ನಯವಾಗಿ ಗದರಿದ್ದೂ ಉಂಟು. ಇನ್ನು ಸಂಗೀತ ತನ್ನ ಮಗಳಂತೆಯೇ! ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೋದಮೇಲೆ ತಿದ್ದಬೇಕು.

ಅವಳ ಯೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಸುಂದರೇಶ ಬಂದುದರಿಂದ ತಡೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಿತ್ತು.

“ಓಹೋಹೋ, ಸಂಗೀ....ಏನು? ಊರೆಲ್ಲಾ ಮರೆತಿಟ್ಟು ಬಂದ್ಯಾ? ಅಕ್ಕಾ, ಅವಳು ತುಂಬಾ ಮಾಲತಿ ಹಾಗೇ ಕಾಣಿಸ್ತೀಲ್ಲಾ?” ಸುಂದರೇಶನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿ ಆ ಮಾತು ಬಂದಾಗ ಚಂಪಕ ಅಲ್ಲಿಂದ ದೂರ ಸರಿದಳು.

“...ನೀ ಊಟಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಿ, ಹಾಕಿ ನಿ....ಎಂಟೂವರೆ ಆಯ್ತು” ಅದನ್ನು

ತಕ್ಷಣ ಗಮನಿಸಿದವಳು ಸಂಗೀತ. ತಾನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯಂತೆ ಇರುವುದೇ ಇವಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಯುರಿ. ಇನ್ನು ತಾನು ಜೋರಾಗಿದ್ದರೆ ಬದುಕಿದ್ದಂತೆಯೇ!

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. “ನಂಗೇ ಊಟ ಗಿಟ ಬೇಡ ... ಹೊಟ್ಟೆ ಫುಲ್ ಆಗಿದೆ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಿ ಮೊಸರನ್ನ ಕಲಿಸಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿ ತಿನ್ನೋಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ!”

“ಬೆಳೆಯೋ ಹುಡ್ಗಿ ಬರೀ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಮಲಗಬಾರ್ದು....ಚಂಪಾ, ಇವಳಿಗೆ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಿ ಮೊಸರನ್ನ ಕಲಿಸಿ ತಂದ್ಕೊಡಮ್ಮಾ ತಿಂದು ಮಲ ಕೊಳ್ಳಿ!” ಸುನಂದಮ್ಮ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯ ವಕಾಲತ್ತು ವಹಿಸಿದರು.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಕೂಗಿದರು. “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಆಗ್ಗಿ. ಒಂದೆರಡು ರಾಂಡ್ ರೆಸ್ಟ್ ಮುಗಿಸ್ತೀವಿ ನಾವೂ, ಸುಬಾಷ್. ಆಗ ಹೊಟ್ಟೆ ಖಾಲಿ ಆಗುತ್ತೆ.”

ಚಂಪಕ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಲ್ಲಿ ಮೊಸರನ್ನ ಕಲಿಸಿ, ಚಮಚ ಹಾಕಿ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆಗೆ ತಂದಿಟ್ಟಾಗ ಸಂಗೀತ ಚಂಪಕಳತ್ತ ನೋಡಿ ಕಿರುನಕ್ಕಳು.

“ಫ್ಯಾಂಕ್ಸ್, ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟೆ.” ಒಂದು ಚಮಚ ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಮುಖ ಹುಳ್ಳಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. “ಅಯ್ಯೋ, ಬರೀ ಹುಳೇಂದ್ರೆ ಹುಳಿ ಮೊಸರು. ಪೀಸ್, ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲು ಹಾಕ್ತೀರಾ?”

ಚಂಪಕ ಮೌನವಾಗಿ ಒಂದು ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಹಾಲು ತಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆರೆಸಿ ಕಲಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಾಗ, ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಚಮಚ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಮುಖ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. “ಫೂ, ಬರೀ ಸಪ್ಪೆ ಆಗೋಯ್ತು, ಕೊಂಚ ಉಪ್ಪು ಹಾಕಿ....”

ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಮಗಳ ಹುಚ್ಚಾಟ ಕಂಡು ಕೊಂಚ ರೇಗಿತು. ತನ್ನ ಹೊಸ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಎರಡು ಸಲ ಓಡಾಡಿಸುತ್ತಾಳಲ್ಲಾ! ತಾನೇ ಹೋಗಿ ತಿನ್ನಬಾರದೇ? ಸುಂದರೇಶ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟಿಕ್ಕಿ ಅವಳತ್ತ ನೋಡಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ತಂದೆಗೆ ಸರಿಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

“ಸಾರಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ನಾನೇ ಉಪ್ಪು ಹಾಕೋತೀನಿ!” ಸಂಗೀತ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಎದ್ದು ನಿಂತಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ತಡೆದರು.

“ನಾನು ತಂದ್ಡಾಕ್ತೀನಿ ತಾಳು, ಮೈ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಚೆಲ್ಲಿ ಸೀರೆಯೆಲ್ಲಾ ಕೊಳಕು ಮಾಡೋಬೇಡ. ಅದೇನು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ, ಚಂಪಂಗೇ ನಿನ್ನ ರುಚಿ, ಗಿಚಿ ಇನ್ನೂ ತಿಳಿಯೋಲ್ಲಮ್ಮಾ....ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳು ಬೇಕು.”

ಚಂಪಕ ಒಂದು ಚಮಚದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಉಪ್ಪು ತಂದು ಹಾಕುತ್ತಾ ಬಲವಂತದ ನಗೆ ಬರಿಸಿಕೊಂಡಳು ಪರಾಂಗಿಲ್ಲ. ನಾನೂ, ಸಂಗೀತ ಅಡ್ಜೆಸ್ಟ್ ಮಾಡ್ಕೊತೀವಿ ಅಲ್ವಾ?" ಅನ್ನ ಮತ್ತೆ ಕಲಿಸಿ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು ಸಂಗೀತ ಎರಡು ಚಮಚ ಅನ್ನ ಕೂಡ ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಬಟ್ಟಲನ್ನು ದೂರ ತೆಗೆದಿಟ್ಟಳು.

"ಸಾಕು, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಹೋಯ್ತು...." ಇಷ್ಟು ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ರಂಪವೇ? ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಒಳಗೇ ಬೇಸರವಾಯಿತು.

ಅವಳು ತಿಂದಿಟ್ಟು ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಒಳಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಸಂಗೀತ ಮುದ್ದಾಗಿ ನಕ್ಕಳು. "ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ಇಫ್ ಯೂ ಡೋಂಟ್ ಮೈಂಡ್, ಒಂದೇ ಒಂದೊಂಟಿ ನೀರು.... ಕುಡಿಯೋಕೆ."

ಸುಂದರೇಶ ಸಿಡುಕೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆದಾಗ ಚಂಪಕ ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ ಕಣ್ಣನ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಚಂಪಕ ತಂದು ಕೊಟ್ಟು ನೀರು ಕುಡಿದು ಅಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟು ಸಂಗೀತ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮೈ ಮುರಿದು ಆಕಳಿಸಿದಳು. "ಒಂದಿಷ್ಟು ಪ್ರಾಕ್ಟೀಕಲ್ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಬರೀಬೇಕು ನಾನು."

ಅವಳತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೂ ಸುಂದರೇಶ ಸುನಂದಮ್ಮನತ್ತ ನೋಡಿದನು.

"ಅಕ್ಕಾ, ನೀನು ಸಂಗೀತ್ನ ಬಹಳ ಮುದ್ದು ಮಾಡಿ ಕೊಬ್ಬಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ! ನೀನೇ ನೊಡಿದ್ಯಲ್ಲ, ಎಷ್ಟು ಆಟ ಆಡಿಸ್ತಾಳೇಂತ! ಹೀಗಾದ್ರೆ ಹೇಗೆ?"

"ಅಯ್ಯೋ ಅದೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ದಿನವೋ? ನಾನಿದ್ದೇಂತ ಮುದ್ದುಗರಿಯುತ್ತೆ. ನಾಳೆ ನಾನು ಹೊರಟುಹೋದ್ರೆ ಮಾಡ್ತಾಳಾ? ಅದೂ ಅಲ್ಲೆ ಹೆಣ್ಣಕ್ಕು ತಾಯಿ ಮನೆಲಿ ಸುಖ ಕಂಡ್ರೆ ಉಂಟು, ಆಮೇಲಿದ್ದೇ ಇದೆ...."

"ಅದ್ಯಾಕೆ ಹಾಗಂತೀ? ನಿನ್ನ ಸೊಸೆ ತಾನೆ ಅವಳು?" ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದ.

"ನಾನೆಷ್ಟು ದಿನದೋಳು? ನಂಗೇನು ವಯಸ್ಸು ಕಡಿಮೆ ಆಯ್ತಾ, ಮಕ್ಕು ಮರಿ ಸಂಸಾರಾಂದ್ರೆ ಸುಮ್ಮನಾಯ್ತಾ?"

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ದ್ವಂದ್ವ ನಡೆದಿತ್ತು. ಸುಭಾಷರೆಫಿ ಯಾಗಿದ್ದ.

"ತಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ ಎಷ್ಟೊತ್ತಾಯ್ತು! ಎಲ್ಲಾ ಅರಿ ತಣ್ಣಗಾಗೋಯ್ತು" ಚಂಪಕ ಬಂದು ಜ್ವಾ ಪಿಸಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಗದರಿದನು.

"ಇದೇ ಆಗೋಯ್ತು ಬೆಳಗ್ಗಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೆ. ಓದಿಲ್ಲ,

ಸುಭಾಷ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಹೇಳಿದ.

“ಸಾಸ, ಅಡ್ಡೀ ಬಿಡಿ. ಹಾಗೆ ಆಡೋದ್ರಿಂದ್ಲೇ ಅಷ್ಟೊಳ್ಳೇ ಫಿಸಿಕಾ ಇರೋದು ! ಅವ್ವು ಹೇಳಿದ್ದು ನೀವು ಹಾಗೇ ಇದ್ದಂತೆ !”

ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ ವಾನರ ವೀರತ್ವ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುತ್ತಲೇ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

“ನೋಡಪ್ಪಾ, ಎಲ್ಲಾ ದೂರ ಒಳ್ಳೆಯ ಮೇಷ್ಟ್ರಿದ್ರೆ. ನಾಳೆ ಒಳ್ಳೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ತೊಕ್ಕೊಳ್ಳೋ ಇದ್ದೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೀಟುಗಳು ಸಿಗ್ಬೇಕಲ್ಲಾ ! ಹೀಗೇ ಫೈಟ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡೇ ಇರಲಿಂತ ಹೇಳ್ತೀಯಾ ?”

“ಮೇಡಂವರೇ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ! ಎರಡು ಕಿವಿ ಹಿಂಡಿ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿ ಸಾಕು !” ಸುಭಾಷ ಚಂಪಕಳತ್ತ ನೋಡಿ ನಕ್ಕನು. “ಇಂತಹ ಹುಡುಗ್ರು ನಿಮ್ಮ ಬಹಳ ಯೂಸ್ ಆಗ್ಬೇಕು !”

ಚಂಪಕ ನಕ್ಕಳು. “ಹೂಂ....ಹೂಂ....ಇಂತಹ ತುಂಟರು ಇದ್ದು.... ಆದ್ರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬರೀ ಟೀಚಿಂಗ್ ಒಂದೇ ಇರತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಆಗೋಲ್ಲಲ್ಲ !”

“ಆಗ್ಲಿ, ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ ಇಲ್ಲೇ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜ್ನಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಲೆಕ್ಚರರ್ ಆಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ನಾಳೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಯಶವಂತ್ ಅಂತ ನೈಸ್ ಬಾಯ್....” ಸುಭಾಷ ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬನನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿ ಕೊಂಡನು. “ಹಿ ಈಸ್ ಸೋ ಮಚ್ ಲೈಕ್ ಮಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕು ಅನನ್ಯ ಒಗ್ಗಿಕೊಂಬಹುದು.”

ಸುಂದರೇಶ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟನು. “ಅಂತೂ ಈ ಹಾಳು ತುಂಟ ಮುಂಡೇ ವಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಾರಿ ಮಾಡು. ಒಂದು ಇಂಜನಿಯರೋ, ಡಾಕ್ಟೋ, ಅಡ್ಡಿನಿ ಸ್ಟ್ರೀಟರೋ ಆಗ್ಲಿ....ಸಂಗೀತಂದು ನಂಗೆ ಯೋಚ್ಚೆ ಇಲ್ಲ. ಮಾತು ಒಂದೇ ಅವಳ ವೀಕ್ ಸಾಯಿಂಟ್....”

“ಅವಳು ಒಂದು ಡಿಗ್ರಿ ತೊಗೊಳ್ಳಿ ಸಾಕು. ನಾನು ಅಷ್ಟೇ ಕಾಯೋದು” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು.

“ಮದ್ದೆ ಆದ್ದೇಲೆ ಓದಿ ಬಿಡಮ್ಮ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೇಗೆ ?” ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದ.

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಈ ಮಾತುಕತೆ ಹಿತವೆನಿಸಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಮೊಸರು ಬಡಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

“ನೀವು ಊರಿಗೆ ಹೋಗೋದ್ರಲ್ಲೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರಿಗೆ ಟ್ಯೂಷನ್ ಒಪ್ಪಿಸಿಟ್ಟು ಹೋದ್ರೆ ವಾಸಿ. ನಾನು ಸಂಗೀತನ್ನ ನೋಡ್ಕೊಂತೀನಿ.”

ಸುಭಾಷ ನಕ್ಕನು. “ನೀವು ತಿಕ್ಕೊಂಡಿರೋ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭ ಅಲ್ಲ ಸಂಗೀತನ್ನ ನೋಡ್ಕೊಳ್ಳೋದು. ಓೀ ಈಸ್ ಮೋರ್ ಟ್ರಬಲ್ ಸಮ್.... ನನಗೆ ಈಗ್ಲಿದೇ ಯೋಜ್ನೆ ಆಗ್ಗಿಟ್ಟಿದೆ, ಹೇಗವ್ವಾ ಇವಳ್ಳ ಮದ್ದೆಯಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಮಾಡೋದು? ಸನ್ಯಾಸ ತೋಗೊಂಡ್ಬಿಡ್ಲೇಂತ!”

ಚಂಪಕ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳಿಗೆ ‘ನಾನು ನೋಡಿಲ್ಲೇ ಅವಳ್ಳ ನುಂಗುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದು?’ ಎಂದು ಕೇಳುವ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ನಾಲಿಗೆ ಕಚ್ಚಿ ತಡೆಹಿಡಿದಳು.

ರಾತ್ರಿ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಕಲ್ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತಲೆನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಎಕ್ಸ್‌ಪರಿಮೆಂಟ್ ತಪ್ಪಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಳು. ಫಿಗರ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾಟ್‌ಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಳು. ಪೆನ್ಸಿಲ್ಲಿನಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೊಡೆದುಹಾಕಿ ‘ಪ್ಲೀಸ್ ಒಮಿಟ್’ ಎಂದು ಬರೆಯುವಾಗ ಪೆನ್ಸಿಲ್‌ನ ಲೆಡ್ ಮುರಿಯಿತು. ‘ಫೂ ಹಾಳಾದ್ತು ಇದೊಂದು’ ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸುಭಾಷ ಬಾಗಿಲು ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬಂದನು.

“ಏನೇ ಅದು ಹಾಳಾದ್ತು ಅಂತ ನನ್ನ ಬೈತಾ ಇದ್ದೀಯಾ?”

“ಹೌದೋ, ನಿನ್ನ ಯಾರು ಬಾ ಅಂದ್ರು ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದಾನೇ ಇದೆಲ್ಲಾ ಹಾಳಾಗಿದ್ದು!” ಸಂಗೀತ ಸಿಡುಕಿದಳು. ತಿಳಿ ಹಳದಿಯ ಮೇಲೆ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಹಸಿರೆಲೆಯಿದ್ದ ಹೌಸ್ ಕೋಟಿನಲ್ಲಿ, ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಎರಡು ಜುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸುಭಾಷನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಹನ್ನೆರಡು, ಹದಿಮೂರು ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಕಂಡಳು.

“ನಾನೇನೆ ಮಾಡ್ಲೇ? ನೀನು ಕೋತಿ ಕೋತಿಯ ಹಾಗೆ ಡ್ರಾಯಿಂಗ್ ಬರ್ಡು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಪಾಪ ಹೊರಸ್ತೀಯಾ? ಮೇಕೆ ಮೂತಿಗೆ ನೊಸರನ್ನ ಬಳೆದ ಸಮಾಚಾರ ಇದೂ!” ಅವಳ ಮೋಟು ಜಡೆ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದನು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಚಿತ್ರಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದಂತೆ ಮಾಡಲು ಮನಸ್ಸೊಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳು ಬೆಳೆದ ನಿಂತ ಹೆಂಗಸಿನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಗ ಕ್ಯಾಡ್ ಬರೀಸ್ ಚಾಕಲೇಟು ತಿನ್ನುವ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ.

“ಇಲ್ಲೊಡೂ ಮಾಡ್ಕೊಡ್ತೀನಿ....!” ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಪೆನ್ಸಿಲ್ಲನ್ನು

ಕೆತ್ತುಕೊಂಡು ಅವನ್ನು ಜೀವಿಕೊಂಡು ಸರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. “ಕಾಲೇಜ್ನಲ್ಲಿ ಸಾಠ ಹೇಳೋವಾಗ ಏನಾದ್ರೂ ಇರೋ ? ಕನಸು ಕಾಣ್ತಾ ಇರೋಯಾ ?”

“ಹೂಂ !” ಸಂಗೀತ ವೊಂಡುತನದಿಂದ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ಯಾರದು ?”

“ನಿಂದು !” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಫಿಗರ್ ಬರೆದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಸುಭಾಷ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದನು.

“ನಿಂಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಡೋಸ್ ಜಾಸ್ತಿ ಆಯ್ತಂತ ಕಾಣ್ತೆ. ನನ್ನಂದೆ ಬರ್ರಾ ಸೀರೆ ಗೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂಡು ತಿರಾ ಡೈಡಾ ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ. ಹೀಗೇ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಎರಡು ಜಡೆ ಹಾಕೊಂಡು, ಹೌಸ್ ಕೋಟು ಹಾಕೊಂಡು ಇರು. ಆಗ ನಿಂಗೂ ಸೇಫ್ಟಿ, ನಂಗೂ ಸೇಫ್ಟಿ.”

“ಥೂ ... ನೀನೇನು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಓವರ್ ಡೋಸ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ! ಭಲೆ ಭಲೆ ! ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್‌ನ ಕೇಳು ಬಾ.... ಅವ್ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಏನಾದ್ರೂ ರೇಂತ !!” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಭಾಷ ಗಂಭೀರ ಆದನು.

“ಲೇ ಹುಡುಗಿ, ನಾನು ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ ಅಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಫಿಯಾನ್ಸಿ ತಿಳ್ಯೊ.”

“ಅಟ್ ಪ್ರೆಸೆಂಟ್ ಬರೀ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡೇ ನೀನೂ !” ಅವನ ಕಡೆ ಕುಡಿನೋಟ ಬೀರಿ ನಕ್ಕಾಗ ಸುಭಾಷ ಅಧೀರ, ಅಸಹಾಯಕ.

“ಅಂದ್ರೇ ನಿನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾಗೆ ಮಾಡೂ ಅಂತಿಯಾ ?” ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡನು. “ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮಂತಹ ಗಂಡಸನ್ನ ಟೆಂಪ್ಟ್ ಮಾಡ್ಬಾರೂ ಮರೀ. ನೀನಿನ್ನು ಚಿಕ್ಕೋಳು ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ. ಏನಿದ್ರೂ ನಿಂಗೆ ಜಸ್ಟ್ ಕಡಿಂಗ್ ಮಾತ್ರ !” ಅವಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿ ಮೈಕ್ಕೆ ಸವರಿ ಎರಡು ಕೆನ್ನೆಗೂ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು “ಗುಡ್ ನೈಟ್, ಫಿಗರ್ ನೀನೇ ಬರೋ, ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ನೀನೇ ನನ್ನ ರೇಪ್ ಮಾಡ್ಬಿಡ್ಡಿ !” ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಾರಿಕೊಂಡನು. ಸಂಗೀತ ಅವನತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಗಲ್ಲಕ್ಕೆ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಇಂದೇಕೆ ತಾನು ಹೀಗೆ ? ಸುಭಾಷ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ತನ್ನನ್ನು ಕೇಟಲೆ ಮಾಡಿದ್ದ, ರಮಿಸಿದ್ದ, ಮುದ್ದಿಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಇಂದೇಕೆ ತನಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಹುಚ್ಚು ಬಯಕೆ. ಅವನ ಬಾಹುಗಳಲ್ಲಿ ಕರಗಹೋಗಿ, ಅವನಲ್ಲಿಯೇ ಐಕ್ಯವಾಗಿ ಹೋಗುವಾಸೆ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಚಿತ್ರಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಅವನ ಕೈಗಳು ತನ್ನ ಮೈಯನ್ನು ತಡಕಾಡಿದಾಗ

ತನಗೆ ಎಂತಹ ರೋಮಾಂಚಕ ಹಿತ! ಅದಕ್ಕೇ ಇರಬೇಕು, ತನ್ನ ಗೆಳತಿ ಯರು ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಎಂದರೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದುದು. ಮೀರ ರಮೇಶನ ಜೊತೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಅವನ ಮೋಟರ್ ಸೈಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ರಾಣಿ ವಿಜಯಾ ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಭೂಷಣ್ ರಾಧಿಕಾನ ತಂದೆ, ತಾಯಿ ಹೊರಗೆ ಹೋದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರುವ ಹೊತ್ತು ಸಾಧಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ತಾನು? ತನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ತಿಳಿದಾಗಿನಿಂದ ಸುಭಾಷ ತನಗೆ ಮೀಸಲಾದ ಗಂಡೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಾನೂ, ಅವನೂ, ಬಹಳ ಆತ್ಮೀಯರೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. 'ಬಿಡಮ್ಮಾ ನಿಂಗೇನು, ಬೇಕೆಂದಾಗ ಸುಭಾಷ್ ಸಿಗ್ತಾನೆ' 'ಏನೇ, ನೀನೂ ಸುಭಾಷ್ ಇಬ್ಬೂ ಮನೆಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ ತುಂಬಾ ಇಂಟಿಮೇಟಾ?' 'ಏನ್ನ ಸುಭಾಷನ ರೋಮಾನ್ಸ್ ಎಲ್ಲಿನದ್ದೂ ನಡೆದಿದೆ? ಕಾಂಟ್ರಿ ಸೆಪ್ಟಿವ್‌ವರದ್ದೂ ಇಲ್ಲಾಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ!' ಸಂಗೀತ ಆಗ ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಂದೆ ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದರು! ಹಣೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಯೋಚನೆಯ ಗೆರೆಗಳು ಮಾಯವಾಗಿದೆ. ನಿಸ್ತೇಜವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಹೊಳಪು ಮೂಡಿದೆ. ನಡೆ, ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೊಸ ಹುರುಪು, ಆಸಕ್ತಿ! ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮೊನ್ನೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಬರಿಯ ಸೀರೆಯನ್ನು ಮೈಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬದಲಿಸಲು ರೂಮಿಗೆ ಬಂದಾಗ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವರ ಬಿಳಿಯ ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ನಗುತ್ತೆಯನ್ನೂ ಅನುಸರಿಸಿ ಮಿಂಚಿ ಅವರ ಹಿಂದೆ ತಾವೂ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ತಾನೂ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ನೋಡಬಾರದಿತ್ತು, ಮಾಡಬಾರದಿತ್ತು.

ತಂದೆಯ ರೂಮಿಗೂ ತನ್ನ ರೂಮಿಗೂ ಮಧ್ಯೆಯಿದ್ದ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಿವಿಯಿಟ್ಟು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೇ?

"ಛೂ, ಇದೇನು ಹೊತ್ತು ಗೊತ್ತು ಏನೂ ಬೇಡ್ತಾ ಬಿಡಿ."

"ನೋಡು, ತುಂಬಾ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಾಳು ನಡೆಸಿ ನಾನು ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೀನಿ....ನೀನು ಸಿಕ್ಕೇಲೂ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿರೋಂತೀಯಾ?"

"ಅಬ್ಬಾ ಮೆಲ್ಲಗಪ್ಪಾ.... ಕಚ್ಚಿದ್ರೆ ನೋವಲ್ವಾ?"

"ನಿನ್ನ ಕಚ್ಚಿ ಕಚ್ಚಿ ತಿಂದಿದ್ದಾ ಅನ್ನತ್ತೆ....ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಫೈಶ್ ಆಗಿ ಹೂವಿನ ಹಾಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ, ನಾನು ಹೇಗೆ ತಡೊಳ್ಳಿ...."

“ನಿಧಾನ....ಸೀರೆ ಒಂದೇ ಸಲಕ್ಕೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಎಸೀತೀರಲ್ಲಾ ! ಮನೇಲಿ ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಗಲು ಹೊತ್ತು ಹೀಗೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕೋಂಡೂ....”

ಮೌನ....ಪಿಸುಮಾತು....ಮೆಲ್ಲಗೆ ನರಳಿದ ಸದ್ದು....ಮಂಚ ಭಾರದಿಂದ ಕಿರಿಚಾಡಿದ ಸದ್ದು....ದೀರ್ಘವಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು....

“ಭಗವಂತ, ಹೆಣ್ಣನ್ನ ಎನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿಟ್ಟೀ !! ಸುಖಾಂದ್ರೇ ಇದು ನೋಡು ಸ್ವರ್ಗ ಸುಖ !”

ಮತ್ತೆ ಗಂಭೀರ ಮೌನ, ನರಳುವಿಕೆ, ನಿಟ್ಟುಸಿರು. ತನಗೆಷ್ಟು ಕುತೂಹಲವಿತ್ತು. ಹಾಳು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂದಿಯಿದ್ದಿದ್ದರೆ ! ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ತಿ ಅಲಂಕಾರ ಮುಗಿಸಿ ಬೇರೆ ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕನಸು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ನೋಟ. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅದೇನೋ ತೃಪ್ತಿ....ತಾನು ಅವರನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೇ ?

“ಯಾಕೆ, ಸುಂದರೂ ಎಲ್ಲಿ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲೇ ? ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಲ್ವೇ ?” ಅತ್ತೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮುಖ ಬೇರೆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. “ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆನ್ನು ಹಿಡ್ಕೊಂಡಿದೇ ಅಂದು. ನಾನೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಲ್ಕೊಂಡಿದ್ದು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಂದೆ. ಆಫೀಸಿಗೆ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಲೇಟಾಗಿ ಹೋಗ್ತಾರಂತೆ ”

ಅಂದಿನಿಂದ ತನ್ನ ರಾತ್ರಿಯ ಓದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತ. ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗದ ಮೇಲೆ ರೂಮಿನ ನಡುವಿನ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಆಲಿಸುವುದು. ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಅರ್ಧಂಬರ್ಧ ಅಸಮಂಜಸ ಮಾತುಗಳು-ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಬರಿಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರು—ಮಂಚಗಳ ಚೀರುವಿಕೆ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹುಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಬೇಕಾಗಿ ತನ್ನ ಮೈಯನ್ನು ತಾನೇ ನೋಡಿ ಅನಂದ ಪಡುತ್ತಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸೋಪನ್ನು ಹೇರಳವಾಗಿ ಉಜ್ಜಿಕೊಂಡು ಮೈ ಹಗುರ ವಾಗುವವರೆಗೂ ನೀರು ಸುರಿದುಕೊಂಡು ಬರುವುದು. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಮೈ ಏರು ತಗ್ಗುಗಳು ಎತ್ತಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಉಡಿಗೆ ತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು. ಪುರುಷರ ನಾಲಕ್ಕಾರು ಕಣ್ಣು ಗಳು ತನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಹರಿದಾಡಿದರೆ ಸಾಕು, ಮೈಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸುಖಾನು ಭವ ! ಇದೆಲ್ಲಾ ಮುಂಚೆ ತನಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಕೆಟ್ಟದೋ ಒಳ್ಳೆಯದೋ ತನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ತಾನು ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು ? ಅತ್ತೆಯೇನೋ ತಂದೆಯ

ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿದ್ದರು. “ಸಂಗೀತ ಬೇಗ ಬೆಳೆತಾ ಇದ್ದಾಳೆ, ಅವಳ ಡ್ರೆಸ್‌ಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಿಗಿಯಾಗ್ತಾ ಬಂತು, ಬೇರೆ ಹೊಲಿಸ್ಬೇಕಪ್ಪಾ!”

ಅವರಿಬ್ಬಿಯಂತೆ ತಂದೆ ತನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹೊಲಿಸಿದ್ದರು. ಅತ್ತೆ ಋದ್ಧಾಗಿ ನಿಂತು ಸಡಿಲವಾಗಿ ಹೊಲಿಸಿದ್ದರೂ, ಒಂದು ಸಲ ಒಗೆದ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಡಚಿ ಹೊಲೆದು ತನ್ನ ಮೈ ಮಾಟಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಆಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

“ನೋಡಿದ್ಯಾ, ಇದೂ ಬಿಗಿಯಾಗ್ತಾ ಬಂತಲ್ಲಾ!” ಅತ್ತೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ನಕ್ಕಿದ್ದ. “ಅದಕ್ಕೇ ಅಲ್ಪಾಯವನ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯೋದೂ ಅನ್ನೋದು.... ಇಲ್ಲಿ ಬಿಡು. ಈಗಿನ್ನಾಲಲ್ಲೇನು ಎಲ್ಲಾ ಬೇಕೂಂತ ಮಾಡೋತಾರೆ! ಇವಳಿಗೆ ನ್ಯಾಚುರಲ್ ಫಿಗರ್ ಇದೆ, ಮಾಲತಿಯ ಹಾಗೆ!” ತಾನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಹಾಗೆ ಎಂದು ತಂದೆಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಈ ಸುಮಾರಾಗಿರುವ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನನ್ನೇ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಪಪ್ಪ ತನ್ನ ತಾಯಿ-ಅಮ್ಮನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸಿರಬಹುದು, ಮುದ್ದಿಸಿರಬಹುದು!

ಅಂದು ಸುಭಾಷ ಬಂದಾಗ ತನ್ನೆದೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ತನ್ನತ್ತ ಹರಿದಾಗ ತಾನು ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬ ಅನುಭವ ಬಂದಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಚಿತ್ರಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಸಲಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ ತನಗೆ ಮೈ ಪುಲಕಿತವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾದರೆ ತಾನು ಸುಭಾಷ ಇಬ್ಬರೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವನೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ! ತಾನು ಸುಭಾಷನ ಹೆಂಡತಿಯಾದರೆ ಅವನೂ ಪಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಹಾಗೆ.... ‘ಛೂ, ಕೆಟ್ಟ ಮನಸ್ಸು!’ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಗದರಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾಕ್ಟಿಕಲ್ ಬುಕ್ಕಿನತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸಿದಳು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮುದ್ದಿಸಿದವನು ಈಗ ತನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕವಳಂತೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ತಾನು ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಕೊಂಡರೆ ಹೆಣ್ಣೇ! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅವನಿಗೆ! ಅವನ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೇಕೋ ಕೋಪ ಬಂತು, ತನ್ನಾಸೆ ಪೂರೈಸಲಿಲ್ಲವೆಂದೇ!

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಬೇಕೆಂತಲೇ ಮೈ ಕಚ್ಚುವ ಹಾಗಿದ್ದ ತಿಳಿನೀಲಿಯ ಸಲ್ವಾರ್ ಕಮೀಜ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಾಮ್ಯಾವಸ್ಥೆಗೆ ಅದೇ ಬಣ್ಣದ ದುಪಟ್ಟಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಾಗ ಆಗತಾನೇ ಎದ್ದಿದ್ದ ಸುಭಾಷ ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆದು ನಕ್ಕನು.

“ಏನು? ರಾಣಿ ಸಾಹೇಬ್, ಯಾರನ್ನ ಕೊಲೊಕ್ಕೆ ಹೊರಟೆ?”

“ನಿನೇ ಕೊಲ್ಲಾ ಇದ್ದೆ. ಈಗಾನೇ ಎದ್ದಿದ್ದೀಯಾ, ಅದಕ್ಕೇ ಬಿಟ್ಟು

ದ್ದೀನಿ!” ಎಂದು ಅವಳು ರೇಗಿದಾಗ ಸುಭಾಷ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟನು. “ಕಾಲೇಜ್ನಿಂದ ಬಂದ್ಮೇಲೆ ಕೊಲ್ಲು. ಅಷ್ಟರ ಒಳಗೆ ಲಾಯರ್‌ನೋಡಿ ವಿಲ್ ಮಾಡಿಟ್ಟಿರಿಸಿ.”

ಸುನಂದಮ್ಮ, ಸುಂದರೇಶರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆ ಕಂಡು ಒಳಗೇ ಹಿಗ್ಗು. ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಒಳಗೇ ಅಳುಕು. ರಾತ್ರಿ ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ ಸಂಗೀತಳ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಸುಭಾಷ ಅಷ್ಟೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಿರಬಹುದು?

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ ನಡುವೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಪುಸ್ತಕದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಜಗಳ, ಹೊಡೆದಾಟ, ಬಡಿದಾಟ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ಸುಭಾಷ ಬಿಡಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಕೊಂಚ ರೇಗಿ, ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಗುದ್ದಿದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಅಡ್ಡ ಬಂದು ತಡೆದರು.

“ಬೆಳೆದ ಹುಡುಗರ ಮೇಲೆ ಕೈ ಮಾಡ್ಬೇಡಾ. ಎದುರು ಹಾಕೋ ತೀಯಾ ಆಮೇಲೆ. ಲೋ ಸುಭಾಷ, ನೀನು ಅದ್ಯಾರೋ ಯಶವಂತ ಅಂದ್ರಲ್ಲಾ ಅವನ್ನ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬಾ, ಇನ್ನು ಈ ಫುಂಡ ಮುಂಡೇವು ದಿನಾ ಏಟು ತಿಂದು ಏನಾದ್ರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಾವು. ನಾಳೆ ಹೊರಡ್ತಾ ಇರೋದ್ರಿಂದ ಇವೊತ್ತೇ ಕರ್ಕೊಂಡ್ಬಂದ್ಬಿಡು.”

ಚಂಪಕ ಏನೂ ಮಾತನಾಡಲಾರದೇ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

“ನೀನು ಹೇಳ್ಬೇಕಮ್ಮ ಅವನೆ. ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಕೈ ಮಾಡ್ಬೇಡಾಂತ. ಚೆನ್ನಾಗಿರೊಲ್ಲ. ದೇವಮ್ಮ, ಚೆನ್ನ ಊರಿಗೆಲ್ಲಾ ನೀನು ಮಲತಾಯಿ ಬಂದು ಹೊಡೆಸ್ತೀಂತ ಹಬ್ಬಿಸ್ಬಿಟ್ಟಾರೂ!”

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಚಂಪಕಳ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರುಕೈ ಬಂದಿತು. “ನಾನೇನು ಮಾಡ್ಲಿ, ಒಬ್ಬರೇ ಇದ್ದಾಗ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ, ಮಕ್ಕಳ ಜಗಳದಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹಾಕೋಡಿಂತ. ಈಗ ಜಗಳ ಆಡ್ತಾರೆ, ಮುಂದೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಒಂದಾಗ್ತಾರೆಂತ ಕೇಳೋಲ್ಲ.”

“ಸಾಕಪ್ಪಾ ಗಲಾಟೆ....ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡೋಕೂ ಪರ್ಮಿಷನ್ ಬೇಕಾ?” ಸುಂದರೇಶ ಗುಡುಗಾಡಿದ.

“ನೋಡಿ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಬೇಡ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಯಶವಂತನ್ನ ವಿಚಾರ್ನಿ ಕೊಂಡು ಬರ್ತೀನಿ. ಅವನು ದಾರಿಗೆ ತರ್ತಾನೆ. ನೀವು ನೀವು ಯಾಕೆ ಜಗಳ ಆಡ್ತೀರಿ. ಬನ್ನೋ ಪೈಲ್ವಾನ್ತಾ....ನಿನ್ನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿ ಹೆಳ್ಳೇಕು.”

ಸುಭಾಷ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕರೆದೊಯ್ದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ತಮ್ಮನನ್ನು ಗದರಿದರು.

“ವಾಲತಿ ಇರೊವರೂ ಮಕ್ಕಳ ಹೆಚ್ಚೋ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಅವಳ ತಲೇಮೇಲೆ ಹಾಕಿಟ್ಟೆ. ನೊದ್ದಿಂದ ಹೆಚ್ಚೊಂಡಿದ್ದೆ ಈ ತಂಟೀನೇ ಇರತ್ತಾ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಾ ಇದ್ದು. ಚಂಪನ್ನ ಹೊಂದೊಳ್ಳೋಕೆ ಇನ್ನೂ ತುಂಬಾ ದಿನಗಳು ಬೇಕು....”

ಸುಂದರೇಶ ಮಾತನಾಡದೇ ದಡದಡನೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

“ಆವೊತ್ತು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲಾ ಇದಕ್ಕೇನೇ ತಿಳ್ಯೋ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಚಾಡಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ, ಅವನ್ನೊಂದೆ ಅವರು ಗಲಾಟೇನೋ, ಜಗಳಾನೋ ಆಡಿದ್ದೆ ಮುಗಿದುಹೋಯ್ತು. ಆ ಮಕ್ಕಳ ಭಾರ ನಿನ್ನದು ಚಂಪಾ....” ಚಂಪಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. “ನೀನು ಉಪಾಯದಿಂದ ತಡೀಬೇಕು.”

ಸುಭಾಷನಿಂದ ಎರಡೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ಲಂಚ ಪಡೆದು ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಕೆಳಗೆ ಬಂದಾಗ ವಾತಾವರಣ ತಿಳಿಯಾಯಿತು. “ಹೋಗೋ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ, ಹೊತ್ತಾಯ್ತು ಸ್ಯಾಲಿಗೆ” ಎಂದು ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತಟ್ಟೀಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಲಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿಡಿ. ಒಂದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಬಂದ್ಬಿಡ್ಡಿವಿ” ಎಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಯತ್ತ ನಡೆದಾಗ ಸುನಂದಮ್ಮ ಚಂಪಕ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ನಗು ಒಂತು.

ಸಂಜೆ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಬಂದು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಕತೆಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಮತ್ತೊಂದು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಹೊಸ ದನಿ ಕೇಳಿ ಕತ್ತು ಹೊರಳಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ತಾನು ಬಂದಾಗ ಸುಭಾಷನಂತೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಬೆಳಗ್ಗೆ ತಂದೆ ಹೊಡೆದ ಕೋಪ ತೀರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ತಂದೆ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದಮೇಲೆ ಕಾರಿನ ಮುಂದಿನ ಎರಡು ಚಕ್ರಗಳ ಗಾಳಿಯನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಬಿಟ್ಟಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ನಕ್ಕಿದ್ದಳು. “ಸರ್ವಿಸ್ ಹಿಮ್ ರೈಟ್” ತಂದೆಯ ಕೈಗೆ ಸಿಗುವ ಮುನ್ನ ತಪ್ಪಿಹೋಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ಜೆಮ್ಮಾಷಿಯಂ ನೆಪ ಹೇಳಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಸುಭಾಷ ತಾನು ಬಂದಾಗ ಇಲ್ಲದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಿತ್ತು. ಅವನಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವನ ಜೊತೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದಿತ್ತು. ನಾಳೆ ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೆ ತನಗೆ ಯಾವಾಗ ಸಿಗುವನೋ ! ಆದರೆ ಈಗಲೂ ಒಬ್ಬನೇ ಬರದೆ ಹಿಂದೆ ಮತ್ತೊ

ಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು ತಂದಿದ್ದಾನವಾ ! ಕೊಂಚ ರೇಗಿತು.

“ಅಮ್ಮಾ....” ಸುಭಾಷ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕೂಗಿದನು. ಸೋದರ ಸೊಸೆಗೆ ಕಾಫಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು.

“ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ.... ಇವನು ಯಾರೊಂಕೆ-ಯಶವಂತ.... ನನ್ನ ಜೊತೆ ವಾಲೀಬಾಲ್ ಆಡ್ತಾ ಇದ್ದಲ್ಲಮ್ಮಾ....” ಆತ ಕೈ ಮುಗಿದ.

“ಎಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾಪ್ತಿ ಇರುತ್ತೆ, ಬೆಳೆದಿಟ್ಟಾರೆ !” ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೈ ಮುಗಿದು ನಿಂತಿದ್ದ ಯುವಕನತ್ತ ನೋಡಿದರು. ತಮ್ಮ ಮಗನ ವಯಸ್ಸಿನವನೇ ಇರಬಹುದು. ಕೊಂಚ ಸ್ಥೂಲವಾದ ಮೈ, ಸುಭಾಷನಿಗಿಂತ ಕೊಂಚ ಉದ್ದ, ಎಣ್ಣೆಗೆಂಪು ಮೈ ಬಣ್ಣ, ಕುಡಿಮೀಸೆ, ಕೂಡುಹುಬ್ಬುಗಳ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಸಣ್ಣದಾದರೂ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುವ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಮಾದಕತೆ, ರಸಿಕತೆ ಎತ್ತಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಮುಖಭಾವ !

“ಇವನೇ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ ಹಿಪ್ಪರಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ್ದೀನಮ್ಮಾ. ದಿನಾ ಸಾಯಂಕಾಲ ಕೆಲ್ಸ ಮುಗಿಸ್ಕೊಂಡು ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಬರ್ತಾನಂತೆ. ಕಾಲೇಜಿನ ಕೆಲ್ಸ ಜಾಸ್ತಿ ಇರೋ ದಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ಲೇಟಾಗಿ ಬರ್ತಾನಂತೆ. ಮುಂದಿನ ಭಾನುವಾರ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಪೂರಾ ಛಾರ್ಜ್ ತೊಗೊತಾನಂತೆ” ಸುನಂದಮ್ಮ ನಕ್ಕರು. ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು.

“ಅವನಿಗೆ ಸಂಬಳ ಗಿಂಬಳ ಏನೂ ಕೊಡ್ಬಾರ್ದಂತೆ. ಮಾವಂಗೆ ಹೇಳಿ ಕಾಲೇಜು ಲೆಕ್ಚರರ್ ಕೆಲ್ಸದಿಂದ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲ್ಸ ಕೊಡ್ತಿದ್ದೆ ಸಾಕಂತೆ- ಅವನಿಗೆ ಆ ಕೆಲ್ಸ ಕಂಡ್ರೆ ಬೇಜಾರು.”

ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೂಗಿದರು. “ಚಂಪಕಾ, ಕಾಫಿ ತೊಗೊಂಡ್ಬಾಮ್ಮ.... ಇನ್ನೇನು ಸುಂದರೇಶ ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿ ಮುಗಿಸಿ ಬರ್ತಾನೆ.... ಈಗ್ತಾನೆ ಆಪೀಸ್ಸಿಂದ ಬಂದ. ಆ ಹುಡುಗು ಬಂದವರೇ ಜಿಮ್ ಗೆ ಓಡಿಹೋದ್ದು.”

ಚಂಪಕ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಲೋಟಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂದಳು.

“ಇವರು ಚಂಪಕಾಂತ, ನನ್ನ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡ್ತಿ. ಇವು ಹೊಸಬ್ಬಾಂತ್ಲೆ ಆಟ ಆಡಿಸ್ತಾರೆ.” ಚಂಪಕ ಕೈ ಮುಗಿದಳು. ಸುಂದರೇಶ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದನು.

“ಇವೆ ಮಾವಾ ಯಶವಂತ. ಎಂ.ಎಸ್ಸಿ. ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾಲೇಜ್ನಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಚರರ್, ಟೆಂಪರರಿ ಜಾಬ್. ಅವರಿಗೆ ನೀವು ರೆಕಮೆಂಡ್ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಾ ದ್ರೂ ಗೌರ್ನಮೆಂಟ್ ಜಾಬ್ ಕೊಡಿಸಿದ್ದೆ ಸಾಕಂತೆ.”

ಸುಂದರೇಶ ನಕ್ಕು ಕೈ ಮುಗಿದನು.

“ಆಗ್ಲಿ, ಅದಕ್ಕೇನು ನೋಡೋಣ. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಇಬ್ಬೂ ಟೈನ್ಸ್. ತುಂಬಾ ತುಂಟರು, ಯಾರಿಗೂ ಬಗ್ಗೋಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸುಭಾಷ ಇರೋವರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ಈಗ ಅವರ ಬಗ್ಗಿಸೋಕೆ ರೆಸ್ಟ್ ಬೇಕು! ಆಗೇ ನನ್ನ ಕಾರಿನ ಮುಂದಿನ ಚಕ್ರಗಳ ಏರ್ ತೆಗೆದು ಎಲ್ಲೋ ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.”

“ಹಾದೇನೋ?” ಸುನಂದಮ್ಮ ಕೇಳಿದರು.

“ಸಂಗೀತಗೂ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕಲ್ಲ!” ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದಾಗ ಯಶವಂತ ಪುಶ್ಕಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಅವನತ್ತ ನೋಡಿದನು.

“ನನ್ನ ಮಗಳು. ಸಂಗೀತಾ, ಬಾವ್ಮ ಇಲ್ಲಿ” ತಂದೆಯ ದನಿ ಕೇಳಿ, ಬಂದವರು ಯಾರೆಂಬ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಸಂಗೀತ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದಳು.

“ಇವೈ ಸಂಗೀತ!” ಸಂಗೀತ ಕೈ ಮುಗಿದಳು ಯಶವಂತನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವಳನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯವರೆಗೆ ಆಳಿದವು.

“ಕಾಲೇಜು ಓದ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ ಅವ್ಯದ್ದೇನೂ ಪ್ರಾಬಲ್ಮ ಇಲ್ಲ” ಸಂಗೀತ ಸುಭಾಷನತ್ತ ದುರು ದುರು ನೋಡಿದಳು. “ಏನಿದ್ದೂ ಎಲ್ಲಾ ಅವಳ ತಮ್ಮಂದಿರದು!”

“ಬೇಕಾದ್ರೆ ಇವರಿಗೂ ಟ್ರ್ಯಾಪ್ ಹೇಳಿಕೊಡ್ಡೀನಿ.... ಕಾಂಬಿನೇಶನ್ ಏನು?”

ಸಂಗೀತಳೇ ಹೇಳಿದಳು. “ಪಿ ಸಿ ಎಂ ಬಿ.”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಯಶವಂತ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಹಾಗೆ ನುಂಗಿಹಾಕುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ತಲೇನೋವು. ಸುಭಾಷ ಹೋದರೆ ಇವನು ಬಂದನಲ್ಲ. ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಸಮಾಚಾರ ಇದು.

“ನಾಳೆಯಿಂದಾನೇ ಬರ್ಲಾ ಸಾರ್?” ಯಶವಂತ ಮೈ ಸೆಟೆದು ನಿಂತು ಸಂಗೀತಳತ್ತ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನೋಡಿದನು.

“ನಾಳೆ ಬೇಡೋ, ನಾಳೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡ್ತಾ ಇದ್ದೀವಿ. ನಾಡಿದ್ದು ಬಾ, ಕೈಗೆ ಸಿಗ್ತಾರೆ ಇಬ್ಬೂ!”

“ಬರ್ತೀನಿ” ಕೈ ಮುಗಿದು ಹೊರಟ ಯಶವಂತ ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಸಂಗೀತಳತ್ತ ನೋಡಿದ. ಸಂಗೀತ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ‘ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ನೋಡ್ತಾನೆ!’ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದಳು. ಅದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅವನು ನೋಡಿದನಲ್ಲ ಎಂಬ ಜಂಬ ಬೇರೆ!

ಸುಭಾಷ ಅವನನ್ನು ಗೇಟಿನವರೆಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದನು. ಚಂಪಕ, ಸುಂದರೇಶ ತಮ್ಮ ರೂಮಿಗೆ ತೆರಳಿದ್ದರು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಅಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತಯಾರಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಗೀತ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

“ಏನೇ ಮೇಡಂ, ಬೊಂಬೆ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತಿಟ್ಟಿ! ಯಾಕೆ ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆದರಿಟ್ಟಾ? ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲ ಟ್ಯೂಷನ್-ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾ?”

“ಅವನಾಕ್ಕೆ ಕರ್ಯಾಂಡ್ಬಂದೀ? ಯಾಕೆ ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿರೋದು ನಿಂಗೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲಾ?” ಸಂಗೀತ ರೇಗಿದಳು

“ಅದಕ್ಕೂ ಇದಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ?”

“ಪಪ್ಪಾ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ಇವನ ಕೈಗೆ ಡಾಗ್ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಇನ್ಸ್ಟ್ರೀಲೆ ಕ್ಲಬ್ಬು, ಪಾರ್ಟೀಂತ ಹೊರಟುಹೋಗಿ. ನಾನು ಮನೇಲಿ ಕೂತ್ಕೊಂಡು ನೋಣ ಹೊಡೀಲಾ?” ಸಂಗೀತ ರೇಗಿದಳು. “ನಂಗೆ ಇರೋ ಕಂಪಾನಿಯನ್ಸ್ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಇಬ್ಬು. ಅವರೂ ಕೈ ಬಿಡಿಸಿಟ್ಟಾ?”

“ಅರೆರೆ....ನಂಗೆ ಮರ್ರೇಹೋಯ್ತು ನೋಡು ನೀನು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿಟ್ಟಿ” ಎದೆ ತಟ್ಟಿ ತೋರಿಸಿದ. “ನೀನು ಇರೋದೇ ಮರು ಹೋಗುತ್ತೆ. ಎದುರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಚಾಮುಂಡೇಶ್ವರಿಯ ಹಾಗೆ ನಿಂತ್ರೇನೆ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾಗೋದು. ನೀನು ಹಾರ್ಟ್‌ನಲ್ಲೂ ಇದ್ದೀಯ, ಎದುರಿಗೂ ಇದ್ದೀ ಯಾಂತ! ನೀನೂ ಏನಾದ್ರೂ ಹಾಬಿ ಮಾಡ್ಕೋ.”

“ಏನ್ನಾಡ್ಲಿ?”

“ಸಂಗೀತಾಂತ ಹೆಸರಿಟ್ಟೊಂಡಿದೀಯ ಸಂಗೀತ ಕಲಿ.”

“ಯಾರ ಹತ್ತಿರ ಕಲೀಲಿ?” ಸಂಗೀತ ಗೊಣಗಿದಳು.

“ಅದೂ ನನ್ನಲೇ ಬಂತಾ?” ಸುಭಾಷ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಎದುರಿಗೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

“ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಕಲಿ.”

“ಊ ಹೂಂ....ಸಂಗಿಷ್ಟ ಇಲ್ಲ!”

“ಹೌದೂ ತಾನೇ! ನಿನ್ನ ಟ್ಯೂನ್ಸ್‌ಗೆ ನಾನು ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಮಾಡ್ಬೇಕಾ ದೋನೂ! ನೀನಾಕ್ಕೆ ಕಲೀಬೇಕು? ಕತೆ ವುಸ್ತುಕ ಓದು.”

“ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದೇ ಅದು. ಎಲಾ ದ್ರೂ ದಿನಾ ಒಂದೊಂದು ನಾವೆಲ್ ಬರ್ಯೋಂದ್ರೆ ಹೇಳು ಓದ್ತೀನಿ” ಸಂಗೀತ ಗೊಣಗಿದಳು.

“ನಾನೇನು ಮಾಡ್ಲಿ ಹಾಗಾದ್ರೆ?” ಸುಭಾಷ ಕೇಳಿದಾಗ,

“ನೀನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಡಾ” ಸಂಗೀತ ಮೊಟಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ನನ್ನ ಕೆಲಸನೂ ಬಿಟ್ಟಿಡ್ಲಾ? ಹೊಟ್ಟಿ ಪಾಡಿಗೆ ಏನ್ಯಾಡ್ಲಿ? ನಿನ್ನಿಂದೆ ಕೂತ್ಕೊಂಡಿದ್ರೆ ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬಿಹೋಗುತ್ತಾ?”

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೋಪವುಕ್ಕಿ ಬಂತು ಎದ್ದು ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು.

“ಛೂ, ನೀವೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಶತ್ರುಗಳು!”

ಸುಭಾಷ ಅವಾಕ್ಯಾದ. ಸಂಗೀತಳಿಗೆನು ಬಂದಿದೆ! ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವಳ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ.

“ಸಂಗೀತ, ಸಂಗೀ....ಒಂದು ನಿಮಿಷ.”

“ಉಂ ಹೂಂ ...”

“ಪ್ಲೀಸ್....ನಾಳೆ ಹೊರಟುಹೋಗ್ತೀನಲ್ಲೇ. ಈಗೇ ನನ್ನ ಓಡಿಸ್ಪಿಡ್ತೀಯಾ?” ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸುಭಾಷ ಹೇಳಲು ಬಾಗಿಲ ಚಿಲಕ ಶಬ್ದವಾಯಿತು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು.

“ಒಳಗೆ ಬಾ....ಇನ್ಯಾರೂ ಒಳಗೆ ಸೇರಿಸೋಲ್ಲ.”

ಸುಭಾಷ ಒಳಗೆ ಹೋದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅವನಿಗೆ ಒಳಗೆ ಬರಲು ತೆರವು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿದಳು.

ಸುಭಾಷ ಅವಳ ಕೈಗಳೆರಡನ್ನೂ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಕೇಳಿದನು.

“ಯಾಕಮ್ಮಾ, ನಾವೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಶತ್ರುಗಳಾ? ಅಂಥದ್ದೇನು ಮಾಡಿದ್ದು?”

ಸುಭಾಷ ಅವಳು ಸಿಡಿದೆದ್ದು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ರೇಗುವಳೆಂದುಕೊಂಡನು.

ಅವಳ ಮುಖ ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಅದು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದು ಗಮನಿಸಿದ. ಅವನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅರೆಬಾಗಿ ನೆಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ಣೆವೆಗಳಡಿಯಿಂದ ಮುತ್ತಿನಂತಹ ಕಂಬನಿ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲಿಳಿಯಿತು. ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ಸಂಗೀತ ಅಳುವುದೆಂದರೇನು? ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಹಾಕುವುದೆಂದರೇನು, ಅವಳು ಭಾವುಕಳಾಗುವುದೆಂದರೇನು?

“ಯಾಕೆ ಸಂಗೀ ಏನಾಯ್ತು?” ಅವಳ ಗಲ್ಲ ಹಿಡಿದೆತ್ತಿದನು.

“ನಾನೂ ನಿನ್ನ ಜೊತೆ, ಅತ್ತೆ ಜೊತೆ ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೀನಿ; ನಾನಿಲ್ಲಿರೋಲ್ಲ” ಸಂಗೀತ ಅವನ ಕತ್ತಿನ ಸುತ್ತ ಕೈ ಬಳಸಿ ಅವನೆದೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಹುದುಗಿಸಿ ಅತ್ತಳು.

“ಯಾಕೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಹೀಗಾಗ್ಬಿಟ್ಟಿ?” ಸುಭಾಷ ಅವಳ ತಲೆ ತಡವಿದ. ಅವಳು ಮಾತಾಡದೆ ಬಿಕ್ಕಿದಳು. ಮಾಲತಿ ಅತ್ತೆ ಹೋದಾಗಲೂ ಒಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೆನೆದು ಅತ್ತಾಗ ತಾನು ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದುದು ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ನಿಜ. ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳು ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದವಳು. ಒಮ್ಮೆಗೇ ತಾಯಿ, ತಾನು ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಟು ಹೋಗುವರೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಕಷ್ಟವೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಮಲತಾಯಿ.

“ಆಗಲಿ...ಬಂದ್ಬಿಡ್ತೀಯಾ? ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ಏನು ಮಾಡೋಣ? ನೀನಿಲ್ಲೆ ಇದ್ದೆ ಅವು ಇರಾರಾ?”

ಸಂಗೀತ ಅರಿಗಳಿಗೆ ಅವನೆಯೆಲ್ಲೆ ತಲೆ ಹುದುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಂದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಮುಖ ತೇಲಿ ಬಂತು. ಮೊದಲೇ ತುಂಟರು ತಾನೂ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇವರ ತುಂಟತನ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಸಿಸಿದರೆ! ಒಂದು ವೇಳೆ ಪಸ್ಪನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂದು ಅವರನ್ನು ಹೊಡೆದು ಮನೆಯಿಂದ ಅಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರೆ? ಒಮ್ಮೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆಪ್ತಗಳಿಗಿಂತಿ ರಾಣಿ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

‘ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ?’

‘ನೋಡೋಕೇನೋ ಸುಮಾರು ಆದ್ರೆ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಅನಿಸದಿದ್ದೂ ಕೆಟ್ಟವರಲ್ಲ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.’

‘ಹೂಂ.. ಹೌದಮ್ಮಾ ಬಿಗಿನಿಂಗ್ ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ. ಅವರಿಗೂ ಒಂದು ಮಗು ಆಗ್ಲಿ-ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ ಅವರ ಬಂಡವಾಳ! ರಾಣಿ ಹೇಳಿದಾಗ ತನಗೆ ಸಿಡಿಲೆರಗದಂತಾಗಿತ್ತು. ತಾವು ತಂದೆಯ ಮಕ್ಕಳು-ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಸಣ್ಣ ಮಗು-ತನಗೊಬ್ಬ ಸಣ್ಣ ಮಲತಮ್ಮನೋ ತಂಗಿಯೋ! ಅದನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡು ಸಂಗೀತ ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸಿ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟಳು.

‘ನಮ್ಮಂದೆಗೆ ವಯಸ್ಸಾಯ್ತಮ್ಮಾ. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನೇನೂ ಚಿಕ್ಕೋರಲ್ಲ, ಇನ್ನಂತಹ ಮಗು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಆಗೋಲ್ಲ ಸುಮ್ಮನಿರು?’

ಆದರೆ ತಾನು ಕಂಡಂತೆ ಈಚೀಚೆಗೆ ಪಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೊತ್ತು ಬಾಗಲು ಮುಚ್ಚಿದ ರೂಮಿನೊಳಗೆ! ಒಂದು ವೇಳೆ ಆದರೆ!

‘ಅದೆಲ್ಲಾ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟೆಡು. ನಿಂಗೆ ಮಲತಮ್ಮ ತಂಗಿಯರು ಆಗ್ಲಿ, ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕತ್ತು ಹಿಡಿದು ಆಚೆ ತಳ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮಂದೆ ಆಸ್ತಿ

ಗೆಲ್ಲಾ ನೀವು ಮೂರು ಜನರೇನಾ ? ಅವರ ಮಕ್ಕಳೂ ಹಕ್ಕುದಾರರೇ ! ರಾಣಿಯ ಮಾತು ಕಿವಿಗಪ್ಪಳಿಸಿತು ಹಾಗಾದರೆ ತಾನಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರಿಗೇನಾದರೂ ಆದರೆ ! ಆಗೊಮ್ಮೆ ಹೇಮಂತನಿಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದಾಗ 'ಅಮ್ಮಾ ಅಮ್ಮಾ' ಎಂದು ನರಳುವಾಗ ಅತ್ತಿಯನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ನ್ನೇ ಹಿಡಿದಿರಲಿಲ್ಲವೇ 'ಸಂಗೀ....ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಇರೇ, ನಂಗೆ ಜ್ವರ ಬಿಡೋ ತನ್ನ ನೀನೆಲ್ಲೂ ಹೋಗೋಡಾ....' ಅವನ ನರಳುವಿಕೆ ಕಂಡು ನಾನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ರಜಹಾಕಿ ಅವನ ಜ್ವರ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವವರೆಗೆ ಅವನ ಬಳಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೇ ?

ಕತ್ತಿತ್ತಿ ಸುಭಾಷನತ್ತ ನೋಡಿದಳು ಕಂಬನಿಯಿಂದ ನೆನದ ಕೆನ್ನೆ, ಕಣ್ಣೆ ವೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ದುಪ್ಪಟ್ಟಾದಿಂದ ಒರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

"ಓಹ್ ಸುಭಾಷ್....ವಾಟ್ ಎ ಫೂಲ್ ಐ ಹ್ಯಾವ್ ಬೀನ್" ಮುಗುಳ್ಳುಕುಳು. "ಥೂ....ಸೆಂಟಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಫೂಲ್ ಆಗೋದೇ ನಾನು !"

ಆಗ ಹೃದಯ ಕರಗಿ ನೀರಾದುದು ಸುಭಾಷನಿಗೆ. ಅವಳ ಎರಡು ಕೆನ್ನೆಗೂ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು. "ನೀನು ಸೆಂಟಿಮೆಂಟ್ಸ್ ಫೂಲ್ ಅಂತ ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು ? ನಂಗೆ ಅರ್ಥ ಆಗುತ್ತೆ ಸಂಗೀ....ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತೆ. ಆಮೇಲೆ ಅಡ್ಡೆ ಸ್ಟ್ರಾ ಆಗೋಗ್ತಿ...." ಅವಳ ಮೂಗು ಹಿಂಡಿದ. "ನಾನೇನೋ ಹೀಗೆ ನಿನ್ನ ಎತ್ತೊಂಡು ಹೋದೇನು. ಆದ್ರೆ ನೀನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕೋಳು. ಜೇಬ್ಬು ಲಿಟ್ಟೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಓಡಾಡ್ಬೇಕು. ಹೆಂಡ್ತಿ ಅಂತ ಕರೆಸೊಳ್ಳೋಕೆ ಇನ್ನೂ ತುಂಬಾ ಬೆಳೆಬೆಕಮ್ಮಾ ನೀನು. ನಿನ್ನ ಮದ್ದು ಮಾಡ್ಬೊಳ್ಳೋಕೆ ಮುಂಚೆ ನಂಗೇಂದು ಪುಟ್ಟ ಮನೆ, ಸ್ಕೂಟರ್ನೋ, ಕಾರೋ ಎಲ್ಲಾ ಇರಬೇಡ್ವಾ ? ನಾನೀಗ್ತಾನೆ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ ತಾಳು, ತಾಳು ನನ್ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ನಿಂದೇ !!" ಅವಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು.

"ನೋಡು, ನೀನು ಹೀಗೆ ಅತ್ತು ಕರೆದು ರಂಪ ಮಾಡಿದ್ರೆ ನಾನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗೋಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಪಸ್ಪನ ಮನೆಲೇ ಒಂದು ದಟ್ಟಿ ಸುತ್ತೊಂಡು ಕೈಲಿ ಸೌಟು ಹಿಡ್ಬೊಂಡು ಪರ್ಮನೆಂಟ್ ಅಡಿಗೇನೋನೋ ಇಲ್ಲ, ಕಾರಿನ ಡ್ರೈವರ್ನೋ ಆಗಿಬಿಡ್ತೀನಿ"

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಂಗೀತ ಅವನನ್ನು ದೂರ ತಳ್ಳಿದಳು.

"ಥೂ, ನಾಚಿಕೆ ಇಲ್ಲೆ ಇರೋಕೂ ಒಂದು ಲಿಮಿಟ್ ಇದೆ. ಅಡಿಗೆ ಯೋನೋ, ಡ್ರೈವರ್ನೋ....ಥೂ....ನಿನ್ನ ಇಮ್ಯಾಜಿನೇಷನ್ ಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಸುರಿದು ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ ಗೀರಿ ಹತ್ತಿಸ್ಬೇಕು "

ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಸಂಗೀತ ತನ್ನ ಮೊದಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದುದು ಅರಿವಾಗಿ, ಮನಸ್ಸು ಹಗುರವಾಯಿತು.

“ಬಾ....ಅಮ್ಮ ಏನು ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆಂತ ನೋಡೋಣ. ನೀನು ಇನ್ನೇಲೆ ಈ ಮನೆಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಯಜಮಾನಿ. ಅಮ್ಮನ ಕೈಲಿ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಕಲಿತುಕೊ !” ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ತಮ್ಮ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಸುನಂದಮ್ಮ ಮಗ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಕಂಡು ನಕ್ಕರು.

“ಏನು ಈಗ್ಲಿಂದ ಕೈ ಕೈ ಹಿಡ್ಕೊಂಡು !”

“ನಾನೂ ಬರ್ರೀನೀಂತ ಅತ್ತೊಂಡು ಕೂತಿದು ಈ ಆಳುಮುಂಜ !”

ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತನ್ನ ಗುಟ್ಟು ರಟ್ಟು ಮಾಡಿದನಲ್ಲ ಎಂಬ ಕೋಪವು ಕೈ ಬಂತು

“ಏನಿಲ್ಲಾ ಅತ್ತೆ, ಇವನೇ ನನ್ನ ಸೆಡ್ಯೂಸ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ! ಬಾರೇ ಸಂಗೀ, ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಕೂಡ ಇರಲಾರೇಂತ !”

ಸುನಂದಮ್ಮ ನಕ್ಕರು “ಅಗ್ಲಿ ಅಗ್ಲಿ, ಅನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿರೋದು ಬೇಡ....ನೀನೂ ಬಿಟ್ಟಿರೋದು....ಅವನೇ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಟ್ರೈ ಮಾಡೂಂತ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಬೇಕಷ್ಟೆ ಅದಕ್ಕೆ !”

“ಹೋಗತ್ತೆ, ಇವನು ದೂರ ಇದ್ದೆ ವಾಸಿ. ನಾನು ಒಂದು ಡಿಗ್ರಿ ಕೂಡ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೇ ಇವ್ನ ಕೈಲಿ ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಕೆ ತಯಾರಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿವರೂ ಅವನು ಎಲ್ಲಾ ದ್ರೂ ಹಾಳಾಗಿಹೋಗ್ಲಿ !” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಭಾಷ ಅವಳೆರಡು ಜಡೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಳೆದ.

“ಸುಮ್ಮನಿರ್ರೀಯೋ, ಮಾನ ಕಳೀಲೋ ?”

“ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟ ದುಶ್ಯಾಸನ. ನನ್ನ ಮಾನ ಕಳಯೋಕೆ !”

ಸಂಗೀತ ಹೊದಿದ ದುಪ್ಪಟವನ್ನು ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆಸೆದು ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಗದೆ ಓಡಿದಳು. ಸುನಂದಮ್ಮ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟರು. “ಈಗೇನೋ ಹೀಗೆ ಹುಡ್ಡು ಹುಡ್ಡಾಗಿದೆ. ನಾಳೆ ನಾನು ಹೊರಟುಹೋದ್ರೇ ಮಂಕಾಗಿಬಿಡುತ್ತೆ. ಏನ್ಮಾಡೋದ್ದೇಳು ? ನಂಗೆ ಮಗ, ತಮ್ಮ ಇಬ್ಬೂ ಬೇಕಲ್ಲಾ !”

ಸಂಗೀತ ಕಾಂಪೌಂಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿ ಬಂದಾಗ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಗೇಟಿನ ಬಳಿ ಅಡಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು.

“ಲೇ ಸಂಗೀ, ಪಪ್ಪಂಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ ಫ್ರಂಟ್ ವೀಲ್ ಬೋಲೆ ನಾವೇ ಗೆದಿತೆದ್ದೂಂತ ?”

ಸಂಗೀತ ಕಣ್ಣನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಒಳಗೆ ಕರೆದಳು.

“ಯಾಕೋ ಕಳ್ಳರ ಹಾಗೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟೋತೀರಾ ? ಒಳಗೆ ಬನ್ನೋ ?”

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಪಪ್ಪಾ ಗುದ್ದಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಾವು ಬೋಲಿ ತೆಗೆದದ್ದು. ಇನ್ನು ಬೆನ್ನು ಮೂಳೆ ಮುರಿಯಿ !” ಹೇಮಂತ ಗೊಣಗಿದ.

“ಪಪ್ಪಾ ನಿಮ್ಮಂಟೆಗೆ ಬರೆ ಇರೋ ಹಾಗೆ ನಾನು ನೋಡೋತೀನಿ ಬನ್ನೋ.... ಪುಕ್ಕಲು ಮುಂಡೇನಾ !” ಸಂಗೀತ ಕರೆದಳು.

ಅವಳ ನೆರವು ಸಿಗುವುದು ಖಂಡಿತವೆನಿಸುತ್ತಲೇ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಒಳಗೆ ಬಂದರು.

“ಎಲ್ಲಿಗೋಗಿತ್ತು ಸವಾರಿ ?” ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಸುಭಾಷ ಕೇಳಿದ.

“ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡೋಕೆ!” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ.

ಆಗತಾನೇ ರೂಮಿನಿಂದ ಷರಟಿನ ತೋಳನ್ನು ಮಡಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಸುಂದರೇಶ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಕಣ್ಣು ಕೆರಿದಾಯ್ತು.

“ಇಷ್ಟೊತ್ತಿನವರೆ ಎಲ್ಲಿ ಪೋಲಿ ಅಲಿಯೋಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಿ ?”

“ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಾ, ಜಿಮ್ ಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿ” ಸುಮಂತ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

“ಕಾರಿಂದು ಪೈಂಟ್ ವಿಲ್ ಬೋ ಯಾರು ತೆಗೆದಿದ್ದು ?”

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿ ಕೊಂಡರು.

“ಬಾಯಿ ಬಿಡಿರೋ ಬಿಡಿಸೋ ?” ಸುಂದರೇಶ ಗದರಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಳಿಗೆ ರೇಗಿತು.

“ಎನು ಪಪ್ಪಾ, ಅವರಿಬ್ಬೇನೂ ಎಳೇ ಮಕ್ಕಾ ? ಎಲ್ಲಾರೆದುರೂ ಬೈಯಿಯಲ್ಲಾ - ಹೇಳೋ.... ತಪ್ಪೇನೂ ?”

“ನಾವಿಬ್ಬೇ ತೆಗೆದದ್ದು” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಯಾಕೆ ತಿಂದ. ಕೊಬ್ಬು ಜಾಸ್ತಿ ಆಯ್ತಾ ?” ಸುಂದರೇಶ ಇಬ್ಬರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ನಿಂತಳು.

“ಅವರಿಬ್ಬನ್ನೂ ಹೊಡೆದ್ರೇ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿರೋಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗೆನೂ ಹಾಗೇ ಮಾಡ್ತೀ ಪಪ್ಪಾ ! ನಾವು ಮೂರು ಜನಾನೂ ತಾಯಿಯಲ್ಲೇ ಇರೋ ಮಕ್ಕರೋದು, ಆದರೆ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಲ್ಲ.... ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಾವೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮನ್ನ ಪ್ರೀತಿಸೋ ಪಪ್ಪಾ ಇದ್ದಾರೆ ಅಂದೊಂದಿದ್ದಿ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬಂದಾಗಿಂದ ನಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ಆಗೋಲ್ಲ !”

ಸಂಗೀತಳ ಎದೆ ಕೋಪದಿಂದ ಏರಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. “ಹುಷಾರ್, ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೈ ಮಾಡಿದರೆ....” ಅವಳ ಉರಿಗೋಪಕ್ಕೆ ಸುಭಾಷಗೆ ಸುನಂದಮ್ಮ, ಚಂಪಕ, ಸುಂದರೇಶ ತಬ್ಬಿಬಾಬ್ದರು.

“ಹೋಗೋ ಓದೋಳ್ಳಿ ಹೋಗೋ.” ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಮಹಡಿ, ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ತಂದೆಯನ್ನೂ ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಚಂಪಕಳನ್ನು ದುರದುರನೆ ನೋಡಿದಳು. ಕ್ಷಣಕಾಲ ಸುಭಾಷನತ್ತ ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ನೋಡಿ ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ದಫಾರನೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು.

ಸುನಂದಮ್ಮ ಸುಂದರೇಶನತ್ತ ನೋಡಿ ಗಂಟಲು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡರು. “ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲಾ? ಗಂಡು ಮಕ್ಕು ದೊಡ್ಡೋರಾದ್ದು, ಮೀಸೆ ಬರೋ ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು. ನಿನ್ನೆತ್ತರಕ್ಕೇ ಬೆಳೆತಾ ಇವೆ. ನಿಂಗೇ ತಿರುಗಿಸಿ ಹೋಡಿ ದಾರು. ಎನಿದ್ರೂ ಕೂಡಿಸ್ಕೊಂಡು ಬುದ್ಧಿ ಹೆಚ್ಚಿಕು. ವಯಸ್ಸಾಗ್ತಾ ಮಕ್ಕು ಗೆಳೆಯರ ಹಾಗೆ ಗೊತ್ತಾ? ನಾನು ಅತ್ತಾಗೆ ಹೋಗೋತ್ತೂ ಶುರು ಮಾಡೋ. ನೋಡೋರೆ, ಆಡೋಳ್ಳೋರೆ ಜೆನ್ನಾಗರೋಲ್ಲ! ಕೇಳಿದೋ ಇಲ್ಲೋ ಮಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನ. ಅವುಗಳು, ಚಂಪಾ ಬಂದ್ಮೇಲೆ ನೀನು ಹಾಗೇ ಅಂದೋಳುತ್ತೆ, ನೀನು ಈಗ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲೇ ಅವರಗೆದೋ ಬೇಕು.”

ಸುಂದರೇಶ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ. ತಾನು ರೇಗಿ, ಕೈ ಮಾಡಿ ಪಾಪ ಯಾವ ತಪ್ಪನ್ನೂ ಮಾಡದ ಚಂಪಕ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಮಾನ ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತಾಯ್ತು.

“ಹೋಗು ಚಂಪ... ನೀನೇ ನೋಡೋ, ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡೋಗು.... ನಂಗೆ ಮನೆ, ಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯಾನೇ ಬೇಡಾ.” ಸುಂದರೇಶ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

‘ಮಾಲತಿ ನಾನಂತಹ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟೆ. ಈ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ನಾನೇಕೆ ಅಕ್ಕನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡೆ? ಪಾಪ, ಆ ಹುಡುಗಿ ಬಾಳೂ ಹಾಳೂಡ್ತಾ ಇದೀನಿ.... ನಿನ್ನ ಸ್ಥಾನ ಮಕ್ಕೇ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡೋಕೆ ತಯಾರಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇಷ್ಟು ವಯಸ್ಸಾದವನು, ನಿನ್ನ ಸ್ಥಾನ ನಾನು ಮತ್ತೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಕೊಡೋಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟೆಲ್ಲಾ!’ ಎರಡೂ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲೂ ತಲೆ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತನು.

ಚಂಪಕ ಒಳಗೆ ಬಂದಳು. ಗಂಡನ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡು ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಮರುಗಿತು. ಗಂಡನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟಳು. “ನೀವು ಯಾಕೆ ಬೇಜಾರು ಮಾಡ್ಕೊತೀರಿ? ನಾನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಮಾಡ್ತೀನಿ. ನೀವು ಸುಮ್ಮನಿರಿ.”

ಮಹಡಿಯೇರಿ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ ರೂಮಿಗೆ ಹೋದಳು. ಇಬ್ಬರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿದ್ದರೂ ಓದುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರ ಮುಖಭಾವವೇ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಮಂತನ ಕೈಯಿಂದ ಪುಸ್ತಕ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

“ಹೇಮಂತ, ನಾನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳ್ತೀನಿ, ಕೇಳ್ತೀರಾ ಇಬ್ಬರೂ?” ಸುಮಂತನೂ ಪುಸ್ತಕ ಕೆಳಗಿಟ್ಟನು.

“ಮೆಲ್ಲಗೆ ಪಪ್ಪಾಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಮೆಕ್ಯಾನಿಕ್‌ಗೆ ಫೋನು ಮಾಡಿ ಆ ಪ್ರಿಂಟ್ ವರ್ಕ್ ಸರಿಮಾಡಿಸಿ ಬಿಡಿ. ಅವಕ್ಕೆಷ್ಟು ದುಡ್ಡೋ ಅಷ್ಟು ನಾನು ಕೊಡ್ತೀನಿ.” ಪಪ್ಪಂಗೆ ಗೊತ್ತಾಗೋಲ್ತಾ?” ಸುಮಂತನಿಗೆ ಅನುಮಾನ. “ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗೆ ನಾನು ನೋಡ್ಕೊಡ್ತೀನಿ. ನನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ವಾ?”

ಹೇಮಂತ ಯೋಚಿಸಿದ. ಸುಮಂತಾ, ಬಾರೋ. ಆ ಮೂಲೆ ಸೈಕಲ್ ಶಾಪ್ ಪರೀಫ್‌ನ ಕರೊಂಡ್ಬಂದು ಬೋ ಹೊಡಿಸ್ಬಿಡೋಣ....”

ಚಂಪಕ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಬಂದಿದ್ದ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಅವರ ಕೈಗೆ ತ್ತಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಕಳ್ಳ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಂದ ಮಹಡಿಯಿಳಿದು ಹೊರಟರು.

ಚಂಪಕ ಗಂಡನ ರೂಮಿಗೆ ಬಂದಳು. “ನೋಡೀ, ನಾನೆಲ್ಲಾ ಸರಿ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ. ಮಕ್ಕಳು ತುಂಬಾ ತುಂಟರು. ಏನ್ಮಾಡೋಕಾಗುತ್ತೆ? ದೋಡ್ಡೋರಾದ್ರೆ ಗಂಭೀರ ಆಗೋಗ್ತಾರೆ....ನೋಡೀ, ನೀವು ಆ ಕಾರಿನ ವಿಷಯ ಏನು ಮಾತಾಡಕೂಡ್ತು. ಎಲ್ಲರೆದುರಿಗೆ ನಾನೇ ಹೇಳ್ತೀನಿ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸರಿ ಮಾಡಿದ್ದ್ರಂತ. ನೀವು ಆಗ ಅವರನ್ನ ಹೊಗಳಿ ಸಾಕು. ಅರ್ಧ ವಾರ ಗೆದ್ದ ಹಾಗೆ! ತಿಳೀತಾ?”

ಸುಂದರೇಶ ಕ್ರಾಪಿನಲ್ಲಿ ಬೆರಳಾಡಿಸಿಕೊಂಡನು. “ಆಲ್‌ರೈಟ್.”

ಊಟದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಚಂಪಕಳೇ ಬಲವಂತ ಮಾಡಿ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪರೀಫ್ ಬಂದು ಕಾರಿನ ಟೈರ್‌ಗಳಿಗೆ ಗಾಳಿ ತುಂಬಿ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಜೇಬಿಗಿಳಿಸಿ ಬಿಡಿ ಹತ್ತಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಾಗಿತ್ತು.

ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲು ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ಸುಭಾಷನೇ ಗತಿ. ಅವನ ಮೊರೆ ಹೊಕ್ಕಳು.

“ದಯವಿಟ್ಟು ಅವಳನ್ನ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೊಂಡ್ಬನ್ನಿ. ಒಂದು ಮನೆಲಿದ್ದೊಂದು ಎಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಊಟ ತಿಂಡಿ, ಮಾಡಿದ್ರೆ ಚೆನ್ನ....ಆಗ್ಲಾ ದ್ರೂ ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಲಿಗೆ ಬೆಳೆಲಿ.... ಇವೊತ್ತೊಂದು ದಿನ ನೀವು

ಕರೊಂಡ್ಬನ್ನಿ. ನಾಳೆ ನೀವು ಊರಿಗೆ ಹೋದ್ದೇಲೆ ನಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ಮ್ಯಾನೇಜ್ ಮಾಡೋತೀನಿ."

ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಚಂಪಕಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಮನಸ್ಸು ಮುದುಡಿತ್ತು. ಯಾವ ಯುವಕನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಹಾಯಾಗಿರಬಹುದಿತ್ತು. ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆ ಯಾಗಿ ಮಲಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುವುದ ಹೋಗಲಿ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಅನ್ನಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆಯಲ್ಲಾ.

"ಆಗ್ಲಿ, ಐ ವಿಲ್ ಟ್ರೈ."

ಸುಭಾಷ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದ. "ಲೇ ಸಂಗೀತ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಕರೀತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಬಾರೇ."

"ಯಾಕಂತೆ ?" ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಸಂಗೀತ ಕೂಗಿದಳು.

"ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ನೀನೇ ಬರಬೇಕಂತೆ."

ಸಂಗೀತ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. "ಎಲ್ಲಿ ಅವ ರಿಬ್ಬರು ?" ಸುಭಾಷ ಹೊರಗೆ ಕಾರಿನತ್ತ ಬೆರಳು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ.

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಪೋರ್ಟಿಕೋದಲ್ಲಿ ಕಾರಿನ ಚಕ್ರಗಳನ್ನು ಗುದ್ದಿ ಗುದ್ದಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

"ಏನೋ, ನೀವೇ ಸರಿ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟಾ ?" ಸುಭಾಷ ಬೇಕಾಗಿ ದನಿಯೇ ರಿಸಿ ಕೂಗಿ ಕೇಳಿದ.

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು.

"ಮಾವ, ಇಲ್ಲಿ ಬನ್ನಿ ಸ್ವಲ್ಪ...." ಬೇಕಾಗಿ ಕೂಗಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಎದ್ದು ಬಂದನು. ಹಿಂದೆಯೇ ಚಂಪಕ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸುಭಾಷನನ್ನು ಸಂತಸದಿಂದ ವಂದಿಸಿತು.

"ನೋಡಿದ್ದಾ ಈ ಪೋಕ್ರಿಗಳ್ಳು. ವ್ಹೀಲ್ ಬಿಚ್ಚಿ ಬೋ ಹೊಡೆದು ಸರಿ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದ್ರೆ ಇವರಿಗೆ ಮೆಕಾನಿಕಲ್ ವರ್ಕ್ ಗೊತ್ತೂಂತ ತಿಳಿತು. ಇನ್ನೇಲೆ ಕಾರಿನ ಮೇಲುಸ್ತುವಾರಿ ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೇ ಒಪ್ಪಿಸ್ಬಿಡಿ." ಸುಂದರೇಶ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರತ್ತ ನೋಡಿದ. ಆ ತುಂಬು ಕ್ರಾಪಿನ ತಲೆ ಎಳಸಾಗಿದ್ದ ಮುಖ, ತುಂಟುತನ ಒತ್ತಿ ಚೆಮುತ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ಣು, ನಗೆ...ಅವ ನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಮಮತೆಯುಕ್ತೆ ಬಂದಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜ. ತನಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೀತಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

"ಹೌದೇನೋ ? ನೀವೇ ಸರಿ ಮಾಡಿದ್ದಾ ?"

ಸುಮಂತ ಕೇಳಿಸಿಯೂ ಕೇಳಿಸದಂತೆ "ಹೂಂ" ಎಂದನು.

“ವೆರಿ ಗುಡ್.... ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಕಾರಿನ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತೂ ಹಾಗಾವ್ರೇ ನಾಳೆ ಗೇರ್ ಆಯಿಲ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಚೆಕ್ ಮಾಡಿ, ಆಕ್ಸಿಲೇಟರ್ ಕವರಿಂಗ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿ ಮಾಡಿ” ಎಂದಾಗ ಸುಭಾಷ್ ಮಾತು ಸೇರಿಸಿದ.

“ಯಾಕೆ ಮಾವ, ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಡ್ರೈವಿಂಗ್ ಸ್ಕೂಲ್ಗೆ ಕಳ್ಳ, ಅವರಿಗೆ ಡ್ರೈವಿಂಗ್ ಬಂದ್ರೇ ನಿಮ್ಮೇ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತೆ.”

“ಊಟಕ್ಕೆ ಬನ್ನೀ ಎಲ್ಲಾ, ನಾಳೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡೋದಿದೆ.” ಸುನಂದಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಮುಂಚೆ ಒಳಗೂಡಿ ಬಂದವರು ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಸುಭಾಷ್, ಸುಂದರೇಶ. ಚಂಪಕ ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ಮಾನವಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೇ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಿನಗೆ ಕೋಪ ಇನ್ನೂ ಆರಿಲ್ಲಾ? ನನ್ನ ತಪ್ಪಿದೆ ಹೇಳು, ಒಪ್ಪೋ ತೀನಿ.”

ಸಂಗೀತ ಚಂಪಕಳ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ನಿಜ, ಅವರದೇನೂ ತಪ್ಪಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೋಪ ತನಗೇ! ತಂದೆಯ ಗಮನವೆಲ್ಲಾ ಅವರತ್ತ ಎಂದು ತನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿರಬಹುದೇ?

ಮರುಮಾತಾಡದೇ ತಾನೂ ಊಟದ ಮನೆಯತ್ತ ನಡೆದಳು.

ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ ಮನೆಗೆ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಯಶವಂತ ಬರುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರಿಗೆ ಕೊಂಚ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಇಳಿಯಿತು.

“ಅಯ್ಯೋ ಹರಳೆಣ್ಣೆ ಮುಖ ಯಾಕೆ ಮಾಡೋತ್ತೀರಿ, ನಾಳೆ ಇಬ್ಬರೂ ದೊಡ್ಡ ಮೆಕ್ಯಾನಿಕಲ್ ಇಂಜನಿಯರ್ಸ್ ಆಗ್ತೀರೋ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಆಗ್ತೀರೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಎಸ್ಸೆಲ್ಲಿಲೇ ಡುಮ್ಪಿ ಹೊಡ್ಡೋಂಡು ಲಾಗಾ ಹೊಡೀ ತೀರೇನೋ?”

“ನಾನು ಇಂಜನಿಯರ್ ಆಗೋಲ್ಲ; ನಾನು ಡಿಫೆನ್ಸ್‌ಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ಮೇಜರ್ ಆಗ್ಬೇಕು, ವಾರ್‌ಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಂತ ನನ್ನಾಸೆ” ಸುಮಂತ ಎದೆ ಯುಬ್ಬಿಸಿದ.

“ನಾನು ರಿಸರ್ಚ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ.... ಆಸ್ಟ್ರೋ ಫಿಸಿಕ್ಸ್ ತೊಗೊಂಡು ಸ್ಪೇಸ್ ರಿಸರ್ಚ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ.... ಇಲ್ಲಿಂದ ಮಾರ್ಸ್, ಜೂಪಿಟರ್ ಸ್ಯಾಟರ್ನ್” ಹೇಮಂತ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ಸುಭಾಷ್ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟನು.

“ಸ್ಪೇಸ್‌ಗೆ ಆಮೇಲೆ. ಮುಂಚೆ ಇಬ್ಬರೂ ಎಸ್ಸೆಲ್ಲಿಲಿ ಒಳ್ಳೆ ನಾಕ್ಸ್ ತೆಗೆದ್ರೆ ಆಲ್ವಾ ಕಾಲೇಜ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕೋದು....! ಅದಕ್ಕೇಪ್ಪಾ ಬಾಯಿ ಮುಜ್ಜೋಂಡು ಎಕ್ಸಾನ್ ಮುಗಿಯೋವರೂ ಟ್ಯೂಷನ್ ಹೇಳಿಸ್ಕೊಳ್ಳಿ.

ಆಮೇಲೆ ಮಾರ್ಸ್‌ಗಾದ್ರೂ ಹೋಗಿ, ವಾರ್ಸ್‌ಗಾದ್ರೂ ಹೋಗಿ. ಅಲ್ಪಾವಾ ಮಾವಾ ?”

“ಹೌದು, ಇಬ್ಬೂ ಓದೋದು ಏನೇನು ಸಾಲ್ದು” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದ.

“ಇಬ್ಬೂ ತುಂಬಾ ಜಾಣರೇ...ಓದಿದ್ದೆ ಎಲ್ಲನ್ನೂ ಮೀರಿಸೋದು” ಚಂಪಕ ದನಿಗೂಡಿಸಿದಳು.

ಹೊಗಳಿಕೆಯಿಂದ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಉಬ್ಬಿದರು.

“ಆ ಟ್ಯೂಷನ್ ಪ್ರಾಣಿ ಯಾರು ? ನಾವು ನೋಡ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ಕಚ್ಚೇ ಪಂಚೆ, ಲಾಂಗ್ ಕೋಟ್ ಕಾಲರ್ ಕೋಟು, ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡಕ, ಸುಕ್ಕು ಮುಖ, ಕೈಲಿ ದೊಣ್ಣೆ ಆದ್ರೆ ಆಗೋಲ್ಲ. ಟ್ರಿಮ್ ಆಗಿ, ಯಂಗ್ ಆಗಿ, ನವೋತ್ಥೇಗೂ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದೆ ಹೇಳಿಸ್ಕೊತೀವಿ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶನಿಗೂ ನಗು ಬಂತು.

ನಾನು ಅಂತಹವರನ್ನ ತಂದಿಡ್ತೀನೇನೋ....ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ ಯಶವಂತ ಕಣೋ. ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ ಗೊತ್ತಾ, ಆಕಿಲೇಸ್, ಹರ್ಕ್ಯುಲಿಸ್ ಇದ್ದಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಪಾಠದ ಜೊತೆ ರೆಸ್ಲಿಂಗ್, ಬಾಕ್ಸಿಂಗೂ ಹೇಳಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಫಿಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಟೆನ್ನಿಸ್ ಪ್ಲೇಯರ್ ಅವ್ನು !” ಸುಭಾಷ ವರ್ಣಿಸಿದಾಗ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ರಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತಸವಾಯಿತು.

ಸಂಗೀತಳದೇ ಮೌನ, ಅವಳಿಗೆ ಅತ್ತೆ ಸುಭಾಷ ಹೊರಟು ಹೋಗು ತ್ತಿದ್ದುದು ಒಂದು ಅಪಾರ ನಷ್ಟವಾದರೆ ತನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಗಲಾಟೆಗೆ ಬೆನ್ನೆಲುಬಾಗಿದ್ದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರೂ ದೂರ ಸರಿಯುವರಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಚಿಂತೆ.

ಸುಭಾಷ ಮಲಗುವ ಮುನ್ನ ಸಂಗೀತಳ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವಳು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮೈಚಾಚಿ ತಲೆಯ ಕೆಳಗೆ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ಸೂರು ನೋಡುತ್ತಾ ಮಲಗಿದ್ದಳು.

“ಏನು ಪ್ರಸಂಚ ತಲೇ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿಡುತ್ತೇಂತ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ ?” ಸುಭಾಷ ಅವಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತರು.

“ಪ್ರಸಂಚ ಬಿಳುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಭೂಮಿ ಕುಸಿತಾ ಇದೆ” ಸಂಗೀತ ಮೊಟಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ಯಾಕೆ ?” ಸುಭಾಷ ಅವಳ ಮುಂಗುರುಳು ನೇವರಿಸಿದ.

“ಯಾಕೇಂದ್ರೇ....ಎನ್ನೇಳಲಿ, ನೀನು ಬರ್ತೀ, ಗೋಡೆ ಮುಟ್ಟಿ ಓಡ್ತಾ ರೇಂತ ಹೇಳ್ತಾರಲ್ಲಾ ಹಾಗೇ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಇದ್ದು ಓಡಿಹೋಗ್ತಿ. ನಂಗೆ ಬೇಜಾರಾಗೋಲ್ವಾ? ನನಗೆ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಇಲ್ಲ, ಜೊತೆ ಇಲ್ಲ, ಅತ್ತೇನೂ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾರೆ.”

“ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಮಾಡೋ, ನಂಗೆನೋ ಅವು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಅನ್ನತ್ತೆ.”

“ನನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಹವರೂ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಮಾಡೋಕ್ಕೋದೂ. ‘ಅಡಿಗೆ ಎನು?’ ಯಾವ ಸೀರೆ ಕೊಂಡೊಂದ್ರಿ?’ ‘ಆ ಹಂಗಸು ಹಡೆದ್ದಾ?’ ‘ಮಗೂಗೆ ನಾಮಕರಣ ಯಾವಾಗ?’ ಅಂತ ಕೇಳ್ಕೊಂಡು ಇರಾ, ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳ್ತೀ!”

“ನಿನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್‌ಲಾ ಎನಾದ್ರೂ? ಇದ್ದಾರಲ್ಲಾ!”

“ಹೂಂ, ಇದ್ದಾರೆ ಮಜವಾಗಿ ಅವರ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಜೊತೆ ಓಡಾ ಡೊಂಡು!”

“ನೀನೂ ಹಾಗೇ ಇರು ಯಾರು, ಬೇಡಾಂತಾರೆ!”

“ನೋಡ್ತಾ ಇರು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯವರು ಅಂದ್ಯಲ್ಲಾ ಅವು ಹೇಗಾಡ್ತಾರೆಂತ ತೋರಿಸ್ತೀನಿ” ಸಂಗೀತ ಮೇಲುಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು. “ಐ ನೀಡ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್, ನಂಗೆ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಬೇಕು. ಗೆಳೆತನ, ಲವ್, ಪ್ರೀತಿ, ಅಫೆಕ್ಷನ್ ಬೇಕು. ಅಂಡರ್‌ಸ್ಟಾಂಡಿಂಗ್ ಬೇಕು ಐ ಹ್ಯಾವ್ ನತಿಂಗ್.... ನತಿಂಗ್.”

ಸುಭಾಷ್ ಅವಳು ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ತುಟಿ ಗಳನ್ನು ತನ್ನ ತುಟಿಗಳಿಂದ ಬಂಧಿಸಿದ.

“ಐ ಅಂಡರ್‌ಸ್ಟಾಂಡ್ ಇಟ್. ನಿಂಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇಜಾರಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ನೌ ಬಿ ಕ್ವಿಯೆಟ್, ಕ್ವಿಯೆಟ್” ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮುದ್ದಿಸಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅಳು ನುಂಗಿ ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಸುಭಾಷನ ಬಾಹುಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳೆದೆಯ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ತುಮುಲ ಕೊಂಚ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಅವನ ಆಲಿಂಗನದಲ್ಲಿ ಜಗವನ್ನು ಕೊಂಚ ಕಾಲ ಮರೆತಳು. ಅವನ ಅಪ್ಪುಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಕರಗಿಹೋಗಿ ಕಾಲಚಕ್ರವನ್ನೇ ಮರೆಯುವ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಜಗವೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಹೀಗೆಯೇ ಕೊನೆಗೊಂಡು ಆ ರಸನಿಮಿಷವೇ ಅವರವಾಗ ಬಾರದೇ ಏನಿಸಿತು.

ಸುಭಾಷನೇ ಅವಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೇ ದೂರ ಸರಿಸಿ ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದನು.

“ನಾನು ನಿನ್ನ ತುಂಬಾ ದಿನ ಒಬ್ಬಳನ್ನೇ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ಸಂಗೀತ. ನೀನು ನನ್ನವಳಲ್ಲವೇ ? ನೀನಿಲ್ಲದೇ ನಾನೂ ಇರಲಾರೆ ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ, ಕಾಮನೆಗಳಿಗೆ ನೀನಿನ್ನೂ ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕವಳು” ಅವಳ ಮೈ ಸವರಿ ಮುಖ ಸವರಿ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದ: “ನಾನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೊರಡ್ತಾ ಇರೋದು, ಐ ಮೇ ನಾಟ್ ಗೆಟ್ ದಿಸ್ ಆಪರ್ ಟ್ಯೂನ್ ಮೊಮೆಂಟ್. ಸೋ ಗುಡ್ ನೈಟ್, ಗುಡ್ ಬೈ....” ಅವಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಗಾಢವಾಗಿ ಆಲಂಗಿಸಿ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಉಸುರಿದನು. “ಬಿ ಪೇಶೆಂಟ್, ಅಂಡ್ ವೈಯೆಟ್ ಫಾರ್ ಮಿ-ಥೈರ್ಯವಾಗಿರು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ್ನೆ ಆದಷ್ಟು ಅನುಸರಿಸಿಕೋ, ಫ್ಯಾವಿಲಿ ಹ್ಯಾಪಿನೆಸ್ ಹಾಳು ಮಾಡಬೇಡ....

ಅವನಿಗುತ್ತರ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸುಭಾಷ ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಾರಿದ್ದ.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಸುನಂದಮ್ಮ, ಸುಭಾಷ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಸಂಭ್ರಮ. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಇಬ್ಬರದೂ ಕುಣಿದಾಟ, ನೆಗೆದಾಟ. ಅವರಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ತಾವೇ ಸುನಂದಮ್ಮ, ಸುಭಾಷರ ಸಾಮಾನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಮುಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಊರಿಗೆ ಕಳಿಸುವುದೇ ಸಂಭ್ರಮ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಟುಹೋಗುವುದೇ ಅವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯ. ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋದರೆ ತಮಗೆ ಆಗುವ ನಷ್ಟದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚನೆಯಿರಲಿಲ್ಲ.

“ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನನ್ನು ಪಪ್ಪಾನ ಕಾರನ ಡಿಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದೀವಿ....” ಸುಮಂತ ಬಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಭಾಷ ತಲೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.

“ನಾನು ಪ್ಯಾಕೇ ಮಾಡಿಲ್ವಲ್ಲೋ ಇನ್ನೂ ! ನನ್ನ ಟೂತ್ ಬ್ರಷ್ ಸೋಪು, ಟವಲು, ಅಂಡರ್ ವೇರ್ ಎಲ್ಲಾ ಬಚ್ಚಲ ಮನೇಲೇ ಇದ್ದಲ್ಲೋ !”

“ಆ ಯೋಚ್ಚೆ ಯಾಕಯ್ಯೆ ! ನಾವೇ ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೀವಿ. ನಿನ್ನ ಸೋಪು, ಬ್ರಷ್, ಪೇಸ್ಟೆಲ್ಲ ಸೂಟ್ ಕೇಸ್ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ ಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆ ಯೆಲ್ಲಾ ಹಾಕಿ ಅದುಮಿ ಅದಮಿಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿದ್ದೀವಿ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ “ಅತ್ತೆ, ನಿನ್ನೊಂದು ಹರಕಲು ಸೀರೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲಾ ಉಗ್ರಾಣದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನೂ ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ.”

“ಹುಚ್ಚು ಮುಂಡೇಗಂಡ, ಅದ್ಡ ಮನೇ ಒರೆಸೋಕೆ ಇಲ್ಲಿಂತ ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅದನ್ನ ತೊಗೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನಾನೇನು ಮಾಡಿ ? ತೆಗೆದುಹಾಕೋ ಹೊರೆ !”

“ಅತ್ತೇ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹಳೇ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನೂ ಗಂಟುಕಟ್ಟಿ ಹೋಲ್ಡಾ ಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದೀನಿ. ನಿಮ್ಮೇ ಸಮಯಾದ್ರೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ.”

ಸುನಂದಮ್ಮ ನಕ್ಕು ಸುಮ್ಮನಾದರು. “ಅಂತೂ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನ ಹೋರಗೆ ಹಾಕೋಕೆ ಋಷಿಯಾಗಿ ಇದ್ದೀರೇನೋ!” ಸುಭಾಷ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಅವನಿಗೆ ಕತ್ತರಿಸಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಬಿಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ.

“ಹೂಂ.... ಮತ್ತೇ.... ನೀನು ಪಪ್ಪಂಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ್ನ ತಂದು ಗಂಟಾಕಿ ನಮ್ಮನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗೋದಕ್ಕೆ ಪ್ಲಾನ್ ಹಾಕಿದ್ದೀರಿ. ಕಳೆದೇ ಇನ್ನೇ ನ್ಯಾಡ್ಬೇಕೋ!”

ಸುಭಾಷ, ಸುನಂದಮ್ಮ ನಿರುತ್ತರಾದರು. ಅವರು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜ. ತಾವಿಬ್ಬರೇ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಹವಣಿಸಿದ್ದು. ಮಕ್ಕಳು ರೇಗಿ ದುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನು? ಆ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸತ್ಯವಿತ್ತು! ಎಷ್ಟು ನೋವಿತ್ತು?

ಚಂಪಕ, ಸುಂದರೇಶ ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡದೇ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರತಿಕಿಯೆ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಗೀತ ಯಾರ ಬಳಿಯೂ ಮಾತನಾಡದೇ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ನಿರಾಸಕ್ತಿ, ನಿಷ್ಕ್ರಿಯತೆ ಕಂಡು ಸುನಂದಮ್ಮ ಅವಳ ಬಳಿ ಬಂದು ತಲೆ ಸವರಿದರು.

“ಯಾಕೆ ಸಂಗೀ, ನಾನು ಹೊರಟುಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀನೀಂತ ಕೋಪಾನಾ? ಬೇಜಾರಾ?”

“ಒಳ್ಳೆ ಚೆನ್ನಾಯ್ತು ಅತ್ತೆ.... ಪಾಪ ನೀವು ಇಷ್ಟೊಂದು ವರ್ಷಗಳು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಹೆಣಗಿ ಸಾಕಾಗಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಋಣ ಹೇಗೆ ತೀರಿಸಲೀಂತ ಯೋಚಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ.”

“ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಹೆಂಗಸಿನಂತೆ ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲಾ !! ಇದೇನು?” ಸುನಂದಮ್ಮ ಸಂಗೀತಳ ಕೈಯನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. “ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡ್ಬಾರ್ಡು! ನಾನೇನು ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಹೊರಟುಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀನಾ? ನೀವು ‘ಬಾ’ ಅಂತ ಬರೆದರೆ ಎಷ್ಟೊತ್ತೇಳು ಬರೋದು? ಬೇಕಾದ್ರೆ ನೀನೇ ಬಾ. ನನ್ನ ಮನೆ ಬೇರೆ ನಿನ್ನ ಮನೆ ಬೇರೇನಾ?”

ಸಂಗೀತ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ನಕ್ಕಳು. “ಆಗಿ ಅತ್ತೆ” ಸುಭಾಷ ಅವಳ ಮೊಂಡು ಜಡೆ ಹಿಡಿದು ಮೂಗು ಹಿಂಡಿ ಹೇಳಿದ, “ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಬೆಳಿ.... ವೈಯಿಟ್ ಎ

ಲಿಟಲ್ ಲಾಂಗರ್, ಟಿಲ್ ಐ ಯಾಮ್ ಎ ಲಿಟಲ್ ಬಿಟ್ ಓಲ್ಡರ್ ಅಂತ ಕೂತ್ಕೊಬೇಡಾ ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ ?” “ಹೂಂ” ಸಂಗೀತ ತಲೆಯತ್ತದೆ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ, ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಹತ್ತಿ ಹೊರಟಾಗ ಸಂಗೀತ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. “ನಾನು ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಬರೋಲ್ಲ. ಮನೆ ಯಾಕೆ ಬೀಗ ಹಾಕಬೇಕು? ದೇವಮ್ಮ ಚೆನ್ನ ಇರಾರೆ. ನಂಗೆ ಕಾಲೇಜಿನ ರೆಫರೆನ್ಸ್ ವರ್ಕ್ ಇದೆ” ಅವಳನ್ನು ಬಲವಂತ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅವರತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಸಂಗೀತ ಮನೆಯ ಸುತ್ತ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದಳು. ಮನೆ ಬಿಡೋ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಭಾಷ ಅವಳ ಕಣ್ಣೆರೆ ಹಿಡಿದು, ಅವಳ ಕೈ ಅದುಮಿ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. “ಆಲ್ ದಿ ಬೆಸ್ಟ್.”

ಕಳ್ಳ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ರೂಮಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ನಗುಮುಖದ ಫೋಟೋ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿತ್ತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಸಣ್ಣಗೆ ಧೂಳು ಕುಳಿತಿತ್ತು. ತನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ತಂದೆ ಫೋಟೋ ಒರೆಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತೋಟದಿಂದ ಮರುಗಾನೋ, ದವನವನ್ನೋ ತಂದು ಇಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗೇಕೆ ಈ ಧೂಳು! ಫೋಟೋ ಮೇಲಿದ್ದ ದವನ, ಮರುಗ ಒಣಗಿ ನಿಂತಿದ್ದವು.

ಸಂಗೀತ ಕುರ್ಚಿಯೊಂದನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹತ್ತಿ ಆ ಫೋಟೋ ವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡಳು. ತಾನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಹೌಸ್‌ಕೋಟಿನ ತುದಿಯಿಂದ ಅದರ ಧೂಳನ್ನು ಒರೆಸಿದಳು. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಮುಸುಕು ಮುಸುಕಾಗಿ ಮೂಡಿದ್ದ ಮಮತೆಯ ತಾಯಿಯ ನೆನಪು ಮರುಕಳಿಸಿತು. ಆ ಫೋಟೋವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಎದೆಗೊತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದಳು.

“ಚೆನ್ನಾ, ಚೆನ್ನಾ....ಬಾರೋ ಇಲ್ಲಿ !”

“ಬಂದೇಮ್ಮಾ” ಚೆನ್ನ ಎದುತ್ತಾ ಬಂದನು.

“ನೋಡು, ಈ ಡ್ರಾಯಿಂಗ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಆ ಗೋಡೆ ಮೇಲೆ, ನಾನು ತೋರಿಸ್ತೀನಿ, ಅಲ್ಲಿ ಮೊಳೆ ಹೊಡಿ.” ಚೆನ್ನ ಅವಳ ಮುಖ ಮಿಡಮಿಡನೆ ನೋಡಿದ.

“ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಮಾಡೋ !” ಸಂಗೀತ ರೇಗಿದಳು.

“ಸರೇಮ್ಮ” ಅವಳು ತೋರಿದ ಕಡೆ ಮೊಳೆ ಹೊಡೆದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ತಾಯಿಯ ಫೋಟೋ ಹಾಕಿದಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಯಿತು.

ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆಗತಾನೇ ಅರಳಿದ್ದ ನಿತ್ಯಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೂವಿನ ಗೊಂಚ ಲೊಂದನ್ನು ತಂದು ಆ ಫೋಟೋಗೆ ಇಟ್ಟಳು.

ಆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಪಪ್ಪ ಇಬ್ಬರೂ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇರುವಾಗ ತನ್ನ ತಾಯಿ ಅವರ ಆಟದ ಪ್ರೇಕ್ಷಕಿಯಾಗಬೇಕೇ ?

ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು. ಎಂದಿನಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಬೆಲ್ಸ್, ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಅದೇಕೋ ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಸೀರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತೆಗೆದು ನೋಡಿದಳು. ಒಂದು ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆಗೆ ಕಡುನೀಲಿ ಅಂಚಿದ್ದ ಸಿಫಾನ್ ಸೀರೆ ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ತಾನು ತಾಯಿಯಷ್ಟೇ ಇದ್ದದ್ದು ನಿಜ. ರವಿಕೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಂಚ ಸಡಿಲವಾಗಿತ್ತು. ಸೂಜಿ, ದಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸರಿ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಮಡಸಿ ಹೊಲೆದುಕೊಂಡಳು. ತಾಯಿ ಎಷ್ಟು ರಸಿಕಳು ! ಸೀರೆ, ಸೀರೆಗೆ ತಕ್ಕ ಒಳಲಂಗ, ರವಿಕೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ 'ಘಂ' ಎನ್ನುವ ಯಾವುದೋ ಸುಮಧುರ ವಾಸನೆ. ಆ ಫರ್ ಫ್ಯೂವ್ ತಾನು ಎಲ್ಲೂ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಅವರ ಅವಸರವಾಗಿ ಬೇಯಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹುಳಿಯನ್ನ ಮೊಸರನ್ನ ತಿಂದು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೊರಟಾಗ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಸ್ಕೂಟರ್ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಯಾರಿರಬಹುದು ? ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೊರಟಿರಬಹುದು ಪಪ್ಪ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂತಿರುಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಧಾನ. ಈ ಸ್ಕೂಟರಿನ ಮನುಷ್ಯನಾರು ? ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಪುಸ್ತಕ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಗೇಟು ದಾಟಿ ಬಂದಾಗ ತಕ್ಷಣ ಅವಳಿಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು. ಸುಭಾಷನ ಗೆಲೆಯ ಯಶವಂತ ! ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರ ಟ್ಯೂಟರ್ ! ಇವನೇಕೆ ಈಗ ಬಂದ ?

ಅವಳು ಅವನನ್ನೇ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಹಾಕಿದ್ದ ಕಂದು ವ್ಯಾಂಟು, ಬಿಳಿಯ ಮೇಲೆ ಕಂದು ಬಣ್ಣದ ಚುಕ್ಕೆಗಳಿದ್ದ ಟೆರಿಲೀನ್ ಷರಟು, ಅರ್ಧ ಎದೆಯವರೆಗೆ ತೆರೆದು ಎದೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಹರಡಿದ್ದ ಕೂದಲು, ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದೆಳೆಯ ಚಿನ್ನದ ಸರ, ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಹುಲಿಯುಗುರು, ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದಿದ್ದ ಅಗಲವಾದ ಕರಿಯ ಲೆದರ್ ಬೆಲ್ಟ್, ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದ ಕರಿಯ ಹೈ ಹೀಲ್ಡ್ ಲೆದರ್ ಶೂಸುಗಳು. ಕೂಡು ಹುಬ್ಬಿನ ಕೆಳಗಿನ ಕಿಡಿಗಣ್ಣುಗಳು—ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಅಡಿ

ಯಿಂದ ಮುಡಿಯವರೆಗೆ ನೋಡಿ ಕಿರುಮೀಸೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ನಕ್ಕನು.

“ಇದ್ದಾನಾ ಸುಭಾಷ್ ?”

“ಇಲ್ಲ....ಈಗ್ರಾನೇ ಹೊರಟುಹೋದ್ದಲ್ಲ....”

“ಏ ಸೀ....ನಾನು ನಾಳೆ ಹೋಗ್ರಾನೆ ಅಂದ್ಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಪಾಠಕ್ಕೆ ಬರೋಕೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಸೋ....ಸಾಯಂಕಾಲ ಬರ್ರೀನಿ.”

“ಬನ್ನಿ. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಇರ್ರಾರೆ....”

“ಆಲ್ ರೈಟ್ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೀರಾ ?”

“ಹೂಂ....ಹೌದು, ಸ್ವಲ್ಪ ರೆಫರೆನ್ಸ್ ವರ್ಕ್ ಇತ್ತು.”

“ಓ ಕೇ....ಬರ್ರೀರಾ ಡ್ರಾಪ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ.”

ಸಂಗೀತ ಕೊಂಚ ಅನುಮಾನಿಸಿದಳು. ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ತಾನೇ ಬಂದ ವನು. ತಾನು ಅವನ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಬಹುದೇ ? ತಾನು ಸುಭಾಷನ ಜೊತೆ ಬಿಟ್ಟು ಯಾರ ಜೊತೆಗೂ ಹೋದವಳಲ್ಲ.

“ಯಾಕೆ, ನಂಜೊತೆ ಬರೋಕೆ ನಿಮ್ಮಂದೆ ಏನಾದ್ರೂ ಅಂದ್ಕೊ ತಾರಾ ?” ಯಶವಂತ ಮಾದಕವಾಗಿ ನಕ್ಕು ಹುಬ್ಬೇರಿಸಿದ.

“ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ....ಬರ್ರೀನಿ” ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಫೈರ್ ಬಂತು. ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗಂಡು ಹುಡುಗರ ಜೊತೆ ಬರ್ರಾರೆ, ತನಗೇನು ?

“ಚೆನ್ನಾ, ದೇವಮ್ಮ, ಮನೆ ಕಡೆ ಗಮನ ಇಬಲಿ. ಪಪ್ಪಾ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಬರ್ರಾರೆ....ನಂಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು” ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಚೆನ್ನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕುಳಿತ.

ಸಂಗೀತ ಸ್ಯೂಟರ್ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ ಯಶವಂತ ಹೆಲ್ಮೆಟ್ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡನು. ಸ್ಯೂಟರ್ ಸ್ವಾರ್ಥ ಮಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸುರೇಶನ ಕಾರು ಬಂದಿತು.

ಮಗಳು ಬೇರೆ ಹುಡುಗನ ಜೊತೆ ಹೊರಟಿರುವುದು ಅವರಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಯಾಯಿತು. ಹೆಲ್ಮೆಟ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಡುಗನ ಗುರುತು ತನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹತ್ತಿ ಲಿಲ್ಲ. ಕಾರನ್ನು ಸ್ಯೂಟರಿನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಯಶವಂತ ಕೈ ಮುಗಿದ.

“ನಾನು ಯಶವಂತ್ಸುಭಾಷ್ ಇದ್ದಾನೇಂತ ಬಂದೆ. ನಂಗೆ ಇವೊತ್ತು ಹೊರಡ್ತಾನೇಂತ ತಿಳ್ಳಿ ರಿಲ್ಲ....ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದು, ಹಾಗೇ ಡ್ರಾಪ್ ಮಾಡೋಣಂತ....ಸಾಯಂಕಾಲ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಟ್ಯೂಷನ್ ಗೆ ಬರ್ರೀನಿ....”

ಚಂಪಕ ಕಾರಿನಿಂದ ಇಳಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಹೀಗೆ ಸೀರಿಯುಟ್ಟು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇರೊಬ್ಬ ಪರಿಚಿತ ಯುವಕನೊಡನೆ ಹೋಗುವುದು ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

“ನೀವೇ ಕಾರ್ನಲ್ಲಿ ಡ್ರಾವ್ ಮಾಡಿ ಬನ್ನಿ. ಅವರಿಗ್ಯಾಕೆ ತೊಂದರೆ” ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಸ್ಫೂಟರನ್ನು ಒರಗಿ ನಿಂತಳು.

“ಸಪ್ತಂಗೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಲೇಟಾಗುತ್ತೆ. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರಿಗೆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಲೇಟಾಗುತ್ತೆ.”

“ಆಲ್ ರೈಟ್....ಪ್ಲೀಸ್....ಡ್ರಾವ್ ಹರ್ ಇಫ್ ಯೂ ಡೋಂಟ್ ವೈಂಡ್” ಯಶವಂತನಿಗೆ ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಮುಖಭಂಗ ವಾದಂತಾಯಿತು. ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಕಾರಿನಿಂದ ಜಿಗಿದು ಇಳಿದರು.

“ಹಾಯ್....ಯೂ ಆರ್ ಅವರ್ ಮಾಸ್ಟರ್ ಓಹ್ ?” ಹೇಮಂತ ಅವನೆದುರಿಗೇ ನಿಂತನು. ಸುಮಂತ ಯಶವಂತನ ಸುತ್ತ ತಿರುಗಾಡಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದನು.

“ನಾಟ್ ಬ್ಯಾಡ್....ಲುಕ್ಸ್ ಆಲ್ ರೈಟ್....ಜಟ್ಟಿ ಹಾಗಿಲ್ಲೇ ಇದ್ರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ !”

ಯಶವಂತ ನಕ್ಕು ಇಬ್ಬರ ಭುಜ ತಟ್ಟಿದನು. “ಸಾಯಂಕಾಲ ನಿಮ್ಮನ್ನ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ತೇನಿ....” ಸ್ಫೂಟರ್ ಹತ್ತಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಪಿಲಿಯನ್ ಎರಿ ಕುಳಿತಳು.

ಸ್ಫೂಟರ್ ಹೊರಟಾಗ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಸಂಗೀತ ಭಾವಿಸಿದಳು.

“ನೀವು ತುಂಬಾ ರಿಸರ್ವ್ಡ್ ಅಲ್ವಾ ?” ಯಶವಂತ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ತಕ್ಷಣ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ.

“ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ, ನಾನು ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಅಂದ್ರೆ ಬಹಳ ಸೆಲೆಕ್ಟಿವ್....ಆಷ್ಟೆ.” ಯಶವಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಕೇಳಿದ. “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಸೆಲೆಕ್ಟಿಡ್ ಫ್ರೂನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾ ಹೇಗೆ ?”

ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು “ಈಗೇ ಹೇಗೆ ಹೇಳೋದು ? ಐ ಹಾರ್ಡ್ ಲೀ ನೋ ಯೂ !”

“ಟೀಕ್ ಯುವರ್ ವೋನ್ ಟೈಂ” ಯಶವಂತ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೇ ನಕ್ಕನು.

ಸಂಗೀತ ಮೌನ. ಕಾಲೇಜು ಬರುತ್ತಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಅವಳು ಕೆಳಗಿಳಿದಳು

“ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್....ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿ.”

“ತೊಂದರೆಕೊಟ್ಟಿರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಟ್ವಿನ್ ಲಯನ್ ಕಚ್ಚ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಅವರ ಕೊಂಚ ಟೀಮ್ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿ ನನಗೆ ಸಂತೋಷ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವರ ನೋಡ್ಡಾಗಿಂದ ನಂಗೊಂದು ತರಹಾ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್ ಬಂದ್ವಿ ಟ್ವಿದೆ....” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕನು.

ಸಂಗೀತಳಗೂ ನಗು ಬಂತು. “ಅಷ್ಟೊಂದು ಹೆದರೋಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ... ದೇ ಆರ್ ವೆರಿ ಸ್ವೀಟ್....”

“ಐ ಹೋವ್ ಸೋ....ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೇ....” ಯಶವಂತ ಒಂದು ಬಗೆ ಯಾಗಿ ನಕ್ಕ. ಸ್ಕೂಟರನ್ನು ಹತ್ತಿ ನೋರಟುಹೋದನು.

ಸಂಗೀತ ಅವನು ಹೋದ ದಿಕ್ಕನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು. ‘ಫ್ರೆಂಡ್ಲಿ ಗೈ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ’ ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಅವಳ ಗೆಳತಿಯರು ಅವಳನ್ನು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡರು. “ಯಾರೇ ಅದು ಹೊಸದು ?”

“ನೋಡೋಕೇನೂ ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ನಿನ್ನ ಸುಭಾಷ್ ಜೊತೆ ಕಂಪಿಟ್ ಮಾಡಾನು, ಹುಷಾರು !”

“ಆದ್ರೆ ಹೆದರೋಬೇಡ್ವಿ, ಹ್ಯಾವ್ ಎ ಗೋ ವಿತ್ ಹಿಂ....ಯೂ ಆರ್ ಸೇಫ್....ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ, ಸುಭಾಷ ನಿನ್ನ ಫಿಯಾನ್ಸ್ ಅಂತ !”

“ಅವನಿಗೋಸ್ಕರ ಈ ಅಲಂಕಾರಾನೋ ಅಥವಾ ನಿನ್ನ ಸುಭಾಷನಿಗೋ ಸ್ವರಾನೋ ?”

ಸಂಗೀತಳ ಉತ್ತರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ನಗುವೊಂದೇ.

ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟೊಡನೆಯೇ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಎದುರಿಗೆ ಕಂಡದ್ದು ಮಾಲತಿಯ ಫೋಟೋ, ಅದರ ಮೇಲಿದ್ದ ನಿತ್ಯ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹೂವು ಇದು ಸಂಗೀತಳ ಕೈವಾಡವೆಂದು ತಕ್ಷಣ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದ ಸುಂದರೇಶ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತ. ಎದುರಿಗೆ ಮಾಲತಿಯ ಫೋಟೋ. ಯಾರೋ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಮಾಡಿ ಹೂವಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ತಾನು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಬಹಳ ದಿನಗಳಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆ ? ತಾನು ಮರೆತುಹೋದುದು ನಿಜ. ಸಂಗೀತಳ ಕೆಲಸವೇ ಇರಬೇಕು. ತಾನು ಹೇಗೆ ಮರೆತೆ !! ಮಾಲತಿ ನಗುಮುಖ ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಎದೆ ಭಾರವಾಯಿತು. ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತಾನು ಚಂಪಕ ಬಂದ ಮೇಲೆ

ಮಾಲತಿಯನ್ನು ಮರೆತದ್ದು ಬಹಳ ಕೋಪವೇ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ತನ್ನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿಂದ ಆ ಫೋಟೋವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ತಂದು ಹಾಕಿದಳು !

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಚಿಮ್ಮುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಬಂದರು ; ತಾಯಿಯ ಫೋಟೋ ನೋಡಿ ಗಕ್ಕನೆ ನಿಂತರು.

“ಪಪ್ಪಾ, ಈ ಫೋಟೋನ ನಿನ್ನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕೋಂಡು ಲಾಕ್ ಮಾಡೋಂಡಿದ್ದೀ ! ಇದೇ ಕರೆಕ್ಟ್ ಸ್ಲೀಸ್, ನಾವು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ನೋಡುತ್ತ ಇರ್ಬೋದೋ !” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿತು.

“ಹಾಗೇ ಆಗಿ, ಇಲ್ಲೇ ಇರಿ. ದಿನಾ ಯಾರಾದ್ರೂ ಹೂ ಇಡೋದು ಮರೀಬಾರ್ಡು !” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ. “ದಿನಾ ನೀನೇ ಪಪ್ಪಾ ಇಡುತ್ತಾ ಇದ್ದದ್ದು !”

ಸುಂದರೇಶ ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಹಾಗೇ ನಿಂತಿದ್ದು ಒಳಗೆ ನಡೆದನು.

“ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ನಾವಿಬ್ಬೂ ಇವೊತ್ತು ಸ್ನಾನ ಮಾಡೋಲ್ಲ. ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತಾಗಿಹೋಯ್ತು !” ಸುಮಂತ ಕೂಗಿದಾಗ ಚಂಪಕ ಮೊದಲನೆಯ ಬಾರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಕೊಂಚ ಗಡಸುತನ ತೋರಿದಳು.

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಆಗೋಲ್ಲ, ಇಬ್ಬೂ ಬೇಗ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಕ್ಲೀನಾಗಿ ಬಂದ್ರೆ ಊಟ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಇಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಸ್ನಾನಲ್ಲೂ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ !” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಕೊಂಚ ಕೋಪವೇ ಬಂದಿತು. ತಾನು ಬಹಳ ಮೆತುವೆಂದೂ, ಹೊಸಬಳೆಂದೂ, ಆಡಿಸುತ್ತಿರುವರೆಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಿಮ್ಮಂದೆಗೆ ಹೇಳಿ ಎರಡು ಹಸುಗಳ್ಳು ಕೊಂಡೊಡೂಂತ ಕೇಳಿ, ಹಾಯಾಗಿ ದನಗಳ್ಳು ಕಾಯೋಂಡು ಇರ್ಬೋದು !”

“ಏನು ! ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಮ್ಮನ್ನ ದನ ಕಾಯೋರೂ ಅಂತೀರಾ ?” ಹೇಮಂತನ ಮುಖ ಕೆಂಪುಗಾಯಿತು. “ಅತ್ತೆ ಒಂದು ದಿನ ಹಾಗೆನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.”

“ನೀವೂ ಅವರ ಮುಂದೆ ಹೀಗೆ ಹಟ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನೋಡಿ, ನಾನು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ನಿ, ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಬಂದ್ಬಿಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಯೂನಿಫಾರಂ ರೆಡಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿರೀನಿ, ಅನ್ನ ಕಲ್ಪಿಟ್ಟಿರೀನಿ, ತಿಂದ್ಬಿಟ್ಟು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಗಲಾಟೆ ಇಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಏನುಂದೆ ಕೈಯಲಿ ಯಾಕೆ ಬ್ಲೆಸ್ಸೋತೀರಾ ?” ಚಂಪಕ ಕೊಂಚ ಮೊಟಕಾಗಿ

ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತನನ್ನು ಮೊಣಗೈಯಿಂದ ತಿವಿದನು.

“ನೀವಿಬ್ಬೂ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸು ಮಾಡಿದ್ರೇ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ನಾನು ವಾಚ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ್ರೀನಿ” ಚಂಪಕ ಆನೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ್ದಳು.

“ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಆಟೋಮ್ಯಾಟಿಕ್ ವಾಚೇ ತೆಕ್ಕೊಡ್ಬೇಕು !” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಆಗ್ಲಿ....” ಚಂಪಕ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಟವಲು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಕ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಕಲಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಳು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದರೆ, ಬರಿ ಬಟ್ಟೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಹಾಕಿ ಟವಲು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದರೇ ಎಂದು ತನಿಖೆ ಮಾಡಲು ಅವಳಿಗೆ ಸಮಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಸೂಟು, ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪುವ ಟೈ, ಕಾಲಿನ ಬಳಿ ಅವನ ಶೂಸು ಸಾಕ್ಸ್, ಕೋಟಿನ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಕರವಸ್ತ್ರ, ರೂಮಿನಲ್ಲೇ ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಊಟ, ಊಟ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಯಿಗೆ ಅಡಿಕೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೇ ನಡೆಯಬೇಕಿತ್ತು.

ಮಾಲತಿಯ ಫೋಟೋ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮರೆವನ್ನು ಎತ್ತಿತೋರಿದ ಮಕ್ಕಳ ಅಸಮಾಧಾನ ಅವನನ್ನು ವಿಮನಸ್ಸನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತ್ತು.

ಯಾವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೂ ಮಾತನಾಡದೇ ಆಫೀಸಿಗೆ ಅವನು ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ ಊಟ ನಡೆದಿತ್ತು. ಅನಂತರ “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನನ್ನ ಶೂಸು ಒಂದೇ ಇರೋದು. ಇನ್ನೊಂದು ನನ್ನ ಸಾಕ್ಸ್ ಹೇಮಂತ ಹಾಕೊಂಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಕೊಡ್ತಾ ಇಲ್ಲ” ಇಬ್ಬರ ಜಗಳ ಪ್ರಾರಂಭ. “ನನ್ನ ಪೆನ್ನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಯಾರೋ ಕದೊಂಡಿದ್ದಾರೆ” ಹೇಮಂತನ ಗೊಣಗಾಟ. “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಯೂನಿಫಾರಂ. ಐರನ್ನೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸುಕ್ಕು ಸುಕ್ಕು ಇರೋದು ಹಾಕೊಂಡು ಹೋದ್ರೇ ನಾವು ಪ್ರೇಯರ್ ಗೆ ಬೇರೆ ಲೈನ್ ನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲೇಕೂ. ನಾಳೆ ಪಪ್ಪಾ ಅಪಾಲಜಿ ಲೆಟರ್ ಬರೊಡ್ಬೇಕೂ.”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ತಲೆ ಚಿಟ್ಟು ಹಿಡಿಯಿತು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಬಿಚ್ಚಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಸುಮಂತನ ಹಾಫ್ ಪ್ಯಾಂಟು ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಮುದುರಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

ಹೇಮಂತನ ಷರಟು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಧೂಳಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ದ್ದಲ್ಲದೇ ಅದರ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಇಂಕಿನ ಪ್ರೋಕ್ಷಣೆಯಾಗುತ್ತ.

“ಇದೇನು ಒಂದೇ ಯೂನಿಫಾರಂನಾ ಇರೋದೂ?” ಚಂಪಕ ಕೇಳಿದಾಗ, ಹೇಮಂತ ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಂಡನು. “ಐದಾರು ಸೆಟ್ಟು ಇವೆ. ಅದ್ರೇ ಯಾವೂ ಹಿಡಿಸೋಲ್ಲ.”

“ಇನ್ನೊಂದ್ನೆಟ್ಟು ಯಾಕೆ ಹೊಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ? ನಿಮ್ಮ ಪಪ್ಪ ಹೊಲಿಸಿಕೊಡ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲಾ?”

“ಓಹ್ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ನಿಮ್ಮೆ ಅರ್ಥವಾಗೋಲ್ಲ. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಇರೋದು ಇನ್ನು ಮೂರು ತಿಂಗಳು. ಆಮೇಲೆ ಕಾಲೇಜು. ಸುಮ್ಮೇ ಇನ್ನೊಂದು ಸೆಟ್ ಯೂನಿಫಾರಂಗೆ ದುಡ್ಯಾಕೆ ಸುರೀಬೇಕೂಂತ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಈ ಕೊಳಕು ಬಟ್ಟೀನೇ ಹಾಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀರಾ?”

“ನಮ್ಮ ಕರ್ಮ ಅದೇ, ಏನ್ನಾಡೋದು?” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟಳು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿದ್ದಲು ತನಗೆ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳು ಸಾಲದು. ವರ್ಷಗಳು ಬೇಕಾದೀತು!

ಸುಮಂತನ ಹಾಫ್ ಪ್ಯಾಂಟನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒದರಿದಳು. ಒದ್ದೆಯ ಟವಲೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದಷ್ಟು ಅದರ ಮೇಲಿದ್ದ ಇಂಕಿನ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿ ತೆಗೆದಳು. “ತಲೆ ಬಾಚೊಳ್ಳಿ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಐರನ್ ಮಾಡಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ.”

ಷರಟು ಐರನ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಸುಮಂತ ಕೂಗಿದ. “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ ತಲೆಗೆ ಹಚ್ಚಲು ಎಣ್ಣೆ ಇಲ್ಲ, ನಿನ್ನೇನೇ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು. ಹೇಗೆ ಬಾಚೊಳ್ಳೋದು?”

“ಎಲ್ಲೋ ಬ್ರೌನ್ ಬಾಚಣಿಗೆನೇ ಕಾಣ್ತಾ ಇಲ್ಲ” ಹೇಮಂತನ ಕೂಗಾಟ. ಅವರ ಬಟ್ಟೆ ಇಸ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು, ಸುಂದರೇಶನ ಕೋಣೆಯಿಂದ ತಾನು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಕೊಬ್ಬರಿ ಎಣ್ಣೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಕಳ ಮೈ ಬೆವತಿತು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುನಂದಮ್ಮ ಒಬ್ಬರೇ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು? ಈ ಹುಡುಗರು ನಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ಸಿಕ್ಕಿರುವೆನೆಂದು ಹೀಗೆ ಅಡಿಸುತ್ತಿರುವರೋ?

ಹುಡುಗರಿಬ್ಬರೂ ಸೈಕಲ್ಲು ಹತ್ತಿ ಹೊರಟಾಗ ಸುಂದರೇಶನೂ ಕಾರು ಹತ್ತಿದ್ದ.

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೀ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ? ನನ್ನ ಪೆನ್ನು ಸಿಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ಸಾಕಾಗಿಹೋಯ್ತು” ಕೊಂಚ ಸಿಡುಕಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ಸುಪುತ್ರರನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ರವಾನಿಸಬೇಕಾತ್ತಲ್ಲ !” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟಿಕ್ಕಿದ.

“ಎಳೇ ಮಕ್ಕಾ ಅವು. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಹೋಗ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲಾ ?”

“ನೀವು ಹಾಗೇ ಹೋಗ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲಾ ? ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಕೊಡೋರೇನು ? ಕುದುರೆ ಕಂಡ್ರೆ ಕಾಲು ನೋವೂಂತಾರಲ್ಲ ಹಾಗಾಯ್ತು” ಚಂಪಕಳ ಸಹನೆಯೂ ಮೀರಿತ್ತು.

“ವಾಟ್ ಎವರ್ ಮೇ ಬಿ. ನೀನಿನ್ನೂ ಬಹಳ ಅಡ್ಜೆಸ್ಟ್ ಆಗ್ಬೇಕು ಈ ಮನೇಗೆ.”

“ಹೌದು....ಪೆನ್ನು ಸಿಕ್ಕಾ ?”

“ಹೂಂ, ನನ್ನ ಕರೀ ಕೋಟಿನ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿತ್ತು !” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ನಸುನಕ್ಕಳು. “ನಂಗೆ ಮದ್ದಿಯಾದಾಗ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕೂ ಬೆಳೆದಿದಾರೆ-ಗಂಡ ದೊಡ್ಡ ಅಫೀಸರ್ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು ಸುಳ್ಳು ಹಾಗಾದ್ರೆ, ನಂಗೆ ಈಗ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಮಲಮಕ್ಕು-ಮೂವರು ಅವರು, ನೀವೊಬ್ಬರು !”

ಸುಂದರೇಶ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬೆವರೊಡೆದಿದ್ದ ಮುಖ, ಕೆದರಿದ್ದ ತಲೆಗೂದಲು, ಬಳಲಿದ್ದ ನೋಟ ಕಂಡು ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿತು.

“ಏನ್ತಾಡೋದ್ದೇಳು, ನಿನ್ನ ನೋಡಿದ್ರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಿನ್ನ ಕೈಲಿ ಶುಕ್ರೂಷೆ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋಣಾಂತ ಆಸೆ ಆಗುತ್ತೆ” ಬೆರಳಿನಿಂದ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆ ತಟ್ಟಿ ಕಾರು ಸ್ವಾರ್ಥ ಮಾಡಿ ಹೊರಟನು.

ಎಲ್ಲರೂ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದಮೇಲೆ ಒಂದೆಡೆ ಕುಳಿತು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಆಳುಗಳು. ಎಲ್ಲರೂ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಕ್ಕಳು.

ಹೀಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಎಡವಟ್ಟುಗಳಬಾರದಲ್ಲಾ ! ಕೆಲಸದವರತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದಳು. ದೇವಮ್ಮ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಕುಟ್ಟುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಚೆನ್ನ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ ಮಲಗಿದ್ದ. ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದವರಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಕೆಲಸ !

“ದೇವಮ್ಮ” ಕೂಗಿದಳು. ದೇವಮ್ಮ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಬಂದಳು.

“ಏನವ್ವಾ ಕರೆದಾ ?”

“ಹೌದು....ಕೂತ್ಯೊ, ಅಲ್ಲಿ ನಿಂಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಕೊಡ್ತಾರೆ ?”

“ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ.”

“ಊಟ, ತಿಂಡಿ, ವರ್ಷಕ್ಕೆರಡು ಸೀರೆ, ಇರೋಕ್ಕೆ ಮನೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟು ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ. ನೀನೇನು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತೀ ?”

“ಯಾಪಾಟಿ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತೀನಿ ! ಮನೆ ಕಸ ಗುಡ್ಡಾಕೆಲ್ಸಾ, ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯಾಕೆಲ್ಸಾ, ಬಾಕು ಗುಡ್ಡೆ ನೀರಾಕಿ ರಂಗೋಲಿ ಹಾಕೋದಿಲ್ಸಾ ? ಯೇನೇ ಲೆಳಿದ್ರೊ ಮಾಡೋಕೆಲ್ಸಾ ?”

“ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಚೆನ್ನಂಗಿ ಎಷ್ಟು ?”

“ಅವನೂ ಅಷ್ಟೇಯ-ಗಿಡ್ಡೊಳ್ಳೆ ನೀರಾಕಾದು, ತ್ವಾಟಿ ನೋಡ್ಕುಳ್ಳಾದು, ಸುಮಂತ, ಯೇಮಂತ್ರನ್ನ ನೋಡ್ಕುಳ್ಳಾದೂ.”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನೋಡು, ನಾಳೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕೆಲ್ಸ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಒಂದು ತಿಂಗಳು ನೋಡಿ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳಾನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಎರಡು ಹೊಸ ಸೀರೆ ಅಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಹಳೇ ಸೀರೆಗಳ್ನೂ ನಿಂಗೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ನಾನು ಹೇಳಿದ್ಲಾಗೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು.”

ದೇವಮ್ಮನ ಕಣ್ಣು ರಳಿತು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಉಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಬರಿಯ ರೇಸಿಮೆ ಸೀರೆ....ಹಳೆಯದಾಗುತ್ತಲೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ವೆಯಿನ್‌ಲೆಸ್ ಸ್ಟೀಲ್ ಪಾತ್ರೆಯವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸಾಮಾನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ತಾನು ಒಗೆದು ಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ ತಾವೇ ಮತ್ತೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ನೆನೆಸಿ ಹಿಂಡಿ ಒಣಗಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಯಮ್ಮನ ಸೀರೆಗಳು ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಚೀಟಿ ಸೀರೆಗಳ ಹಾಗೆವೆ. ಆಯಮ್ಮನಿಗೆ ಮೈಲಿಗೆಯಿಲ್ಲ.

“ಅಂಗೇ ಆಗಿ ಬುಡಿ....ನಮ್ಮ ಸಂಬಳ ತೊಗೊಂಡು ಕೆಲ್ಸಾ ಮಾಡೋಲ್ಲಂತ ಅನ್ನ ಕ್ಯಾಯ್ದಾ ?”

“ಚೆನ್ನಂಗೂ ಹೇಳೂ....ಸಾಯಂಕಾಲ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಬಂದು ಯೂನಿಫಾರಂ ಬಿಚ್ಚಿ ಹಾಕುತ್ತಲೇ ಒಗೆದು ಒಣಗಿಸಿ ಇಸ್ತಿ ಮಾಡಿಸಿ ತಂದಿ ಡ್ಬೇಕು, ಅವರ ಶೂಸು ಸಾಕ್ಸು ಸರಿಯಾಗಡಬೇಕು. ಅವನೇನೂ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡ್ಕೊಳ್ಳೋಲ್ವಲ್ಲಾ !”

“ಯಾಪಾಟಿ ಉಡುಗ್ಗು ಅವು-ಪಿಸಾಸ ಅಂಗೆ ಆಡ್ತಾವೆ, ಅವನ ಬೆನ್ನು ಕೈಕಾಲು ಮುರಿದು ಟ್ವಾಂವು !”

“ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಅಗ್ಡೇ ಇರೋ ಹಾಗೆ ನಾನು ನೋಡ್ಕೊತ್ತೀನಿ, ನಾಲ್ಕೆಳಿ ದಷ್ಟು ಮಾಡೂಂತ ನಿನ್ನ ಗಂಡಂಗೆ ಹೇಳು.”

ದೇವಮ್ಮ ಎದ್ದು ಹೋದಳು. ಮಲಗಿದ್ದ ಗಂಡನನ್ನು ತಿವಿದು ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು.

“ಏ ಮೂದೇವಿ, ಯೇಳು ಅತ್ತಾಗೆ. ಹೊಸ ಅಮ್ಮಾರು ಯೇನೋ ಅಂದ್ಯಂಡಿದ್ದೆ, ಬಾಳ ಉಸಾರು. ನೀನು ಸುಮಂತಪ್ಪನೋರ್ನು ಯೇಮಂತ ಪ್ಪೋರ್ನು ಸರ್ಯಾಗಿ ನೋಡ್ಯಳಾಕ್ಕೆಲ್ಲಾಂತ ತಿಳ್ಕಂಡ್ಬಟ್ಟವ್ರೆ. ಉಸಾರು, ಸ್ವಾಮೇರೆ ಒಸಾ ಎಂಡ್ರೀಂದ್ರೆ ಪಿರೀತಿ, ಆ ಯಮ್ಮನ ಮಾತ್ಕೇಳ್ತಿದ್ದ್ರೆ ಕೆಲ್ಲಾ ಕಳ್ಕಂಡೀಯಾ !”

“ನೀನೇ ವಸಿ ಅವರ್ನು ನೋಡ್ಯಬಾರ್ತಾ ?”

“ದೆಯ್ಯದಂತ ಮಕ್ಕು, ಯೆಂಗೆ ನೋಡ್ಯಳ್ಳಾದೂ ?” ಅವರಿಬ್ಬರ ನುತುಕತೆ ನಡೆದಿತ್ತು.

ಚಂಪಕ ಕುಳಿತು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಇಬ್ಬರು ಪುಂಡ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಯಾವ, ಯಾರ ತಂಟೆಗೂ ಹೋಗದ ಯಾರ ಕೈಗೂ ಸಿಗದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ತಿದ್ದುವುದು ಹೇಗೆ ? ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ದಿನದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಎದುರುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ಸಿಡುಕದೇ ಇದ್ದರೂ ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲೂ ತನ್ನನ್ನು ಮೌನವಾಗಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವಳು. ಇನ್ನೂ ಹದಿನೇಳು ವಯಸ್ಸು—ತಾಯಿ ತಿದ್ದಿ ಹೇಳುವ ಮೂತು ನೂರಾರು. ಆದರೆ ಸುನಂದಮ್ಮ ಅವಳನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರ ವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿದ್ದರು. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಸೊಸೆಯಾಗುವಳೆಂಬ ಹಂಬಲ ದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಅತಿ ಮುದ್ದಿಸಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ತಂದೆಯೋ, ತನ್ನ ಮೊದಲ ಹೆಂಡತಿಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವೆಂದು ಅವಳನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವುದೊಂದೇ ಕಡಿಮೆ. ತನಗೇಕೋ ಅವಳು ಸುಭಾಷನ ಜೊತೆ ಆಷ್ಟೊಂದು ಸಲಿಗೆಯಿಂದಿರುವುದು ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನದಂತೂ ಆಯಿತು ; ಇಂದು ಅವಳು ಯಶವಂತನ ಜೊತೆ ಹೋದುದೂ ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ದಿನದ ಪರಿಚಯದಲ್ಲಿ ಅವನೊ ಡನೆ ಸ್ನಾಟರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಟಳಲ್ಲ ! ಅವಳ ತಂದೆ ಇವರಿಗೆ ಕೊಂಚವೂ ಬೆಳೆದ ಕ್ಲೆ ಮಗಗಳ ಜನಾಬ್ದಾರಿ ಬೇಡವೇ ? ಸಂಜೆ ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ತಂದೆ ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕು.

ಸಂಜೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕೋಡುಬಳೆ ಕರೆದಿಟ್ಟಳು. ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣಿನ ರಸಾಯನ ಮಾಡಿಟ್ಟಳು.

ಮನೆಗೆ ಮೊದಲು ಬಂದವರು ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ.

“ಯಾಕೆ ಸ್ಕೂಲು ಬೇಗ ಬಿಟ್ಟೆದ್ದಾ ?” ಚಂಪಕ ಕೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಅವಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸದೇ ಕೇಳಿದ.

“ತಿಂಡಿ ಏನು ? ಹೊಟ್ಟೆ ತಾಳಾ ಹಾಕ್ತಾ ಇದೆ.”

“ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದೂ ಫಂಕ್ಷನ್ ಇತ್ತಾ ?” ಚಂಪಕ ತಾಳ್ಮೆ ತಳೆದು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಮ್ಯಾತ್ಸ್ ಟೀಚರ್ ತಿಥಿ ಎತ್ತಿದ್ದಿ. ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನಿಂದ ಓಡ್ಸಿತ್ತು. ಮನೆಗೆ ಓಡಿಬಂದ್ವಿ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮೇಷ್ಟ್ರಿಗೆ ರೆಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ ಕೊಡದೆ ಮಾತಾಡ್ಬಾರ್ಡು !” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಮುಖ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿ ನಕ್ಕನು.

“ಓಹೋಹೋ... ಮರ್ರೇಹೋಗಿತ್ತು ನೀವು ಟೀಚರ್ ಆಗಿದ್ದೀಂತ ! ಸಾರಿ ! ಮುಂಚೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಬೀಳದಿದ್ದೆ ಮಾತು ಹಾಗೇ !”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಕತೆ ಇವರುಗಳಿಗೆ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

“ಮುಂಚೆ ಯೂನಿಫಾರಂ ಬಿಚ್ಚಿ, ಕೈಕಾಲೂ ಮುಖ ತೊಳೆಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದ್ರೇ ತಿಂಡಿ ಕೊಡೋದೂ !” ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಏನು ಬಹಳ ರೋಪ್ ಹಾಕ್ತೀರಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ! ಮೊದಲು ತಿಂಡಿ ಕೊಡಿ, ಆಮೇಲೆ ಯೂನಿಫಾರಂ, ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ಎಲ್ಲಾ !”

“ಕೊಡದಿದ್ದ್ರೇ ನಿಮ್ಮಪ್ಪನುನೆ ಗಂಟು ! ಬಾರೋ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿನ್ನೋಣ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ “ಸುಭಾಷ ಕೊಟ್ಟ ದುಡ್ಡಿದೆ.”

“ಹಾಗಲ್ಲಾ ನೋಡಿ, ತಿಂಡಿ ಮಾಡಿರೋದು ನಿಮ್ಮೆ. ನೀವು ಕ್ಲೀನ್ ಹ್ಯಾಬಿಟ್ಸ್ ಕಲೀಲೀಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ನೀವು ಕೊಳಕು ಕೊಳಾಕಾಗೇ ಇರ್ತೀ ನೀಂದ್ರೆ ಹಾಗೇ ಇರಿ...ಅಷ್ಟೆ.”

“ನಿಮ್ಮ ತಿಂಡಿ ನನಗೇನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ....ನಿಮ್ಮಾಯಿ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿ. ನೀವೂ, ಪಪ್ಪಾನೇ ತಿನ್ನಿ....” ಹೇಮಂತ ಹಾಗೇ ಹೊರಗೆ ಹೋದ. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಸುಮಂತ ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತಾ ಹೊರಟ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಬಂದಳು.

“ಏನೋ ಎಲ್ಲಗೊ ರಟ್ಟೇ ? ಮೇಷ್ಟ್ರು ಪಾಠಕ್ಕೆ ಬರ್ತಾರಂತೆ, ಮನೇಲೆ ಇರ್ಬೇಕು.”

“ಹೋಗೇ ಸಂಗೀ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿ ಕೊಡೋಕೆ ಎಷ್ಟು ರೋಪ್ ಹಾಕಾ ರೆ ಗೊತಾ ?” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯ್ತು.

“ಅದ್ಯಾಕೆ ಕೊಡಲ್ವಂತೆ ?”

“ನೀನೇ ಕೇಳೋಗು....ನಾವಿಬ್ಬೂ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಂಡಿ ತಿಂಡೊಂಡು ಬರ್ತೀವಿ.”

“ಬನ್ನೋ ಕೇಳೋನಿ, ವಿಚಾರಿಸೋನಿ.”

ಸಂಗೀತ ಒಳಗೆ ಬಂದಾಗ ಚಂಪಕ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳದ್ದರಿಂದ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

“ಏನು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ ಅದೂ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಕೊಡೋಲಾಂದ್ರಂತೆ.”

ಚಂಪಕ ತಕ್ಷಣ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. “ನೋಡು ಸಂಗೀತ, ನೀವೆಲ್ಲಾ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡೋರಾದೋರು. ತಿಂಡಿ ಮಾಡಿ ಮೇಲಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ, ಕಾಫಿ ಒಲೆ ಮೇಲಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ನಿಮಗೆ ಹೇಗೈಕೋ ಹಾಗರಿ....ನಿಮಗೆ ಬುದ್ದಿ ಹೇಳಿ ತಿದ್ದೋಕೆ ನಾನ್ಯಾರು ?”

ಸಂಗೀತ ಚಂಪಕಳನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು. “ಹೂಂ, ನಮ್ಮ ಪಾಡು ನಾವು ನೋಡೋತೀವಿ, ನಮ್ಮಂಟೆಗೆ ನೀವು ಬರ್ಬೇಡಿ ನೀವು ಪಪ್ಪಾನ ನೋಡೋಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಅವಶ್ಯಕತೆ ನಮಗಿಲ್ಲ! ನಿಮ್ಮ ಉಪದೇಶಾನೂ ನಮ್ಮ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ” ಸಂಗೀತ ಸಿಡಾರನೆ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು. “ಏನೈಕೋ ತಿನ್ನೋ....ಅವ್ರನ್ನೇನು ಕೇಳೋದು. ಇದು ನಮ್ಮಕ್ಕನ ಮನೆ, ಅವರಮ್ಮನ ಮನೆ ಅಲ್ಲ.”

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಜೇಬಿಗೆ ಕೋಡುಬಳೆ ತುರುಕಿಕೊಂಡರು. ಸೌಟೆ ನಿಂದ ರಸಾಯನ ತಟ್ಟೆಗಳ ತುಂಬಾ ಸುರಿದುಕೊಂಡರು. ಚಂಪಕಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರುಕ್ಕಿ ಬಂತು. ತನ್ನವರೆಂದು ಅವರನ್ನು ತಿದ್ದಿ ದಾರಿಗೆ ತರುವೆ ನೆಂದುಕೊಂಡರೆ ಹೀಗೆ ಹೀಯಾಳಿಸಿ ಮಾತಾಡುವುದೇ ? ನಾಲಿಗೆಗೂ ಒಂದು ಹತೋಟಿ ಬೇಡವೇ ? ಅಲ್ಲಿಂದ ಸರಕ್ಕನೆ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡಳು.

“ಸಂಗೀ, ನೀನು ಹಾಗೆ ರೇಗ್ಬಾರಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಪಪ್ಪಾ ಬಂದ್ರೇಲೆ ನಮ್ಮ ಪಾಡಿದೆ ನೋಡು !” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಏನು ಮಾಡೋ ಹಾಗಿದಾಳೆ, ನಾನೂ ನೋಡೋನಿ....ಪಪ್ಪ ಏನಾದ್ರೂ ನಿಮ್ಮ ತಂಟೆಗೆ ಬರ್ದು ನೋಡ್ತಾ ಇರು !”

ಸಂಗೀತ ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪುಸ್ತಕವಿಟ್ಟು ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದು, ಮತ್ತೆ ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಂಡು ನವಿರಾಗಿ ಸೆಂಟು ಹಾಕೊಂಡು, ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ತನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ತಿಂಡಿ

ತಂದು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದಳು. ಪಪ್ಪ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಕಣ್ಣೀರಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಸೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಡಬಾರದು.

ಅವರು ತಿಂಡಿ ತಂದು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಯೂನಿಫಾರಂನ ಕಿತ್ತೆಸೆದು ಬೇರೆಯ ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಯಶವಂತ ಸ್ಕೂಟರಿನ ಮೇಲೆ ಬಂದನು. “ಬೇಗ ಕ್ಲಿನಾಗಿ ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆಯ್ಕೊಂಡು” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು, “ಓಹೋ....ಬಂದಿಟ್ಟುಪ್ಪಾ ಕಲ್ಕಿ ಅವತಾರ” ಹೇಮಂತ ಒಳಗೊಡಿದ. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಸುಮಂತ.

ಇಬ್ಬರೂ ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಕ್ರಾವು ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಸಂಗೀತ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಳು.

“ಬನ್ನಿ...ಈಗ್ರಾನೆ ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಬಂದರು, ಬರ್ತಾರೆ....”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ದೇ ವಿಲ್ ಕರ್ನಿ ಮೀ” ಯಶವಂತ ನಗುತ್ತಾ ಹೆಲ್ಮೆಟ್ ತೆಗೆದನು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವಳತ್ತ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯಿಂದ ನೋಡಿದವು.

“ನೀವು ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಹೀಗೇ ಬರ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ ? ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲವಾ ?” ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನು ನಕ್ಕನು.

“ನನ್ನೆ ಮನೆಯೆಲ್ಲಿದೆ ? ನಾನು ಒಂದು ರೂಮು ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದೀನಿ ಅಪ್ಪೆ. ಹೊಟ್ಟೆ ನಮ್ಮಾವನ್ನೆ. ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಹೋಗಿ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಮುಗಿಸಿಟ್ಟು ಬಂದೆ.”

“ನಂಗೊತ್ತಿರಿಲ್ಲ....ನಿಮ್ಮ ತೊಂದರೆ ಆಗೋಲ್ಲವಾ ?” ಸಂಗೀತ ಉಗುರು ಕಚ್ಚುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು

“ತೊಂದರೆಯೇನು ? ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿರಗೊಂಡು ಕಾಲ ಕಳೆಯೋ ಬದಲು ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳೊಟ್ಟು ಉಪಕಾರ ಮಾಡ್ತೀನಿ.”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಕ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ತಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದು ಬಂದಳು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಅತ್ತಿದ್ದಳೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

“ತೊಗೊಳ್ಳು, ಮಕ್ಕು ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿ ಮುಗಿಸಿ ಬರ್ತಾರೆ. ನಂಗೆ ಕೇಳಿತ್ತು, ನೀವೋಬ್ರೇ ಇದ್ದೀರಂತೆ. ಪ್ರತಿದಿನ ಸಂಜೆ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದ್ಬಿಡಿ, ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿ ಇಲ್ಲೇ ತೊಗೊಂಡ್ರಾಯ್ತು.”

“ಅಯ್ಯೋ ಅದಲ್ಲಾ ತೊಂದ್ರೆ ತೊಗೊಬೇಡಿ. ಏನೋ ಸುಭಾಷ್ ಹೇಳಿದ, ‘ವಾನರ ವೀರ’ರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡೂಂತ, ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪೊಂಡೆ.”

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ನಿಮಗೋಸ್ಕರ ನಾನೇನೂ ತಿಂಡಿ ಮಾಡೋಲ್ಲ; ಎಲ್ಲ

ರಿಗೂ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಹಾಗೇ ನೀವೂ ಒಬ್ಬರು ಅಷ್ಟೆ.”

ಸಂಗೀತ ಎಣಿಸಿದಂತೆ ಚಂಪಕ ರೇಗಲಿಲ್ಲ. “ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಬೇಗ ಬನ್ನೋ, ಮೇಷ್ಟ್ರು ಕಾಯ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ” ಕೂಗಿದಳು.

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಬಂದು ಯಶವಂತನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತರು.

“ನಿಮ್ಮನ್ನ ಮೇಷ್ಟ್ರುಂಥ ಕರ್ತೃಗಳೆಲ್ಲ ನಾವು.... ‘ಬಾಸ್’ ಅಂತ ಕರೀ ಬೋದಾ ?” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಯಶವಂತನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ನಗು ಬಂದಿತು.

“ಓಹೋ, ಏನೇಕೋ ಕರ್ತೃಗಳೆಲ್ಲ, ಆದ್ರೆ ಹೇಳಿದ್ರೂ ಕೇಳಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ ! ಎಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಬುಕ್ಸ್ ಎಲ್ಲಾ ತಗೊಂಡ್ಬಿನ್ನಿ....”

“ನೀವು ಅವರನ್ನ ಹಾಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದೆ ಏನೂ ಸಿಗೊಲ್ಲ, ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಅವರ ರೂಮು. ಅಲ್ಲೇ ಹೇಳೋಡಿ, ಮನೆಗೆ ಬರೋರು ಹೋಗೋರು ಡಿಸ್ಪರ್ಸ್ ಆಗುತ್ತೇ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಯಶವಂತ ಕೊಂಚ ಅಸಮಾಧಾನ ಗೊಂಡನು. ಹೀಗೆ ಸಂಗೀತ ತನ್ನೆದುರಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಬ್ಬಿಲ್ಲದಂತಾಯಿತು !

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಮಹಡಿಯೇರಿದರು.

ಸಂಗೀತ ಎದ್ದು ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತಳು. ಈ ಯಶವಂತ ನೇಕೆ ತನ್ನನ್ನು ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಾನೆ? ತಾನೇನು ಅಷ್ಟು ಚೆಲುವೆಯೇ? ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತವೆ ! ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಓರೆನೋಟ ಬೀರಿ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ತಾನೇ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಂಗಿಯಲ್ಲೂ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಸುಭಾಷ ತನ್ನನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದುದು ನಿಜ. ತನ್ನನ್ನೇ ನಂಬಿ ತನಗಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆದಿರುವವನು. ಆದರೆ ಯಶವಂತ ತನ್ನನ್ನೇಕೆ ಅಯಸ್ಕಾಂತದಂತೆ ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ !

ಹೊರಗಡೆ ತಂದೆಯ ಕಾರಿನ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಬಾಗಿಲ ಮರೆಯಲೇ ನಿಂತು ನೋಡಿದಳು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ ಬಗ್ಗೆ ಏನಾದರೂ ಹೇಳುವರೆನೋ ನೋಡಿದಳು.

“ಸ್ಕೂಟರ್ ನೋಡಿದೆ....ಟ್ಯೂಟರ್ ಬಂದಂತೆ ಕಾಣ್ತೆ” ಪಪ್ಪ ಕೇಳಿದಾಗ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಿಧಾನವಾಗಿಯೇ ಉತ್ತರಿಸಿದರು.

“ಹೌದು, ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾಯ್ತು ಬಂದು. ಇಲ್ಲಿ ಡಿಸ್ಪೆನ್ಸ್ ಜಾಸ್ತಿಂತ ನಾನೇ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕಳುಹಿಸಿದೆ.”

“ಗುಡ್, ಅಂತೂ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ದಾರಿಗೆ ಬಂದರೆ ಸಾಕು” ಸುಂದರೇಶ

ಒಳಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಎಂದಿನಂತೆ ಟೈ ಸಡಿಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

“ಸಂಗೀತ ಎಲ್ಲಿ ಕಾಣೋಲ್ಲ ?”

“ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದು, ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ಬೇಕೂ!” ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಉತ್ತರಿಸಿದರು.

“ಚಂಪಾ.... ಸಂಗೀತಂಗೆ ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತು ಹೋಗೋದು ಕಷ್ಟ. ಸಾಯಂ ಕಾಲದ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲ್ಸ, ಮನೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಳಿಗೆ ಬಿಡ್ತಾ ಬಾ- ಅವಳೂ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲಿ. ನಾಳೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡೋ ಹುಡ್ಗಿ !”

“ಸಾಸ, ಬಿಡಿ ಹಾಯಾಗರಿ. ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತೆ ಆಮೇಲೆ ಮಾಡೋದು”

“ಹಾಗಲ್ಲ, ನಾನು ಸಾಯಂಕಾಲ ಕೀಪ್ ಫಿಟ್ ಕ್ಲಬ್ ಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು ಅಂತ ಇದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನ ಹೆಸರೂ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟಿದೀನಿ. ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದ್ಮೇಲೆ ನಾವಿಬ್ಬೂ ಹೊರಟುಹೋದ್ರೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಮನೇ ಕಡೆ ನಿಗಾ ಇಡೋದು ಕಲೀ ಲೀಂತ” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ತಕ್ಷಣ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ಬೆಳೆದ ಹುಡುಗೀನ್ಮ ಮನೇಲಿ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ತಾರಾ ? ನಾಳೆ ಏನಾದ್ರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದ್ರೆ....”

“ಅಯ್ಯೋ ದೇವಮ್ಮ, ಚೆನ್ನ ಇರೋಲ್ವ ಇಲ್ಲೇ.... ಏನಾಗುತ್ತೆ ?”

“ಅ ಮಾತೆಲ್ಲಾ ಆಮೇಲೆ, ಬನ್ನಿ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ.”

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಹಿಂದೆ ಪಪ್ಪ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಸಂಗೀತ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೇಕೆ ಶಂಕೆ ? ತಾನೇನೋ ಯುವತಿಯಿರಬಹುದು. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದೆಂದರೇನು ? ತಾನೇನು ಎಳೆಯ ಮಗುವೇ ? ಯಾರ ಜೊತೆಗಾದರೂ ಓಡಿ ಹೋಗುವವಳೇ ? ಅವಳಿಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಯೌವನ, ಚೆಲುವು ಕಂಡರೆ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾನು ಹಾಗಿರಲಾಗಲಿಲ್ಲಂತ ! ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗಿ ತಂದೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇಬ್ಬರ ಮಾತು ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಕುಳಿತಳು.

“ನೋಡಿ, ಆ ಯಶವಂತ ಬೇರೆ ಬರ್ರಾನೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಲಿಫ್ಟ್ ಬೇರೆ ಕೊಟ್ಟು. ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಹುಡುಗಿಯರು ತಿರುಗಾಡ ಬಾರ್ಡು !” ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ದನಿ.

“ಅಯ್ಯೋ ಪೆದ್ದೇ, ಅವನಿಗೆ ಅವಳು ಸುಭಾಷನ ಹೆಂಡತಿ ಆಗೋಳು ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ವಾ ? ಅದೂ ಅವನು ಅವನ ಗೆಳೆಯನೇ ! ನಿಂಗೇನೋ ಹುಚ್ಚು ಆಲೋಚನೆ. ಯಾಕೆ ನಿಂಗಿ ನನ್ನೊತೆ ಬರೋಕೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ವಾ ?”

ಪಪ್ಪನ ದನಿ. “ಮುದುಕ ಗಂಡನ ಜೊತೆ ಬರೋಕೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲಾ? ವಾರಕ್ಕೆ ಮೂರು ದಿನಗಳು ಮಾತ್ರ. ನಿಂಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಡ್‌ಮಿಂಟನ್, ಷಟಲ್ ಎಲ್ಲಾ ಗೇಮ್ಸ್ ಇರುತ್ತೆ.”

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಏನು ಉತ್ತರಿಸಿದರೋ ಅವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲಿಷ್ಟು. ನಾನೇನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿಯೇ? ಮನೆಯಾಯಿತು ಕಾಲೇಜಾಯಿತು. ತಾನೂ ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಆಗೇನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?

ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕೂಗಿದಳು. “ಪಪ್ಪಾ, ನಾನು ಶಾಂತಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಬಿಟ್ಟು ಬರ್ತೀನಿ. ಅವಳ ಕೈಲಿ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕ ಇಸ್ಟೋಬೇಕು.”

“ಬೇಗ ಬಂದಿಡು. ತುಂಬಾ ಕತ್ತಲೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರ್ಬೇಡಾ. ಬೇಕಾದ್ದೆ ಜೊತೆಗೆ ಚೆನ್ನನ್ನ ಕರ್ಕೊಂಡೊಗು” ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದರು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ.

“ಆಲ್ ರೈಟ್ ಸಂಗೀ, ನಿನ್ನ ಮುಖಾನೇ ನೋಡಲ್ವಲ್ಲಾ ನಾನೂ!” ಪಪ್ಪನ ಧ್ವನಿ.

“ಬಂದ್ಮೇಲೆ ನೋಡ್ತಂತಿ....” ಸಂಗೀತ ಉತ್ತರಿಸಿ ಕಾರಿಗೆ ಚಪ್ಪಲಿ ಮೆಟ್ಟಿ ಏನೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಶಾಂತಿಯ ಮನೆಯತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು.

ಪಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇಬ್ಬರದೇ ಈಗ ಬೇರೆ ಪ್ರಸಂಚ. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಯಶವಂತರದೇ ಒಂದು ಗುಂಪು. ದೇವಮ್ಮ, ಚೆನ್ನತಮ್ಮ ಪುಟ್ಟ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು, ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ಏನು ಮಾಡುವುದು?

ಶಾಂತಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಶಾಂತಿಯ ತಾಯಿ ಅವಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ವೆಂದರು. ಬಂದ ದಾರಿಗೆ ಸುಂಕವಿಲ್ಲವೆಂದು ದಾರಿ ಬದಲಿಸಿ ರಾಣಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ರಾಣಿ, ಅವಳ ಅನೇಕ ಗೆಳೆಯ ಗೆಳತಿಯೊರಡನೆ ಹರಟುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ರಾಣಿಯದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಲೆ. ತಂದೆ ಮಿಲಿಟರಿಯ ದೊಡ್ಡ ಆಫೀಸರ್. ತಾಯಿ, ತಂದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಆಧುನಿಕರು. ಮಗಳೂ ಒಬ್ಬಳೇ. ಅವಳಾಡಿದಂತೆ ಆಡಲು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವಳು ಕೇಳದುದನ್ನು ಇಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇಕೆ ಬೀಸಿ ಕರೆದಳು.

“ಹಾಯ್ ಸಂಗೀ, ಜಾಯಿನ್ ಅವರ್ ಗ್ಯಾಂಗ್....” ಸಂಗೀತ ಅನು ಮಾನಿಸುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ನಡೆದು ಬಂದಳು.

“ಇವ್ವು ನನ್ನ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೇಟ್, ಸಂಗೀತಾಂತ.... ಇವ್ವು ಮಿಲಿ, ಇವ್ವು ಶಶಿ, ಇವ್ವು ಕಿಶೋರ್, ಇವ್ವು ಪ್ರಸಾದ್, ಇವ್ವು ಜೈರಾಜ್” ಸಂಗೀತ

ಎಲ್ಲರತ್ತ ನೋಡಿ “ಹಲೋ” ಎಂದಳು. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಆ ತರಹದ ಗುಂಪಿಗೆ, ಮಾತಿಗೆ ಅವಳು ಹೊಸಬಳು. ಅವರಂತೆ ತಾನು ವಾರಕ್ಕೆ ಮೂರು ಪಿಕ್ಚರ್ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ ಚಿತ್ರಗೀತೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನರ್ತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೋಟೆಲ್, ಡ್ರೈವ್ ಇನ್ ಹೋಟೆಲ್ ಗಳಿಗೆ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ರಾಣಿ ನೋಡಿ ನಕ್ಕಳು. “ಸಂಗೀತುಂಬಾ ಶೈ ನೇಚರ್ಸ್. ಬಟ್ ಒನ್ಸ್ ಪೀ ಈಸ್ ಇನ್ ದಿ ಗೇಮ್, ಪಿ ಈಸ್ ಫೈನ್-ಅಲ್ವಾ ಸಂಗೀ?” ಸಂಗೀತ ನಸುನಕ್ಕಳು.

“ಟೇಕ್ ಇಟ್ ಈಸೀ. ಟೊರಿಸೋ ತೊಗೋತಿಯೋ ಅಫ್ವಾ ಗ್ರೇವ್ ಜ್ಯೂಸ್ ತೊಗೋತಿಯೋ?” ರಾಣಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಎನಿತಿಂಗ್ ಎಲ್ ಡೂ” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ “ಪ್ರಸಾದ್ ಡಿಯರ್, ಗೆಟ್ ಹರ್ ಟೊರಿಸೋ, ಫಿಜ್ ನಲ್ಲಿದೆ.”

ಪ್ರಸಾದ್ ದೊಗಳೆ ಬೆಲ್ಸ್, ಸೈಡ್ ಲಾಕ್ಸ್, ಎತ್ತರ ಕಟ್ಟುಮಸ್ತಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಹೋಗಿ ಟೊರಿಸೋ ತಂದು ಸಂಗೀತಳ ಕೈಗಿತ್ತನು. ಅವನು ಬಗ್ಗಿದಾಗ ಸಿಗರೇಟಿನ ವಾಸನೆ ಮೂಗಿಗೆ ಬಡಿಯಿತು. “ಥ್ಯಾಂಕ್ಯೂ” ಸಂಗೀತ ಟೊರಿಸೋ ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಮಾತುಕತೆ ಅವಳಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿತ್ತು.

“ಮೊನ್ನೆ ನೈಟ್ ಹೇಗಿತ್ತು ಪಾರ್ಟಿ?” “ಬ್ಲೂ ಫಿಲ್ಮ್ಸ್ ನಾನು ಒಂದೂ ನೋಡೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಬ್ಸೀನ್, ಬೋಲ್ಡ್ ಆಗಿದ್ದೂ ವೆರಿ ಎಕ್ಸೈಟಿಂಗ್ ಅಲ್ವಾ” “ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಡ್ತೀನಿ ಓದು. ಸಧ್ಯ ಮನೇಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಣೋ ಹಾಗೆ ಓದ್ಬೇಡ.” “ಎ ಮಸ್ತ್ ಹ್ಯಾವ್ ಫನ್ ಅಲ್ವಾ, ದಿಸ್ ಈಸ್ ದಿ ಏಜ್....”

ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. “ರಾಣಿ, ಹೊತ್ತಾಯಿತು ಹೋಗ್ತೀನಿ....ನಾನೊಬ್ಬೇ ಹೋಗಬೇಕು.”

“ನೋ. ಪ್ರಸಾದ್, ಅವಳು ಡ್ರಾಪ್ ಮಾಡಿ ಬಾ....ಅವಳು ಒಬ್ಬಕ್ಕೇ ಕಳಿಸ್ಬೇಡ. ಯಾರಾದ್ರೂ ಕಿಡ್ನಾಸ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಾರು!”

ಪ್ರಸಾದ್ ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆದನು. “ಷಿ ಈಸ್ ಎ ವಾಲ್ ಫ್ಲವರ್. ಇಫ್ ಐ ಡೂ ವಾಟ್ ಎಲ್ ಯೂ ಡೂ?”

“ನಿಂಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಗಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲ” ರಾಣಿ ನಕ್ಕಳು. “ಟ್ರೈ ಟು ಬಿ ಫೈತ್‌ಫುಲ್ ಟು ಒನ್ ವುಮನ್.”

“ಬೇಡ ರಾಣಿ, ನಾನು ಹೋಗ್ತೀನಿ.” ಸಂಗೀತ ಹೊರಟಾಗ ಜೈರಾಜ್ ಎದ್ದನು. “ಬನ್ನಿ, ನಾನು ಕಾರ್ನಲ್ಲಿ ಡ್ರಾಪ್ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಒಬ್ಬರೇ ನಡೆದು ಹೋಗಬಾರದು.”

“ಬಿ ದಿ ಲಕ್ವೇ ಒನ್” ಪ್ರಸಾದ್ ಕುಳಿತನು. ಜೈರಾಜನ ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ಮಣೆದು ಸಂಗೀತ ಅವನೊಡನೆ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಜೈರಾಜ್ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಿಲ್ಲದವನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅವನು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಬೆರೆಯದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುದೇ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು.

“ನೀವು ರಾಣಿ ಗ್ಯಾಂಗ್‌ನವರ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸೋಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.”

“ಹೌದು... ಇವೊತ್ತು ಹೀಗೆ ಬಂದೆ, ರಾಣಿ ಕಂಡಳು ಒಳಗೆ ಬಂದೆ. ನಾವು ಬರೀ ಕ್ಲಾಸ್ ಮೇಟ್ಸ್.... ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್....”

“ನೀವು ಈ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದವರಲ್ಲ. ನೀವು ಸ್ಯೂಟ್ ಆಗೋದೂ ಇಲ್ಲ...” ಜೈರಾಜ್ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

“ನಂಗೆ ಗೊತ್ತು” ಕಾರು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಕೂಡಲೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಇಳಿದಳು. “ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ !”

“ಇಟ್ಸ್ ಆಲ್‌ರೈಟ್” ಜೈರಾಜ್ ಹೊರಟನು. ಗೇಟು ತೆರೆದು ಒಳಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೂ, ಯಶವಂತ ಸ್ಯೂಟರಿನ ಬಳಿ ನಿಂತು ತಲೆಗೆ ಹೆಲ್ಮೆಟ್ ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಸರಿಯಾಯಿತು.

“ಏನು? ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಸ್ಯೂಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೋಕೆ ಫಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಿ, ಈಗ ಕಾರ್ನಲ್ಲಿ ಬಂದ್ವಿ! ನಿನ್ನೆ ಕಾರ್ ಪ್ರಿಫರೆನ್ಸ್ ಜಾಸ್ತಿಂತ ಕಾಣ್ತೆ” ಯಶವಂತನ ಕೈಯಲ್ಲೆ ಹೆಲ್ಮೆಟ್ ಹಿಡಿದು ನಿಂತು ಕೇಳಿದ.

ರಸ್ತೆಯ ದೀಪದ ಮಂಕು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಬಲು ಮೋಹಕ ವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಳು. ಇವಳು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಮರ್ಯಾದಸ್ಥ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ತನ್ನೊಡನೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಈ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಆ ಯುವಕನೊಡನೆ.... ಅವನಿಗೆ ಕೊಂಚ ಕೋಪವೂ ಬಂದಿತು.

“ಹಾಗೇನಿಲ್ಲ, ರಾಣಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಬರ್ರಾ ಒಬ್ಬಳೇ ಬರೋದು ಹೇಗೆಂತೆ ಅವನು ಡ್ರಾಪ್ ಮಾಡಿದ” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಯಶವಂತ

ಸದ್ದಿಲ್ಲದೇ ನಕ್ಕನು. ಮುಸುಕು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ನಗು ಕಂಡು ಸಂಗೀತ ಕೊಂಚ ಬೆಚ್ಚಿದಳು.

“ಸೋ, ನೀವು ಒಬ್ಬರೇ ಇವ್ರೆ ಯಾರ್ಬೇಕಾದ್ರೂ ಲಿಫ್ಟ್ ಕೊಡ್ಬೋದು, ಡ್ರಾಪ್ ಮಾಡ್ಬೋದು, ಗುಡ್....” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕು ಹೆಲ್ಮೆಟ್ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಸ್ಕೂಟರ್ ಒದೆದು ಸ್ವಾರ್ಥ ಮಾಡಿದನು. ಅದು ತಕ್ಷಣ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ನಗು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ನನ್ನ ಏನೇನೋ ಅಂದ್ರಿ, ಅದ್ಯೇ ಸ್ಕೂಟರ್ ಕೋಪ! ಅದು ಸ್ವಾರ್ಥ ಆಗೋಲ್ಲ....”

“ಹೂಂ.... ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸ್ವಾರ್ಥಿಂಗ್ ಟ್ರಬಲ್ ಪ್ರಾಬ್ಲಂ. ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಕೂತ್....” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕು ಸ್ವಾರ್ಥ ಮಾಡಿದ. “ನಾಳೆ ಇವೊತ್ತಿನ ಹಾಗೆ ಸಂಜೆ ಬರ್ರೀನಿ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ನಡ್ಕೊಂಡೇ ಹೋಗಿ.”

ಸಂಗೀತ ಕಾರಿನಿಂದ ಬಂದಿಳಿದುದನ್ನೂ, ಯಶವಂತನೊಡನೆ ಮಾತ ನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೂ ಚಂಪಕ ಗಮನಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಆದಷ್ಟು ನಯವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೀ ಇಷ್ಟೊತ್ತಿನವರೆಗೆ?”

ಸಂಗೀತ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನನ್ನು ದುರುದುರನೆ ನೋಡಿದಳು. ಇವರು ಪಪ್ಪನ ಜೊತೆಗೆ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು, ಏನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಬಹುದು. ತಾನೇಕೆ ಇವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕು? ಕೊಂಚ ಓರೆಯಾದ ಕುಂಕುಮ, ಕೆದರಿದ ತಲೆ, ತಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೂವಿನ ದಂಡೆ ಮುದುರಿದ್ದು, ಸೆರಗು ಓರೆಯಾದುದು ಇವೆಲ್ಲಾ....! ಪಪ್ಪ ರೂಮಿನಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು, ಪೈಪಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ವಾಸನೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಬಳಿಯು ಬುರುತ್ತಿದೆ. ಸಂಗೀತ ಕೊಂಚ ಕನಲಿ ನುಡಿದಳು.

“ಹೇಳ್ವಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲವಾ, ಏನು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕಾ?”

ಚಂಪಕನಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಆಸ್ಪದ ಕೊಡದೆ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕೊಂಡು ಹೊರಟಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿನ ಬ್ಯಾಗಿಗೆ ಕಸ ತುಂಬುವಂತೆ ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಇದೆಲ್ಲಾ ಓದಿ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗ್ಬೇಕಾ?”

“ಇದೆಲ್ಲಾ ಹರಿದು, ಅರಿದು ಬೇಯಿಸಿ ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟಿ ನಾಳೆ ಜಂಯ್ ಆತ ಮೂನ್ ಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗೋದಾ?” ಇಬ್ಬರೂ ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕರು.

“ನಮ್ಮ ಗುರು-ಬಾಸ್, ಹೈಕ್ಲಾಸ್ ಸಾಗಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ? ಆ ಮಸಲ್ಲಾ, ಆ ಫಿಗರೂ, ಎ ಒನ್! ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ಮೋಕ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ ನೋಡಿದ್ಯಾ? ಎರಡು ಬೆಟ್ಟುಗಳ ನಡುವೆ ಸಿಗರೇಟನ್ನ ಹೀಗೆ ಹಿಡ್ಕೊಂಡು ಕಾಲಿನ ಶೂಸಿನ ಹೀಲ್ಸ್ ಮೇಲೆ ಲೈಟರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಟ್ಟಿ, ಚಕ್ ಅಂತ ಲೈಟರ್ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸಿಗರೇಟ್ ಹಚ್ಚೋತಾರೆ. ಆ ಲೈಟರ್ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ಅಂತೆ ನಾಳೆ ಜೋತಾ ಬಿಡೋಣ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಸಂಗೀತ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಅಲಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಂದೆ ಯಶವಂತನ ಮಾದಕ ನಗು ಸುಳಿದು ಮಾಯವಾಯಿತು.

“ಏನು ಕಲಿತುಕೊಂಡ್ರೇ ಇವೊತ್ತು? ಸಿಗರೇಟು ಸೇದೋದಾ?”

“ಶಾಂತಂ ಪಾಪಂ” ಸುಮಂತ ಕೆನ್ನೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡನು. “ನಮ್ಮ ‘ಗುರು’ ಏನು ಕೆಲ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಅದ್ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತರಹ ಫೈನ್ ಸೆಸ್ ಇದೆ, ಅಂತ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಿ....”

“ಸಿಗರೇಟ್ ಲೈಟರ್ ಕದಿಯೋದು!” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಂಡನು. “ತಮಾಷೆಗೆ ಅಂದೆ ಅಷ್ಟೆ, ಆ ಲೈಟರ್ ಕಬ್ಬೊಂಡು ಏನ್ತಾಡ್ಬೇಕು? ಈ ವುಸ್ತುಕಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚೇಕು.”

ಚೆನ್ನ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಅವರಬ್ಬರ ಸಮವಸ್ತ್ರವನ್ನು ತಂದು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಆರಿಹಾಕಿದನು.

“ನಾಳೇಕೆ ಒಣ್ಣತ್ತೆ. ಇಸ್ತಿ ಮಾಡಿ ಮಡ್ಗೇನಿ ಇಸ್ಕಾಲಿನ ಒತ್ತೆ.”

“ಈಗ್ಲಾಕೋ ಒಗ್ಗಿ? ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು?” ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿದಾಗ ಚೆನ್ನ ಬೆನ್ನು ತುರಿಸಿಕೊಂಡನು. “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾವ್ತು.”

ಸಂಗೀತ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಕಲ್ಲಾ ದಳು ಆಗಲೇ ಕೆಲಸದವರಿಗಲ್ಲಾ ಅವರು ‘ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾವ್ತು’ ತಾನೇನು?

ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬರುತ್ತಾ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು. “ಪಪ್ಪನ್ನ ಕೇಳಿ ಎರಡು ಹೊಸಾ ಯೂನಿಫಾರಂ ತೆಗೆಸ್ಕೊಳ್ಳೋ. ಭಿಕ್ಷುಕರ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ದಿನಾ ಒಂದೇ ಹಾಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಿ ಗೃಹಚಾರ....!”

ಸೀರೆ ಬಿಚ್ಚಿ, ರಾತ್ರಿಯುಡಿಗೆ ತೊಟ್ಟು ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. “ಘಾ, ಸುಭಾಷ್ ನಿಂಗೇ ನನ್ನ ಬ್ಯೂಟೀನ ಅಬ್ರಿಷಿಯೇಟ್ ಮಾಡೋಕೆ ಬರೋಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲೇ ಕೋಳಿತಾ ಇದೆ” ತನಗೆ ತಾನೇ ನಕ್ಕಳು.

ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಹೇಮಂತ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.
 “ಸಪ್ಪಾ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಯೂನಿಫಾರಂ ಹಾಳಾಗಿಹೋಗಿದೆ.”

ಸುಂದರೇಶ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡನು. “ವೋನ್ನೆ ಅಕ್ಕ ಇದ್ದಾಗ ಹೊಸದೊಂದು ‘ಸೆಟ್’ ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡ್ರಲ್ಲೋ ಒಂದೇ ಸಾಕಾಂತ.”

“ನಮಗೇನೋ ಸಾಕು, ಅದ್ರೇ ಸಂಗೀ ಹೇಳಿದ್ದು ಇನ್ನೊಂದು ಸೆಟ್ ಕೇಳೊಂತ” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅವನತ್ತ ಕಿಡಿನೋಟ ಬೀರಿದಳು.

“ಹೌದು, ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅವರ ಯೂನಿಫಾರಂ ಗತಿ ನೋಡ್ಬೇಕಿತ್ತು, ಹೇಗೋ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡಿಯಾಯ್ತು. ಇನ್ನೊಂದು ತೆಗೆದುಕೊಡಿ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಳು.

“ಆ ಮಾತು ಪಪ್ಪಂಗೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಬಂದಾಗ್ಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೆ ತಂದ್ಕೊಡ್ತಾ ಇಲ್ಲಲ್ವಾ? ಜೆನ್ನ ಈಗ ಒಗೆದು ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ನಾಳೆಗೆ ಒಣಗ್ಲೇ ಇದ್ದೆ ಅದ್ದೇ ಹಾಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾರೆ. ನಾಳೆ ನೆಗಡಿ, ಕೆಮ್ಮು ಜ್ವರ ಬರಲಿ” ಸಂಗೀತ ತಲೆಯತ್ತದೇ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ಸಂಗೀ, ನೀನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನ ನೋಡ್ಕೊಬಾರಾ?”

ಸಂಗೀತ ಲೋಟದಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು ಕೆಳಗಿಟ್ಟಳು.

“ನಾನು ಕಾಲೇಜು, ಫೈಂಡ್ಸ್, ತಿರುಗಾಟ, ಒಡನಾಟ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು ಅಡಿಗೆ ಕೆಲ್ಸ, ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಮನೆಲಿ ಇರಾ?”

ಸುಂದರೇಶ ಚಂಪಕಳ ಮುಖ ನೋಡಿದ.

“ಹಾಗಲ್ಲಾ ಸಂಗೀತ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು. ನಿನ್ನ ಮಾತು ಅವರು ಕೇಳ್ತಾರೆ. ನಿಗೆ ಅವರ ಬುದ್ಧಿ ಗೊತ್ತು ; ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳಿದ್ದು.”

“ಓದ್ಕೊಕೆ ಮೇಷ್ಟ್ರಾಯ್ತು, ಒಬ್ಬ ಆಯಾನ್ನ, ಅಡಿಗೆಯವಳನ್ನೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡು ಸಪ್ಪಾ, ಆಗ ನಾವೆಲ್ಲೂ ಫ್ರಿಯಾಗಿರೋದು” ಸಂಗೀತ ದಡಕ್ಕನೆದ್ದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೈತೊಳೆದು ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು.

ಅವಳ ಕೋಪ ನೋಡಿ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರೂ ಎದ್ದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇ ಕೈತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಎದ್ದು ನಿಂತರು.

“ತಟ್ಟೆ ಕೆಳಗಿಡಿ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ, “ದೇವಮ್ಮನ್ನ ಕರೆದು ಹೇಳಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲ” ಹೇಮಂತ ಸಿಡುಕಿ ಹೊರಟಾಗ ಸುಮಂತ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅವನ ಹಿರದೆ ನುಸುಳಿದ. ತಂದೆಯ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿ ಏಟು ತಿಂದರೆ !

ಸಂಗೀತ ತನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಟ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಪರನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ

ಸಂಗೀತವನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ರಾಣಿ ತನ್ನ ಹಾಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳು. ಎಷ್ಟು ಮೆರೆಸುತ್ತಾರೆ ! ಅವಳಿಗೆಷ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರ. ತಾನಿಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದಿನ ಸೋದರತ್ತೆಯ ಬಂದಿ, ಈಗ ಈ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬೇರೆ. ತಾನೂ ರಾಣಿಯ ಹಾಗೆ ತಮಗಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಕಾಂಪೌಂಡಿನಲ್ಲಿ ಗೆಳತಿಯರನ್ನು, ಗೆಳೆಯರನ್ನೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ನೆಪಕ್ಕೆ ಕರೆದರೆ ! ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಕರೆಯುವುದು ? ಪ್ರಸಾದ ತನ್ನನ್ನು 'ವಾಲ್ ಫ್ಲವರ್' ಎಂದಿದ್ದ. ಕೂಡಲೇ ಡಿಕ್ಸನರಿ ತೆಗೆದು ಅದರರ್ಥವನ್ನು ನೋಡಿದಳು. 'ಸಂಗಾತಿಯಿಲ್ಲದವಳು' ಆಗಲಿ ನೋಡುವೆ. ತನ್ನ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬ ಇನ್ನೂ ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಏಕೆ ಕಾಯಬೇಕು ? ಪಪ್ಪನನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಬೇಡವೆನ್ನುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮುಂದಿನ ವಾರ, ಭಾನುವಾರ. ಬೇಡ ಪಪ್ಪ ಇರತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಪಪ್ಪ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ತಾನು, ತನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್....! ಸುಭಾಷನ ನೆನಪು ಬಂದಾಗ ಸಂಗೀತ ಟ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಕರ್ಟ್ ಆರಿಸಿದಳು. ತಾನಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನೇನೂ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬದುಕು ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆಯೇ ? ಹೋದ ಸಲ ಬಂದಾಗಲೇ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೇ ? "ನಮ್ಮ ಆಫೀಸಿನ ಸ್ಟೆನೋ ಹೆಗಿದ್ದಾಳೆ ಗೊತ್ತಾ, ಸ್ಟೆನ್ನಿಂಗ್ !"

ದೀಪವಾರಿಸಿ ದಿಂಬಿಗೆ ತಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಪಕ್ಕದ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಕಿರುವುದು ಬಾಗಿಲಿನಡಿಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಪಿಸಿಪಿಸಿ ಮಾತು....ಅನಂತರ ಕೊಂಚ ದನಿಯೇರಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಚಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತಿರಬಹುದೇ, ಸರಿಯಾಗಿ ಆಲಿಸಿದಳು.

"ಥೂ ಹೋಗ್ರೀ, ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚಾಗಿ ಆಡ್ತೀರಿ, ನಂಗದೆಲ್ಲಾ ಸರಿ ಬೀಳೋಲ್ಲ."

"ಕೇಳು ಚಿನ್ನ, ಇಟ್ಸ್ ಆಲ್ ಇನ್ ಗೇಮ್. ನೀನು ತುಂಬಾ ಇನ್ನೂ ಸೆಂಟು. ನಾಳೆ ನನ್ನ ಬೀರುವಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಪ್ ಬಾಕ್ಸ್ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಕೇಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆ ನೋಡು. ಲವ್ ಮಾಡೋದೂ ಒಂದು ಆರ್ಟ್ ಕಣೆ....ಸೆಕ್ಸ್ ಬುಕ್ ಓದು, ಬಿಡುವಾದಾಗ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಯಾರೂ ಇರೋಲ್ಲ, ಓದ್ಬಾರಾ ? ಮಾಲತಿ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಪಳಗಿದ್ದು !"

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿದ್ದು 'ಲವ್ ಈಸ್ ಆನ್ ಆರ್ಟ್, ಪುಸ್ತಕ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಕೇಸಿನಲ್ಲಿದೆ.'

ಎಂದರೆ ತನ್ನ ತಾಯಿ, ತಂದೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಇದೆಲ್ಲಾ ಜಿನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಪಪ್ಪ ಮರುಮದುವೆಯಾಗೆಂದರೆ 'ಸಾಕು ಸುನಂದ,

ಮಾಲತಿ ನಂಗೆ ಹತ್ತು ಜನ್ಮಕ್ಕಾಗೋಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ' ಅಂತ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದುದು.

ಮತ್ತೆ ಪಿಸುದನಿ, ಕೆಲಕೆಲ ನಗು, ಸಣ್ಣ ನರಳುವಿಕೆ-ಸಂಗೀತಳ ಮೈ ಬಿಸಿಯಾಯಿತು. ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಹೂವಿನಂತೆ ಅರಳಿದಂತಾಯಿತು. ಸುಭಾಷ, ತಾನು.... ಇಬ್ಬರೇ ಹೀಗೆ....! ಬೇಡ ಯಶವಂತ್, ತಾನು ! ಧೂ, ಹಾಳು ಕೆಟ್ಟ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಎರಡು ಕೆವಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ದಿಂಬಿನಲ್ಲಿ ಮುಖವಡಗಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು. ತಾನೇಕೆ ಬರುಬರುತ್ತಾ ಹೀಗಾದೆ ? ವಯಸ್ಸೇ ? ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬಂದುದೇ ? ಪಪ್ಪ ಮತ್ತೆ ಮದುವೆಯಾದುದೇ ? ಸುಭಾಷ ದೂರ ಹೋದುದೇ ? ಯಶವಂತ್ ಬಂದುದೇ ? ಪ್ರಸಾದ್ ತನ್ನನ್ನು 'ವಾಲ್ ಫ್ಲವರ್' ಎಂದಾದಕ್ಕೇ ? ಅವಳಿಗೆ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಸ್ಫೋಟವಾದಂತಾಯಿತು. ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಮುಸುಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದಳು

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವಳು ಎದ್ದಾಗ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಆಗತಾನೇ ಎದ್ದಂತಿತ್ತು. ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಇನ್ನೂ ಆಗರಲಿಲ್ಲ. ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖತೊಳೆಯಲು ನೀರು ಬೆಚ್ಚಗೂ ಆಗರಲಿಲ್ಲ. ಪಪ್ಪ ಇನ್ನೂ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಹೊದಿದು ಮಲಗಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿ ಇಬ್ಬರೂ ಮಲಗಿದುದು ತಡವಾಗಿರಬೇಕು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳು ತಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ ತೊಳೆದು ಬಂದಾಗ ಚಂಪಕ ಲೋಟಕ್ಕೆ ಹಾಲು ಬಗ್ಗಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು. "ಈಗ ಒಂದು ಲೋಟ ಕಾಫಿ ಕುಡಿ. ಬೇಗ ಬ್ರೆಡ್ ಟೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಿಕೊಡ್ತೀನಿ. ಬೇಕಾದ್ರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಲೋಟ ಕಾಫಿ ಕುಡೀವಂತಿ."

"ಬೇಡಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿಕೊಡಿ" ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮುಖ ನೋಡಲೂ ಬೇಸರ. ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಅಂದಿನ ವೇಸರು ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಳು.

ಮಹಡಿಯಿಂದ ಇಬ್ಬರು ವಾನರರು ಓಡಿ ಬಂದರು. "ಯಾಕ್ರೋ ಓಡಿ ಬರ್ತೀರಾ ಹಾಗೆ ?" ಸಂಗೀತ ಸಿಡುಕಿದಾಗ,

"ಅವ್ನು ನನ್ನ ಕಾಲ್ನಿಂದ ಒದ್ದು ಎಬ್ಬಿಸಿದ, ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೂ ಒದ್ದಿ ಬೇಕು" ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ.

"ಹೌದು, ಲೇಟಾಗಿ ಎದ್ದೆ ಕಾಲಿನಿಂದ ಒದ್ದೆ ಎಬ್ಬಿಸಬೇಕು !" ಸಂಗೀತ

ಹೇಳಿದುದು ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅಳಲು ತುಂಬಿ ಬಂತು. ತಾನೆಷ್ಟು ಅವಳನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅವಳ ಸ್ನೇಹ ಗಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಅವಳು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಳಲ್ಲಾ !

ಮಕ್ಕಳ ಗಲಾಟೆಗೆ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಕೈಗಡಿ ಯಾರ ನೋಡಿ ಹೊರಬಂದನು.

“ತುಂಬಾ ಸೋಮಾರಿ ಆಗ್ತೋದೆ ಅಲ್ವಾ ನಾನು ಸಂಗೀ ?” ಎಂದು ಕಂಡ ಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

“ನ್ಯಾಚುರಲಿ....” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿ ಒಂದು ಬಗೆಯಾಗಿ ನಕ್ಕಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡನು.

ಹಲ್ಲು ಜ್ವತ್ತಲೆ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಬಂದರು. “ಪಪ್ಪಾ, ಹೊಸ ಯೂನಿಫಾರಂ....!”

“ಆಗ್ಲೀ, ಹಲ್ಲುಜ್ಜಿ ಮುಖ ತೊಳೆದೊಂಡು ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಮುಗ್ಗಿ, ಆಮೇಲೆ” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿ ಕೂಗಿದ, “ಚಂಪಾ, ಕಾಫಿ ಎಲ್ಲಿ ?”

“ಆಯ್ತು ಒಂದೈದು ನಿಮಿಷ ತಡೀರಿ, ನಂಗೆ ಇವೊತ್ತು ಬೇಗ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಯಾಗಲಿಲ್ಲ !” ಸುಂದರೇಶ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಬೆರೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿ ನಕ್ಕನು. “ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಎದ್ದ ಹಾಗಿತ್ತು.”

“ನೀವು ಬಿಟ್ಟಾ ಏಕೋಕೆ ?” ಚಂತಕ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದಳು.

ಸುಂದರೇಶ ನಕ್ಕು ಮುಖ ತೊಳೆದು ಬಂದನು. “ನಿಮ್ಮಮ್ಮಂಗೆ ಹೇಳಿ ಯಾರಾದ್ರೂ ಒಳ್ಳೆ ಅಡಿಗೆಯವಳನ್ನ ನೋಡು, ಇದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಒದ್ದಾಡ್ತೀ ?”

“ನಾನು ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಅಡಿಗೆಯವರು ಮಾಡ್ತಾರಾ ?”

“ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕೊಡು, ಈಗೇನು ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡೋ ರಾದ್ರೂ....ನಾನು ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಮಾಡು” ಸುಂದರೇಶ ಸಿಡುಕಿದ.

“ಆಗಲಿ” ಚಂಪಕ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

ಪೇಸರನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಸಂಗೀತ ತಾಯಿಯ ಫೋಟೋವಿನತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಅಂದು ತಾನಿಟ್ಟು ನಿತ್ಯ ಮಲ್ಲಗೆ ಒಣಗಿತ್ತು. ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಅರಳಿದ್ದ ಗುಲಾಬಿಯ ಹೂವೊಂದನ್ನು ತಾಯಿಯ ಫೋಟೋಗೆ ಇಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಗಮನಿಸಿದ.

“ಜ್ಞಾಪಿಸ್ತಾರಾ ಸಂಗೀ ? ನಂಗೆ ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು, ಮರೆತುಹೋಗತ್ತೆ !”

ಸಂಗೀತ ತಂದೆಯನ್ನು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. 'ನಿನಗೆಲ್ಲ ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು, ವರಪೂಜೆ ಗಂಡಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದೀ ಇನ್ನೂ !'

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಕ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿಗೆ ಕರೆದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅತ್ತ ನಡೆದಳು. ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿತ್ತು. ಹೌದು ಮಾಲತಿಯನ್ನು ತಾನು ಕೊಂಚ ಕೊಂಚವಾಗಿ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಅದು ಮಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

"ಸಂಗೀತಾ, ನೀನು ಬರ್ರಾ ಬರ್ರಾ ನಿಮ್ಮಮ್ಮನ ಹಾಗೇ ಆಗ್ತಾ ಇದ್ದೀಯ, ನೀನಿದ್ದರೆ ನಂಗೆ ಅವಳಲ್ಲದಿರೋದೇ ಮರುಹೋಗುತ್ತೆ !"

"ನಾನಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ?" ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಸಿರುತ್ತ ರನಾದನು.

ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದೇ ಗುಟುಕಿಗೆ ಮುಗಿಸಿ ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತ ನಿಂತರು.

"ಸಪ್ಪಾ, ಯೂನಿಫಾರಂ !"

"ನಾನು ಹೀಗೇ ಬರ್ರಾ ? ತಾಳು ಷೇವ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು, ಸ್ನಾನ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು, ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೋ...." ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಮಂತ ಗೊಣಗಿದ.

"ನಮ್ಮೆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ !"

"ನೋಡಿದ್ಯಾ ಚಂಪಾ, ನಾನೇಳೆದ್ದು ಬೆಸ್ಪು. ಅಡಿಗೆಯವಳು ಗೊತ್ತು ಮಾಡು, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಟೈಂ ಸಿಗುತ್ತೆ. ನಿಂಗೇ ಡ್ರೈವಿಂಗ್ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತೀನಿ. ಈ ಕೆಲ್ಸ ಎಲ್ಲಾ ನೀನೇ ಮಾಡ್ಕೊಡೋ !"

ಪಪ್ಪ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಡ್ರೈವಿಂಗ್ ಹೇಳಿಕೊಡಲು ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ತಾನೊಂದು ದಿನ ಕೇಳಿದಾಗ ಹೇಳಿದರು. 'ಆಗಲಿಸಂಗೀ, ಹದಿನಾರು-ಹದಿನೇಳು ವರ್ಷ ಆಗಿ ಆಮೇಲೆ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತೀನಿ. ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಸಿಗಬೇಕಲ್ಲಾ !' ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಆ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಎತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಬದಲು ತನಗೆ ಹೇಳಿ ಕೊಡಬಾರದೇ ? ಮನಸಿನಲ್ಲೇ ನಕ್ಕಳು.

"ಊಟ ಬೇಡ ನಂಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ-ಬ್ರೇಕ್ ಫಾಸ್ಟ್, ಲಂಚ್ ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಟೈಂಗೆ ಆಗೋಯ್ತು. ನಂಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗೋ ಹೊತ್ತೆ ಹಸಿವಾಗೋಲ್ಲ" ಸಂಗೀತ ಎದ್ದು ಹೋದಳು.

"ಮಕ್ಕೇನೂ ಎಳೇ ಮಕ್ಕೇ ? ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಚೆನ್ನನ ಜೊತೆ ಕಳಿಸಿ, ಅವರೇ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ತರಲಿ" ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಯೋಚಿಸಿದ. ಹೌದು, ಇದು ತನಗೇಕೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ ?

“ಬನ್ನೋ ಚೆನ್ನನ ಜೊತೆ ಹೋಗಿ ಒಂದೊಂದು ಸೆಟ್ ತೋಗೊಂಡ್ಬನ್ನಿ”
ಸುಂದರೇಶ ಅವರ ಕೈಗೆ ದುಡ್ಡಿತ್ತಾಗ ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ,

“ನನ್ನ ಸಾಕ್ಸ್ ಕಳೆದುಹೋಗಿದೆ.”

“ನನ್ನ ಶೂಸು ಹರಿದುಹೋಗಿದೆ ”

“ಆಗ್ಲಿ ಅದೇನು ಬೇಕೋ ತೋಗೊಳ್ಳಿ....ಚಿಲ್ಲರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತನ್ನಿ”
ಸುಂದರೇಶ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಚೆನ್ನನ ಜೊತೆ ಕಳುಹಿಸಿದ. ಚಂಪಕ
ದೇವಮ್ಮನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತರಕಾರಿ ಹಚ್ಚಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದಳು.

ದೇವಮ್ಮ ಮನೆ ಕಸ ಗುಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಧೂಳು ಹೊಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ.
ಬರೆಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಹೊರಗಿನವರು ಬಂದರೆ ! ಸಂಗೀತ
ಧೂಳು ಹೊಡೆಯತೊಡಗಿದಳು.

“ನೀನು ಯಾಕೆ ಮಾಡ್ತೀ ಸಂಗೀ, ದೇವಮ್ಮ ಮಾಡ್ತಾಳೆ!” ಸುಂದರೇಶ
ಪೇಸರ್ ಓದುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

“ಅವಳಿಗೆ ಒಳಗೆ ಕೆಲ್ಸ ಇದ್ಯಲ್ಲಾ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡೋಕೆ ಟೈಂ ಇದ್ದೈ?”

“ಆಗ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಹಾಗೇ....ನೀನು ಹೋಗು ಓದೋ. ದೇವಮ್ಮನ ಕೈಲಿ ನಾನು ಮಾಡಿಸ್ತೀನಿ.”

“ಸ್ಮಾನಕ್ಕೆ ನೀರು ಕಾದಿಲ್ಲ ವಪ್ಪಾ. ಕಾಯೋವರೂ ಇದನ್ನಾದ್ರೂ
ಮಾಡ್ತೀನಿ.”

ಚಂಪಕಳಿಗೆ ತಂದೆ ಮಗಳ ಮಾತುಗಳು ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. “ದೇವಮ್ಮಾ,
ಒಲೆ ಉರಿ ಜೋರುಮಾಡಿ ಮನೆ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡು ಹೋಗು, ನಾನಿದನ್ನ
ಮಾಡ್ತೀತೀನಿ.”

ದೇವಮ್ಮ ಕಸ ಗುಡಿಸಲು ಬಂದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಕೇಳಿದ. “ಅಡ್ಲಿ
ಮನೆ ಕೆಲ್ಸ ಆಯ್ತಾ ?”

“ಇಲ್ಲ, ಅಮ್ಮಾವ್ರೇ ಮಾಡ್ತೀತಾರಂತೆ.”

“ಸಂಗೀ, ನೀನಾದ್ರೂ ಹೋಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡು.”

“ಈಗ್ತಾನೆ ಹೇಳಿದಿ ಓದೋ ಹೋಗೊಂತ !” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ
ಸುಂದರೇಶ ನಿರುತ್ತರನಾದನು.

ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಅತಿ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ, ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿ
ಕೊಂಡಳು. ತನ್ನ ಎತ್ತರ ನಿಲುವು, ಮೈಮಾಟ ಎತ್ತಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಕೆಂಪು
ಬಣ್ಣದ ಸಲ್ವಾರ್ ಕಮೀಜ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ದುಪ್ಪಟ್ಟಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು,

ತಾಯಿಯ ಹೈ ಹೀಲ್ಡ್ ಚಪ್ಪಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವಳು ಹೊರಟಾಗ ಚಂಪಕನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ಇವಳು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವಳೋ ಅಥವಾ ಬ್ಯೂಟಿ ಕಾಂಟೆಸ್ಟಿಗೋ? ಇವಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು?

“ಯಾವುದೂ ಪಾರ್ಟ್ ಇದ್ಯಾ? ಫಂಕ್ಷನ್ ಇದ್ಯಾ ಕಾಲೇಜ್‌ಲಿ?”
ಚಂಪಕ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಮೊಟಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು. “ಇಲ್ಲ ಎಲ್ಲರೂಹೀಗೇ ಬರೋದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಈಗ!”

ಸಂಗೀತ ಹೊರಟಾಗ ಚಂಪಕ ಅವಳ ಮುಖ ಗಮನಿಸಿದಳು. ತುಟಿಯ ಮೇಲಿನ ತೆಳುರಂಗು, ಕಣ್ಣಿನ ಸೋಗೆ, ಮುಖಕ್ಕೆ ಫೌಂಡೇಷನ್ ಕ್ರೀಂ, ಮೈಯಿಂದ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿದ್ದ ಪರಿಮಳ, ಅವಳ ಅಂಗಸೌಷ್ಟವ!

ಆಗತಾನೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಬಂದ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ತೋರಿದಳು, “ನೋಡಿದ್ರಾ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ್ಳು?” ಸುಂದರೇಶ ನೋಡಿದ, ಗೇಟು ದಾಟುವ ವರೆಗೂ ನೋಡಿದ. “ನನ್ನ ಮಗಳೊಂದೇ ಏನನ್ನೊಂದಿದ್ದೀಯಾ? ಅವರ ಅಮ್ಮನ ರೂಪು, ನನ್ನ ಹೈಟು! ಬ್ಯೂಟಿ ಕ್ರೀನ್ ಅವಳು!” ಚಂಪಕ ನಿರುತ್ತರಳಾದಳು. ಈಗ ತಾನು ಯಾವ ಮಾತೂ ಆಡಬಾರದು.

ಅಂದು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತಳೇ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಹಬ್ಬ.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಯೂನಿಫಾರಂ ಜೊತೆಗೆ ಶೂಸು, ಸಾಕ್ಸ್ ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಸಿಗರೇಟನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ ಚೆನ್ನ ಕೇಳಿದ,

“ಅದ್ಯಾಕ್ರಪ್ಪಾ ಸಿಕ್ರೇಟು ನಿಮ್ಮೆ?”

“ನಮ್ಮೆಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಬರ್ತಾರಲ್ಲ! ನಾವೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೆಸೆಂಟ್ ಕೊಡ್ತೀವಿ.” ಚೆನ್ನ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಹೊಸ ಯೂನಿಫಾರಂ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೊಂಚವೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡದೆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ. ಈ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೇ ವಾಸಿ, ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳುವರು. ಸಂಗೀತಳನ್ನು ತಾನು ಬಗ್ಗಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಸಂಜೆ ಸಂಗೀತ ಬಂದಾಗ ಚಂಪಕ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯ ಮನೆಗೆ ಗಂಡನ ಅಣತಿಯಂತೆ ಅಡಿಗೆಯವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ತಿಂಡಿ ಟೀಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲಿತ್ತು. ಕಾಫಿ ಎರಡು ಫ್ಲಾಸ್ಕುಗಳಲ್ಲಿತ್ತು.

ಸಂಗೀತ ತಿಂಡಿ ತಿಂದು, ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು, ಮುಖ ತೊಳೆದು ಮತ್ತೆ ನವಿರಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಳು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಪಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ

ಇಲ್ಲ. ದೇವಮ್ಮ ಹೊರಗಿದ್ದಾಳೆ. ತಾನೇಕೆ ತಂದೆಯ ಬೀರು ತೆಗೆದು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಪ್ಯಾಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಪುಸ್ತಕ ನೋಡಬಾರದು ?

ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಳ್ಳ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ತಂದೆಯ ರೂಮಿಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಳು ಮಂಚದ ಕಾಲಡಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬದಲಿಸಿದ್ದ ಸೀರೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ದಿಂಬುಗಳು ಅಸ್ಯವ್ಯಸ್ತವಾಗಿದ್ದವು. ಮೆಲ್ಲನೆ ಬೀರು ತೆಗೆದು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟನ್ನು ತೆರೆದಳು. ಅದರೊಳಗೆ ದಪ್ಪ ದಪ್ಪ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಚಿತ್ರಗಳಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕಗಳು. ಒಂದನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಿಕ್ಕೈಲವನ್ನೂ ಒಳಗಿಟ್ಟು ಬೀರುವಿನ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಕೆಳಗೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಳು. ಅವಳು ಪುಸ್ತಕ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೂ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುವುದಕ್ಕೂ ಸರಿಹೋಯಿತು.

“ಈಗ ಬಂದ್ಯಾ ?”

“ಹೂಂ, ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಆಯಿತು.”

“ಇವತ್ತು ಅವರ ಜೊತೆ ಕ್ಲಬ್‌ಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡು. ಮನೆಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಹೇಗಿರೋ ?” ಚಂಪಕ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ಹಾಕಿ ಕುಳಿತಳು.

“ಪೇಮಂತ, ಸುಮಂತ, ದೇವಮ್ಮ, ಜೆನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಇರತ್ತರಲ್ಲಾ !!”

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸುಂದರೇಶ ಎಂದಿಗಿಂತ ಬೇಗನೇ ಬಂದನು.

“ಏನು ಚಂಪಾ, ರೆಡಿಯಾಗಲಿ ಇನ್ನೂ ?”

“ಆಯ್ತು, ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಬಂದೆ, ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತೋಗೊಳ್ಳಿ. ಅಡಿಗೆ ಯವರನ್ನು ಯಾರನ್ನಾದ್ಯಾ ಕಳಿಸೂಂತ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ.”

ಸುಂದರೇಶ ಬೇಗಬೇಗನೆ ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಂಡು ತಣ್ಣೀರಿನ ಟವಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಾ ಬೇರೆ ಸೀರೆ ಬದಲಿಸಿ ಬಂದಳು. ನವಿರಾದ ಜಾಕೆಟ್ ಸೀರೆ, ತುರುಬು, ತುಟಿಗೆ ಬಣ್ಣ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಚಂಪಕ ಆಕರ್ಷವಾಗಿಯೇ ಕಂಡಳು ಸಂಗೀತನಿಗೆ

“ಮನೆ ಕಡೆ ಹುಷಾರು ಸಂಗೀತ, ಆ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಬಂದ್ರೆ ಅವರಿಗೂ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಕೊಡು” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಳು. “ಎಲ್ಲೂ ಹೊರಗೆ ಕತ್ತಲೇಲಿ ಹೋಗಿಬಿಡ.”

ಸಂಗೀತ ‘ಹೂಂ’ ಗುಟ್ಟಿದಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಹಾಸಿಗೆಯಡಿ

ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕದ ಮೇಲಿತ್ತು.

ತಂದೆ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಇಬ್ಬರೂ ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಸಂಗೀತ ಮೆಲ್ಲನೆದ್ದು ಆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತನ್ನ ಕಾಲೇಜಿನ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ತಂದು ಕುಳಿತು ಓದತೊಡಗಿದಳು. ಅದನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಓದುತ್ತಾ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ನಗ್ನ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಅವಳ ಮೈ ಕಾವೀರಿತು. ಹೊರ ಪ್ರಪಂಚ ಎಲ್ಲೋ ಕರಗಿ ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಕೃತಿ ಪುರುಷ, ದೈಹಿಕ ಸಂಪತ್ತು, ಸೃಷ್ಟಿಯ ಮೂಲ, ಓದುತ್ತಾ ಓದುತ್ತಾ ಸರಿಸರ ಮರೆತಳು. ಎದುರಿಗೆ ಯಶವಂತ ಬಂದು ನಿಂತಾಗಲೂ ಗಮನವಿರಲಿಲ್ಲ. ನವಿರಾಗಿ ಕೆಮ್ಮಿದ.

“ಕಳ್ಳ ಬಂದು ಎಲ್ಲ ಲೂಟಿ ಹೊಡೆದೊಂಡು ಹೋದ್ರೂ ಹೇಕೋರಿಲ್ಲ, ಕೇಳೋರಿಲ್ಲ!” ಅವನ ದನಿಗೆ ಬೆಚ್ಚಿ ಸಂಗೀತ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು. ಕೈಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ ಕಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಯಶವಂತ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನಸುನಕ್ಕು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಮುಖಕೆಂಪಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸದಿಲ್ಲದೇ ನಕ್ಕನು.

“ಸೋ ಯೂವರ್ ಲಾಸ್ಟ್ ಇನ್ ಇಟ್ ? ಸುಭಾಷ ಕಳಿಸ್ತಾಟ್ನಾ ?”

ಸಂಗೀತ ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ರೂಮಿನೋಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳಿಗೆ ಯಶವಂತನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಎದೆಗೊತ್ತಿಕೊಂಡು ಹಾಗೇ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ಹೊರಗೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ದನಿ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಳು.

“ಎನ್ನೂ, ಒಬ್ಬೇ ಕೂತಿದ್ದೀರಿ ? ಈಗ ಬಂದ್ರಾ ? ನಮ್ಮೆ ಡಿಟೆನ್ ಪನ್ ಕ್ಲಾಸ್....ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಲೆಕ್ಕ ತಪ್ಪು ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟೆ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

“ಸಂಗೀತ, ಸಂಗೀತಾ....” ಸುಮಂತ ಕೂಗಿದ. “ಮನೆಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಾ ?”

“ನಿಮ್ಮಕ್ಕ ರೂಮಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ” ಯಶವಂತ ಹೇಳಿದ.

ಸುಮಂತ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ. “ಸಂಗೀತ, ಅಕ್ಕಾ....ಮೇಷ್ಟ್ರ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಒಬ್ಬೇ ಕೂತಿದ್ದಾರೆ, ಬಾಗಿಲು ತಗ್ಗಿ.”

ಸಂಗೀತ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. “ಏನಕ್ಕಾ, ಒಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ ಹೇಗೆ ? ಪಾಪ ಒಬ್ಬೇ ಕೂತಿದ್ದಾರೆ !” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ.

ಸಂಗೀತ ಯಶವಂತನತ್ತ ನೋಡದೆ ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು “ಬೇಗ ಡ್ರೆಸ್ ಜೇಂಜ್ ಮಾಡಿ ಪಾಠಕ್ಕೋಗಿ. ಸುಮ್ಮೆ ಕಾಯಿಸ್ಕೇಡಿ.” ಇಬ್ಬರೂ ಮುಖ ತೋಳೆದು ಡ್ರೆಸ್ ಬದಲಿಸಲು ಓಡಿದರು. ಸಂಗೀತ ಯಶವಂತನಿಗೆ ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ, ಕುಡಿಯಲು ನೀರು, ಕಾಫಿ ತಂದಿತ್ತಾಗ ಯಶವಂತ ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯವರೆಗೆ ನೋಡಿದ

“ಸುಭಾಷ ಈಸ್ ಎ ಪೂಬ್....ನಿಮ್ಮೆ ಪುಸ್ತಕ ಓದೋಕೆ ಹೇಳ್ತಾನಾ? ಪ್ರಾಕ್ಟೀಕಲ್ ಆಗಿ ಏನೂ ಹೇಳ್ತೊಟ್ಟಿಲ್ಲಾನ್ನೀ... ಯೂಸ್‌ಲೆಸ್ ಫೆಲೋ!” ಸಂಗೀತಳ ತುಟಿಗಳು ಅದರದವು, ಕೈ ನಡುಗಿತು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿಯಿಟ್ಟು ದೂರ ನಿಂತಳು.

“ಎಲ್ಲಾ ಆರಿಪೋಗುತ್ತೆ. ತೋಗೊಳ್ಳೆ!”

ಯಶವಂತ ಅವಳನ್ನೇ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನೋಡಿದ. “ಕರೆಕ್ಟಾಗಿ ಹೇಳಿ ಪಿರಿ. ಹೀ ಈಸ್ ವೇಸ್ಟಿಂಗ್ ಟೈಂ”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ತಮ್ಮ ತಿಂಡಿ ತಟ್ಟಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಬಂದರು. “ಬನ್ನಿ ಸಾರ್, ಮಹಡಿ ಮೇಲೆ ತಿಂತಾ ಪಾಠ ಹೇಳಿ ಕೊಡಿ” ಹೇಮಂತ ಉಪಾಚ.

“ಕೆಳಗೆ ಸಂಗೀತ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರತ್ತೆಲ್ಲಾ!” ಸುಮಂತನ ಆತಂಕ.

“ಅವರೊಬ್ಬರೆ ಏನಾದ್ರೂ ಓದ್ತೋತಾರೆ. ಡಿಸ್ಕರ್ಸ್ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕು ಜೇಬಿನಿಂದ ಕರವಸ್ತ್ರ ತೆಗೆದು ಬಾಯಿ ಒರಸಿಕೊಂಡನು “ನಿಮ್ಮೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದನ್ನು ನನ್ನ ಕೇಳಬಹುದು. ಐ ನೋ ಇಟ್.”

ಅವರು ಮೂವರೂ ಮಹಡಿಯೇರಿದ ಮೇಲೆ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಎರಡು ಮನಸ್ಸು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಳು. ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ತಪ್ಪೇ, ಸರಿಯೇ? ಆ ಪುಸ್ತಕ ಎಲ್ಲರೂ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಓದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಓದ ಬೇಕು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಪುಸ್ತಕ-ತನಗೆ ತಿಳಿಯದ ಪ್ರಪಂಚ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ, ದೇಹಕ್ಕೆ ಆರಿವಾಗಿತ್ತು.

ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತು ಸೆಖೆಯೆನಿಸಿತು. ಹೊರಗೆ ಎದ್ದು ಬಂದು ತೋಟದಲ್ಲಿ ಆಡ್ಡಾಡಿದಳು. ಮನಸ್ಸು ದೇಹ ಎರಡೂ ಕ್ಷೋಭೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ದೇವಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿಯೊಂದನ್ನು ತರಿಸಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಳು. ಬೀಸಿದ ತಂಗಾಳಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕತ್ತಲು ಅವಳಿಗೆ

ಹಾಯೆನಿಸಿತು. ಹಾಗೇ ಕುರ್ಚಿಗೊರಗಿ ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿದಳು.

ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಹಾಗೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳೋ ತಿಳಿಯದು. ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಕನಸು ಕಂಡರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ? ನಿಜವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸ್ಬೇಕು." ಯಶವಂತ ನಿಂತಿದ್ದ. "ನಾನು ಬೇಗ ಹೋಗಬೇಕು, ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಯಾರೊ ಬರಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ವರ್ಕ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ....ಗುಡ್ ನೈಟ್...." ಅವನು ಸ್ಕೂಟರಿನ ಬಳಿ ಹೋದನು "ನೀವೂ ಓದೋಳ್ಳಿ ಹೋಗಿ.... ಇವೊತ್ತು ಒಂದೇ ರೀತಿಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥ ಆಗುತ್ತೆ. ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪ. ಅದಕ್ಕೇ ಸ್ವಾರ್ಥಿಂಗ್ ಪ್ರಾಬ್ಲಂ ಇಲ್ಲ" ಒಂದೇ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಸ್ಕೂಟರ್ ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಆಗುತ್ತಲೂ ಅವನು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮಹಡಿಯತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಓದುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡಳು.

ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಸಂಗೀತ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ರೂಮು ಸೇರಿದ್ದಳು. ಅವರು ಬಂದ ಸದ್ದು ಕೇಳಿ ಪುಸ್ತಕ ಒಳಗಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಪಾಠವೆ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು.

"ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ?" ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು.

"ಓದುತ್ತಾ ಇದಾರೆ. ಅವರ ಮೇಷ್ಟ್ರು ತುಂಬಾ ವರ್ಕ್ ಕೊಟ್ಟು ಹೋದ್ದು."

"ನೋಡಿದ್ಯಾ, ಎಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಅಡ್ಜಸ್ಟ್ ಆಗೋಗುತ್ತೆ ! ಅಡಿಗೆಯವರು ಬಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಲ್ವ್ ಆಗೋಗುತ್ತೆ !" ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಏನೋ ಅಳುಕು. ಏನೂ ಗಲಾಟೆಯಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಏನಾದರೂ ಕೊಂಕಿರಲೇಬೇಕು. ಮೂವರೂ ಜಗಳವಾಡಿದರೆ, ಇಬ್ಬರು ಗಂಡು ಹುಡುಗರು ಆ ಮೇಷ್ಟ್ರುನ್ನು ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರೇ ? ಎಲ್ಲೋ ಏನೋ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕ, ಅಪಸ್ವರವಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ರಾತ್ರಿಯ ಅಡುಗೆಗೆ ಸೀರೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು ಚಂಪಕ. ತಂದೆಯೊಬ್ಬರೇ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಸಂಗೀತ ತಂದೆಯ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಆಸೆ ಮಂಡಿಸಿದಳು.

"ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್‌ನ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ನಾನೇ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಕೊಡ್ತಿಲ್ಲ. ಏನಾದ್ರೂ ರೀಸನ್ ಇಟ್ಟೊಂಡು ಮುಂದಿನಾರ ಒಂದು ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡ್ತಾ ಪಪ್ಪಾ ?"

“ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಕೊಡು. ಚಂಪಕಂಗೂ ಅದೆಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟ. ಏನು ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡ್ತೀ?” ಸಂಗೀತ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತನ್ನ ಬರ್ತ್‌ಡೇ ಗೊತ್ತು. ಹುಬ್ಬ, ಹರಿದಿನವೆಂದರೆ ಯಾರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

“ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ್ನ ಇಂಟರ್‌ಡ್ಯೂಸ್ ಮಾಡೋಕೇಂತಾನೇ ಇಬ್ಬೋ ಯೋದಲ್ಲ!” ಸಂಗೀತ ತಂದೆಯ ಮನಸ್ಸು ತಿಳಿದು ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ “ಗುಡ್, ವೆರಿ ಗುಡ್ ಐಡಿಯಾ” ಎಂದನು.

“ಕೇಳಿದ್ಯಾ ಚಂಪಾ, ಅವಳ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್‌ಗೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಇಂಟರ್‌ಡ್ಯೂಸ್ ಮಾಡ್ತಾಳಂತೆ ಸಂಗೀತ.”

ಚಂಪಕ ಮೇಲೆ ನಕ್ಕರೂ ಅವಳಿಗೆ ಅನುಮಾನ. ತನ್ನ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರಿಗೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವುದೂ ಒಂದು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಬಹುದು, ನೋಡೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಮುಂದೆ ಒಂದು ವಾರ ಸಂಗೀತ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಯಶವಂತನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬರುವ ಮುನ್ನ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗುರುಗಳಿಗೆ ಉಟ ತಿಂಡಿ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತರದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಚಂಪಕ ಸುಂದರೇಶನ ಜೊತೆ ಕ್ಲಬ್‌ಗೆ ಹೋಗುವುದು ಪ್ರತಿದಿನದ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಚಂಪಕನ ತಾಯಿ ಗಂಗಮ್ಮ ಎಂಬಾಕೆಯನ್ನು ಅಡಿಗೆ, ತಿಂಡಿ ಮಾಡಲು ಕಳಿಸಿಯೂ ಆಗಿತ್ತು. ಈಗ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಗಮ. ಆದರೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ಷೋಭೆ ಸಂಗೀತಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನ ತಂದೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ಓದುವುದು, ಪ್ರತಿದಿನ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೇಹಶ್ರೀಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹಿಗ್ಗುವುದು, ಮನಸ್ಸಿನ ಕಾಮನೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಡಲಾರದೇ, ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ಹಿಂಸೆಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಮೈಸಿರಿ ತೋರುವಂತಹ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋದಾಗ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಡು ಪುಂಡ ಹುಡುಗರು ರೇಗಿಸಿದರೆ ನೊದಲಿನಂತೆ ಕೋಪ ಬರದೆ ಮನಸ್ಸಿಗೇನೋ ಹಿತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಭಾಷ ಅವಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಪುಟಗಳ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದ. ‘ನಿನ್ನ ನೋಡದ ನಾನೇ ವ್ಯರ್ಥ’ ಎಂದು ಅವನು ಬರೆದ ಮಾತು ಬರಿಯ ಮಾತೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸುನಂದಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಆರೋಗ್ಯ, ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣ ಎಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆ ಆತಂಕ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಬರೆದಿದ್ದರು. ಸಂಗೀತ, ಸುಂದರೇಶ,

ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾಗಿ ತೃಪ್ತಿ ಕರವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಬರೆದಾಗ ಅವರಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ದೊರಕಿತ್ತು.

ಚಂಪನಿಗೆ ಗಂಡ ನಿಧ್ರೆ ಹೋದಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಯೋಚನೆಯೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ. ಹುಡುಗರು ಈಚೀಚೆಗೆ ತನಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯನ್ನೂ ಕೊಡದೆ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿರುವುದೇ ಅವಳಿಗೆ ಯೋಚನೆ. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಅವಾಂತರ, ಜಗಳಗಳಿದ್ದರೂ ಸಂಗೀತಳ ನಿರ್ಲಿಪ್ತತೆ, ಅತೀವ ಮಾನ ಅವಳಿಗೆ ಅರಿಯದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿತ್ತು. ಮಲತಾಯಾಗಿ ಬಂದು ಆ ಮಕ್ಕಳ ಒಲವನ್ನು ಅದರವನ್ನು, ಬಯಸಿದ ಅವಳಿಗೆ ಅದೇಕೋ ಎಟುಕದ ವಸ್ತುವೆನಿಸಿತ್ತು. ನೋಡಿದವರಿಗೆ, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರಿಗೆ ಮಲತಾಯಿ, ಮಲಮಕ್ಕಳು ಕುಂಬಾ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ರೆಂದೂ ಮಲತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಳೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸಂಗೀತ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡುವ ದಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗ ತಯಾರಿ ನಡೆದಿತ್ತು. “ಕಾಂಪೌಂಡು ತುಂಬಾ ಹುಡುಗಿಯರಾದ್ರೇ ನಾವು ಮನೆಗೇ ಬರೋಲ್ಲ” ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಹಟ. “ಇಲ್ವೊ ಗಂಡಸರೂ ಕರೀತೀನಿ. ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳ್ನೂ ಕರೀತೀನಿ” ಎಂದು ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಂಚ ಸಂತೋಷ.

ತಾಯಿಯ ಕಡು ಹಸುರಿನ ಷಿಫಾರ್ ಸೀರೆ-ಮೇಲೆ ಜರಿಯ ಕುಸುರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಸೀರೆ, ಅದೇ ಬಣ್ಣದ ತೋಳಿಲ್ಲದ ರವಿಕೆ, ತಾಯಿಯ ಮುತ್ತಿನ ಸರ, ಕಿವಿಗೊಂಚಲು, ಹೊಂಬಳೆ, ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡ ರೀತಿ ಎಲ್ಲವೂ ಕಳೆ ಕಟ್ಟಿತ್ತು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ತಾನು ಹೇಳದೇ ಹೇಮಂತನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಶವಂತನಿಗೆ ಹೇಳಿಸಿದ್ದಳು. “ನಾಳೆ ನಮ್ಮಕ್ಕೆ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡ್ತೀಂತೆ. ನೀವು ಖಂಡಿತ ಬರೇ ಬೇಕಂತೆ” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕು ‘ಆಗಲಿ’ ಎಂದಿದ್ದ.

ಕೇಸರಿಬಾತು, ಬೊಂಬಾಯಿ ಬೊಂಡ, ಬಾಳೆಹಣ್ಣು, ಕಿತ್ತಲೆಹಣ್ಣಿನ ರಸ, ಬೀಡ, ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ, ಅಲಂಕಾರವಾಗಿಟ್ಟು ಕಾಂಪೌಂಡಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಲ್ಲಿನ ಚದರದಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿ, ಟೀಬಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಅಣಿಮಾಡಿದ್ದಳು. ಚಂಪಕಳು ಅವಳ ಸಮಕ್ಕೂ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ತನಗಿಂತ ಅಲಂಕರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಜಾಣೆಯೆಂದು ತಿಳಿದ ಸಂಗೀತ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಚಂಪಕಳಿಗೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಒಂದೆಡೆ ಸಣ್ಣಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಗೀತದ ರಿಕಾರ್ಡ್ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ

ನಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್” ಎಂದಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುವ ಹಾಗತ್ತು. ಅಂತೂ ಹುಡುಗಿ ಈ ಒಂದು ವಿಷಯಕ್ಕಾದರೂ ತನ್ನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳಲ್ಲಾ ಎಂದು !

ಸುಂದರೇಶ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಬಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಕತ್ತಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಣಿ ಮತ್ತು ಅವಳ ಗೆಳತಿ, ಗೆಳೆಯರು ಅದರಲ್ಲೂ ಪ್ರಸಾದ್, ಜೈರಾಜ್, ತನ್ನ ಕಾಲೇಜಿನ ಗೆಳತಿಯರು, ಯಶವಂತ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗ ತಾನೇ ನಿಂತು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ನೋಟವೂ ಅವಳ ಮೇಲೆ. ತಾನೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು. ಚಂಪಕನನ್ನು ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಬೆರೆತಾಗ ಅವಳ ಗೆಳೆಯರು ಅವಳಿಗೆ ಮೆಲುಕನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. “ನಿಂಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಎ ರಿಯರ್ ಗುಡ್ ಫ್ರೆಂಡ್.... ಕಂಪಾನಿಯನ್ ಕಣೀ” ಆ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗ ಗೇಣುಳಿಯಿತು.

ಹುಡುಗರ ಹುಡುಗಿಯರ ಗುಂಪು-ತಮಗೇನು ಕೆಲಸವೆಂದು ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟರು.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರಿಗೆ ಒಂದು ದಿನದ ವಾಠ ತಪ್ಪಿತೆಂದು ಸಂತಸ. ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಮನೆ ನೆಪ, ಸೈಕಲ್ಲು ರಿಪೇರಿಯ ನೆಪ ಹಾಕಿಕೊಂಡು “ಅಮ್ಮಣ್ಣಿ” ಪಾರ್ಟಿಯಿಂದ ತಿನ್ನುವಷ್ಟು ತಿಂದು ಕುಡಿದು ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಮಾತುಕತೆ, ಜೋಕುಗಳು ನಡೆದಿತ್ತು.

“ಬರ್ತ್‌ಡೇ ಪಾರ್ಟಿ ಹೀಗೆ ಮನೆಲಿ ಕೊಡಿಸ್ಬೇಡಾ-ವೀ ವಿಲ್ ಗೋ ಔಟ್” ರಾಣಿ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

“ಎಂಗೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಪಾರ್ಟಿಗಂತೂ ಕರೀತೀಯೋ ಇಲ್ವೋ!” ಇನ್ನೊಬ್ಬಳ ಗುನುಗು

ಪ್ರಸಾದ್ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅದುಮಿ “ಐ ಎಂಜಾಯ್ಡ್ ಯುವರ್ ಪಾರ್ಟಿ ವೆಲ್.... ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕರೆಯೋಕೆ ಮರೀಬೇಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಜೈರಾಜ್ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಹೂಗೊಂಚಲಿತ್ತು ಹೇಳಿದ್ದ. “ಕಂಗ್ರಾಟ್ಸ್, ಯೂ ಆರ್ ನಾಟ್ ಬ್ಯಾಡ್ ಅಟ್ ಆಲ್.”

ಯಶವಂತ ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಬೆರೆತಿದ್ದ. ಯಾರೇ ಅದೂ ಬಹಳ ಹ್ಯಾಂಡ್ಸಮ್ ಆಗಿದ್ದಾನೆ! ಸುಭಾಷನಿಗೆ ರೈವಲ್ ಆದಾನು!” ರಾಣಿ ಹೇಳಿದ್ದಳು, “ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕರೆ ಐ ವಿಲ್ ನಾಕ್ ಹಿಮ್ ಆಫ್.”

ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡವರು ಯಶವಂತ ಸಂಗೀತ ಇಬ್ಬರೇ.

“ನೀವೇನೋ ಇಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾರ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟಿ. ನಾನಾವಾಗ ಸಿಮೆಂಟ್ ಸಾರ್ಟಿ ಕೊಡಿಸಲಿ?” ಯಶವಂತ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಅಗಾಧವಾಗಿ ನಿಂತು ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳ ಕಾಲುಗಳು ನಡುಗಿದ್ದವು.

“ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕ ಲಿಟರೇಚರ್ ಓದಾಯ್ತಾ? ಪ್ರಾಕ್ಟಿಕಲ್ ಯಾವಾಗ?” ಅವನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನ ಮೇಲೆ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಪೇಟೆ ಎಸೆಯುವಷ್ಟು ಕೋಪ ಬಂದಿತ್ತು. “ಸುಭಾಷನಿಗೋಸ್ಕರ ಕಾಯಬೇಕೇನೋ?”

ಸಂಗೀತ ತಕ್ಷಣ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. “ನೀವು ಹೇಳುವುದು ನೋಡಿದರೆ ನಾನು ಸಿನೋ ಕ್ರೈಮೋ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ಹೇಳ್ತೀರಲ್ಲಾ!”

“ನಾಟ್ ಅಟ್ ಆಲ್....ಆಲ್ ಈಸ್ ಇನ್ ಲೈಫ್, ಅದಕ್ಕಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದು. ನೀವ್ಯಾಕೆ ನನ್ನ ಅವಾಯ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ? ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ 8-10 ದಿನಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮುಖ ದರ್ಶನವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪಾನಾ? ತಿರಸ್ಕಾರನಾ?” ಯಶವಂತ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. “ನಾನೇನಾದ್ರೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾ?”

ಸಂಗೀತ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ಮಂಜು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ ರಂಗೇರಿದ್ದು ಕಾಣಿಸಿತು. “ಯೆಸ್, ನೀವು ನನ್ನ ಕಳ್ಳತನ ಕಂಡುಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟಿರಿ.”

“ಅದಕ್ಕೇನು ವಾರೆಂಟ್ ಕೊಡ್ತಿಲ್ಲಲ್ಲ!” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕನು, “ಅರೆಸ್ಟ್ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ....” ಸಂಗೀತ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

“ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಬೇಕಾ? ಯಶವಂತ ಅವಳುತ್ತರಿಸುವ ಮುನ್ನ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಅಂಗೈಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟ. “ಯೂ ಆರ್ ಸರ್ಪೈಸೆಡ್. ಯಾವ ಯುವಕನ ಪುರುಷನ ಮೇಲಾದ್ರೂ ಸನ್ಮೋಹನಾಸ್ತ್ರ ಬೀರಬಹುದು. ಯೂ ಮಸ್ಟ್ ಬಿ ನೋಯಿಂಗ್ ಪ್ಲೆಂಟಿ ಬೈ ನಾ.”

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಅಂದು ಆದ ಅನಂದವೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಇಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಇವನ ಮುಂದೆ ತಾನು ಕಳ್ಳತನದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡೆನಲ್ಲ. ತನ್ನ ಬಲಹೀನತೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲ !!

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸಂಗೀತಳನ್ನೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ರಾತ್ರಿಯುಡುಗೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಳು. ಈಗ ಚಂಪಕನಿಗೆ ಬಿಡುವು ಬೇಕಾದ

ಶ್ಚಿತ್ತ. ದೇವಮ್ಮನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಧೂಳು ಒರಿಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ಎಂದಿನ ಕರ್ತವ್ಯವಾದ ತಾಯಿಯ ಫೋಟೋಗೆ ಹೂವಿಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತೋಟಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಗೆಟಿನ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಬಂದವನು ಯಶವಂತ. ತಾನಿನ್ನೂ ರಾತ್ರಿಯುಡುಗೆ, ಯಾವ ಅಲಂಕಾರ ಸಾಧನಗಳೂ ಇಲ್ಲದ ಸ್ವಚ್ಛ ಮುಖ, ಕೆದರಿದ ಕೂದಲು ! ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಉಡಿಗೆಯನ್ನು ವೈತುಂಬಾ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಾಯಿತು. ಕೂಗಿತ್ತು ಅವನ ನೇರ ದೃಷ್ಟಿ. ತಾನು ಅವನ ಮುಂದೆ ನಗ್ನಳಾಗಿಯೇ ನಿಂತಂತೆ ಅವನು ನೋಡಿದ್ದನು. ತಕ್ಷಣ ಒಳಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಳು.

“ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ನೋಡಿ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.”

“ಏನಂತೆ ?” ಚಂಪಕ ಎತ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ್ದ ನೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಬಿಟ್ಟಳು. ಯಶವಂತ ಒಳಗೆ ನಡೆದು ಬಂದನು.

“ಏನು, ಬೆಳಗ್ಗೆ ನೆನಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತೀರಾ ? ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಇನ್ನೂ ಎದ್ದೇ ಇಲ್ಲ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲಾ ನಂಗೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಬರೋಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತೆ. ನೀವು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ರೂಮಿಗೆ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡಿ. ಹೇಗಿದ್ರೂ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಇರೋದು-ಹೇಳಿ ಹೋಗೋಣಂತ ಬಂದೆ.”

“ತಾಳಿ, ಒಂದು ನಿಮಿಷ. ಇವರನ್ನ ಕೇಳಿ ಹೇಳಿಸಿ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ. ಸಂಗೀತ, ಮೇಷ್ಟ್ರುಗೆ ಕಾಫಿ ತಂದ್ಕೊಡಮ್ಮ....” ಚಂಪಕ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು. “ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಾನು ಸೋತು ಹೋಗ್ತೀನಿ....” ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೇಳುವಂತೆ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದನು.

ಸುಂದರೇಶನಿಗೂ ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರೆಯ ಮಂಪರು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಮಲಗಿದ್ದು ಲೇಟು. ಚಂಪಕ ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು. “ನೋಡಿ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಸಾಯಂಕಾಲ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಂತ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ.”

“ಯಾಕಂತೆ ?”

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಬೇಡಾ-ಕಳಿಸ್ತೀರೀ ತಾನೆ ? ಅಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ ಬಿಡಿ- ಸಂಗೀತ ಒಬ್ಬಳೇ ಮನೆಲಿರೋಳು. ಅವನೂ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಹುಡುಗ, ನನಗೇನೋ ಅದೇ ಸರಿ ಅನಿಸುತ್ತೆ.”

“ರೈಟ್, ಹಾಗೇ ಮಾಡು” ಸುಂದರೇಶ ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಮಲಗಿದನು. ಯಶವಂತ ಕುಳಿತೇ ಇದ್ದನು ಅವನ ಬಳಿ ಕಾಫಿ ಲೋಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತ ತಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ತನ್ನ ಕೈಯೆಲ್ಲಾ ಧೂಳು ! ವಾಸನೆ....ಗಂಗಮ್ಮ ಮಡಿ ಹೆಂಗಸು !

“ಸಂಗೀತ, ನನ್ನ ಕೈ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಮೇಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಕಾಫಿ ತಂದೊಡ್ಡು ಬಾ.”

“ಸರವಾಗಿಲ್ಲ ಹೊರಡ್ಡಿ ನೀ, ಈಗ್ತಾನೇ ಹೋಟ್ಲಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಬಂದೆ” ಯಶವಂತ ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಕಳುಹಿಸಿ ತಾನೇ ?

“ಆಗಲಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ಹೇಳಿಕೊಡಿ....ಹೋಟೆಲ ಕಾಫಿ ಇರಲಿ, ಮನೆ ಕಾಫಿ ರುಚಿ ನೋಡಿ....” ಚಂಪಕ ಒಳಗೆ ಹೋದಳು. ಗಂಗಮ್ಮ ನಿಗೆ ಕಾಫಿ ಬೆರಸುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಅಡುಗೆ ಮನೆಯಿಂದಲೇ ಕೂಗಿದಳು. “ಸಂಗೀತ ಸಂಗೀತ....”

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೋಪವುಕ್ಕಿ ಬಂತು ಒಮ್ಮೆ ತಾನು ಬಾರದಿದ್ದಾಗ ತನಗದು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ತಿಳಿಯುವುದು ಬೇಡವೆ ? ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಕರಿಯುವುದು ? ಅದೂ ಅವನ ಮುಂದೆ !

ಕೊಂಚ ಕನಲಿಯೇ ಹೊರಗೆ ಸರಸರನೆ ಬಂದು ಯಶವಂತನನ್ನು ಹಾದು ಅತ್ತ ತಿರುಗಿಯೂ ನೋಡದೇ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದಳು. “ಏನು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಅವರಿಗೆ ಕಾಫಿ ಕೊಡೋಕೆ ಮನೇಲಿ ನಾನೊಬ್ಬಳೇನ ಇರೋದು” ಸಿಡುಕಿದಾಗ ಚಂಪಕ ತನ್ನ ಕೈ ತೋರಿಸಿದಳು. “ನನ್ನ ಕೈ ನೋಡು ಹೇಗಿದೆ, ಈ ಕೈಲಿ ಹೇಗೆ ಕೊಡಲಿ-ಹೊರಡ್ಬೇಕೊಂತ ಅವಸರ ದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.”

ಸಂಗೀತ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಕವ್ವು ಸಾಸರಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ತಂದು ಅವನ ಮುಂದಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಟೀಪಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಕೊಂಚ ಒರಟಾಗೇ ಇಟ್ಟಳು. ಅದು ತುಳುಕಿ ಚಿಲ್ಲಿತು.

“ನೀವು ಏನೂ ಅಲಂಕಾರ ಇಲ್ಲೆ ಇದ್ದೇ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತೀರಿ. ಪ್ಲೀಸ್ ಅಂಡ್ ರಾ....! ಏನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕೊಂಪ ?” ಅವಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದ. ಅವಳು ಅವನಿಗುತ್ತರಿಸದೇ ಮತ್ತೆ ರೂಮಿ ನೊಳಗೆ ಹೋದಳು. ಯಶವಂತ ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನೇ ನಕ್ಕು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಬಂದಾದ ಲೋಟವನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಚಂಪಕನಿಗೆ

ಕೈಮುಗಿದ. “ಬರ್ರೀನಿ. ಇಬ್ಬರೂ ಕಳಿಸಿ, ಅಷ್ಟೇನೂ ದೂರ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ನನ್ನ ರೂಮು ಗೊತ್ತು.”

ಅವನು ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಸಂಗೀತ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಅವನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಅವನ ಬಿಳಿ-ಕಂದು ಬಣ್ಣದ ಕರವಸ್ತ್ರ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಅವನು ಏಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ? ನುರಿತರಬೇಕು ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಂಜೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರಾಯಿತು. ತೆಗೆದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಟೀಬಲಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟಳು.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತಾವೇ ‘ಗುರು’ವಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿರುವುದೆಂದು ಕೇಳಿ ಇಮ್ಮಡಿ ಸಂತೋಷ.

“ಇಪ್ಪೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಇಂಡಿವೆಂಡೆನ್ಸ್ ಡೇ ಸೆಲೆಬ್ರೇಟ್ ಮಾಡ್ಕೊಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಏನ್ಸೇಕಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ಕೊದೂ. ಇಲ್ಲಿ ನೀನೂ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಎಲ್ಲೂ ನಮ್ಮನ್ನ ಪೋಲೀಸ್ ನಾಯಿಗಳಂತೆ ಕಾಯ್ತೀರ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ರೇಗಿತು.

“ನಾಯಿ ಅಂತೀಯಾ ತಾಳೂ !” ಅವನನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಗುದ್ದಿದಳು. ಅವನ ಗುರುವಿನ ಮೇಲಿನ ಕೋಪ ಅವನ ಮೇಲೆ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡಳು.

“ಇಷ್ಟು ದಿನ ಪಾಠ ಕಲಿತಾ ಇದ್ದೀರಲ್ಲಾ, ಏನು ಕಲ್ತಿದ್ದೀರಾ ?”

“ಸಿಂಗ್ಯಾಕೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ? ನಮ್ಮ ತಂಟೆಗೆ ಬರಬೇಡಾ ನೀನು !” ಹೇಮಂತ ಹೊಡೆತದ ನೋವಿಗೆ, ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದ ಅಳು ತಡೆದು ಹೇಳಿದ.

“ಸಿಂಗ್ಯಾಕೆ ಅದೆಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕ ಅದಕ್ಕೆ !”

“ನಾವೇನು ಏಳೇ ಮಗೂ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪಾಡು ನಾವು ನೋಡ್ಕೊತೀವಿ” ಹೇಮಂತ ರೇಗಿದ. “ನೀನೇನಾದ್ರೂ ನಮ್ಮ ತಂಟೆಗೆ ಬಂದ್ರೆ ಸುಮ್ಮನಿರೋಲ್ಲ.”

“ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮೇಷ್ಟು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟೆ ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಎದುರು ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇರಲ್ಲ ಮುಂಜೆ !”

“ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಲಿತೀವಿ, ನೀನ್ಯಾರೇ ಕೇಳೋಕೆ !” ಹೇಮಂತ ರೇಗಿ ಅವಳ ಕೈ ತಳ್ಳಿದ. ಸಂಗೀತನಿಗೂ ರೇಗಿ ಅವನ ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಜಂಗಿಸಿ ಕೆನ್ನೆ ಜಿಗುಟಿದಳು. ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಲು ಉದ್ದವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಉಗುರು ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಆಳವಾಗಿ ಊರಿ ರಕ್ತ ಸೋರಿತು ಹೇಮಂತನ

ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಸುಮಂತ ಬಂದನು. ಸಂಗೀತಳ ಕೂದಲೆಳೆದು ಗುದ್ದಿ ಹೇಮಂತನನ್ನು ಕರೆದು ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಬಲಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲಿನ ಗಾಯದಿಂದ ರಕ್ತ ಸೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಚಂಪಕ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. "ಏನಾಯ್ತು ? ಬ್ಲೇಡ್ಲಿ ಕಟ್ ಮಾಡ್ಯೊಂದ್ಯಾ....? ಬಾ ಇಲ್ಲಿ."

"ಸಂಗೀ, ಗೊಂಗಿ ಆ ಹಾಳಾದವನ್ನು ಜಿಗಟಿಬಿಟ್ಟು" ಸುಮಂತ ಚಾಡಿ ಹೇಳಿದ.

ಆಗತಾನೇ ಮುಖ ತೋಳೆದು ಬಂದ ಸುಂದರೇಶ ಮಗನ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲಿನ ಗಾಯ ನೋಡಿದ.

"ಕರಿ ಅವಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ !" ಗದರಿದನು. ಸುಮಂತ ಕೂಗಿದ "ಏಯ್ ಸಂಗೀ, ಬಾರೇ ಇಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತೆ ಸಿಗ್ಗೆ ಮಂಗಳಾರ್ತಿ."

"ಅವಳನ್ನಾರು ಇವಳನ್ನು ಜಿಗಟೊ ಅಂದಿದ್ದು ? ಅವಳೇನು ಏಳೇ ಮಗೂನಾ ?" ಸುಂದರೇಶ ರೇಗಿದಾಗ ಒದ್ದೆ ಹತ್ತಿಯಿಂದ ಗಾಯ ಒರೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಳು. "ಮಕ್ಕಳ ಜಗಳ, ನಿವ್ಯಾರೂ ಬೈಯ್ತೀಡಿ. ಅನರವರೇ ಸರಿಹೋಗ್ತಾರೆ. ಆದ್ರೆ ಉಗುರು ವಿಷ, ಒಂದು ಸಲ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಬರಿ !"

ಸಂಗೀತ ಒಳಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೂ, 'ಉಗುರು ವಿಷ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಬರಲಿ' ಎಂದುದಕ್ಕೂ ಸರಿಹೋಯಿತು. ಮೊದಲೇ ಕೆರಳಿದ್ದ ಸಂಗೀತಳಗೆ ಮತ್ತೂ ರೇಗಿತು.

"ಹೌದು, ನನ್ನ ಉಗುರು ವಿಷ. ನಾನು ಕೆಟ್ಟೋಳು ! ನೀವೇ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ರೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ಕಟ್ಟಾ ಇರೋದು ! ಮೊದ್ದು ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ತಾ ಇರಲ್ಲ !"

"ಏಯ್ ಸಂಗೀ, ಹುಷಾರು-ನಾಲಿಗೆ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿ ! ಅವರಿಗೇನೋ ಅವಳು ಹೇಳಿ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ಕಟ್ಟಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ನಿನಗ್ಯಾರು ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ? ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ತಮ್ಮಂದಿರ ಮೇಲೆ ಸುಭಾಷನಾ ?" ಸುಂದರೇಶ ರೇಗಿದ.

ಸುಭಾಷನ ಹೆಸರು ಬರುತ್ತಲೇ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಸಿಡಿಲೆರಗಿದಂತಾಯ್ತು. ಅವನೊಬ್ಬನಿಂದ ತಾವು ಮೂವರು, ಅಕ್ಕ-ತಮ್ಮಂದಿರು ಎಷ್ಟು ಹೊಂದಿ ಹೋದಿರಬಹುದು ! ಪಾಪ. ಅವನು ಇಲಿದರೆ ತಾನೆ ಹೇಳಿಕೊಡಲು ? ವಾರ

ಕೊಮ್ಮೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಂತದ್ದೇನೂ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ವಿನಾಕಾರಣ ತನ್ನ ತಂದೆ-ಪಪ್ಪ ದೂಷಿಸುವರಲ್ಲಾ ! ಕೋಪ, ದುಃಖ ಎರಡೂ ಉಕ್ಕೇರಿತು.

“ಇದೆಲ್ಲಾ ಮುಂಚೆ ಎಲ್ಲಿತ್ತು? ಎಲ್ಲಾ ನಡೀತಾ ಇರೋದು ಈ ಹಾಳು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಂದ. ಸುಭಾಷ ನಮ್ಮ ಮೂರು ಜನರನ್ನ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡ್ಕೊಳ್ಳೋನು ! ನಾವು ಯಾವೊತ್ತು ಹೀಗೆ ಜಗ್ಯಾ ಆಡ್ತಾ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಈ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಂದ. ಅಮ್ಮನ ಫೋಟೋಗೆ ಒಂದು ಹೂ ಗತಿ ಇಲ್ಲೇ ಇರೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ರು. ಆಡ್ತಾ ಇದ್ದ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸಾಲದ ಮೇಷ್ಟ್ರನೆಪ ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಿದ್ರು, ಬೇಕಾದಾಗ ಬೇಕಾದದ್ದು ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ತಿಂತಾ ಇದ್ದಿ-ಆ ಹಾಳು ಅಡಿಗೆಯವಳು.-ನಮ್ಮೊತ್ತೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ನೀನು ಮಾತುಕತೆ ಆಡ್ತಾ ಇದ್ದೀ, ಅದೂ ಬೇಡಾಂತ ಮೂರು ಪೊತ್ತೂ ನಿಂದೊತೆನೇ ಇರ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಎಳಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನಿಂದ ನಮ್ಮ ಮೂವರನ್ನೂ ದೂರ ಮಾಡೋಕೆಂತಾನೇ ಒಳ್ಳೆ ಮಾತ್ನಲ್ಲೇ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಮಗೂನ್ನೂ ಜಿಗಟೋದೂ, ತೊಟ್ಟಿಲನ್ನೂ ತೂಗೋದು !” ಕೋಪದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ನಾಲಿಗೆ ತೊದಲದಿದ್ದರೂ, ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿ ಕನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಹರಿಯಿತು. “ಅಮ್ಮ ಸತ್ತೇಲೆ ನಮ್ಮ ಮೂರು ಜನರನ್ನೂ ಯಾವ್ತಾದ್ರೂ ಅನಾಥಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಟ್ಟು ಹಾಯಾಗರಾಬ್ದಿತ್ತಾ ನೀನು ಪಪ್ಪಾ ! ಈ ಹೆಂಡ್ತಿ ಜೊತೆ ಹಾಯಾಗರೋದಿತ್ತು.”

ಅವಳ ಆ ಕೋಪ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಹೊಸದು. ತನ್ನನ್ನು ವಿನಾಕಾರಣ ದೂಷಿಸಿದ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕಂಡು ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯೊಂದು ಕಡೆ-ಉಮ್ಮಳಿಸಿ ಬಂದ ದುಃಖವೊಂದು ಕಡೆ.

“ಹೌದಮ್ಮಾ-ಎಲ್ಲಾ ನಂದೇ ತಪ್ಪು !” ಚಂಪಕ ಬಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಒಳಗೇ ಹೋದಳು. ಸಂಗೀತ ಹಿಂಗೈನಿಂದ ಕಣ್ಣೀರೊರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

“ಹೋಗು ಪಪ್ಪಾ, ಪಾಪ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಅಲ್ಲಾ ಇದ್ದಾಳೆ ! ನಾವು ಸತ್ತರೆ, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನಾಗ್ಯಾಕೆ ? ನೀನೂ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೆ ಸಾಕು !” ಸಂಗೀತ ರೇಗಿದಾಗ ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಎಂದೂ ಕೈಮಾಡದ ಸುಂದರೇಶ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಭಟೀರನೆ ಹೊಡೆದ. ಆ ಏಟಿಗೆ ಸಂಗೀತ ತತ್ತರಿಸಿದಳು. “ಅಯ್ಯೋ ! ಅಮ್ಮಾ !” ಅವಳು ಚೀರಿದಾಗ ಆಗತಾನೇ ಜಗಳನಾಡಿದ್ದ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಅವಳತ್ತ

ಧಾವಿಸಿ ತಂದೆಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಅಡ್ಡ ನಿಂತರು ಅಕ್ಕನ್ನ ಮುಟ್ಟಿದ್ದೆ ಸುಮ್ಮನಿರೋಲ್ಲ ! ಸಂಗೀತನ್ನ ಹೊಡೀತೀಯಾ ನೀನೂ ! ಇವಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಅಮ್ಮ, ನಮ್ಮಮ್ಮ ಎಂದೂ ನಿನ್ನ ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಯೂಸ್ ಮಾಡೋಲ್ಲ !” ಹೇಮಂತ, ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಅಡ್ಡ ನಿಂತನು. ಅವನ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತ ಮರತು ಹೋಗಿತ್ತು. ಸುಮಂತ ಸಂಗೀತಳ ಕತ್ತು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡನು. “ಅಕ್ಕಾ, ಸಂಗೀತಾ, ಇನ್ನೊಂದ್ಸಲ ನಾವು ಮಾಡೋಲ್ವೆ ! ಪ್ಲೀಸ್, ಸಂಗೀತಾ....”

ಸುಂದರೇಶ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹಿಡಿದು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟನು. ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು, ಮಕ್ಕಳು ಹಾಯಾಗಿದ್ದವು. ಈ ಸುನಂದಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ತಾನೇನು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ ! ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಮದುವೆಯೇಕೆ ಬೇಕಿತ್ತು ? ಒಳಗೆ ಚಂಪಕ ಅಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಈ ಕೆ ಮುದ್ದು ಮಕ್ಕಳು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ತಬ್ಬಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದುದು ! ಅವನು ಅಲ್ಲೇ ಹೊರಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು.

ದೇವಮ್ಮ ಆಗಲೇ ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಲಿಂಗವೃತ್ತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಅಲಿ ನಂತ ಸಂಸಾರ-ಈಯಮ್ಮ ಮಿಣ್ಣೆ ಬಂದಂಗೆ ಬಂದಿಟ್ಟು, ಉಳಿ ಇಂಡಾಕೆ. ಸ್ವಾಮೇರು ಸಂಗೀತವೃತ್ತ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಸ ಕೈ ಮಾಡೋರಲ್ಲ ಇಪ್ಪತ್ತು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಒಡೆದ್ದುಡಾದಾ ? ಆ ಕೈ ಸೇಡೋಗಾ ! ಮಕ್ಕು ಜಗ್ಗು ಮಾಡಿದ್ದೆ ಪಾಲ್ವಿ ಕಟ್ಟಾಕೆ ಆ ಮಿಟಿಕಲಾಡಿ !! ನಾ ಕಂಡಿರಿಲ್ಲವ್ವೇ ಈತರದ ಜನನ್ನ !”

ಸುಂದರೇಶ ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿಮಿತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಕ ಸೆಗಿನಿಂದ ಕಣ್ಣು, ಮೂಗು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ, ಸಂಗೀತ ಮೂವರೂ ಸಂಗೀತಳ ರೂಮು ಸೇರಿದ್ದರು. ಕೆನ್ನೆಗೆ ಆದ ಗಾಯಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಆಯಿಂಟ್ ಪಾಂಟ್ ಹಾಕಿ ಬೋರಿಕ್ ಪೌಡರ್ ಹಾಕಿದ್ದಳು ಸಂಗೀತ. ತಂದೆಯ ಬೆರಳುಗಳು ಮಾಡಿದ್ದ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಸವರಿ ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದ್ದ, “ಪಾಪ, ಪಪ್ಪ ಹೊಡೆದಾಗ ನಿಂಗೆ ಎಷ್ಟು ನೋವಾಯ್ತೋ !!”

“ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಂದಿ, ಅವರಿಂದೇ ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗೋದು” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ, “ಪಪ್ಪ ಬದ್ಲಾಯ್ಸಿರೋದೂ ಅವರಿಂದೇ. ಬಾ ಸಂಗೀ, ನಾವು ಮೂರು ಜನಾನೂ ಸುಭಾಷಂಗೆ ಕಾಗ್ಡ ಬರ್ರು ಹೊರಟುಹೋಗೋಣ.”

ಸಂಗೀತ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. ನೀರವ ಕಣ್ಣಿರು-ತನಗೇ ನಾಯಿತೆಂದು ! ತಾನೇಕೆ ಕೋಪಗೊಂಡು ಹೇಮಂತನನ್ನು ಹೊಡೆದದ್ದು ?

ಪಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಅಂದದ್ದು ?

“ಹೋಗೋ, ಮುಖ ತೋಳದು ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಿ ಹೋಗಿ. ಬೇಗ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಸ್ನಾನಲಿಗಿ ಹೋಗಿ, ಹೇಮಂತಾ, ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ನೀರು ಹಾಕೋಬೇಡ.... ಸ್ನಾನಲಿಗಿ ಹೋಗ್ತಾ ಡಾಕ್ಟರ್ ಶ್ರೀಧರ್‌ಗೆ ತೋರ್ಪಿಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು!” ಸಂಗೀತ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಅಪ್ಪಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯ್ಯಾಡಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು, ಅವನ ಕೈಗೆ ಎರಡರ ನೋಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟು.

“ನೋಡು ಚಂಪಾ, ನೀನು ಮಕ್ಕಳ ತಂಬಿಗೆ, ಮಾತಿಗೆ ಬರಬೇಡ. ನಿನ್ನ ದೆಮ್ಮೋ ಅಷ್ಟು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಅವರಿಗೂ, ನಿಗೂ ಏನೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡೋರಾಗಿ ವ್ಹಾರೆ ಗೊತ್ತಾ ? ಮನೆಲಿ ಜಗ್ಗು ಹರಿಸ್ತಾ ಕೂತ್ಯೊಳ್ಳಲೋ, ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗೋ ?” ಸುಂದರೇಶ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಂಡ ಪಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ರೇಗಿದ. “ತಿಳಿತಾ” ‘ಹೂಂ’ ಎಂದು ಅವಳು ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದಳು.

ಅಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಹನೀಯ ಮೌನ. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಗಂಗೆಯ ಬಡಿಸಿದ್ದನ್ನು ತಿಂದು ಸ್ನಾನಲಿಗಿ ಹೊರಟರು. ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೋಪವಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಊಟ ಮಾಡದೇ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆದು ಹೇಗಾದರೂ ಊಟ ಮಾಡಿಸಿ, ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ. ಆದರೆ ಸುಂದರೇಶ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸುಮ್ಮನಾದಳು.

“ಊಟ ಮಾಡ್ತೇ ಹಾಗೇ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ ಸಂಗೀತ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಗುಡುಗಿದ.

“ಹೋಗಲಿ, ಕೊಬ್ಬು ಇಳಿಯುತ್ತಿ.”

ಸಂಗೀತಳ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿದ್ದ ಬೆರಳುಗಳ ಗುರುತು ಕಾಣದಿರಲೆಂದು ಕೆನ್ನೆಗೆ, ಮುಖಕ್ಕೆ, ಹೆಚ್ಚು ಫೌಂಡೇಷನ್ ಕ್ರೀಂ ಹಾಕಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಗೆಳತಿಯರ ಮುಂದೆ ತನಗೆ ವಿಪರೀತ ನೆಗಡಿಯೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದದಕ್ಕೂ ಮೂಗು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದದಕ್ಕೂ ಕಾರಣ ಹೇಳಿಯಾಯಿತು. ಕಾಲೇಜು ಕ್ಯಾಂಟೀನಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಇಡ್ಲಿ ತಿಂದು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಹಸಿದ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಸಂಕಟ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಮನೆಗೆ ಸಂಜೆ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಂದಳು. ಚಂಪಕ ಅವಳ

ಸೊರಗಿದ ಮುಖ ನೋಡಿ ಒಳಗೇ ಕೊರಗಿದಳು. ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ಕಾಫಿ ತಂದು ಅವಳ ರೂಮಿನ ಬೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟಳು. ಮುಖ ತೊಳೆದು ರೂಮಿಗೆ ಸೇರಿದ ಸಂಗೀತ ಹೊರಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರು ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಓಡಿಬಂದು ಅಕ್ಕನ ರೂಮು ಹೊಕ್ಕರು. ಹೇಮಂತ ಅಕ್ಕನಿಗಾಗಿ ಎರಡು ಸೀಜೆಯ ಹಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಉಪ್ಪು ಖಾರ ಹಾಕಿ ತಂದಿದ್ದ. ಸುಮಂತ ಚೂಯಿಂಗ್ ಗಂನ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ತಂದಿತ್ತ. ಹೇಮಂತನ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಪ್ಲಾಸ್ಟರ್ ಹಾಕಿದ್ದರು.

ಇಬ್ಬರೂ ಯೂನಿಫಾರಂ ಬದಲಿಸಿ ತಿಂಡಿ ಮುಕ್ತಿ, ಸ್ಕೂಲಿನ ಬ್ಯಾಗ್‌ನು ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆವೆಂದು ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದ ಕರವಸ್ತ್ರ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. “ಅದ್ನ ತೋಗೊಂಡ್ಲೋಗಿ ಕೊಟ್ಟಿಡಿ” ಎಂದನು. ಹೇಮಂತ ಅದನ್ನು ಬ್ಯಾಗಿನೊಳಗೆ ತರುಕೊಂಡನು.

ಹೇಮಂತ ಕೊಟ್ಟ ಸೀಜೆಹಣ್ಣು, ಚೂಯಿಂಗ್ ಗಂ ತಿಂದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯೆನಿಸಿತು. ಸುಂದರೇಶ ಬಂದಾಗ ಚಂಪಕಳನ್ನು ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು.

“ಬಂದಾ ಸಂಗೀತ ಮನೇಗೆ?”

“ಹೂಂ....ಆದ್ರೆ ಏನೂ ತಿನ್ನಲೇ ಇಲ್ಲ....” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಳು.

“ಕ್ಯಾಂಟೀನ್ನಲ್ಲಿ ತಿಂದಿರಾಳೆ, ಅವಳಿಗೆ ಸುಭಾಷನ ಮುದ್ದು, ಅಕ್ಕನ ಮುದ್ದು ಜಾಸ್ತಿ ಅಷ್ಟೆ.”

ತಂದೆಗೆ ತನ್ನ ಗೊಡವೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಎಂದಾದರೂ ಸುಭಾಷ, ಸುನಂದ ತ್ತೆಗೆ ಸೇರಿದವಳೆಂದು ನಿಯೋಜನೆ. ಸಂಗೀತ ನಕ್ಕಳು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನೇ ತಿಂಡಿ ತಂದಿಟ್ಟಿರಬಹುದೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವವರೆಗೂ ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಅವಳು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಗ ದೇವಮ್ಮ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವಳ ಬಳಿ ಬಂದಳು. “ನೋಡಿದ್ಯಾ ಮಗಿಂದು ಮುಖ ಯಾಸಾಟಿ ಬಾಡೋಗೈತೆ. ಉಂಡ್ಯಾ, ಸತ್ಯಾ, ಕೇಳಾಕಿಲ್ವಲ್ಲಾ ! ನಾಳೇಕೆ ಸುಭಾಷವ್ನೋರೆ ಬರ್ರು ಒಂಟೋಗು ಅಲ್ಲಿಗೆ” ದೇವಮ್ಮ ಹೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಹೊರಟುಹೋದ್ರೇ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರ ಪಾಡು?” ಸಂಗೀತ ಹುಲ್ಲು ಕಿತ್ತು ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು.

“ಭಂಡ ಮುಂಡೇವು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು. ಹ್ಯಾಗೋ ಬೆಳ್ಳಂತಾವೆ....

ನೀನು ಇಷ್ಟು ಮಾಡು !”

“ದೇವಮ್ಮ, ನಮ್ಮಮ್ಮನ, ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಮದ್ದೆಗೆ ಮುಂಜೇನೆ ಸುಭಾಷನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಲಾ ?” ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವಳ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರುಕ್ಕಿ ಬಂತು.

“ಸಂಜೆ ಒತ್ತಾಗಿ ಅಕ್ಕಾರ್ಲೂ. ಬೆಳಗ್ಗೆಂದ ಯೇನಾರೂ ಉಂಡ್ಯಾ ?” ಸಂಗೀತ ತಾನು ತಿಂದುದು ಹೇಳಿದಾಗ ದೇವಮ್ಮ ಹೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲೇ ಇರು-ರಾಗಿ ರೊಟ್ಟಿ, ಚಟ್ನಿ ಮಾಡಿಬ್ಬಿ ತಂದೊಡ್ಡಿ ನೀ. ಅಸಿ ಒಟ್ಟೇಲಿ ಪೆಣ್ಣಕ್ಕು ಇರಾರ್ಲೂ.”

ದೇವಮ್ಮ ತಂದು ಕೊಟ್ಟ ರೊಟ್ಟಿ, ಚಟ್ನಿ ತಿಂದು ನೀರು ಕುಡಿದಾಗ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿತು. ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಅತ್ತಿದ್ದು ಮನಸ್ಸಿನ ಆಘಾತ ಎಲ್ಲವೂ ಸೇರಿ ಕೊಂಚ ತೂಕಡಿಕೆಯೂ ಸೇರಿತು. ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೊದೆದು ಮಲಗಬಿಟ್ಟಳು.

ಪಾಠ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಸ್ಕತ್ತಿನ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಬಂದ ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತರು ಸಂಗೀತ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಂಡು ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಹೇಮಂತ ಐಯಿಯ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡದಿರುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಸುಮಂತನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದು ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ

“ಪಾಪ, ಸಂಗೀ ಮಲ್ಲೊಳ್ಳಿ. ತುಂಬಾ ಸುಸ್ತಾಗಿರಬೇಕೋ....” ದೇವಮ್ಮ ಬಂದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಗದರಿದಳು.

“ಉಡುಗ ಮುಂಡೇವಾ ! ಕ್ಯಾತೆ ಅತ್ತಿಸ್ಸುಟ್ಟು ಅಕ್ಕನ್ನ ಒಡಿಸ್ಸು ಡಾದಾ ? ನಾನೇ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಒಟ್ಟಿ ತುಂಬಿಸ್ಸೇ. ನಾಳೆಯಿಂದ ನೀವೇ ಅವಳಿ ಉಟ ತಗೊಂಡೋಗಿ ತಿನ್ನಿ. ಇಸ್ಮಾಲ್ಲೆ ಓಗಿ ಒಣಗೋಯ್ತಾರೆ ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಸುಭಾಷವ್ನೋರೆ ಕಾಜ್ ಬರೆದು ಆಕ್ಕುಡಿ ಆತ್ತಾಗೆ.”

ಹೌದು, ಅದೇಕೆ ತಮಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ ! ನಾಳೆ ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ‘ಗುರು’ಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿಯಾಗಿತ್ತು.

“ಸಂಗೀತಂಗೆ ಹೊಡೆದ್ರಾ ನಿಮ್ಮಂದೆ ? ಊಟ ಮಾಡ್ಬೇ ಹಾಗೇ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದ್ರಾ ?” ಎಂದು ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಯಶವಂತ ಕೇಳಿದ್ದ. ಅವಳು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಜೇಬಿಗೆ ತುರುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಹುಡುಗಿ ಬಹಳ ಪ್ರೋಗರಿರುವವಳು, ಬಹಳ ಸ್ಪಿರಿಟಿಷ್. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಕ್ಕನು. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕೊಟ್ಟ ಬಿಕ್ಕುಟ್ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟನ್ನು ಬ್ಯಾಗಿಸೋಳಗ ತುರುಕಿಕೊಂಡನು. “ಸಂಗೀಗೆ ಕೊಡ್ತೀವಿ”

“ಹುಸಾರು, ಅದನ್ನೂ ಎಸೆದು ನಿಮ್ಮನ್ನ ಹೊಡೆದಾಳು” ಯಶವಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿ ಹೇಳಿದ, “ನಮ್ಮಕ್ಕ ಎನಂತ ಅಂದ್ನೋ ಡಿಡ್ಡಿರಿ ಸಾರ್. ನಮಗೋಸ್ಕರ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟೆಡ್ಡಾಳೆ.”

ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ ಬಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಊಟ ಮಾಡದೆ ಮಲಗಿದಳೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಬಹಳ ಮರುಗಿದವಳು ಚಂಪಕ. “ಹೋಗ್ತೀ, ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ಹತ್ತಿರ ನೀವು ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದ್ರೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಏನೂ ಹೋಗೋಲ್ಲ....ಅವಳು ಬೇಡೊಂಡು ಊಟ ಮಾಡ್ತೀ....ಬರೀ ಹೊಟ್ಟೀ ಬೆಳಗ್ಗಿಂದ ಇದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ನೀವು! ಬೆಳೆದ ಹುಡ್ಗಿ ಮೇಲೆ ಕೈ ಮಾಡ್ತೀಗಲ್ಲಾ ನೀವು! ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳ ಜಗಳಕ್ಕೆ ನೀವು ಬರ್ಬೇಡಿಂತ!”

ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಎರಡು ಮನಸ್ಸು. ಮಾಲತಿಯ ಫೋಟೋ ಮೇಲಿದ್ದ ಅರೆಬರಿದ ಹೂಗೊಂಚಲು ಅವನತ್ತ ನೋಡಿ ನಕ್ಕಂತಿತ್ತು. ಮೆಲ್ಲನೆ ಸಂಗೀತಳ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ನೂಕಿ ಒಳಗಡೆಯಿಟ್ಟನು. ಸಂಗೀತ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಎಳೆಯ ಮುಖ, ಮದುವೆಯಾದ ಹೊಸದರಲ್ಲ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಲತಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ಹೋಲುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಹಾಲುಗೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೆಯುವ ರಾಕ್ಷಸ ಕೋಪ ತನಗೇಕೆ ಬಂತು? ಪೌರುಷ ವೇಕೆ ಬಂತು? ಅವಳ ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿದ, ಮುಂಗುರುಳು ನೇವರಿಸಿದ. ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಮತೆಯುಕ್ಕಿ ಬಂತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಹನಿಗೂಡಿದವು. “ಸಂಗೀತಾ....ಸಂಗೀ....” ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೆನ್ನೆ ಹಿಡಿದು ಆಲ್ಲಾಡಿಸಿದ. ನಿದ್ರೆಯ ಮಂಪರಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಕಣ್ಣೆರೆದಳು. ಎದುರಿಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆ ಪಪ್ಪ. ಪಪ್ಪನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು!

“ಏನು ಪಪ್ಪಾ?” ಬೆಚ್ಚಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು.

“ಸಂಗೀ, ಸಂಗೀ....ನನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸಮ್ಮಾ ಬಂಗಾರಾ. ನಾನೆಂತಹ ಕಟುಕ, ನಿನ್ನ ಹೊಡೆದುಬಿಟ್ಟೆಲ್ಲಾ!” ಮಗಳನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟನು. “ನೀನಂದ್ರೆ ಪ್ರಾಣ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದೀನಿ ಸಂಗೀ. ನೀನು ನಿಮ್ಮ ಮನ ಹಾಗೆಂತ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನಾನು ನೋಯಿಸಿದೋನಲ್ಲಾ.

ಇಷ್ಟೆತ್ತು ಅಷ್ಟು ರೇಗಿಸಿಟ್ಟೆ ನೀನು ! ಊಟ ಮಾಡು ಬಾ. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ನಾನೂ ಹಾಗೇ ಮಲೋತ್ತೇನಿ.”

ಸಂಗೀತ ತಂದೆಯ ಎದೆಯಲ್ಲೇ ಬಿಕ್ಕಿದಳು. “ನಂದು ಊಟ ಆಯ್ತು ಪಪ್ಪಾ, ದೇವಮ್ಮ ರಾಗಿರೊಟ್ಟಿ ಚೆಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು. ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬಾ ತಿಂದೆ. ನಂಗ ಹಸಿವಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಖಂಡಿತ ಊಟ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹೋಗಿ ಊಟ ಮಾಡು. ನಾನು ಖಂಡಿತಾ ಇನ್ನೊಂದ್ನುಲ ಈ ತರಹ ಮಾಡೋಲ್ಲ.”

ಮಾರನೆಯ ದಿನದಿಂದ ಅವಳು ಊಟ ಮಾಡುವಳೆಂದು ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಅವನು ಮಗಳ ಮುಂಗುರುಳು ನೇವರಿಸಿದ. “ನೀನು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ತಂಟೆಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಡಾ. ಅವಳಿಗೂ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ. ಅಡಿಗೆ ಗಂಗಮ್ಮ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮನೆಯೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮೇ. ನಿಗ್ಗೆಗೆ ಬೇಕೊ ಹಾಗಿರು. ದುಡ್ಡು ಬೇಕಾದ್ದೆ ನನ್ನ ಕೇಳು.” ಮಗಳನ್ನು ಮಲಗಿಸಿ ಕುತ್ತಿಗೆಯವರೆಗೆ ಹೊದಿಸಿ, ದೀಪವಾರಿಸಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ಹೊರಬಂದನು.

“ಏನು ಊಟ ಮಾಡೋಲ್ವಂತಾ ? ನಾನು ಬೇಕಾದ್ದೆ ಅವಳನ್ನ ಬೇಡೋತ್ತೇನಿ !” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂದರೇಶ ಅವಳ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟನು. “ಕ್ಯಾಂಟೆನ್ನಲ್ಲಿ ಜೆನ್ನಾಗಿ ತಿಂದಂತೆ. ಈಗೇನು ಬೇಡ, ಬರೀ ನಿದ್ರೆ. ನಂಗ, ನಾಳೆ ಮಾಡ್ತೀನೀಂದ್ನು. ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ, ಅವಳು ಹೇಗಾದ್ರೂ ಇರಿ. ಏನಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ಲಿ, ನೀನು ಮಾತಿಗೆ ಬರ್ಬೇಡಾ.... ನಾನುಂಟು ಅವಳುಂಟು.”

ಚಂಪಕ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟಳು. ಅವಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ. ಅಂತೂ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡರಾಗದಿದ್ದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನದಿಂದ ಸೊಸೆ ಅಧ್ಯಾಯ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅವರ ಪಾಡು ಅವರಿಗೆ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಇಷ್ಟು ಬಂದಾಗ ಎದ್ದು ಬಂದು ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಗೀತ ತಾನಾ ಯಿತು ತನ್ನ ಸಾಡಾಯಿತು. ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಮಾತೆಲ್ಲವೂ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರೊಡನೆ ! ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅವರನ್ನು ತಡೆದಿದ್ದಳು. “ಸದ್ಯ, ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಓಡಿ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟುನು, ನಗೆಪಾಟಲಾಗುತ್ತೆ !”

ದಿನಗಳುರುಳಿದಂತೆ ನೋಡುವವರಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಕಂಡರೂ ಒಳಗೇ ಶೀತಲ ಯುದ್ಧ. ಮುಂಚೆ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲೂ ಸಮಯ

ನಿಲ್ಲವೆಂದು ಘೈಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಮ್ಮನ್ನು ಸುನಂದತೆಯ ಬಳಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ತಂದೆಗೆ ಈಗ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನೊಡನೆ ಹರಟುವುದು, ನಗುವುದು ಹೊಸ ಹುರುಪು. ನಗುನಗುತ್ತಾ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಆ ವಿಷಯ, ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದೂ ನೋಡಿ ಸಂಗೀತ ಒಳಗೊಳಗೇ ಮರುರುಗಿದಳು, ಕೊರಗಿದಳು, ಕರುಬಿದಳು. ಈಗ ತಂದೆಗೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಮಯವುಂಟು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇರುವುದರಿಂದ. ಆದರೆ ಮುಂಚೆ ತಮಗಾಗಿ ಸಮಯವೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ರಾಣಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಿತು.

‘ಮುದುಕರು ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋಂಡ್ರೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಿಂಟೆಡ್ ಮಾಡೋಂಡು ಮಸ್ತಾ ಹೊಡೆದು ಇಟ್ಟೋಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಆ ಹುಡುಗಿ ‘ಪುಸಕ್’ ಅಂತ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಯಾರಾದ್ರೂ ಯಂಗ್‌ಸ್ಟರ್ ಜೊತೆ ಓಡೋಗಿಬಿಡ್ತಾಳೆಂತ! ಹಾಗೆ ನಿಮ್ಮಂದೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ್ನ ಮಸ್ತಾ, ಬಟರ್ ಮಾಡೋಂಡಿಟ್ಟೋಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಷೀ ಲುಕ್ಸ್ ಕ್ವಯೆಟ್ ಯಂಗ್ ಅಂಡ್ ಸ್ಮಾರ್ಟ್.’

ಆದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಶಾಂತಮ್ಮ ಒಂದು ಸಂಜೆ ಬಂದರು ಮಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು. ಆಗ ಸಂಗೀತ ರಾತ್ರಿಯುಡುಗೆಯಲ್ಲೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಮದ್ದೆ ಆದ ಹೆಣ್ಣುಕೈ ಮಂಗಳಗೌರಿ ಪೂಜೆ, ನೀಜೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನಿಂಗಂತೂ ಯಾವೂ ಇಲ್ಲ. ಮುಂದಿನವಾರ ಗೌರಿ ಹಬ್ಬ. ಹಬ್ಬಕ್ಕಾದ್ರೂ ತವರಿಗೆ ಕಳಿಸ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲೋ ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನನು?”

ಸಂಗೀತ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳುವಂತೆ ಪಕ್ಕದ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲ ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಳು.

“ಕಳಿಸ್ತೇ ಎನಮ್ಮಾ, ಕೇಳಿದ್ರೆ ಕಳಿಸ್ತಾರೆ. ಪಾಪ ನಗೆ ಯಾವ್ದಕ್ಕೂ ಬೇಡಾ ಅನ್ನೋಲ್ಲ!” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಳು.

“ಆ ಹಾಳು ಮಕ್ಕೇನಂತಾವೋ!” ಶಾಂತಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ನಕ್ಕಳು.

“ಪಾಪ, ಅವೇನು ಮಾಡ್ತಾವೆ!”

“ನೋಡು, ಲಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ. ವರ್ಷವಧಿ ಹಬ್ಬ. ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಮದ್ದೆ ಆದ್ಮೇಲೆ ಒಂದರ್ಧ ಗಜ ಬಟ್ಟೆ, ಕೊಂಡುಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಕಾಣ್ಸೋಲ್ಲ. ಗೌರಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಒಂದು ಭಾರಿ ಸೀರೆನಾದ್ರೂ ತೆಗಿಸೋ!”

ಶಾಂತಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ಏನು ಹೇಳಿದಳೋ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಮಂತ ಒಂದು ಹೊರೆ ನೋಟ್ ಬುಕ್ಯುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಕೂಗುತ್ತಾ ಬಂದನು.

“ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಒಲೆಗೆ ಹಾಕಿಡಿ! ನಂಗೆ ಯೂಸಲೆಸ್” ಶಾಂತಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಎಸೆದು ಹೊರಟನು.

“ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹಾಗೆ ಬೆಳ್ಳಿದ್ದಾರೆ!” ಶಾಂತಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು.

“ಸುಮಂತಂಗೆ ಇದರ ವಾಲ್ಯೂ ಏನು ಗೊತ್ತು. ದುಡ್ಡಿನ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದೇ ತಾನೇ ಅವನೆ? ದೊಡ್ಡೋರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗೋಲ್ಲ?” ಸಿಡುಕುತ್ತಾ ಹೊರಟಳು. “ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವೂ ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಅನ್ನತ್ತೆ” ಬೇಕಾಗಿ ಜೋರಾಗಿಯೇ ಗೊಣಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಟಳು. ಸುಂದರೇಶ ಯಾವುದೋ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದವನು ಒಳಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕದ ಹೊರೆ ಹೊತ್ತ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಎದುರಾದನು.

“ಸಂಗೀ, ಇದೇನು ಇಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳ್ನು ಹೊತ್ತೊಂಡು ಬರತ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ನಕ್ಕಳು.

“ಮನೇಲಿ ಹೇಳೋರು ಕೇಳೋರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲಾ ‘ಜಂಕ್’ ಅಂತ ಸುಮಂತ ಒಲೆಗೆ ಹಾಕಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾಂತ ಎಸೆದು ಹೋದ. ನಾನು ಚೆಕ್ ಮಾಡಿ ನೋಡೋಣಂತ ತಗೊಂಡು ಹೋಗತ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಂಗೆನೊತ್ತು ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಾಲ್ಯೂ?”

ತಂದೆಯ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಕಾಯದೇ ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಎರಡು ಪೇಜು ಪಾಠ ಬರದಿದ್ದರೆ ನಾಲ್ಕು ಪೇಜುಗಳ ತುಂಬಾ ಚಿತ್ರಗಳು. “ಮ್ಯಾಥ್ಸ್ ಪೀಚರ್, ಬೋರಿಂಗ್, ಬೋರರ್ ಹುಚ್ ಹುಚ್ಚಾದ ಮುಖ, ಸಣ್ಣ ಕೈ ಕಾಲು, ದೊಡ್ಡ ಹೊಟ್ಟೆ....” ಮತ್ತೊಂದು ಪೇಜಿನಲ್ಲಿ ಚುಕ್ಕೆಯಾಟ, ಮತ್ತೊಂದು ಪೇಜಿನಲ್ಲಿ ಬುಕ್ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಹೀಗೆ. ಪುಸ್ತಕದ ಕವರಿನ ಮೇಲೆ ಕಲಿಯುವ ಪಾಠಗಳ ಹೆಸರು ಬರೆದಿದ್ದರೂ ಒಳಗಿದ್ದು ದೆಲ್ಲಾ ಇವೇ! ಹಾಗಾದರೆ ಯಶವಂತನ ಬಳಿ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಏನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ!

ಯಾವ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟಿನ ನೋಟೂ ಪೂರ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಹಾಳೆಗಳಂತೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದವು. ಖಾಲಿ ಪಾಳೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹರಿದೆತ್ತಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು.

ಹೊರಗೆ ಶಾಂತವ್ಯನ ಕೀರಲು ದನಿ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು, “ಗಾಂ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಿ, ಒಂದ್ವಾರ ಇದ್ದು ಬರ್ಲಿ.”

“ಇಲ್ಲೇ ಮಾಡಿ. ಪಾಪ ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತಂಗೆ ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನ ಯಾಪ್ಪಾ ತಿಳಿಯದು. ಅವಳೂ ತಿಳೊಂಡ ಹಾಗಾಗುತ್ತೆ” ಪಪ್ಪನ ದನಿ.

“ಅವಳೂ ಕಳಿಸಿಕೊಡಿ. ಯಾಕೆ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬರಬಾರ್ಲಿ?”

“ಹಾಗಲ್ಲ, ಅವಳ ಸ್ವಭಾವ ಒಂದು ತರಹಾ. ಬರಾಳೋ ಇಲ್ಲೋ, ಕಳಿಸಿಕೊಡಲು ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವಳುಂಟು, ಚಂಪಕ ಉಂಟು” ಪಪ್ಪನ ದನಿ “ಆದರೆ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಿನ ಇದ್ದು ಬಿಡಿ-ಸಂಗೀತ ಚಂಪಕ ಇಬ್ಬೂ ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರನ್ನು ಹಿಡ್ಡೋರ್ಯಾರಿರೋಲ್ಲ....”

ತಂದೆ ಯಾರ ಬಳಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುವವರಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಶಾಂತವ್ಯನೇಕೆ ಪಪ್ಪನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಮಾತನಾಡಿಸಬೇಕು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಆಮೇಲೆ ಕೇಳಿದರಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆ? ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಈಕೆಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಸೇರಿಸಬಾರದು.

ಚಂಪಕ ಶಾಂತವ್ಯ ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಂದರೇಶ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಸೇರಿದ್ದ. ಶಾಂತವ್ಯ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಪಪ್ಪನ್ನ ಬಳಿ ಹೋದುದು ನೋಡಿದಳು.

ಅಂದು ಸಂಜೆ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ತಾನೂ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಣಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಚಂಪಕ ತಂದೆ ಇಬ್ಬರೂ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋದುದು ನೋಡಿದಳು.

ರಾಣಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚೈರಾಜ್, ಪ್ರಸಾದ್, ರಾಣಿ, ಸಂಗೀತ ‘ರಮ್ಮಿ’ ಅಡಿದರು, ಕೇರಂ ಅಡಿದರು, ‘ಪಾಪ್’ ಸಂಗೀತ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮೈಕ್ಕೆ ಕುಲುಕಿಸಿಕೊಂಡು ಜೈರಾಜ್, ಸಂಗೀತ, ರಾಣಿ, ಪ್ರಸಾದ್ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಮಾಡಿದರು.

ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದರು. ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ದೀಪ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟೊಡನೆಯೇ ದೇವಮ್ಮ ಬಂದಳು.

“ಅಮ್ಮಾ ಸಂಗೀತಮ್ಮಾ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತನ ಮೇಸ್ಪು ಉಡ್ಡಂ ಡ್ಬಂದಿದ್ದು. ರಾಯರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಅಮ್ಮಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾಳೆಕೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಎನಗೂ ನನ್ನವಾಣಿ ಕೇಕಂ!” ಸಂಗೀತ ಕೊಂಡ ಯೋಚಿಸಿದಳು, “ಸರಿ,

ನಾನೇನಿನ್ನೇನಿ ಪಕ್ಕಂಗೆ, ನೀನೇನೂ ಅವರೆ ಹೇಳಿದಾ" ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು
ರಾಣಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಿದಿದ್ದ ಸಾಕಾಗತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ ಕುರ್ಚಿ
ಗೊರಗಿ ಕುಳಿತಳು. ಗಂಗಮ್ಮ ಬಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನೀವು ಮೂರ್ಛನ ಊಟಕ್ಕೇಳಿದೀರಾ ? ಅಡಿಗೆ ಆರೋಗುತ್ತಿ.”

“ಬೇಡಾ, ಪಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬರಿ....” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತು ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತು ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಮಹಡಿಯ ಪೇಲೇರಿ
ಹೋದಳು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಅವಳು ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಸರಕ್ಕನೆ ಕೈಲಿದ್ದ
ವಸ್ತುವನ್ನು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆಸೆದರು. ರೂಮಿನ ತುಂಬಾ ಸಿಗರೇಟಿನ
ವಾಸನೆ. ಸಂಗೀತ ಉಸಿರು ಎಳೆದು ತಮ್ಮಂದಿರತ್ತ ನೋಡಿದಳು.

“ಎಲ್ಲಿ ತೆಗೀರಿ ಸಿಗರೇಟು ಪ್ಯಾಕು ! ಇದ್ದಾ ಕಲ್ಯೋದೂ ?”

“ಇಲ್ಲ ಅಕ್ಕ, ನಾವು ಸೇದ್ದಾ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಗುರೂದು ಕದ್ಯೂರ್ದೆಂದು
ಇಲ್ಲಿ ‘ಕಾಮಣ್ಣ ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಭೀಮಣ್ಣ ಬೆರಣಿ !’ ಅಂತ ಹಚ್ಚಿ ಎಸೀತಾ
ಇದ್ದೀವಿ ಸಿಗರೇಟ್ ಸೇದಿದ್ದೆ, ಲಂಗ್ ಕಾನ್ಸರ್ ಬರುತ್ತಂತೆ. ಗುರು
ಸುಮ್ಮೆ ಸೇದ್ದಾನೇ ಇರಾರೆ” ಹೇಮಂತ ಸುಳ್ಳಿನ ಕಂತೆ ಕಟ್ಟಿದ.

“ಇಲ್ಲಾರೋ !” ಸಂಗೀತ ಅವನನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದಳು. ಅವನು
ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಅವನ ಮುಖದ ಹತ್ತಿರ ಮೂಗಿಟ್ಟು ವಾಸನೆ ನೋಡಿದಳು.
ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ವಾಸನೆಯಿರಲಿ, ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ
ತುಣುಕೂ ಇತ್ತು.

“ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದೀರಾ ? ಅಮ್ಮನಾಣೆ ಹೇಳಿ ನೋಡೋಣ !” ಸಂಗೀತ
ರೆಗಿದಾಗ ಸುಮಂತ ಮುಖ ಸಪ್ಪಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟನು.

“ಇವತ್ತು ಗುರುಗಳ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಬಂದು, ನನ್ನೆ ಪಾಠ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು
ಹೊರಟುಹೋದ್ದು. ನಾವೇ ಅವರ ಸಿಗರೇಟ್ ಪ್ಯಾಕ್ ಕದ್ದು ತಂದ್ಬಿಟ್ಟೆ.
ಮನೇಲಿ ಟ್ರೈ ಮಾಡೋಣಂತ.”

“ನಿನ್ನೆ ಸೇಡೋಕೆ ಯಾರು ಹೇಳೊಟ್ಟು ?” ಸಂಗೀತ ಹೇಮಂತನ
ಕಿವಿ ಹಿಂಡಿದಳು.

“ಹಾ....ಕಿವಿ ಬಿಡಕ್ಕಾ....ಗುರುಗಳೇ ಹೇಳೊಟ್ಟು !” ಸಂಗೀತ ಅವನ
ಕಿವಿ ಬಿಟ್ಟಳು. “ತಾಳು ಪಪ್ಪ ಬರಿ, ಬೆಲ್ಪು ಸೇವೆ ಆಗಿ ಬಹಳ ದಿನಗ
ಳಾಯ್ತು. ಆ ನಿಮ್ಮ ಹಾಕು ಗುರುಗಳಿಗೂ ಚಪ್ಪಲಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸ್ತೀನಿ !”
ಸುಮಂತನ ಕಣು ಗಳು ಭಯದಿಂದ ಅರಳಿತು. “ಬೇಡ ಪೀಸ್

ಅಕ್ಕಾ, ಇನ್ನೊಂದ್ಸಲ ಮಾಡೋಲ್ಲ, ಖಂಡಿತ ಮಾಡೋಲ್ಲ ”

“ಅವಳಿಗ್ಯಾಕೆ ಹೆದರೋತಿ ...ನಾವೂ ಹೇಳೋಣ ಪಕ್ಕಂಗೆ. ದಿನಾ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಅಂತ ರಾಣಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಲ್ವಾ ?” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅವನ ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ನೂಕಿದಳು.

“ಹೋಗೋ ಹೇಳ್ತೀಗು. ನಾನೇನಾದ್ರೂ ಮಾಡೋತೀನಿ. ನಾನು ದೂಡೋಳು, ನಿಮ್ಮಂಗೆ ಬಚ್ಚಾಗಲ್ಲ!”

“ನಾವೂ ಅಷ್ಟೆ, ನಮಗಿಷ್ಟೆ ಬಂದಂಗೆ ಮಾಡೋತೀವಿ !” ಹೇಮಂತ ರೇಗಿ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಉಗುಳಿದ. ಅವಳ ಜಗಳ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತಂದೆಯ ಕಾರಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿತು. ಮೂವರು ತಟಸ್ಥರಾದರು.

“ಹೇಳ್ಬೇಡಿ ಸಂಗೀ. ಪ್ಲೀಸ್.” ಸುಮಂತ ಕೇಳಿದ.

“ಆವೊತ್ತು ವುಸ್ತುಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಾಳುಮಾಡಿ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾಕೋಕೆ ಬಂದಿದ್ರಿ, ಆಗ ಬಚಾವು ಮಾಡಿದೆ, ಬದುಕೋಂದ್ರಿ ಗೊತ್ತಾ ?” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಮುಖ ಉಬ್ಬಿಸಿ ಹೇಳಿದ, “ಸಾರಿ ಸಂಗೀ, ನಿನೂ ಹೇಳೋಲ್ಲ. ಇವತ್ತೊಂದಿನ ಬಿಟ್ಟೆಡು” ಸಂಗೀತ ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಆಗ್ಲಿ. ನಾಳೆ ಆ ನಿಮ್ಮ ಗುರೂ ಮನೆಗೆ ಕರೊಂಡ್ಬಾ. ಉಪಾಯ ಮಾಡಿ ನಾನು ಮಾತಾಡ್ತೀನಿ....ಪಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋದ್ದೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ ?”

ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಆಗಲೆನ್ನುವಂತೆ ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದರು.

ಸಂಗೀತ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದಾಗ ತಂದೆ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ ಇಬ್ಬರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಸೇರಿದ್ದರು.

ಸಂಗೀತ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಗಲ್ಲಕ್ಕೆ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಕುಳಿತು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ತಂದೆಯೊಲವು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನತ್ತ. ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ಕೇಳುವವರು, ಹೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂದು ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಸಿಗರೇಟು, ನಾಳೆ ಡ್ರಿಂಕ್ಸ್-ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದಾಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳೆಯುವ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಾಳಾದರೆ.....! ತಾನೇಕೆ ಸುನಂದತ್ತಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯ ಬಾರದು ?

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಕ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. “ಇದೇನು ? ನಾವು ಬಂದಾಗ ನಾವೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ? ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಎಲ್ಲಿ ?”

ಸಂಗೀತ ತಕ್ಷಣ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. “ನಾವು ಮೂರು ಜನಾನೂ ನಿಮ್ಮ ಗೋಸ್ವರ ಊಟಾನೂ ಮಾಡ್ಬೇಕಾಯ್ತು ಇದ್ದು!”

“ಹೌದಾ? ಪಾಪ, ಏನೂಡೋದ್ದೇಳು... ಶಾಪಿಂಗಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿ. ನಿಂಗೆ ಗೌರಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಸೀರೆ ತಂದಿದ್ದೀನಿ, ನೋಡ್ತೀಯಾ?” ಚಂಪಕ ರೂಮಿ ಸೂಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೀರೆಯ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟೊಂದನ್ನು ತಂದಳು. ಚಿನ್ನದ ಬಣ್ಣದ ಶೀಶಿಯು ಸೀರೆಗೆ ಕಡ್ಡಿಯಂಚು “ನಿಂಗೆ ‘ಯೆಲ್ಲೋ’ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇತ ತಂದೆ” ಸಂಗೀತ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕಳು. “ನನಗಿಂತ ನಿಮ್ಮೇ ನನ್ನ ಟೀಸ್ಟ್ ಗೊತ್ತಲ್ಲಾ, ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್!”

ರೂಮಿನೊಳಗಿಂದಲೇ ಸುಂದರೇಶ ಕೂಗಿದ. “ಇಲ್ಲಾ, ಸಂಗೀ ಈ ಸೀರೆ ನೋಡು ಹೇಗಿದೆ!”

ಚಂಪಕಳ ಮುಖ ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತಳು.

“ಪರಾಗ್ನಿಲ್ಲ ಸಂಗೀ, ಬಾ...ಮುಂಜೆಯೆಲ್ಲಾ ಬರಾ ಇದ್ದೀ...!” ಸುಂದರೇಶ ಕೂಗಿದ.

ಸಂಗೀತ ಮೆಲ್ಲನಡಿಯಿಟ್ಟಳು. ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಚ್ಚು ನೀಲಿಯ ಭಾರಿ ಜರಿ ಸೀರೆ, ಕಾಫಿ ಬಣ್ಣದ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾರಿ ಸೀರೆ, ಅವುಗಳ ಜೊತೆ ಒಡವೆಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳು. ನಾಲ್ಕು ಚಿನ್ನದ ಬಳೆ, ಎರಡೆಳೆಯ ಮುತ್ತಿನ ಸರ.

“ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಸಪ್ಪ....” ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು.

ಒಳಗೆ ಚಂಪಕ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು.

“ಇದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ತೋರೋಕ್ಕೋದ್ದೀ?”

“ಬಿಡು. ಮಾಲತಿ ಒಡವೆಗಳು, ಭಾರಿ ಸೀರೆಗಳು ಎಷ್ಟಿವೆ ಗೊತ್ತಾ? ಸಂಗೀತನತ್ತ ಕಡಿಮೆ ಇದ್ದಾ, ಅವಳಮ್ಮನ ಮುತ್ತಿನ ನೆಕ್ಕಲೇಸೇ ಸಾಕು, ಎಷ್ಟು ಭಾರೀದು ಗೊತ್ತಾ?” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು.

ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಬರಿಯ ಮೌನ. ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದವನು ಸುಂದರೇಶ ಮಾತ್ರ. “ಏನು ಬೆಲೆ ಆಗೋಯ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನುಗಳು! ಬರೀ ಮೋಸ ಮಾಡೋರು ಇರಾರೆ. ನಾನು ಹೀಗೆ ಶಾಪಿಂಗಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾನೇ ಇರಲ್ಲ! ಮಾಲತಿಯು ಕೈಗೆ ಮನೆಯ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅದೇನೇಕೋ ಅವಳೇ ತೋಗೊಳ್ಳೋಳು!” ಸಂಗೀತ ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರತ್ತ ನೋಡಿ

ದಳು. ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಸಿ ಚಂಪಕ ಅವನನ್ನು ಗೆದ್ದು ಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಶಾಂತಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಹೀಗೇ ಸ್ತ್ರಿಯೊಂದನ್ನು ಪರಿಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ- ಮನೆಯ ಸಾಮಾನುಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವರ ಮನೆ ಸೇರಿತು ! ಇಲ್ಲವೇ ಅವರಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರೂ ಸೇರಿದರೆ ? ತಕ್ಷಣ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಸುನಂದತ್ತಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಕಾಗದ ಬರೆದಳು.

‘ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಪಸ್ಪನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲೇಲಿ ಹಾಕೊಂಡಿವಾರೆ. ಗೌರಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೇಂತ ಎರಡು ಭಾರಿ ಸೀರೆ, ಎರಡೆಳೆ ಮುತ್ತಿನ ಸರ, ನಾಲ್ಕು ಚಿನ್ನದ ಬಳೆ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ’ ಕಾಗದ ಬರೆದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಗುರ ವಾಯಿತು. ಕವರಿಗೆ ಹಾಕಿ ಅಡ್ರೆಸ್ ಬರೆದು ಇಟ್ಟಮೇಲೆ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ಉಸಿರುಕಟ್ಟುವ ಪಾತಾವರಣವಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೂ ಯಾರೂ ಒಬ್ಬರ ಮನೆಗೆ ಒಬ್ಬರು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಸಂಜೆ ಚಂಪಕ, ಸುಂದರೇಶ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಸಂಗೀತ ಕೈಯಲ್ಲ ಟ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಪರ್ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು.

“ಸಂಗೀ, ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗಲ್ಲಾ?” ಸುಂದರೇಶ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಟ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಪರ್ ದನಿಯೇರಿಸಿದಳು. “ಕಾಲೇಜ್ನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ವರ್ಕು ಇತ್ತು, ತುಂಬಾ ಸುಸ್ತು, ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗೋಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ಮನೇಲಿ ರೆಸ್ಟ್ ತೋಗೋ....” ಮಗಳ ತಲೆ ಸವರಿ ಹೊರಟನು. ಚಂಪಕ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗಳು, ಮುತ್ತಿನ ಸರ ಅವಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿತ್ತು.

ಸಂಗೀತ ಮನಸಿನೊಳಗೆ ಕೊರಗಿ ಕರುಬಿದಳು. ಎಲೋ ಏನೋ ಯೋಚನೆಯತ್ತ ತಲೆ ಓಡಿತ್ತು. ಕ್ಷಣಕಾಲ ತನಗೆ ಯಶವಂತ ಬರುವ ನೆಂಬುದು ಮರೆತುಹೋಗಿತ್ತು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆಗಳ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತು ಒಡವೆಗಳೊಂದೊಂದಾಗಿ ತೆರೆದು ನೋಡಿದಳು. ನಿಜ, ತನ್ನ ಬಳಿ ತಾಯಿಯ ಅಷ್ಟೊಂದು ಒಡವೆಗಳಿವೆ. ಆದರೂ....ಆ ಮುತ್ತಿನ ಸರ, ಆ ಬಳೆಗಳು, ಹೊಸ ಸೀರೆಗಳು !!

ಹೇಮಂತ ಸುಂಟರಗಾಳಿಯಂತೆ ಓಡಿಬಂದನು. “ಅಕ್ಕಾ....ಅಕ್ಕಾ, ಗುರುಗಳು ಬಂದು.....” ಸಂಗೀತ ಬೆಚ್ಚಿ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಒಳಗಿಟ್ಟಳು.

“ಕೂಡ್ಸಿರು, ಬಂದೆ....” ಹೇಮಂತ ಮತ್ತೆ ಹೊರಗೆ ಓಡಿದ.

ಸಂಗೀತ ಬೇಕಾಗಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಮುಂಗುರುಳು ತೀಡಿಕೊಂಡಳು ಮುಖಕ್ಕೆ ನವಿರಾಗಿ ಪೌಡರು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತುಟಿಯ ರಂಗು ಹುಬ್ಬಿನ ಆಕಾರ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಉಟ್ಟಿದ್ದ ಸೀರೆಯನ್ನು ಮೈಮಾಟ ಎತ್ತಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಉಟ್ಟು ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ನೋಡಿ ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿ ನಕ್ಕು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು.

ಅವಳು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಯಶವಂತ ಎದ್ದು ನಿಂತನು.

“ಹಲೋ....ಬಹಳ ದಿನಗಳಾಯ್ತು ನೋಡಿ. ಯು ಗ್ರೋ ಮೋರ್ ಗ್ಲಾಮರಸ್ ಡೇ ಬೈ ಡೇ.....! ಏನೋ ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದರಂತೆ” ಕ್ರಾಪಿನಲ್ಲಿ ಕೈಯಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿಕೊಂಡನು. “ಏನಾದ್ರೂ ಗಹನವಾದ ವಿಷಯ ಇತ್ತೇ?”

ಸಂಗೀತ ಅವನೆದುರಿನ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ಹಾಕಿ ಕುಳಿತು ಕೈಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಳು.

“ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕಿತ್ತು..! ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಡೆ ಜಾಬ್ ಬೇಕೊಂದಿದ್ದಿ. ಪಪ್ಪಾ ಅಲ್ಲಿ ರೆಕಮಂಡ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ” ಅವನತ್ತ ನೋಡಿ ಅವನ ಪ್ರಖರ ಕಣ್ಣು ನೋಟವಲ್ಲೇ ನೋಟವಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದಳು.

“ವೆರಿ ಗುಡ್ ನ್ಯೂಸ್.. ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಗೆದ್ದೆ” ಯಶವಂತ ನಸುನಕ್ಕನು. “ಅದನ್ನ ತಿಳಿಸಿಕೇ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ರಾ?”

“ಇಲ್ಲಾ. ನೀವು ಇನ್ನೇಲೆ ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತರ ಟ್ರಾಪನ್ ಗೆ ದುಡ್ಡು ತೊಗೊಂಡ್ಬಿಡಿ, ಬಿಟ್ಟ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡೋದು ಬಹಳ ತಪ್ಪು. ಬಿಟ್ಟ ಕಲೋದೇಲ್ಲಾ ಚೀಪ್ ಥಿಂಗ್ ಗಳೇ!” ಸಂಗೀತ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಗಂಭೀರ ವಾದಳು. “ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತಗೆ ಏನು ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ?”

“ಲೆಸನ್ಸ್!” ಯಶವಂತ ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದ. “ಯಾಕೆ ನಾನು ಏನೂ ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತಾ ಇಲ್ಲಾಂತಾ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು!”

“ಏನೂ ಹೇಳೋಡ್ತಾ ಇಲ್ಲಾಂತ ಅಲ್ಲ. ಹೇಳೋಡೋಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ....ಓದು ಬರಹಕ್ಕಿಂತ ಸಿಗರೇಟು ಸೇದೋದೂ.... ಇನ್ನೇನಾದ್ರೂ....” ಸಂಗೀತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಯಶವಂತ ಸ್ಥಗಿತಗೊಂಡನು.

“ನೋಡಿ, ಒಂದ್ಯಾತು ಸಂಗೀತಾರವರೇ-ಮನುಷ್ಯಂಗೇ ಕ್ಯಾರಿಯಾಸಿಟಿ ಜಾಸ್ತಿ, ಅದ್ರಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ! ‘ಕ್ಯಾರಿಯಾಸಿಟಿ ಕಿಲ್ಸ್ ದಿ ಕ್ಯಾಟ್ ಅಂತಾರಿ. ಹಾಗೆ ! ಕದ್ದು ಮುಚ್ಚಿ ಮಾಡೋ ಕಲ್ಪಾನಾ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅದರಲ್ಲಿನ ಕ್ಯಾರಿಯಾಸಿಟಿ ಇಂಟರೆಸ್ಟ್ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತೆ ! ಅಲ್ವಾ ? ಫಾರ್ ಎಗ್ಸಾಂಪಲ್....ನೀವು ಅಶ್ಲೀಲ ಬುಕ್ಸ್ ಓದೋದೂ.... ಓದಿದ ಮೇಲೆ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗಿದ್ದು....ಗ್ಯಾಮರ್ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗಿದ್ದು....ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಸೇದೋ ಆಸೆ, ಆಮೇಲೆ ಅವರೇ ಬಿಟ್ಟಿಡ್ತಾರೆ.... ಅಲ್ವಾ. ‘ಒನ್ಸ್ ಬರ್ನ್ಡ್ ಟ್ವೈಸ್ ಶೈ’ ಅಲ್ವಾ ? ನಿಮ್ಮ ಎಕ್ಸ್‌ಪೀರಿಯನ್ಸ್ ಹೇಗೆ!” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕು ಅವಳನ್ನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೋಪವುಕ್ಕಿ ಬಂದರೂ ಏನೂ ಹೇಳಲಾರದಾದಳು.

“ಒಂದು ತರಹಾ ಅಪ್‌ಸೆಟ್ ಆಗಿದ್ದೀರಿ, ತಂದೆ-ತಾಯಿ ರ್ಯಾದರ್ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಓಡಾಡೋದು, ಒಟ್ಟಿಗಿರೋದೂ ನಿಮ್ಮೆ ಸಹಿಸ್ತಾ ಇಲ್ಲ.... ತಂದೆಯ ಅಫೇಕ್ಟ್ಸ್ ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗಿಲ್ಲಾಂತ ಆ ಪ್ರೀತಿನ ಬೇರೆ ಕಡೆಯಿಂದ ಎಕ್ಸಾಕ್ಸೆಕ್ಟ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ ! ಸಂಗೀತ....ದಟ್ ಈಸ್ ರಾಂಗ್....ಲೆಟ್ ದೆಮ್ ಹ್ಯಾವ್ ದೆರ್ ಫನ್....!” ಯಶವಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೋಪ ಸಿಡಿದೆದ್ದಿತು.

“ಪೈಂಡ್ ಯುವರ್ ಟೆಂಗ್ ಅಂಡ್ ಬಿಸಿನೆಸ್....ಈವೊತ್ತು ಪಪ್ಪಾ ಬರೋತ್ತೂ ನಾನು ಹೇಳ್ತೀನಿ....ನೀವು ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಗುರು ಆಗಿದ್ದೀರಿಂತ, ಯೂ ವಿಲ್ ಲೂಸ್ ಯುವರ್ ಒನ್ ಗುಡ್ ಚಾನ್ಸ್ !!”

“ವರಿಗುಡ್....ನಾನೂ ಹೇಳ್ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ, ನೀವು ಕದ್ದು ಸೆಕ್ಸ್ ಬುಕ್ಸ್ ಓದೋದ್ಲ !” ಸಂಗೀತ ನಿರುತ್ತರಳಾದಳು. ಅವಳ ಗಲಿಬಿಲಿ ಕಂಡು ಯಶವಂತ ಎದ್ದು ನಿಂತನು.

“ಲೆಟ್ ಅಸ್ ಕಾಲ್ ಟ್ರೂತ್..ನಿಮ್ಮ ಸೀಕ್ರೆಟ್ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇಲ್ಲ, ನಂದು ನಿಮ್ಮ ತ್ರ ಇಲ್ಲ. ಐ ವಿಲ್ ಸೀ ದಟ್ ಹೇಮಂತ್ ಅಂಡ್ ಸುಮಂತ್ ವಿಲ್ ನಾಟ್ ಡೂ ಇಟ್ ಎಗೈನ್.”

ಅವಳ ಉತ್ತರಕ್ಕೇ ಕಾಯದೇ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೋಪ ರೋಷ ಅವಮಾನ ಸ್ಫೋಟವಾಯಿತು. ಯಶವಂತನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿಹೋದ ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತರನ್ನು ಕಂಡು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದಳು. 'ಬರಿ ಇಬ್ಬೂ, ಮಾಡ್ತೀನಿ....'

ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಗಂಗಮ್ಮ ಬಂದು ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದರು. "ಮೇಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಕೊಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲ, ಹೊರಟುಹೋದ್ದಲ್ಲಾ !"

"ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡಿ, ಕೆಲ್ಸ ಇತ್ತಂತೆ!" ಸಂಗೀತ ಮೊಟಕಾಗಿ ನುಡಿದು ಕಾಲಿಗೆ ಚಪ್ಪಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. "ನಾನು ಫ್ರೆಂಡ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು ಬರ್ತೀನಿ. ಪಪ್ಪಿಗೆ ಹೇಳಿಡಿ...." ಬಾಗಿಲು ದಾಟಿ ಹೊರಗೆ ಅಡಿಯಿಟ್ಟಳು.

ಗಂಗಮ್ಮ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟು ಅವಳತ್ತ ನೋಡಿದರು. "ವಿಚಿತ್ರ ಸಂಸಾರ! ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು, ಹಣ್ಣು ಹುಡುಗಿ, ಅಪ್ಪಾ, ಅಮ್ಮ ಮೂರು ಜನ ಮೂರು ದಿಕ್ಕು!"

ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ತರಕಾರಿ ತಂದ ದೇವಮ್ಮ ದನಿಗೂಡಿಸಿದಳು. "ಊಂ ಅಂಗೇಯ, ಎಷ್ಟು ಮಾಡ್ತೀನು, ಒಟ್ಟೇಲಿ ಉಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಾ ಅವು! ಸಾಮೇರೆ ಕಾರ್ನಿಗೆ ಮೆರಾಕೆ ಜೊತೆ ಬೇಕಿತ್ತು ಅಷ್ಟೇಯ! ಸಂಗೀತಮ್ಮನ ಅವಳ ಸೋದರತ್ತೆ ಆ ಮಾಲಕ್ಷ್ಮಿನ ತಂಪು ಒತ್ತಾಗ ನೆನಿಬೇಕು. ಅಂಗೇ ನೋಡೋತಾ ಇದ್ದು, ತಾಯಿ ಇಲ್ಲದ ಮಗಾಂತ ತಾನೆ ಸೋಸೇಂತ ಮಾಡ್ಕಂಡವ್ರೆ! ಅಂತೂ ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತಮ್ಮ ಮೊದಲಿನಂಗೆ ನಗ್ತಾ ನಗ್ತಾ ಇರಾಕಿಲ್ಲ, ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲ ಕೊರೊತ್ತಿದೆ. ತನ್ನ ಅಮ್ಮನ ನೆನಸ್ಕಂಡು ಕೊರಗತ್ತೋ ಏನೋ!"

ಸಂಗೀತ ನೇರವಾಗಿ ರಾಣಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು. ಅಂದು ಅವಳ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್, ಬೇರೆ ಸ್ನೇಹಿತಿಯರು ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಳೇ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಏನೋ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು ರಾಣಿ.

"ಬಾರೇ ಸಂಗೀ, ಒಳ್ಳೇ ಸಮಯಕ್ಕೇ ಬಂದೆ. ನಾಳೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸುಮ್ಮೆ ಒಂದು ಪಿಕ್ನಿಕ್ ಹೋಗೋಣಂತ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀವಿ. ಆಲ್ ಆರ್ ಬಿಸಿ. ಮೂರು ಕಾರ್ ಲೋಡ್ ವೈ ಡೋಂಟ್ ಯು ಜಾಯಿನ್ ಆಸ್?"

"ನಂಗಿ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಇದೆ, ಪ್ರಾಕ್ಟೀಕಲ್ಸ್....!" ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಣಿ ಪೆನ್ನು ಕಚ್ಚಿದಳು.

“ಡ್ಯಾಮ್ ದಿ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಕಾಸ್.... ಇಂಥಹ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಆಪರ್ಟ್‌ನಿಟಿನ್ ವೇಸ್ಟ್ ಮಾಡ್ಕೊತೀಯಲ್ಲಾ !”

“ನಮ್ಮನೆಲಿ ಕಳಿಸ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲೋ.... ರಾತ್ರಿ ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತು ಆಗೋದಾದ್ರೆ ಖಂಡಿತ ಕಳಿಸೋಲ್ಲ !” ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಇವ್ವನಸ್ಸು.

“ಬೇಗ ಬರ್ರಿನೀಂತ ಹೇಳು. ಲೇಟಾದ್ರೆ ಕಾರು ಕೆಟ್ಟೋಯ್ಯೂಂತ ಅಂದ್ರೆ ಆಯ್ತು !” ರಾಣಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅನುಮಾನಿಸಿದಳು.

“ಬೇ ಏ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್.... ಹದಿನೆಂಟು ಜನ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀವಿ. ಒಂಭತ್ತು ಜನ ಬಾಯ್ಸ್, ಒಂಭತ್ತು ಜನ ಗರ್ಲ್ಸ್ ! ಸುಜಾತೆಗೆ ಜ್ವರಾಂತೆ, ಡ್ರಾಪ್ ಔಟ್ ಆದ್ರು. ಯಾರ್ನ್ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗೋದೂಂತ ಯೋಚಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ನೀನು ಬಂದೀ....!”

“ನಾನೇನು ತಲ್ಲ ? ಎಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಬಲ್ಲ ?” ಸಂಗೀತಳಿಗೂ ಆಸೆ ಕೊನರಿತು.

“ನೀನೇನೂ ತರ್ಬೇಡ.... ಗಾರ್ಡಿಯನ್ ಆಗಿ ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ಬಿಡು. ಎಲಿಗ್ರಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಬ್ಯೂಟಿ ಕ್ವೀನ್ ಬರ್ರಾ ಇದ್ದಾಳೆಂತ !” ರಾಣಿ ಸಂಗೀತಳ ಕೆನ್ನೆ ಚಿವುಟಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅವಳಿಗೆ ಬೆಣ್ಣೆ ಯಂತೆ ಕರಗಹೋದಳು.

ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಬಂದಿದ್ದರು. ತಂದೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹಿಂತಿರುಗಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಆಕ್ಕಾ, ಗುರೂ ಹೇಳಿದ್ರೆ ನೀನು ತುಂಬಾ ಹೈ ಸ್ಪಿರಿಟೆಡ್ ಗರ್ಲ್ ಅಂತೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನ ತುಂಬಾ ಅಡ್ಮೈರ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದು....” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಮೆಲ್ಲನುಸಿರಿದಳು, “ಬ್ಲಡೀ ರ್ಯಾಸ್ಕಲ್ !”

ಸಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬಂದಾಗ ರಾತ್ರಿ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಕುಲುಕುಲು ನಗುತ್ತಾ ತಂದೆಯೊಡನೆ ಬಂದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಕಿಡಿಯೆದ್ದಿತು. ಹಾಗೆ ನಗುನಗುತ್ತಾ ನಲಿಯುವ ವಯಸ್ಸು ತನ್ನದು. ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮಂದಿರ, ಮನೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊರಸಿ ತಂದೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೀಗೆ ಮೆರೆಯುವರಲ್ಲಾ ! ಇನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ತಂದೆ ತನ್ನನ್ನೇ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ ತಾಯಿಯ ಒಡವೆ, ವಸ್ತ್ರ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ! ಯಾವ ವಿಷಯಕ್ಕೋ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಜೋರಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ಸಿಡುಕಿದಳು. “ಛೂ, ಏನು ಬಡ್ಕೊತೀರೋ, ನಿಮ್ಮಂತೂ ಹೇಳೋರು

ಕೇಳೋರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರವರ ಪಾಡು ಅವರವರಿಗೆ. ಪಪ್ಪಾ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬನ್ನೂ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರೋದು. ಅವರೂ ಹಾಯಾಗಿರೋದು. ನಿಮ್ಮೂ ಒಳ್ಳೆದಾಗೋದೂ !” ಬೇಕಾಗಿ ಗಂಟಲೆತ್ತಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಸುಂದರೇಶನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಹೌದು ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯೇ? ಮನಸ್ಸಿನ ಕಾಮನೆಗಳ ಪೂರೈಕೆಗಾಗಿ ತಾನು ಚಂಪಕಳ ಕೈಹಿಡಿದಿಲ್ಲ. ಈ ಮಕ್ಕಳ ದಾರಿದೀಪವಾಗಲಿ, ತಾಯಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಲಿಂತ. ಆದರೆ ಆಗುತ್ತಿರುವುದೇನು? ಚಂಪಕ ಈಚೀಚೆಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ತಾನೇ !

“ಏನಮ್ಮಾ ಸಂಗೀ ಅದೂ....ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತ ಏನಾದ್ರೂ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿದ್ದಾ ?”

“ಪಪ್ಪಾ, ನಾನು ಕಾಲೇಜ್ಗೆ ಹೋಗೋ, ಈ ಲೋಫರ್ಸ್‌ನ ನೋಡ್ವೊಳ್ಳೋ, ಓದೋಳ್ಳೋ. ನಂಗಂತೂ ಸುನಂದತ್ತಿ ಹೋದ್ಮೇಲೆ ಮನೆ ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರಿನ್ಸ್ ಆಗೋಗಿದೆ. ನಾಳೆ ನಾನು ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್‌ಲಾ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್‌ಗೆ ಹೋಗೋಕ್ಕೂಂತ ಇದ್ದೀವಿ. ಹೋಗ್ಲಾ ? ಒಂದು ದಿನವಾದ್ರೂ ಹಾಯಾಗಿ ಫ್ರೀಯಾಗಿ ಇರೋದೂ.”

“ಏನೋ, ಅಕ್ಕನ್ನ ಗೋಳು ಹೊಯ್ಯೋತೀರಾ ? ಹೋಗಮ್ಮ, ನಾಳೆ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಜೊತೆ ಎಲ್ಲಾ ದೂ ಹೋಗು. ಅವಕ್ಕೂ ನನ್ನ ಕೇಳಬೇಕಾ ?” ಚಂಪಕ ಸೀರೆ ಬದಲಿಸಿ ಬಂದಳು.

“ಏನಂತೆ ?”

“ಏನಿಲ್ಲಾ, ಸುಮಂತ ಹೇಮಂತರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಗೆ ಸುತ್ತೋದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡೋಬೇಕು ! ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗೋವರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಬಂದ್ವಿಡ್ವೇಕು ! ಸಂಗೀತ ಓದೋಳ್ಳೋದು ಬೇಡ್ವೇ ?” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕಳ ಮುಖ ಕಾಸಿನಗಲವಾಯಿತು. “ಆವೋತ್ತು ನಾನೇ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲಾ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಬೇಡಾಂತ. ನೀವೇ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿದ್ದು !” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ನಕ್ಕಳು.

“ಪಪ್ಪಾಗೆ ಒಬ್ಬೇ ಇದ್ದು ಬೋರಾಗಿತ್ತು ಇಷ್ಟು ದಿನ. ಅಲ್ವಾ ಪಪ್ಪಾ ಅವಮ್ಮಾ ಹೋದ್ಮೇಲೆ ?”

ಸುಂದರೇಶನ ಮುಖ ಗಂಭೀರನಾಯಿತು. ಉಗುಳು ನುಂಗಿದನು. “ನೋಡು, ನಾಳೆ ಸಂಗೀತ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಜೊತೆ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್‌ಗೆ ಹೋಗ್ತಾಳಂತೆ...”

ನಾಳೆ ನಾವು ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗೋದು ಬೇಡಾ.” ಸುಂದರೇಶ ಒಲೆಗೆ ನಡೆದ.

“ಯಾರ್ಯಾರು ಹೋಗ್ತಾರೆ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂತ ನೀವು ಕೇಳಬ್ಬರಾ?” ಚಂಪಕ ಗಂಡನಿಗೆ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ್ದು ಸಂಗೀತನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

“ಸಪ್ತಾನೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದೇಲಿ ಇವ್ವೇನು ಉಸಾಬರಿ?” ಗೋಣಗ ಕೊಂಡಳು.

ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಚಂಪಕ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತು ತೆಗೆದಳು. “ಹೇಗೆ ಹೋಗ್ತೀರಿ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್‌ಗೆ?”

“ಕಾರ್ನಲ್ಲಿ” ನೋಟಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ನನ್ನ ಸೈಂಡ್ರೆಲ್ಲಾ ಬರಾರಾ?”

“ನನ್ನ ಸೈಂಡ್ರೆಲ್ಲಾ ಬಂದ್ರೆ ಬರೀ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗೋಕೆ ಅಗುತ್ತಾ, ಒಂದು ಗೂಡ್ಸ್ ಟ್ರೈನೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ!” ಸಂಗೀತ ಉತ್ತರಿಸಿದಾಗ ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತ ಕಿಸಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕರು. ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಮುಖ ಮುಂದಂತಾಯಿತು. ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು.

“ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ನಿಮ್ಮ ಹೊಸಾ ಕಾಫಿ ಕಲರ್ ಸೀರೆ ನಾಳೆ ಉಟ್ಟೊಂಡು ಹೋಗಾ? ಆ ಕಲರ್ ಸೀರೆ ನನ್ನತ್ತ ಇಲ್ವೇ ಇಲ್ಲ..”

“ಪಿಕ್ನಿಕ್‌ಗೆ ಯಾಕೆ ಅಷ್ಟು ಭಾರಿ ಶೀರೆ?” ಚಂಪಕ ಕೇಳಬೇಕೆನಿಸಿದರೂ ನಾಲಿಗೆ ಕಚ್ಚಿ ತಡೆದು, “ನನ್ನ ಬೀರುವಿನಲ್ಲಿರೋ ಯಾವ ಸೀರೆ ಬೇಕಾದ್ರೂ ತೋಗೊಂಡು ಉಟ್ಟೋ!”

“ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ..” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು. ಸುಂದರೇಶ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಿಗ್ಗಿದ. ಅಂತೂ ಮಕ್ಕಳೂ, ಮಲತಾಯಿ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು.

ಊಟವಾದ ಬಳಿಕ ಚಂಪಕ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ಕರೆದಳು. “ಬಾ, ನೀನೇ ಆರಿಸೋ ಯಾವ ಸೀರೆ ಬೇಕಾದ್ರೂ!” ಬೀರು ತೆಗೆದಳು. ಸಂಗೀತ ಸೀರೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದಳು. “ಈ ಸೀರೆ ನೋಡು, ನಾನೇ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಿಲ್ವರ್ ಜರಿ ಕೊಟ್ಟು ಎಂಬ್ರಾಯ್ಡರಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡೆ” ಕಡು ನೀಲಿ ಸೀರೆ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಜರಿಯ ಹೂವು, ಬಾರ್ಡರುಗಳಿದ್ದ ಜಾರ್ಜೆಟ್ ಸೀರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಳು. “ನೀವು ತುಂಬಾ ಉಟ್ಟಾಗೇ ಕಾಣ್ತೊಲ್ಲ” ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಡೋಲ್ಲ, ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೇಂತ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಸೀರೆಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. “ನೀವು ಏನೂ ಅಂದ್ನೋಲಿ

ಇದ್ದೆ ಈ ಸೀರೆ ನಾನು ಉಟ್ಟೊಂಡು ಹೋಗ್ಲಾ ?” “ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಉಟ್ಟೊ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಕ್ಕಳು. ಇದರ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವ ಸೀರೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯದೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಚಂಪಕ ಅಷ್ಟು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿರುವ ಸೀರೆ !!

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಆ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವ ರವಿಕೆ ತೊಟ್ಟು ಹೈ ಹೀಲ್ಡ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಾಗ ಚಂಪಕ ಅವಳತ್ತ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯ ನೋಟ ಬೀರಿದಳು. “ಬೆಳ್ಳಿ ಒಡವೆ ಇದರ ಜೊತೆ ಹಾಕೊಂಡ್ರೆ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ.”

“ನನ್ನ ಹತ್ರ ಇರೋದು ಬರೀ ಚಿನ್ನದ್ದೇ!” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ಒಳಗೆ ನಡೆದು ತನ್ನ ರೂಮಿನಿಂದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಕಾಲಿನ ಗೆಜ್ಜೆ, ಬೆಳ್ಳಿಯ ಕೈ ಗೊಲಸು, ಬೆಳ್ಳಿಯ ಗೆಜ್ಜೆಗಳ ಸರ ತಂದಿತ್ತಳು. “ನೋಡು, ಇದೆಲ್ಲಾ ಹಾಕೋ ಅಗ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ.”

ಸಂಗೀತ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು “ಪಪ್ಪಾ, ಹೋಗ್ಬಿಟ್ಟು ಬರ್ತೀನಿ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೋಗ್ಬಿಟ್ಟು ಬರ್ತೀನಿ. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ, ಬಿಹೇವ್ ಯುವರ್ ಸೆಲ್ಫ್!”

ರಾಣಿಯ ಗೆಳತಿಯರು, ಗೆಳೆಯರು ಸಂಗೀತನನ್ನು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡು, ಪಿಸ್ ಸಿಕ್ ಪಾರ್ಟಿ ಬಹಳ ಜೋರಾಗಿತ್ತು. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ತಿಂಡಿ ತೀರ್ಥ, ಬ್ಯಾಟರಿಯಿಂದ ಓಡುವ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಪ್ಲೇಯರ್ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ. ಕಾರ್ಡ್ ತಂದಿದ್ದರಿಂದ ಕಾರ್ಡ್ ಆಟ, ರಮ್ಮಿ, ಬ್ರಿಡ್ಜ್ ಎಲ್ಲಾ ಆಯಿತು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಿಡಿಯುವ ಆಟ ಅಡುವಾಗ ಹಿಡಿಯಲು ಹೋಗಿ ಬಲವಾಗಿ ಜೈರಾಜನನ್ನು ಅಪ್ಪಿ ಸಂಗೀತ ಹಿಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು. ಜೈರಾಜ್ ಅವಳನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ತಾನೂ ಅವಳನ್ನು ತನಗೊತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಸಂಗೀತಳ ಮೈಗೆ ವಿದ್ಯುತ್ತು ಹರಿದಂತಾಗಿತ್ತು. ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಆಟದಲ್ಲಿ ವೋದೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಾಗ ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಜೈರಾಜನೂ ಬಂದು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತನಗೊರಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. “ಸಂಗೀತ ಸ್ವೀಟ್-ಐ ಸಿಂಪ್ಲೀ ಅಡೋರ್ ಯೂ” ಸಂಗೀತ ಅವನಿಂದ ಕೊಡವಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಬೇರೊಂದು ಕಡೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಹಾಗೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಸೀರೆಯ ಸೆರಗು ವೋದೆಯ ಮುಳ್ಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಹರಿಯಿತು. ಕಾಲಿಗೆ ತೊಡರಿ ಅಂಚು ಹರಿಯಿತು.

ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಕೊಸರಾಡುವಾಗ ಕೈ ಗೊಲಸೂ ಸೊಟ್ಟುಗಾಯಿತು. ಅಂತೂ ಅವನಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ವೈದೆಯಿಂದ ಹೊರಗೋಡಿ ಬಂದು ಕಾರಿನ ಬಳಿ ನಿಂತಳು.

“ನಾನು ಅಟಕ್ಕೆ ಬರೋಲ್ಲ. ಸೀರೆ ಹರಿದುಹೋಯ್ತು!”

ರಾಣಿ ಅವಳ ಗೆಳೆಯರೂ, ಗೆಳತಿಯರೂ ಆಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರು ಬಿದ್ದು ವೈ ತಾಗಿ ಸಿಕೊಂಡು ಆಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಅದೇಕೋ ಸರಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ತಾನು ಬಂದುದೇ ತಪ್ಪೆನಿಸಿತು. ಅಂತೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟಾಗ ಸಂಜೆ ಆರಾಗಿತ್ತು. ಮನೆ ತಲುಪುವ ವೇಳೆಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಜೈರಾಜ್‌ನ ಕಾರು ಹತ್ತದೇ ಬೇರೆ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು.

ಅವಳಿಗೆ ಒಂದೆಡೆ ಅಳುಕು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಅಪ್ಪೊಂದು ಪ್ರೀತಿಯ ಸೀರೆ ಹಾಳು ಮಾಡಿದುದು, ಕಾಲಿನ ಗೆಜ್ಜೆ ಕೆತ್ತುಹೋದದ್ದು, ಕೈ ಗೊಲಸು ಸೊಟ್ಟುಗಾದುದು! ಅವಳು ಬರುತ್ತಲೇ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮೊದಲು ಸೀರೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಒಡವೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳಚಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಒಂದೆಡೆ ತುರುಕಿಟ್ಟಳು. ಬಿಡುವು ಸಿಕ್ಕಾಗ ಹರಿದ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಕಾಣದಂತೆ ಹೊಲೆದು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರಾಯಿತೆಂದುಕೊಂಡಳು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಮೂರ್ತಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಚಿನ್ನದ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರಾಯಿತು.

ಬೇರೆ ಸೀರೆ ಬದಲಿಸಿ ಮುಖ ತೊಳೆಯಲು ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗಲೇ ಚಂಪಕ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದು.

“ಯಾವಾಗ್ಯಂದಿ ಗೊತ್ತಾಗ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಈಗ್ಲಾನೇ ಅಂದ್ಕೊತಾ ಇದ್ದು ಯಾಕೋ ಇನ್ನು ಬರಲಿಲ್ಲಂತ. ಸೀರೆ ಕೂಡ ಬದ್ಲಾಯಿಸಿಟ್ಟ್ಯಾ?”

“ನಾನು ಬಂದು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯ್ತು! ನಿಮ್ಮ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂಡು ಮುಖ ತೊಳ್ಳಂಡ್ರೆ ಸೀರೆ ಕೊಳೆ ಆಗುತ್ತಂತ ಬದ್ಲಾಯಿಸಿದೆ. ಸೀರೆ, ಜ್ಯುಯಲ್ಸ್ ಅಮೇಲೆ ಕೊಡ್ಲಾ?” ಸಂಗೀತ ಬಹಳ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಕೇಳಿದಾಗ ಚಂಪಕ ನಕ್ಕಳು.

“ಅವಸರ ಏನು? ನಿಫಾನ್ವಾಗಿ ಕೊಡು. ನಾನೆಲ್ಲಿ ಓಡಿ ಹೋಗ್ತೀನಿ? ನೀನೆಲ್ಲಿ ಓಡಿ ಹೋಗ್ತೀ?”

‘ಬದುಕಿದೆ ಬೆಡಜೀವ!’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಸಂಗೀತ ಮುಖ ಕೈ ಕಾಲು

ತೊಳೆದು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಂಪಕಳೇ ಅವಳಿಗೆ ಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತಂತ್ರಳು.

“ತುಂಬಾ ಸಾಕಾಗಿರೋಕೂ....ತಿಂಡಿ ತಿಂತೀಯಾ? ಊಟ ಮಾಡ್ಬಿಡ್ತೀಯಾ?”

“ಏನೂ ಬೇಡ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಒಂದೋಟೆ ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟಿ ಸಾಕು. ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಟೈರ್ಡ್ ಆಗಿದೆ, ಮಲ್ಟಿ ದ್ರೈ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲವಾ?”

“ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಂದೆ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋದ್ದು, ಈಗ ಬರೋದು. ಕಳಿಸ್ತೀನಿ ಕರ್ಪೊಂಡ್ಬಾ ಅಂತ” ಚಂಪಕ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಬೆಚ್ಚಿದಳು. ತಂದೆ ಹೋದಾಗ ಯಶವಂತ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಏನೂ ಸೂತ್ರ ಮಾಡ್ತಾ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕೊಂಡರೆ....!

“ಸಧ್ಯಾ ಆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾತ್ರ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ....ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬರ್ಲಿ. ಮೇಷ್ಟ್ರು ಏನಾದ್ರೂ ಅಂದ್ಬೊಂಡಾರು!”

ಒಂದು ಲೋಟೆ ಹಾಲು ಕುಡಿದು ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹರಿದ ಸೀರೆಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಸುಕ್ಕು ಸುಕ್ಕಾಗಿ ಹರಿದು ಹೋಗಿದ್ದ ಸೀರೆಯನ್ನು ಹೊಲಿಯಲು ಸೂಜಿ ದಾರ ಪೋಣಿಸಿ ಹೇಗೆ ಹೊಲಿಯಬಹುದೆಂದು ನೋಡಿದಳು. ಹೇಗೆ ಹೊಲಿದರೂ ಸೀರೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೇಸತ್ತು ಒಂದೆಸೆ ಹಾಕಿದಳು. ಜೈರಾರ್ ನಿಂದಲೇ ಆಗಿದ್ದು! ಆ ಘಟನೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದು ಮೈ ಸಿಡಿಯಿತು. “ಡ್ಯಾವ್ ದಟ್ ಲೋಫರ್” ತನಗೆ ತಾನೇ ಎಂಜುಕೊಂಡು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲಿರುಳಿಕೊಂಡಳು. ಆಯಾಸವಾಗಿ ವ್ಹರಿಂದ ನಿದ್ರೆ ಬಂದುದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಿಗ್ಯೆ ಎದ್ದಾಗಲೂ ಬಹು ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಮುಖ ತೊಳೆದು ಬಂದಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಅವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಮೈಯುರಿಯಿತು “ಛೂ ಈ ಹಾಸು ಹೆಂಗಸು ಯಾಕೆ ಬಂತೋ?” ತನಗೆ ತಾನೇ ಗೊಣಗಿಕೊಂಡಳು.

“ಏನು ಈಗ ಏಳ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ? ಈಗ ಬೆಳಗಾಯ್ತಾ?” ಎಂದು ಸಂಗೀತಳನ್ನೇ ಕೇಳಿದಾಗಲಂತೂ ಅವಳಿಗೆ ಮೈಯುರಿದು ಹೋಯಿತು. ಇದು ನನ್ನ ಮನೆ, ನಾನು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಏಳ್ತೀನಿ ಈ ಹೆಂಗಸಿ ಗೇನು? ಎನ್ನಿಸಿ ಅವರಿಗುತ್ತರ ಕೊಡದೆ ತಾನೇ ನೇರವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಕಾಫಿ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಡಿಗೆಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ ಮಗಳ ಹತ್ತಿರ ಗೊಣಗಿಕೊಂಡರು. “ಅದೇನು ಹಾಗೆ ಆಡುತ್ತೆ ಆ ಹುಡುಗಿ. ಬಲು ದುಡುಕು,

ಸಿಡುಕು” ಎಂದಾಗ ಚಂಪಕ ನಕ್ಕಳು.

“ನಿನ್ನೆ ಎಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದು, ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಈಗಾ ನೆ ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ನೀನೇನೆ ಕೇಳಿದ್ರೆ ಕೋಪ ಬರೋಲ್ಲವಾ?”

“ಸುಮ್ಮಿರು, ಹುಡುಗಿಗೆ ದುರಹಂಕಾರ!” ಶಾಂತಮ್ಮ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತನಿಗೆ ರೇಗಿತು. “ಸೀರೆಗಳ್ಳ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಉಟ್ಟೋ! ಚಿನ್ನದ ಬಳೆ ಸಹ ಹಾಕೋಂಡಿದ್ದಲ್ಲಾ ಸಧ್ಯೆ. ಅವುಳ್ಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಒಡವೆ ಇದ್ಯಂತೆ. ಒಂದಾದ್ರೂ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆಲಿಲ್ಲ ನೋಡು, ಮದ್ಯೆ ಹೊತ್ತೆ! ಅತ್ತೆ, ಸೋಸೆ ಇಬ್ಬೂ ಜಾಣರೇ!!”

ಚಂಪಕ ಏನುತ್ತರಿಸಿದಳೋ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಮೈಯುರಿ ಯಿತು. ‘ಈ ಹೆಗಸನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸ್ತೀನಿ ತಾಳು!’ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದಳು.

ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಸೀರೆ ಹಾಗೇ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಬೆಳ್ಳಿಯ ಒಡವೆಗಳು ಡ್ರೆಸ್ಸಿಂಗ್ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಇದ್ದವು.

ಅವುಗಳತ್ತ ನೋಡಿ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಯೋಚನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಬೇಗ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಆ ಹರಿದ ಸೀರೆ ಸೊಟ್ಟದಾಗಿ ಮುರಿದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಚಂಪಕ, ಶಾಂತಮ್ಮ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

“ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ನಿಮ್ಮ ಸೀರೆ ಒಡವೆ ನಿಮ್ಮ ರೂಮಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿತ್ತೇನಿ. ನನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ತುಂಬಾ.”

ಸೀರೆಯನ್ನು ಮಡಿಸದೇ ಹಾಗೆ ಮುದುರಿ ತನ್ನ ತಂದೆ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು.

“ಅದೇನು ನಿನ್ನ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೋಂಡಿದ್ದಾ?” ಶಾಂತಮ್ಮನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ.

“ಏನೋ ಹುಡುಗಿ ಆಸೆ ಪಡ್ತು, ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೆ!”

ಆ ಮಾತುಗಳು ಸಂಗೀತಳ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಬೇಗ ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಸನ್ನದ್ಧಳಾದಳು. ಸುಂದರೇಶ ತನ್ನ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನನಾಗಿದ್ದನು. ಅವಳು ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿ ಬಂದಾಗ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿಕೊಂಡು ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಬಂದರು. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಂಪಗೆ ಕಂಡದಂತಿದ್ದವು. ಶಾಂತಮ್ಮ, ಚಂಪಕರ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ‘ಅವರಿಗೆ ಬಾಗಿದ ಕೊಡ್ಬೇಕೂ, ಇವರಿಗೆ ಕೊಡ್ಬೇಕೂ’ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಈಗ ಏಳ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ ?” ಸಂಗೀತ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಎಳೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕೊಂಡಳು. “ಕಣ್ಣಾಕೆ ಹೀಗಿವೆ ?”

ಸುಮಂತ ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಂಡ, ಹೇಮಂತ ಆಕಳಿಸಿದ.

“ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಎಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದಿ ?”

“ಸ್ವಲ್ಪ ಲೇಟಾಯ್ತು ಅಷ್ಟೆ, ತುಂಬಾ ವರಿತ್ತು. ಕೊಟ್ಟ ಸಮ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡೋತನ್ನ ಬಿಡೋಲ್ಲಾಂತ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಹೇಳಿದ್ದು. ನಾವು ಬರೋ ಹೊತ್ತೆ ನೀನು ಮಲ್ಕಿ ಗೂರೈ ಹೊಡಿತಾ ಇದ್ದಿ” ಹೇಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ರೇಗಿದಳು.

“ಎಲ್ಲಾ ದ್ರೂ ಹಾಳಾಗಿಹೋಗಿ, ಸುಂಗೇನು. ನಿಮ್ಮೆ ಹೇಳೋರು ಕೇಳೋರು ಮನೇಲಿ ಯಾರಾದ್ರೂ ಇದ್ದಾರೇನು ?”

ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ ಇನ್ನೂ ಇದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ರೇಗಿತು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ವಿಚಾರಿಸಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಜೊತೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತರೆ ಹೇಗೆ ? ತಂದೆಗೆ ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೊತ್ತಾ ಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಅವರನ್ನು ಕೇಳುವವರು ಯಾರು ? ತನ್ನನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರು ? ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ಚಪ್ಪಲಿ ಮೆಟ್ಟಿ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಚಂಪಕ ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕೂಗಿದಳು.

“ಸಂಗೀತ, ಊಟ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡ್ಕೊ. ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರೀನೂ ಮಾಡ್ಕೊಂಡ್ಕೊ ಅಡಿಗೆ ಆಗಿದೆ !”

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಅದು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲವೆನ್ನುವಂತೆ ಅವಳು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದಳು.

ಸಂಜೆ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಬಂದಾಗ ಚಂಪಕ ಮನೆಯ ಮುಂದೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಎಂದಿನಂತೆ ಅವಳತ್ತ ನೋಡಿ ನಗಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗೀತಳೂ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟು ಗಂಗಮ್ಮನ ಬಳಿಯೊರಟಳು.

“ಏನಿಂಡಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ?”

“ದೋಸೆ, ಚಟ್ನಿ ?” ಗಂಗಮ್ಮ ಕೇಳಿದರು.

“ಹೂಂ.”

ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರೂ ಓಡಿ ಬಂದರು.

“ಉಸಿವೂಂದ್ರೆ....ಹಸಿವು. ಗಂಗಮ್ಮ ನೀವೇನಾದ್ರೂ ಬೇಗ ಕೊಡ್ಕೊ ಇದ್ದೆ ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ತಿಂದ್ಕೊ ಕಿಬಿಡ್ಕೊ.”

“ಮುಂಚೆ ಆ ಕೊಳಕು ಯೂನಿಫಾರಂ ಬಿಟ್ಟು, ಕೈಕಾಲು ತೊಳ್ಳೊಂಡ್ಲನ್ನಿ. ಆಮೇಲೆ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ” ಸಂಗೀತ ಗಂಗಮ್ಮ ತಂದಿತ್ತ ದೋಸೆಯನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

“ಮಹಾರಾಣಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿ ಇವ್ವು ಮನೆಲಿ... ಕೂತ್ಕೊಂಡು ನೀನು ತಿನ್ನೊಬ್ಬಿದು, ನಾವು ತಿನ್ನಾರ್ಪಾ?” ಹೇಮಂತ ಕೇಳುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತ.

“ಗಂಗಮ್ಮ, ಒಂದು ಪ್ಲೇಟು ದೋಸೆ, ಒಂದು ಲೋಟಿ ಕಾಫಿ” ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತ.

ಸುಮಂತ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ. “ಬಾರೋ ಒಂದ್ನಿಂಪ, ಕೈಕಾಲು ತೊಳ್ಳೊಂಡು ಬಿಡೋಣ.”

“ಅವ್ವು ಹಾಗೇ ತಿನ್ನೋದೂ ನಾವೂ ತಿನ್ನಾರ್ಪಾ ಪ್ರೀಚ್ ವಾಟ್ ಯು ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್” ಹೇಮಂತ ಮೊಂಡು ಹರಿದು ಕುಳಿತಲ್ಲದೆ “ಎರಡು ಪ್ಲೇಟು ದೋಸೆ, ಎರಡು ಕಾಫಿ” ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿದ. ಸುಮಂತನೂ ಕುಳಿತ.

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಗಂಗಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ತನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದನೆಂದು ಬಹಳ ರೇಗಿತು.

“ಕೊಡ್ಬೇಡಿ ಗಂಗಮ್ಮ, ಅವುಬ್ಬಾ ಕೈಕಾಲು ತೊಳ್ಳೊಂಡ್ಬರಿ !”

ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ದೋಸೆಯ ತಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದು ಬಂದ ಗಂಗಮ್ಮ ಏನೂ ತೋಚದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತರು.

“ಕೊಡ್ಡಿ ! ನೀವೇನು ಮನೆ ಯಜಮಾನಿ ಅಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡೋರು ಬೇರೆ, ಸೇರಿಸಿದವ್ರೂ ಬೇರೆ” ಹೇಮಂತ ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡು ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾದಳು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಇಬ್ಬರೂ ತಾನು ಕಂಡಂತೆ ತುಂಟರು. ಆದರೆ ಈ ಕಟ್ಟತನ, ದುಷ್ಟ ತನ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ತನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವವನು ಯಶವಂತ. ಗೊತ್ತಿದ್ದೋ, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆಯೋ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಗಿ ಬಂದುದು ಕೇಳಿದರೋ ಇಲ್ಲವೋ ! ಪಪ್ಪನಿಗೆ ಹೇಳಿದರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಈಚೇಚೆಗೆ ದಿನಬೆಳಗಾದರೆ ಆ ಶಾಂತಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ತಾಯಿ !

ಹೇಮಂತ ಗಬಗಬನೆ ನುಂಗುತ್ತಿದ್ದ. ಸುಮಂತ ಹಾಗೆಯೇ ಏನೂ ತೋರದೆ ತಟ್ಟೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ.

“ಇನ್ನೂ ಎರಡು ದೋಸೆ ಬೇಕು” ಹೇಮಂತ ಕೂಗಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳ

ರೋಷ ಎಲೆ ಮೀರಿತು. “ಎನೋ ದೆವ್ವ ಬಡಿದವರ ಹಾಗೆ ಕೂತ್ಕೊಂಡಿದ್ದೀಯ, ತಿನ್ನೋ ಪುಕ್ಕಲಾ ! ಗಂಡಸೇನೋ ನೀನು?”

ಸಂಗೀತಕ ಕೈಲಿದ್ದ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ಹೇಮಂತನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಅಭಿಷೇಕವಾಯಿತು. ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಸುಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಫಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ, ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಹೇಮಂತ ಕಿರುಚಿದ.

“ಅಯ್ಯೋ....ಅಪ್ಪಾ....ಅಮ್ಮಾ....ಛಕಛಕನೆ ಕುಣಿದ. ಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ಬೆನ್ನು, ಮುಖದ ಮೇಲೂ ಇಳಿಯಿತು. ಕೈಲಿದ್ದ ದೋಸೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಸಂಗೀತನಷ್ಟೇ ಅವನಿಗೂ ರೇಗಿತು.

“ಕತ್ತೇ ಶನಿ, ಮಾಡ್ತೀನಿ ತಾಳು!” ಹೇಮಂತ ಸಂಗೀತಕ ಮೇಲೆರಗಿದ ಅವಳ ಮುಂಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದೆಳೆದು ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಗುದ್ದಿದ. ಸಂಗೀತ ಕಣ್ಣು ಹುಡುಗಿ, ಅವನೋ ಕುತ್ತಿ, ಕರಾಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಳಗದವನು. ಅವಳು ಕೂಗಿ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡಾಗ ಗಂಗಮ್ಮ ಹೊರಗೋಡಿದರು. “ಅಮ್ಮಾ....ನೋಡಿ ಬನ್ನಿ ಇಲ್ಲಿ ಜಗಳ!”

ಸಂಗೀತ ಏಟಿನಿಂದ ನೊಂದರೂ ಕೋರಗೊಡದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಟೀಬಲಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಮೊಸರಿನ ಸ್ವೀಲಿನ ಸೌಟು ತೆಗೆದು ಹೇಮಂತನತ್ತ ಧಾವಿಸಿದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ತಾನೇನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆಂಬ ಅರಿವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆಯಲು ಎತ್ತಿದ ಸೌಟನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ತಡೆಯಲು ಹೋದ ಹೇಮಂತನಿಗೆ ಮೊಣಕೈಗೆ ಏಟು ಬಿದ್ದು ಅವನು ಕೆಟ್ಟದಾಗಿ ಚೇರುತ್ತಾ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಹೊರಳಾಡಿದ. “ಅಯ್ಯೋ ರತ್ನವ್ವಾ, ಅಯ್ಯೋ ಅಯ್ಯೋ!” ಏಟು ಬಿದ್ದ ಜಾಗವನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಉರುಳಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಚಂಪಕ ಒಳಗೆ ಬಂದಳು.

“ಏನಿದು ಗಲಾಟೆ? ಜಗಳ?” ಹೇಮಂತನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು. ಸುಮಂತ ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದ, “ಅವನು ಅಕ್ಕನನ್ನು ಬೈಯ್ದು ಹೊಡೆದ, ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಸೌಟು ತೊಗೊಂಡು ಹೊಡೆದಳು!”

“ಅವನು ಚಿಕ್ಕವನು, ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ ನಿಂಗಿಲ್ವಾ ಸಂಗೀತ? ಅವನೈಲೆ ಯಾಕೆ ಕೈ ಮಾಡ್ತೀ....?” ಚಂಪಕ ಹೇಮಂತನ ಕೈಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಕೈಗೆ ಏಟು ಬಿದ್ದ ಜಾಗ ಕೆಂಪಗೆ ಅಗಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಊದಿಕೊಂಡಿತ್ತು. “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ನೋವು ತಡೀಲಾರೆ-ಅಯ್ಯೋ!” ಹೇಮಂತ ಕೂಗಾಡಿದ. ಸಂಗೀತ ಸೌಟು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ ಹೇಮಂತನ ಕೈಯ್ಯನ್ನೇ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಓಡಿದಳು. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಕೈ ಹರಿಯಿತು. ಅವನ ಏಟಿನಿಂದ ಅವಳ ಬೆನ್ನು ನೋಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಚಂಪಕ ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿದ ಟವಲೊಂದನ್ನು ಹೇಮಂತನ ಕೈಗೆ ಸುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಮೂಳೆ ಜಾಯಿಂಟ್ ನೋಡೋಣ. ಸುಮಂತ, ಚೆನ್ನಂಗೇ!” ಒಂದು ಆಟೋ ತೋಗೊಂಡ್ಬಾಂತಾ...ಡಾಕ್ಟರ್ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ. ಊದಿರೋದು ನೋಡಿದ್ರೆ ಮೂಳೆಗೆ ಏಟು ಬಿದ್ದಿರಬೇಕು!”

ಸುಮಂತ ಹೊರಗೋಡಿದ. “ಏಳಪ್ಪಾ ಹೇಮಂತ...” ಚಂಪಕ ಹೇಮಂತನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು. “ಸ್ವಲ್ಪ ತಪ್ಪೋ.”

ಆಟೋರಿಕ್ಷಾದಲ್ಲಿ ಹೇಮಂತನನ್ನು ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರ್ ಶಾಸಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಾಗ ಅವರು ಕೈಮೂಳೆ ಮುರಿದಿವೆಯೆಂದೂ, ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ ಎನ್ನುತ್ತಲೂ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನನ್ನು ನರ್ಸಿಂಗ್ ಹೋಂ ಒಂದಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಅವರು ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ತೆಗೆದು ನೋಡಿ ಮೂಳೆ ಮುರಿದುದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವನ ಕೈಗೆ ಪ್ಲಾಸ್ಟರ್ ಹಾಕಿ ನೋವು ಗೊತ್ತಾಗದಿರುವಂತೆ ಔಷಧಿ ಕೊಡಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಜೆಗತ್ತಲಾಗಿತ್ತು. ಸುಮಂತ ಅವಳ ಜೊತೆಗಿದ್ದ ರಿಂದ ಮನೆಯ ಗದ್ದಲ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಲು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಮನೆಯ ಅತೀವ ಮೌನ ಅಸಹನೀಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಡಿಗೆ ರಂಗಮ್ಮ ಅರ್ಧಂಬರ್ಧ ಹೇಳಿದ್ದರು. ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದ.

ಚಂಪಕ ಕೈಗೆ ಪ್ಲಾಸ್ಟರ್ ಹಾಕಿಸಿ ಹೇಮಂತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ ಹೌಹಾರಿದ.

“ಏನಾಯ್ತು ಚಂಪಾ?”

“ಏನಾಗೋದೂ...ಮಕ್ಕಳ ಜಗಳ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಚಿಕ್ಕೋರೂ... ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಅವಳಿಗೆ ತಿಕ್ಕೋಲ್ತೇ?” ಚಂಪಕ ಸಾಕಾಗಿ, ಒಂದೆಡೆ ಹೇಮಂತನನ್ನು ಒರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಳು.

“ಗಂಗಮ್ಮ, ಇವನಿಗೆನಾದ್ರೂ ತಂದ್ಬೊಡಿ ಕುಡಿಯೋಕೆ!” ಹೇಮಂತ ಕೈನೋವು ಕೊಂಚ ಉಪಶಮನವಾದರೂ ನರಳುತ್ತಿದ್ದ. ಸುಮಂತನಿಗೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ಹೆದರಿಕೆ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬೇಕಾಗಿ ಸಂಗೀತಳ ಮೇಲೆ ಸುಳ್ಳು ಚಾಡಿ ಹೇಳಿ ಪಪ್ಪನ ಕೈಲಿ ಆವೊತ್ತಿನಂತೆ ಹೊಡೆಸಿದರೆ!

“ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಅಹಂಕಾರ. ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಕಾಫಿ ಬೇರೆ ಮೈಮೇಲೆ ಸುರ್ದಾಳೆ! ಯಾಕೆ ಬರ್ರಾ ಬರ್ರಾ ಹೀಗಾಗೋದ್ಲಾ? ಅವಳಿಗೆ ತಮ್ಮಂದಿರು,

ಈ ಮನೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ನೀವ್ಯಾಕೆ ಅವಳನ್ನು ನೋಡರತ್ತೆಯ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿ ಬಿಡಬಾರದು ? ಚಂಪಕನಿಗೂ ಸಾಕಾಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸಿನ ಆತಂಕ, ಬೆಳಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಸೀರೆ, ಒಡವೆಗಳ ಗತಿ ನೋಡಿ ಅವಳು ತಾಯಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಬೆಳಕಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿರಬೇಕೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡರಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಬೇರೂರಿತ್ತು.

“ಕರಿ ಅವಳು !” ಸುಂದರೇಶ ಗುಡುಗಿದ. ಸಂಗೀತಳ ರೂಮಿನ ಒಳಗೆ ತಾನೇ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಬಾಗಲು ಬಡಿದ. “ಸಂಗೀತಾ, ತೆಗೆ ಬಾಗ್ಲು. ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ !”

ಸಂಗೀತ ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಸುಂದರೇಶ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದಾಗ ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರು ಕಂಡು ಹೇಮಂತ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಕೊಂಡು ಅವಳತ್ತ ಧಾವಿಸಿದ. “ಅಕ್ಕಾ....ಪ್ಲೀಸ್.. ಇನ್ನೊಂದ್ವಲ ಹಾಗೆ ಮಾಡೋಲ್ಲೇ...ನೋಡ್ತಾ ಇರು, ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳೋನಿ ಈಗ ನೋವಿಲ್ಲ ನೋಡು” ಸಂಗೀತನಿಗೆ ತೆಕ್ಕೆಯಿದ್ದನು. ಸಂಗೀತ ಹೇಮಂತನನ್ನು ಎದೆಗೆ ಒರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನ ತಲೆ ಸವರಿದಳು. ಅವಳ ಕಂಬನಿ ಕೆನ್ನೆಯಿಂದ ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು.

ಯಾರಿಗೂ ಏನು ಉತ್ತರಿಸದೇ ಹೇಮಂತನನ್ನು ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಕರೆ ದೊಯ್ದು ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಮಲಗಿಸಿ ಅವನ ಮೊಳಕೈ ಗೊಂದು ದಿಂಬೊಂದನ್ನು ಒತ್ತಿಟ್ಟಳು. ಹೇಮಂತನ ಕಣ್ಣು ಒದ್ದೆಯಾಯಿತು. ಅವನ ಮುಂಗುರುಳು ನೇವರಿಸಿದಳು.

“ಸಾರಿ ಕಣೋ ಹೇಮಂತ....ನಂಗೆ ನಿಂಗಿಂತ ಆ ಹಾಳು ಶಾಂತಮ್ಮ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನೇ ರೇಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದು....ನಂಗೆ ಮನಸ್ಸೇ ಸರಾಗಿಲ್ಲ.”

ಸುಮಂತನಿಗೆ ಅಕ್ಕ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಡೆದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ತಾವು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಶಾಂತಮ್ಮ, ಚಂಪಕನ ಮಾತುಗಳು !

“ಈ ಸೀರೆ ನೋಡು ಹೇಗೆ ಹರಿದು ಎಸ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಒಡವೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೇಗಾಗಿವೆ !”

“ನಾನು ಹೇಳ್ತಲ್ವಾ ? ಅವಳಿಗೆ ಮೊದ್ಲಿಂದೂ ನೀನು ಈ ಮನೆಗೆ ಬರೋದು ಇಷ್ಟ ಇರಲಿಲ್ಲಂತ....ಆವೊತ್ತು ಮದ್ದೆ ದಿನಾನೂ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದು !”

“ನೋಡಮ್ಮಾ, ನಾನೆಷ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯವಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಮಾಡ್ತೀನಿ ವೋನ್ನೆ ಸೀರೆಗಳನ್ನ, ಬಳೆ, ಸರ ತೋಗೊಂಡಾಗ ಅವಳಿಗಾಗಿ ಒಂದ್ನೀರೆ ಬೇರೆ ತೆಗೆದ್ಕೊಂಡೆ; ಇವು ‘ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಅವಳಮ್ಮನ ಸೀರೆ ಒಂದ್ನೀರೆ ಇದೆ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಉಟ್ಟು ಹಾಳಮಾಡಿ....ವೋದ್ದು, ಸುಮ್ಮೆ ದುಡ್ಡು ದಂಡ’ ಎಂದರು. ನಾನೇ ಹುಡುಗಿಗೆ ಆಸೆ ಇರುತ್ತೇಂತ ತೆಗೆಗೊಂಡೆ ”

“ಬಹಳ ಮುದ್ದು ಮಾಡಿ ಕೊಬ್ಬಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕುದಿನ ಸಲಿಗೆ ಕೊಡು, ನಿನ್ನೇ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಕೆ” ಶಾಂತಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಸುಮಂತ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅಕ್ಕನ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕನು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದ.

ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಅರಿವಾಗಿತ್ತು. ‘ಬ್ಲಡ್ ಈಸ್ ಥಿಕ್ಯರ್ ದ್ಯಾನ್ ವಾಟರ್’ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳೂ ಎಷ್ಟಾದರೂ ಒಂದು ಕರುಳಿನ ಕುಡಿಗಳು. ಸುಂದರೇಶ ಕ್ರಾಪಿನಲ್ಲಿ ಕೈಯಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆದ್ದು ಹೊರಟನು. ತೋಟದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಘಳಿಗೆ ಯೋಚಿಸಿದ. ಮನೆ ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು! ತನ್ನ ಬದುಕು ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು. ಮಾಲತಿಯ ಪ್ರೀತಿ, ಮಕ್ಕಳ ಮಮತೆ ಕೊನೆಗೆ ಸುನಂದ, ಸುಭಾಷ ಇದ್ದಾಗಲೂ ಮನೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ತನಗೆ ಸುನಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡುವ ಗೊಡವೆಗೇ ಹೋಗದೇ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ! ಸುಭಾಷ ನಿಗೂ ಸಂಗೀತನಿಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರೂ ಆಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಬೆಳೆಯುವ ವರೆಗೆ ಓದು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿದ್ದರಾಗಿತ್ತು.

ಚಂಪಕನಿಗೆ ಅಳುಕು. ಗಂಡನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪವೇ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಚಾಡಿ ಹೇಳಿದನೆಂದು!! ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. “ಇಲ್ಲೋಡಿ, ನಿನ್ನ ನನ್ನ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲಾ ಅದ್ದು ಹರಿದು ಹಾಕಿದ್ದಾಳೆ. ನನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿ ಕೆತ್ತು ಹಾಕಿದ್ದಾಳೆ!”

ಸುಂದರೇಶ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಹೇಳಿದ: “ನೀನಾಕೆ ಕೊಟ್ಟೆ? ಕೊಡೋಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಆಗಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೇನು ಕಡಿಮೆ ಇದೆ?”

ಚಂಪಕ ನಿರುತ್ತರಳಾದಳು. “ನಾಳೆ ಸುನಂದಂಗೆ ಕಾಗ್ಗ ಬರೆದು ಹಾಕಿ ಸಂಗೀತನ್ನು ಕರೊಂಡ್ಲೊಗೆ ಇಟ್ಟೊಂತ ಹೇಳಿಬಿಡ್ತೀನಿ. ನಿಂಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಸರಿಹೋಗಲ್ಲ. ಗಂಡು ಹುಡುಗರು ಒಡ್ಡರು!”

ಆಸರಲಿ ಉಶವಂತನ ಸ್ನೂಟರ್ ಬಂದಿತು. “ಓ ಹೋ, ಗುಡ್

ಈ ವಸಿಂಗ್ ಸರ್...ಯಾಕೆ ಹುಡುಗ್ರು ಇವ್ವೇತ್ತು ಪಾಠಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ, ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣಾಂತ ಬಂದೆ."

"ಬನ್ನಿ, ಹೇಮಂತ ಕೈ ಮುರೊಂಡಿದ್ದಾನೆ, ಅದ್ಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಳಗೇ ಬನ್ನಿ."

ಸುಂದರೇಶ ಒಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಸಂಗೀತನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಯಶವಂತ, ಸುಂದರೇಶ ತಟಸ್ಥರಾದರು. ಹೇಮಂತ ಸಂಗೀತಳ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಮಲಗಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದ. ಸುಮಂತ ಏನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಸಂಗೀತಳೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವರು ಜಗಳ ಆಡಿದರೆ?

"ಹಲೊ...ಸೈಲ್ವಾನ್ ಕೈ ಮುರೊಂಡಿ ? ಅಫ್ತಾ ಯಾರಾದ್ರೆ ಮುರಿದ್ರೋ ?" ಯಶವಂತ ಹೇಮಂತನ ತಲೆ ತಡವಿದ.

"ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತನ ಕೈಲಿ ಕೈ ಮುರಿಸ್ಕೊಂಡ" ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಚಾಡಿಗಿಂತ ತಮಾಷೆಯಿದ್ದ ಹಾಗಿತ್ತು.

"ಯಾರ್ಕಿ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನ ಕೈ ಮುರಿದ್ರೆ ? ಅವ್ನು ನಿಮ್ಮ ಸೊಂಟ ಮುರಿದ್ವಿಟ್ಟಾನು !" ಯಶವಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಅವನನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ನೋಟ ಅಲಗಿನಂತಿತ್ತು.

"ನಿಮ್ಮ ತ್ರ ಪಾಠ ಕಲಿತೈಲೆ ಏನ್ನೇಕಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ತಾರೆ !"

ಸುಂದರೇಶ ಮಗಳ ತಲೆ ತಡವಿದ. "ಸಂಗೀತ, ನಾಳೆ ಸುನಂದಂಗೆ ಕಾಗ್ಗೆ ಬರೀತೀನಿ, ನೀನು ಬಾಂಬೆಲಿ ಸ್ಟಡಿಸ್ ಕಂಟೆನ್ಯೂ ಮಾಡು, ಏನಂತಿ?"

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದರು "ನೋ, ನೆವರ್.... ಅವ್ನು ಹೋದ್ರೆ ನಾವೂ ಹೋಗ್ತೀವಿ."

"ನುಳೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಹೋದ್ರೆ ?" ಯಶವಂತ ನಸುನಕ್ಕನು.

"ಸುಭಾಷ್ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ, ಅವ್ನು ನಮ್ಮನ್ನೂ ಸಾಕ್ಷೋತಾನಂತೆ" ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ.

"ಅದ್ದರಿ ಸಂಗೀ, ಚಂಪನ ಸೀರೆ ಹರಿದ್ಯಾ? ಒಡ್ಡೆ ಮುರಿದುಹಾಕಿದ್ಯಾ?" ಸುಂದರೇಶ ಕೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ರೇಗಿತು. ಯಶವಂತನ ಮುಂದೆ ಯಾಕೆ ಕೇಳಬೇಕು ? ತಾನೇನು ಬೇಕುಬೇಕಾಗಿ ಹರೀಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಆದುದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು ?

"ನಾನೇನು ಬೇಕುಬೇಕೂಂತ ಹರೀಲಿಲ್ಲ ; ಕಾಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕೊಂಡು ಹರೀತು ಅಷ್ಟೆ. ಒಡವೆ ಎಲ್ಲಾ ನಾಜೂಕೆಂದು, ನಾನೆಲ್ಲಾ ಜೂಟಾಟ ಆಡ್ತಾ

ಕಿಕ್ಕೋಯ್ತು. ನಂಗೋಸ್ವರ ಆ ಪಳದಿ ಸೀರೆ ತಂದಿದ್ದಾರಲ್ಲ, ಅದ್ನ ಅವರೇ ಇಟ್ಟೋಂತ ಹೇಳು ಸಪ್ಪಾ. ನಂಗೇನು ಬೇಡಾ ಆ ಸೀರೆ. ಬೇಕಾದ್ರೆ ಆ ಬೆಳ್ಳಿ ಒಡವೆ ತರಹದ್ದೇ ತಂದು ರೀಪ್ಲೇಸ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ.”

“ಸಪ್ಪಾ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಅಮ್ಮಾನೇ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೋದೋದು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹಾಗೆಲಾ ಹೇಳ್ತೋಲ್ಲ. ಆ ಶಾಂತಮ್ಮ ಬಂದು ಏನೇನೋ ಅಕ್ಕನ ಮೇಲೆ ಹೇಳ್ತೋದ್ದಾರೆ” ಸುಮಂತ ಹೇಳಿದ.

ಸುಂದರೇಶ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಹೊರಗೆ ನಡೆದನು.

ಯಶವಂತ ಸೊಟ್ಟಿಗೆ ನಕ್ಕನು. “ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಂಗೂ ಮಲಮಗಳಿಗೂ ಕಾಂಪಿಟಿಷನ್ ಜೋರಾಗಿದೆ! ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸ್ತೀರಿ ನೀವು! ಕಂಗ್ರಾಟ್ಸ್!”

“ನಿಮ್ಮೂ ಕಲಿಸ್ತೀಕೂ....!” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಯಶವಂತ ನಕ್ಕು ಹೊರಟನು. “ಐ ವಿಲ್ ವೈಟ್ ಫಾರ್ ದಟ್ ವಿತ್ ಸ್ಟೆಜರ್.”

ಸುಂದರೇಶ ಕಾರಿನ್ಲೆ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು ಚಂಪಕ ಒಬ್ಬಳೇ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಂಬಿತ್ತು. ಯಶವಂತ ಅವರತ್ತ ನೋಡಿದ, “ದೋಂಬು ಟೀಕ್ ಇಟ್ ಸೀರಿಯಸ್ ಲೀ...ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಪೋಗುತ್ತೆ” ಅವನಿಗೆ ಚಂಪಕನನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಕ ಉಕ್ಕಿತು.

ಚಂಪಕ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. “ನೀವು ತಿಕ್ಕೋಂಡಿರೋಷ್ಟು ಮೂರು ಜನಾನೂ ಕೆಟ್ಟೋರಲ್ಲ, ತುಂಟರು ಅಷ್ಟೆ. ಅದು ಬರೀ ಪಾಸಿಂಗ್ ಫೇಸ್.... ನೋಡ್ತಾ ಇರಿ, ದೇ ವಿಲ್ ಲೈಕ್ ಯೂ ವೆರಿಮಚ್....”

ಚಂಪಕ ಸರಗಿನಿಂದ ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

ಯಶವಂತ ಅತ್ತ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಸಂಗೀತ ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು.

“ನಾನು ಚಿಕ್ಕೋರ್ಡ್ ಶಿಕ್ಷಿಸಿದರೆ ರೇಗಿದ್ದಲ್ಲಾ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ನಿನ್ನೆ ಅವರಿಬ್ಬರು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದು, ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎದ್ದು, ಏನಾದ್ರೂ ವಿಚಾರಿಸಿದ್ರಾ” ನಿಮ್ಮೆ ಮದ್ದು ಆಗೋಕೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡು ಬೇಕಾಗತ್ತು, ಸಪ್ಪನ್ನ ಅದ್ರಿ. ಅದ್ರೆ ನಮ್ಮೆ ಸುನಂದತ್ತೆ, ಅಮ್ಮನಂತಹವರು ಬೇಕಾಗಿದ್ದಲ್ಲಾ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನೀವು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡ್ತೊಳ್ಳೋ ಇದ್ರೆ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗ್ತಾರೆ ಆ ಯಶವಂತನ ಕೈಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ. ನಾನೂ ಅಷ್ಟೇ ಯಾವೋನ ಜೊತೆಗಾದ್ರೂ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಹಾಳಾಗಿಹೋಗ್ತೀನಿ. ಅಂತಹ ಗಂಡು ಹುಡುಗನ ಕೈಲಿ ಬಚಾವು ಆಗೋಕೆ ಹೋಗೀನೇ ನಿಮ್ಮ ಸೀರೆ ಹರಿದಿದ್ದು, ನಿಮ್ಮ ಒಡವೆ ಹಾಳಾಗಿದ್ದು!

ಐ ಆಮ್ ವೆರಿ ಸಾರಿ. ಅದ್ರ ದುಡ್ಡೆಲ್ಲಾ ಪಪ್ಪನ ಕೈಲಿ ಇಸ್ಕೊಡ್ತೀನಿ."

ಚಂಪಕ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರಲಾರದೇ ಎದ್ದು ಹೊರಟಳು.

○ ○ ○ ○

ಸಂಜೆ ಸ್ಕೂಲಿನಿಂದ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಯೂನಿಫಾರಂ ಕಳಚಿ ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಬ್ಯಾಗನ್ನು ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿ ಏಳೂವರೆ ಒಳಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಶವಂತನ ಮುಖ ನೋಡಿ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು. ಪಪ್ಪ ಅವಳಿಗಂದೇ ಒಂದಿಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಆಗಾಗ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವಳಿಗೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಯಾರನ್ನೂ ಕೇಳುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಅಲಂಕಾರದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನಗಿಷ್ಟವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮನಮೋಹಕ ಮೈಮಾಟ ಕಾಣುವಂತೆ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಅತ್ತಿಲವಾದ ವುಸ್ತುಗಳನ್ನು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು. ಜೊತೆಗೆ ರಾಣಿಯ ಸ್ನೇಹ ಇಮ್ಮಡಿಸಿತ್ತು. ಈಚೆಚೆಗೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಸಂಜೆ ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಪಾರ್ಟಿ, ಒಂದು ದಿನ ಪಿಕ್ನಿಕ್, ಒಂದು ದಿನ ಗೆಟ್ ಟುಗೇದರ್ ಹೀಗೆ. ಪ್ರಸಾದ, ಜೈರಾಜ್ ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ಮೇಲೂ ಕರೆತಂದು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತರಿಗೆ ಸರ್ವಸ್ವತಂತ್ರ, ಪಾಠ ಮುಗಿಸಿ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮಹಡಿಯೇರಿದರೆ ರಾತ್ರಿ ಊಟದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕೆಳಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು. ತಂದೆ ಕೇಳಿದರೆ ಓದುತ್ತಿದ್ದೆವು, ವರ್ಮಿತ್ತು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಂಪಕಳಿಗೇನೂ ಅನುಮಾನ. ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿತ್ತು, ನಗು ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು ಒಂದು ದಿನವಂತೂ ಅವರ ಬಳಿ ಸಿಗರೇಟಿನ ವಾಸನೆ ಕಂಡು ಬಂದಾಗ ತಡೆಯದೇ ಕೇಳಿಯೇಬಿಟ್ಟಳು.

"ಏನು ಸಿಗರೇಟು ವಾಸನೆ?"

"ನಮ್ಮ 'ಗುರು' ಪಾಠ ಹೇಳೋಡ್ತಾ ಎಷ್ಟು ಸಿಗರೇಟು ಸೇದ್ತಾರೆಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಲಂಗ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅದರ ವಾಸನೆ ಹೊಗೆಸೇರಿ ನಾವು ಉಸಿರಾಡಿದರೆ ಸಿಗರೇಟ್ ಸ್ಮೆಲ್ ಬರುತ್ತೆ" ಎಂದು ಹೇಮಂತ ಧೀಮಂತ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ.

ಇಬ್ಬರೂ ಅಕ್ಕನ ಬಳಿ ತಮ್ಮ 'ಗುರು' ಗಳನ್ನು ಹೊಗಳಿದ್ದೂ ಹೊಗಳಿದ್ದೇ. "ನಮಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ನಾತಂತ್ರ ಅವರ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ. ನಾವು ಜ್ಯೂಸ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಕುಡೀತೀವಿ, ಕಾಫಿ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಕುಡೀತೀವಿ. ಓದಿ ಬೇಜಾರಾದ್ರೆ ಕುಸ್ತಿ, ರೆಸ್ಟಿಂಗ್ ಆಡ್ತೀವಿ. ಏನಾದ್ರೂ ತಿಂಡಿ ತರಿಸಿ ಕೊಡ್ತಾರೆ

ಒಂದೊಂದನ್ನಲ.... ಸುಭಾಷ ಹೋದ್ದೇಲೆ ನಮ್ಮ 'ಗುರು'ನೇ ಬೆನ್ನು !"

ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಕತೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಂದಿದ್ದರು. "ಗುರುನ್ನು ಕೇಳಿ ನೀನು ಓದಲಿಂತ ತಂದ್ವು."

ಅವುಗಳನ್ನು ತಿರುವಿ ಹಾಕಿದ ಸಂಗೀತ ಹಾಗೇ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಳು. "ನೀವು ಇದೆಲ್ಲಾ ನೋಡ್ಬಾರ್ಡು !"

"ಅಯ್ಯೋ, ಅಯ್ಯೋ ಇಂತಹ ಬುಕ್ಸ್ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿದೆ ಅವರ ಹತ್ರ !"

"ಸಧ್ಯೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ನೀವು ನೋಡ್ಬೇಡಿ, ಹುಷಾರು !" ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

ನೋಡಲು ಏಳೂವರೆಗೆಲ್ಲಾ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು, ಎಂಟು ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಂಪಕಳ ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ಸುಂದರೇಶ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕೇಳಿದಾಗ ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದರು.

"ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಸಜ್ಜೆ ಕ್ಯಾ ಹೇಳಿಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಪರೀಕ್ಷೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂತೂಂತ ! ಅದೂ ತಪ್ಪಾ ?"

ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕ ಒಂದು ದಿನ ಯಾವುದೋ ಚಿತ್ರ ನೋಡಲು ಸಂಜೆ ಹೊರಟಾಗ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಹೊತ್ತು ಹೋಗದಾಯಿತು. ರಾಣಿ ಊರಿ ನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜಿನ ಪಾಠಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ರಾದರೂ ಬರಬಾರದೇ ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ರಾತ್ರಿ ಎಂಟೊವರೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವರ ಬಳಿ ಏನೋ ವಾಸನೆ. ತಾನೆಂದೂ ಆ ವಾಸನೆ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮುಖ ಕೆಂಪೇರಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಗಳು ಕೆಂಪೇರಿತ್ತು.

"ಏನು ವಾಸನೆ ನಿಮ್ಮತ್ರ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಹೇಮಂತ ಬಾಯಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದ 'ಚೂಯಿಂಗ್ ಗಂ' ಉಗಿದು ಹೇಳಿದ "ಏನಿಲ್ಲಕ್ಕಾ, ಚೂಯಿಂಗ್ ಗಂದು ಹೊಸ ಫ್ಲೇವರ್."

ಆದರೆ ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಶಂಕೆ ಮೂಡಿತು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇಬ್ಬರೂ ಪಾಠ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ? ಸಿಗರೇಟಿನ ವಾಸನೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಮತ್ತೇನೋ ವಾಸನೆ. ಹೇಮಂತನ ತುಟಿಗಳು ಆಗಲೇ ಕರಿಯ ಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದ್ದವು. ಚಂಪಕ ಮಾತ್ರ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಮೌನಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ಸಂಜೆ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಬೇಗ ಬಂದಾಗ ಮಹಡಿಯೇರಿ ಅವರ ರೂಮನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಳು. ಕಾಲೇಜಿನ ಕೊನೆಯ ಪಿರಿಯಡ್

ಚಕ್ರ ಹೊಡೆದು ಬೇಗ ಬಂದು ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿ ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಮಹಡಿ ಯೇರಿದಳು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಎಲ್ಲೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಹಾಸಿಗೆ, ಚೀಲಗಳು, ದಿಂಬು, ಬೀರುವೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿದಳು. ಅವಳಿಗೇನೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಶುಚಿ ಯಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಇದ್ದವು. ಅಂದರೆ ಅವರು ಯಶವಂತ ನಿಂದ ಶಿಸ್ತನ್ನೂ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದಾಯಿತು.

ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದಳು. ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತರನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಶವಂತನ ರೂಮಿಗೆ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಹೋಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಏಕೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸ ಬಾರದು ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಅಂದು ಸಂಜೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಬರುತ್ತಲೇ ಅವರನ್ನು ಎಂದಿಗಿಂತ ಪ್ರೀತಿ ಯಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸಿ ಯಶವಂತನ ರೂಮು ಇರುವ ಸ್ಥಳ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಅವನು ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗುವ ಸಮಯ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ತಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆನೆಂದರೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಪಪ್ಪ, ಸುಭಾಷ, ಒಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ತಾನಾಗಿಯೇ ಅವನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋದರೆ ಸರಿಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪಾಯದಿಂದ ಕೆಲಸ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಳು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೇಕಾಗಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ರಮ್ಯವಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿ ಕೊಂಡಳು. ಬಿಳಿಯ ಮೇಲೆ ಜರಿಯ ಚೌಕಳಿಯಿದ್ದ ತಾಯಿಯ ಜಾರ್ಜೆಟ್ ಸೀರೆ, ಕೈತುಂಬಾ ಬಿಳಿಯ ಬಳೆಗಳು, ಕಿವಿಗೆ ಮುತ್ತಿನೋಲೆ, ತುಟಿಗೆ ನಯ ವಾಗಿ ನವಿರಾಗಿ ರಂಗು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸೋಗೆ, ಕಾಲಿಗೆ ಬಿಳಿಯ ಹೀಲ್ಡ್ ಚಪ್ಪಲಿ ಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಎಂದಿಗಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರ ಟಳು. ಅವಳ ಮೈಸಿರಿ ಎತ್ತಿ ತೋರುವ ಉಡಿಗೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಚಂಪಕಳಿಗೆ ಎದೆ ಜಿಲ್ ಎಂದರೂ ಮಾತನಾಡುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸುಂದರೇಶ ಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ "ಯಾಕಮ್ಮಾ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ?" "ಲೈಬ್ರರಿ ವರ್ಕ್, ಸ್ಟೆಷನ್ ಕ್ಲಾಸಿಡೆ" ಸಂಗೀತ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಹೊರ ಟಳು. ಯಶವಂತನ ರೂಮಿರುವ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದು ಬಂದಳು. ಕೈನಲ್ಲಿದ್ದ ವಾಚು ಅವನು ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೊರಡುವ ಸಮಯ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಸ್ಯೂಟರ್ ಎದುರಿಗೇ ನಿಂತಿದ್ದರೂ ಅವನು ಹೊರಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಂದಂತೆ ಕಾಣಬಾರದೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಸಣ್ಣ ಅಂಗಡಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಅಡಿಕೆ ವೋಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವ ನೆನದಿಂದ ನಿಂತಳು. ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಪರ್ಸಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ದುಡ್ಡು ತೆಗೆದು

“ಚಿಲೈ ಇದ್ರೆ ಕೊಡೀಮ್ಮಾ” ಎಂದಾಗ ಅವಳು ಪರ್ಸಿನೊಳಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ತಡಕಾಡಿದಳು.

ಎಷ್ಟು ಕೊಡ್ಬೇಕವ್ವಾ....?” ಯಶವಂತನ ದನಿ ಕೇಳಿ ಬೆಚ್ಚಿ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಅಂಗಡಿಯವನು ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಚಿಲ್ಲರೆ ಕೊಟ್ಟನು.

“ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಚಿಲೈ ಕೇಳ್ತೀಯಲ್ಲಾ !” ನಕ್ಕನು.

“ಚಿಲ್ಲರೆ ಸಂಜೆ ಹೇಮಂತನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಯಶವಂತ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟನು. “ಆ ಚಿಲ್ಲರೆ ಬದಲು ಒಂದು ಲೋಟ ಕಾಫಿ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಕುಡಿದರೆ ಸಾಕು, ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಿಮ್ಮನೆ ಉಪಚಾರ ಆಯ್ತು.”

“ಇಲ್ಲ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಲೇಟಾಗುತ್ತೆ....! ಹೋಟೀಲಿನಲ್ಲಿ ಬೇಗ ಸರ್ವ್ ಮಾಡೋಲ್ಲ” ಸಂಗೀತನಿಗೆಕೋ ಅವನ ನಗುವೇ ಸರಿಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

“ಹೋಟೀಲಿಗೆ ಯಾರು ಬನ್ನೀಂತ ಕರೆದದ್ದು ? ನನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ! ಅವನಿಗೋಸ್ಕರ ಫಸ್ಟ್‌ಕ್ಲಾಸ್ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿ ದ್ವೀನಿ. ಇವೊತ್ತು ಅಫೀಸ್‌ಗೂ ಲೇಟಾಯ್ತು.”

“ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಬರ್ತೀನಿ, ಇವೊತ್ತು ಬೇಡಾ” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟಾಗಿನ ಧೈರ್ಯ ಅವನನ್ನು ಎದುರಿಸಿದಾಗ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ಒಂದ್ಸಲ ಬಿಟ್ಟಿ ಸಿಕ್ತೀರೋ ಇಲ್ವೋ, ಇಷ್ಟು ದೂರ ಬಂದಿದ್ದೀರಲ್ಲಾ ಬರ್ಬೋದೂ....ರಸ್ತೇಲಿ ಎಲ್ಲೂ ನಮ್ಮನ್ನೇ ನೋಡ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಬನ್ನಿ.”

ಸಂಗೀತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದರ ಅರಿವಾಯಿತು. ಹೆಚ್ಚು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡದೇ ಅವನ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟಳು. ಮಹಡಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿ ಎಡಗಡೆಗಿದ್ದ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ.

ಸುಮಾರು ದೊಡ್ಡ ದಾದ ರೂಮು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಗೋಡೆಗೆ ಅಂಟಿಸಿದ್ದ ಬೀರುಗಳಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಮತ್ತೊಂದು ಸಣ್ಣ ಬೀರುವಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸೀಸೆಗಳೂ, ಗಾಜಿನ, ಪಿಂಗಾಣಿ ಲೋಟಗಳೂ ರೂಮಿನ ಒಂದು ಓರಗೆ, ಕೆಟಕಿಗೆ ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ ಮಂಚ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿಸಿದ್ದ ಬೀರುವಿನ ತುಂಬಾ ಅವನುಡುವುಗಳು, ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಎರಡೂ ಮೂರು ತರಹದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳೂ ಶೂಸುಗಳೂ, ರೂಮಿನ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಟೇಬಲ್ಲು, ಕುರ್ಚಿಗಳು,

ಆ ದೊಡ್ಡ ರೂಮಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಂತೆ ಸಣ ದೊಂದು ರೂಮು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಸೀಮೆಎಣ್ಣೆ ಸ್ಪಾವ್, ಲೋಟಗಳು, ಹಾರ್ಲಿಕ್ಸ್, ಕೊಕೋ, ನೆಸ್‌ಕೆಫೆ, ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಲುಪುಡಿ ಎಲ್ಲ ಜೋಡಿಸಿತ್ತು. ಅಲ್ಲೇ ಸಿಗರೇಟು. ಬೆಂಕಿಪೊಟ್ಟಣ, ಲೈಟರು ಇತ್ತು. ಅವಳು ಅದೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಯಶವಂತ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ಒಳಗೆ ಬಂದನು. “ಹೇಗಿದೆ ನನ್ನ ಪ್ರಪಂಚ ? ಬಹಳ ಗಮನಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೀರಲ್ಲಾ ?”

“ಏನಿಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಫ್ರೆಂಡ್ ಎಲ್ಲಿಂತ ನೋಡ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ !” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ತಾವಿಬ್ಬರೇ ಅಲ್ಲೆರುವುದು ಸರಿಬರಲಿಲ್ಲ.

“ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ನೀವೇ ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್....ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ, ನಿಂತೇ ಇದ್ದೀರಲ್ಲಾ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿ ತರ್ತೀನಿ.”

“ಬೇಡ, ತೊಂದರೆ ತೊಗೊಬೇಡಿ. ಒಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರೆ ನೂರು ಸುಳ್ಳು ಅದನ್ನು ಮುಚುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತೆ.”

“ನಾನೇನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದೆ ? ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ ಇಲ್ಲ ಎಂದಿದ್ದರೆ, ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಇರುವೆನೆಂದು ನೀವು ಖಂಡಿತ ಬರ್ರಾ ಇರಲ್ಲ !” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕನು. ಅದೊಂದೇ ಸುಳ್ಳು, ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪೊಂಡ್ಲಲ್ಲಾ !”

“ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಲೂ ಪಾಠ ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ ಅಥವಾ ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ತರಹದ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ ?” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಾಗ ಯಶವಂತ ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು ಸಿಗರೇ ಟೊಂದನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.

“ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಕ್ಕಳು ಕ್ಯಾರಿಯಾಸಿಟಿಯಿಂದ ಏನಾದ್ರೂ ತಿಳ್ಕೊಬೇಕಾದ್ರೆ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿದ್ದ್ರೆ ಕದ್ದು ಮಾಡ್ತಾರೆ, ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ! ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಅವರಿಗೂ ಕ್ಯಾರಿಯಾಸಿಟಿ, ಸಿಗರೇಟು ಕುಡೀ ತೀವಿ ; ಕಲ್ಯಾನ್ದ್ರು ಕಲಿಸ್ತೆ. ಒಂದು ದಿನ ರಮ್ ಕುಡೀತೀವಿ ಅಂದ್ರು ಕುಡಿಸ್ತೆ.”

“ಅಂದರೆ ?” ಸಂಗೀತಳ ಎದೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡಿತು.

“ಕದ್ದು ಕಾಲೇಜಿನ ವುಸ್ತು ಕದೊಳಗಿಟ್ಟು ಓದುವುದು, ಬೇಡದ ಗಂಡು ಕುಡುಗರ ಸಹವಾಸ ಮಾಡಿ ಬದುಕಿನ ರುಚಿ ಕೊಂಚ ನೋಡುವುದು !” ಯಶವಂತ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಕ್ಕನು “ಆ ಪ್ರಸಾದ್, ಜೈರಾಜ್. ಜೊತೆ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಯಾಟರಿನಲ್ಲಿ ಓಡಾಡ್ತೀರಿ, ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಸಾರ್ಟೀಸ್‌ಗೆ ಹೋಗ್ತೀರಿ. ಹೇಗನಿ ಸುತ್ತೆ ಪುರುಷನ ರುಚಿ ?”

ಸಂಗೀತ ಕಿಡಿ ಕಿಡಿಯಾದಳು. “ನಾಲಿಗೆ ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ಮಾತಾಡಿ, ಸುಭಾಷನ ಸ್ನೇಹಿತನೆಂದು ನಮ್ಮ ತಂದೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಾಠಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದು !”

“ಓಹೋ ! ಹಾಗೋ? ಪಾಪ ಅದಕ್ಕೇ ನಿಮಗೆ ನಾನು ಬಂದು ಹೋದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೆದದ್ದು, ಸುಭಾಷನ ಬೋಧನೆ ಎಂದು ಬೈಯ್ದದ್ದು, ನೀವು ಊಟಮಾಡದೇ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದದ್ದು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನು ಬೈಯ್ದದ್ದು ಎಲ್ಲಾ !! ಸಂಗೀತ, ನಿಮ್ಮ ಆಟ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಕ್ಯಾರಿಯಾಸಿಟಿ ಕಿಲ್ಸ್ ದಿ ಕ್ಯಾಟ್ ಅಂತ. ಅದೇ ಕ್ಯಾರಿಯಾಸಿಟಿಯಿಂದ ನೀವು ಪ್ರಸಾದ್, ಜೈರಾಜ್ ಜೊತೆ ಓಡಾಡಿದ್ದು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಸುಭಾಷನಿಗೆ ಈಗಲೇ ಬೇಕಾದರೂ ತಿಳಿಸುವೆ. ಅವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಏನೂ ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹಾಗೆ ಓಡಾಡಿಸುವವರಲ್ಲವಲ್ಲ! ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಡೆದಿದೆ ?”

“ನನಗೆ ಬ್ಲಾಕ್ ಮೈಯಿಲ್ ಮಾಡ್ತೀರಾ ? ಸುಭಾಷನಿಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿರೋ ನಂಬಿಕೆ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ !” ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿದಳು. “ಅವನು ಯಾರ ಮಾತೂ ನಂಬೋಲ್ಲ.”

“ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳೋದು, ನಿನ್ನೆ ವ್ಯವಹಾರಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲಾ ಅನ್ನೋದು. ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮಂದಿರು ಜಾಣರು. ಸ್ಮೋಕ್ ಮಾಡ್ಬೇಕೊಂದು ಕಲಿಷ್ಯೂಟ್ಟಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿರೋಲ್ಲ ಧೂ ಅಂದು, ಬೇಗ ಬಿಟ್ಟಡ್ತಾರೆ ರಮ್ ಕುಡಿದು ಧೂ ಕಹಿ ಅಂದು, ಅದೂ ಬಿಟ್ಟಡ್ತಾರೆ. ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಲಿ ಒಬ್ಬರ ಮಾತು ಒಬ್ಬರಿಗಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಖಂಡಿತ ಇಬ್ಬೂ ಹಾಳಾಗ್ತಾರೆ ಅವರಿಗೆ ಈಗ ಪಾಠಕ್ಕಿಂತ ಸಿಗಲೇಟು, ರಮ್ಮ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ನಿಮಗೆ ಬಾಯ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್, ಸೆಕ್ಸ್ ಎಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟವಿರುವ ಹಾಗೆ ! ಒಮ್ಮೆ ರುಚಿ ಕಂಡಿಲ್ಲಾಂತ ನೋಡಿದರೆ ಹೇಳುವೆ, ನಾನು ನೀವು ಓದಿದ್ದನ್ನು ಪ್ರಾಕ್ಟಿಕಲ್ ಆಗಿ ತೋರಿಸಲೇ ?” ಯಶವಂತ ನಕ್ಕು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕೈಲಿದ್ದ ವುಸ್ತು ಕಿತ್ತಿಸಿದನು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಚಿಲುಕ ಹಾಕಿದನು.

“ಬಾ ಸಂಗೀತ, ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ತರಕದ ಸುಖವನ್ನೂ ಕೊಡುವೆ. ಸುಭಾಷ ಬಹಳ ನಿಧಾನ. ನಿನ್ನ ಆಸೆಗೆ, ಬಯಕೆಗೆ ಅವನು ಯೂಸ್ ಲೇಸ್” ಅವಳತ್ತ ಕೈ ನೀಡಿದ.

ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಕೋಪದ ಎಲೆ ವೀರಿತು. ಟೀಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಕಪ್ಪು ಸಾಸರನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಹೊಡೆದಳು. ಯಶವಂತ

ಕೈ ತಡೆದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡನು.

“ನಿನಗೆ ಒಳಗೆ ಬೇಕೂ ಅನಿಸ್ತಾ ಇದೆ, ನನ್ನ ಕಂಡರೆ ನಿನಗೆ ಮ್ಯಾಗ್ನಿಟ್ ಕಂಡಂತೆ; ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಂದು ನನ್ನವಳಾಗುವ ಆಸೆ ಅಲ್ಪಾ? ಸುಮ್ಮೇ ಕೋಸು ಮಾಡಿಕೋಬೇಡಾ....” ಸಂಗೀತಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಸಂಗೀತಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೈಡ್ ಚಾಕು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

“ಹಾಳಾದವನೇ, ನೀನೇನಾದ್ರೂ ನನ್ನ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಕೊಂದುಬಿಡ್ತೀನಿ, ಇಲ್ಲ ನಾನೇ ಚುಚ್ಚೊಂಡು ಇಲ್ಲಿ ಸಾಯ್ತೀನಿ....ಹುಷಾರ್ !” ಸಂಗೀತ ಕೂಗಿ ದಳು. “ನಾನೇನೋ ಮನಸ್ಸಿನ ಬಲಹೀನನಿಗೆ ಒಳಗಾದವಳರಬಹುದು. ನನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಇರುವುದೇ, ಅದರಲ್ಲೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ನಾನೆಲ್ಲೂ ಎಂದೂ ಎಡವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಸುಭಾಷನಿಗಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿದವಳು. ಪುಸ್ತಕ ಓದಿದರೆ, ಚಿತ್ರ ನೋಡಿದರೆ ಕೆಡುವುದಿಲ್ಲ !”

ಯಶವಂತನ ದೃಷ್ಟಿಯೆಲ್ಲಾ ಚಾಕುವಿನ ಮೇಲಿತ್ತು. ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದಳೆಂದು ಬರಸೆಳೆದಾಗ ಚಾಕುವಿನ ಅಲಗು ಅವನ ಕೈಗೆ ಚುಚ್ಚಿತು. ಅವನು ಚೀರಿ ಕೈಕೊಡುವಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ರಕ್ತ ಕೋಡಿ ಹರಿದಿತ್ತು. ಯಶವಂತ ಕಾಗೇ ಆದ ಗಾಯವನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಅಮುಕಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದರೂ ಗಾಯದಿಂದ ರಕ್ತ ಸೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನಿಂತ ಸಂಗೀತ ನೋಡಿದಳು. ಅವನ ಮುಖ ಬಿಳಿಚಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೋವಿತ್ತು. ಕ್ಷಣಕಾಲ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದು ಅವನನ್ನೇ ದೃಷ್ಟಿಸಿದಳು. ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತ, ನೋವಿನಿಂದ ಯಶವಂತ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿದ. ಸಂಗೀತ ಕೂಡಲೇ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಟವಲನ್ನು ಒಡ್ಡೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಆ ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದಳು.

“ಯಶವಂತ, ತುಂಬಾ ನೋವಾಯ್ತಾ? ತುಂಬಾ ಸಾರಿ.... ನನ್ನನ್ನು ಆ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ನೀವು ತರಬಾರದಿತ್ತು” ಸೆರಗಿನಿಂದ ಅವನ ಬೆವೆತ ಹಣೆ, ಕತ್ತು, ಕೆನ್ನೆ ಒರಸಿದಳು.

“ಬನ್ನಿ, ಕೆಳಗಡೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಡಾಕ್ಟರ ಶಾಪಿಗೆಹೋಗೋಣ” ಅವನನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು. ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ಬಂದಾಗ ಎದುರಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಡಾಕ್ಟರ ಶಾಪು ಕಂಡಿತು. ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಅವನ ಗಾಯದಿಂದ ಒಸರುತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತ ಕಂಡು ಡಾಕ್ಟರ ಅವನಿಗೆ ಬೇಗ

ಡ್ರೈಸ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು.

“ಹೇಗಾಯ್ತು ಗಾಯ ?”

“ಎಲ್ಲೋ ಗಮನದಲ್ಲಿ ಬ್ರೆಡ್ ಸೈಫ್‌ನಿಂದ ಕಟ್ಟಾಡ್ಡೊಂಡಿಟ್ಟಿ” ಯಶವಂತ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ಎತ್ತಲೋ ನೋಡಿದಳು. ಯಶವಂತ ನೆಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಒಂದು ಎ. ಟಿ. ಸಿ. ತೋಗೊಂಡಿಟ್ಟಿ, ರಸ್ಟೆಡ್ ಸೈಫ್ ಇರೋದು. ಯಾಕೆ ರಿಸ್ಕು ? ನಾಳೆ ತಿರಾ ಡ್ರೆಸ್ಸಿಂಗ್‌ಗೆ ಬನ್ನಿ....”

“ಎದುರಿನ ರೂಮಿನವರು, ಈಗ ಬಿಲ್ಲು ತಂದುಕೊಡ್ತೀನಿ.”

“ಸಂಜೆ ಎ. ಟಿ. ಸಿ. ತೋಗೋಳ್ಳೋಕೆ ಬರತ್ತರಲ್ಲಾ ಆಗ ಕೊಟ್ಟೂ ಆಯ್ತು” ಡಾಕ್ಟರು ಹೇಳಿದಾಗ ‘ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಯಶವಂತನನ್ನು ಮತ್ತೆ ರೂಮಿಗೆ ಕರೆತಂದು ಅವನನ್ನು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದಳು.

“ಹಾಗೇ ಮಲ್ಗಿರಿ, ನಾನೇ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿ ತಂದ್ಕೊಡ್ತೀನಿ.”

ಸೆರಗು ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದು ಎರಡು ಲೋಟ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿ ತಂದಳು. ಅವನ ಕೈಗೆ ಆಸರೆಯಿತ್ತು ಅವನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಕೂಡಿಸಿ ಕಾಫಿಯನ್ನು ತಾನೇ ಕುಡಿಸಿದಳು. ಕುಡಿದಾದ ಮೇಲೆ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಅವನ ಬಾಯಿ ಒರೆಸಿದಾಗ ಯಶವಂತನ ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬಿ ಬಂದವು “ಆವೊತ್ತು ಕೋಪದಿಂದ ಹೇಮಂತನ ಕೆನ್ನೆ ಜಿಗಟಿ ರಕ್ತ ಬರಿಸಿದಾಗ ಆ ರಕ್ತಕಂಡಾಗ ನನಗೆ ಇಷ್ಟೇ ನೋವೂ, ಇದೇ ಅನುಭವ ಆಗಿತ್ತು” ಅವನ ಕಣ್ಣೂರಿಸಿ ಕ್ರಾಪಿನಲ್ಲಿ ಕೈಯಾಡಿಸಿ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದಳು “ಇವೊತ್ತು ರಜ ಹಾಕಿಬಿಡಿ, ಬೇಡ ಒಂದು ವಾರ ಹಾಕಿ ಊಟ, ತಿಂಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಮಂತ ಸುಮಂತ ತಂದು ಕೊಡ್ತಾರೆ”

ಯಶವಂತ ದಿಂಬಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರಿದ್ದಿದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.

“ನಾನು ಜೀವನ ಬದುಕು ಕಂಡವಳಲ್ಲ ಯಶವಂತ.... ಸುಭಾಷ ನನ್ನ ಬಲಹೀನತೆಯನ್ನು ಎಂದೂ ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ಅದಕ್ಕೇ ಅಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ, ಒಲವು, ಆದರ, ಮರ್ಯಾದೆ. ಯಾವ ಗಂಡಸು ಹೆಣ್ಣಿನ ದುರ್ಬಲತೆಯನ್ನರಿತು ಅದನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಪಶು.... ಶುದ್ಧ ಪಶು. ಹೆಣ್ಣು ತನ್ನ ದುರ್ಬಲತೆ ಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲಾರದೇ ಹೋಗಿ ಕಾಮ ಪಿಶಾಚಿಯಾದರೆ ಅವಳೂ ಪಶು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ, ಪ್ರಾಣಿಗೂ ಇರುವುದು ಅದೇ ವ್ಯಾತ್ಯಾಸ ಅಲ್ಲವು ?” ಅವನ

ತಲೆ ಸವರಿ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು. “ತಾಯಿಯ ಮಮತೆ, ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಕಾಣದೇ ಪ್ರಸಂಚವನ್ನೇ ಅರಿಯದೇ ಬೆಳೆದ ಮೂರು ಜನ ನಾವು. ನಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು” ಯಶವಂತ ತಲೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಅವಳತ್ತ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಅವಳ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರಿತ್ತು. “ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದ ತಬ್ಬಲಿಗಳು ನಾವು.”

ಯಶವಂತ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದನು. “ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ....ನನ್ನ ಹಾಗೆ ನೀನು ತವ್ವು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ, ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹ, ಪ್ರೀತಿ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀನೇ ಅವರನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು. ಅವರನ್ನು ನಂಬು, ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸು.... ಸದ್ಭಕ್ತೆ ಅವರು ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ”

ಸಂಗೀತ ಅವನದೆಯ ಮೇಲೆ ಮುಖವಿಟ್ಟು ಅತ್ತಳು. “ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ಯಶವಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ನನ್ನ ಪಪ್ಪನನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ದೂರಮಾಡಿದರೆಂದು ನನಗೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪ. ನನಗಿರುವುದು ಪಪ್ಪ, ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಮೂವರೇ. ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ಸಂಗಾತಿ ಸುಭಾಷ ಅಷ್ಟೆ! ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನು ನೀವು ಸರಿಮಾಡಬೇಕು” ಅತ್ತು ಮನಸ್ಸು ತಿಳಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಯಶವಂತ ನನ್ನು ಕ್ಷಮೆ ಯಾಚಿಸಿದಳು. “ನಿಮಗೆ ನೋಯಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ....ತುಂಬಾ ನೋಯ್ತಾ ಇದೆಯಾ?”

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ಯಾವ ಪರ ಪುರುಷನನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸಿ ಸೌಂದರ್ಯ ಏದೆಯೆಂದು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಬಲೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸಿದ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಆಗ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ನೀವು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರಿ, ಯಾಕೆಂದರೆ ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಿತ್ತು! ನನ್ನ ಗಾಯಕ್ಕಿಂತ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಕ್ಕಾದ ಗಾಯ ಜಾಸ್ತಿ....ನನಗೆ ನೋವಿಲ್ಲ....”

ಸಂಗೀತ ಅವನ ಕೈಗೆಟಕುವಂತೆ ಹಾಲಿನ ಲೋಟವಿಟ್ಟು ಅವನ ಹಣೆಗೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು ಹೊರಟಳು. “ಪುರುಷನ ಪ್ರೇಮ ಅಣ್ಣನ ಹಾಗಿರಬಾರದೇ? ನನಗೆ ತಮ್ಮ, ತಂದೆಯದಿದೆ, ಪತಿಯದು ಕಾದಿದೆ!” ಬಾಗಿಲು ಓರಮಾಡಿ ಹೊರಬಂದಳು.

ತನ್ನ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ರಸ್ತೆಗೆ ಇಳಿದಾಗ ಕಣ್ಣು ಮಂಜಾಗಿತ್ತು. ತಾನೆಂತಹ ಕೂಪಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದೆ ಇಂದು! ಕೈಕಾಲುಗಳು ನಡುಗಿತು. ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಮನೆಯತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು. ಆಗತಾನೇ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ

ಸ್ವೂಲಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಕಣ್ಣಿನೆ ಮಾಡಿ ಕರೆದಳು. “ನಿಮ್ಮ ‘ಗುರು’ಗೆ ಗಾಯವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಕ್ಯಾರಿಯರ್ ನಲ್ಲಿ ಊಟ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೂಡಿ. ಇವತ್ತು ಚಕ್ಕರ್ ಹೊಡೆದು ‘ಗುರು’ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ.”

“ನಿಂಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು ಸಂಗೀ?” ಹೇಮಂತ ಕೇಳಿದ.

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಬಾರದು, ಹೋಗು ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಮಾಡು ಬೇಗ. ಸುಮಂತ ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗು....ನೋಡಿ ಇವೊತ್ತಿಂದ ಸಿಗರೇಟು, ರಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಬುದ್! ನನಗೇಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಸಪ್ಪನಿಗೆ ಹೇಳ್ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ, ನಿಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ಮೂಳೆ ಮುರಿಯುತ್ತೆ.”

“ಸಂಗೀ, ಪ್ಲೀಸ್ ಹೇಳ್ಬೇಡ್ವೆ! ನಿಂಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು? ಖಂಡಿತ ಇನ್ನೊಂದ್ವಲ ಇಬ್ರೂ ಮಾಡೋಲ್ಲ. ಸಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳ್ಬೇಡಾ....” ಹೇಮಂತ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು

“ಪ್ರಾಮಿಸ್?” ಸಂಗೀತ ಕೈ ನೀಡಿದಾಗ ಅವಳ ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಕಲೆಯಿತ್ತು.

“ಪ್ರಾಮಿಸ್” ಸುಮಂತ, ಹೇಮಂತ ಅವಳ ಕೈ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿದರು.

“ಅಮ್ಮನಾಣೆಗೂ ಮಾಡೋಲ್ಲ....ನೀನಾಕೆ ‘ಗುರು’ಗಳ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ? ಅವರಿಗೆ ನಿನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ ಆಲ್ಪಾ?”

“ನೀವು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳ್ಬಾರ್ದು. ಏನೋ ಅನುಮಾನ ಬಂದು ಹೋದ. ಕೊನೆಗೆ ನಾನೇ ಡಾಕ್ಟರ್ ಹತ್ತಿರ ಕರ್ನಾಡೋಗಿ ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ಮಾಡಿಸಿದೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ೧. ಟಿ. ಸಿ. ಕೊಡ್ಬೇಕು, ಕೊಡಿಸಿಡಿ. ದುಡ್ಡು ತೋಗೋ” ಫರ್ಸಿನಿಂದ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಯ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಸುಮಂತ ಸೈಕಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೊರಟನು. ಹೇಮಂತ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಬಳಿ ಓಡಿ ಹೋದ. ಹತ್ತು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಗಂಗಮ್ಮ, ಸುಂದರೇಶ, ಚಂಪಕರಿಗೆ ಯಶ ವಂತನ ಕೈಗೆ ಚಾಕು ತಗುಲಿ ಗಾಯವಾದ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು.

ಸಂಗೀತ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬೋರಲಾಗಿ ಮಲಗಿ ದಿಂಬಿ ನಲ್ಲಿ ಮುಖ ಹುದುಗಿಸಿದ್ದಳು. ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಚಂಪಕ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅವಳ ರೂಮಿಗೆ ಬಂದಳು.

“ಸಂಗೀತಾ....” ಅವಳ ತಲೆ ಸವರಿದಳು. “ಯಾಕೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆ?”

ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಂತೆ ದಿಂಬಿನಲ್ಲೇ ತಲೆಯಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದಳು.

“ಏನಾಯ್ತು ಸಂಗೀತ, ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟೋಬೇಡ....ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋಲ್ಲ....ನಂಗೆ ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ ಸಿಗರೇಟು ಸೇದುವ ಚಟ ಕಲಿತದ್ದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಾನು ಇವರ ಬಳಿ ಹೇಳಿದರೆ ಚಾಡಿ ಹೇಳಿ ಹೊಡೆಸಿದಳೆಂದು ಒರುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಅವರ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅರ್ಧಂಬರ್ಧ ಸೇದಿದ್ದು ಸಿಗರೇಟು ಚೂರುಗಳನ್ನು ಎಸೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸಿಗರೇಟುಗಳನ್ನೂ ಎಸೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ.”

ಸಂಗೀತ ಧಡಕ್ಕನೆದ್ದು ಕುಳಿತಳು. “ನಂಗ್ಯಾಕೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ. ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಏನಾಗುತ್ತಿದ್ದರು ಗೊತ್ತಾ ?”

“ನಾನು ಹೇಳಿದರೆ ನೀನು ನಂಬ್ತಾ ಇದ್ಯಾ ?” ಚುಪಕ ಕೇಳಿದಳು.

ಸಂಗೀತಳ ಕಣ್ಣು ಗಳು ತುಂಬಿ ಬಂತು. “ಇವೊತ್ತು ನಾನೇ ಯಶವಂತ ನಿಗೆ ಚಾಕುವಿನಿಂದ ಇರಿದುಬಿಟ್ಟೆ. ನನ್ನ ಮಾನ ಕೆಡಿಸಲು ಬಂದ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಮಾನ ಕೆಡಿಸಲು ಬಂದ” ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿ ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತಾಗ ಅವಳ ಬಿಳಿ ಸೀರಿಯ ನೆರಿಗೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಕಲೆ ಕಂಡು ಚುಪಕ ಬೆಚ್ಚಿದಳು.

“ಸಂಗೀತ, ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ ತಾನೇ ? ಇನ್ನೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ ತಾನೆ ?”

“ಇಲ್ಲ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಇನ್ನೂ ಸುಭಾಷನ ಸಂಗೀತಳೇ.”

ಚುಪಕ ಸಂಗೀತಳ ಕಣ್ಣನ್ನು ಸೆರಗಿನಿಂದ ಒರಿಸಿದಳು. “ಛೇ!, ಏನೂ ಆಗ್ತೇ ಇದ್ದೇಲಿ ಅಳೋದು ಯಾಕೆ ? ಬೇರೆ ಸೀರೆ ಬದ್ಲಾಯಿಸು. ನಾನೇ ಈ ಸೀರೆ ಒಗೆದುಹಾಕಿಬಿಡ್ತೀನಿ” ಸಂಗೀತಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಸೀರೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಸೀರೆ ಬದಲಿಸಿ ಬಿಳಿಯ ಸೀರೆ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಸಂಗೀತ ಚುಪಕಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿದಳು. “ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ, ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ....”

“ಕ್ಷಮಿಸೋಕ್ಕೇನಿದೆ ಅಲ್ಲ. ನೀನು ಮಗಳು, ನಾನು ತಾಯಿ. ನನ್ನ ಮಗಳಾಗ ನಿನ್ನ ಜೀವನ, ನನ್ನ ಜೀವನ ಇಬ್ಬರದೂ ಪಾವನವಾಯಿತು.”

ಮಗಳು, ಹೆಂಡತಿ ಇಬ್ಬರೂ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆಂದು ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದ ಸುಂದರೇಶನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು.

“ಏನು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಮಗಳು ಒಂದಾಗಿಬಿಟ್ಟಿ ?”

“ಏನಿಲ್ಲ, ಅವಳಿಗೆ ಸುಭಾಷನನ್ನು ತುಂಬಾ ದಿನ ಬಿಟ್ಟಿರೋಕೆ ಆಗೋಲ್ಲ ಅವನಿಗೂ ಇವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರೋಕೆ ಆಗೋಲ್ಲ. ಬೇಗ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮದ್ದೆ

ಮಾಡಿ ಕಳಿಸ್ಬಾರ್ವಾ ? ಸುನಂದಮ್ಮ ಸೊಸೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ರೆ ಬೇಡಾಂತಾರಾ ? ಆಮೇಲೆ ಓದು ಮುಂದುವರಿಸಲಿ.”

“ಆಗ್ಲಿ, ಅಷ್ಟೇ ತಾನೇ ? ನಾಳೇನೇ ಬರೀತೀನಿ !” ಸುಂದರೇಶ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಂಗೀತ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೋಡಿದಳು. ಸುಂದರೇಶ ಅವಳ ಮುಖ, ತಲೆ ಸವರಿ ಹೇಳಿದ. “ಅಯ್ಯೋ ಹುಚ್ಚೇ, ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ರಂಪಾನಾ ? ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದು ನಾನು ಯಾವತ್ತು ಇಲ್ಲಾಂತ ಅಂದಿದ್ದೀನಿ ? ಆಗ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿ ಅವನ ಜೊತೆ ಕಳಿಸಿಬಿಡ್ತಾ ಇದ್ದೆ.”

o o o o

ಒಂದು ವಾರದ ನಂತರ ಬಂದಿಳಿದ ಸುನಂದಮ್ಮ, ಸುಭಾಷ ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣ ಕಂಡು ಹಿಗ್ಗಿದರು. ಸುಭಾಷ ಸಂಗೀತಳನ್ನು ರೂಮಿಗೆ ಎಳೆ ದೊಯ್ದು ಬಾಹುಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿ, ತುಟಿಗೆ ತುಟಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಿದ. “ಇವ್ವೇ ತ್ತಿಗೆ ನನ್ನ-ನಿನ್ನ ಜೀವನ ಪಾವನವಾಯಿತು. ಲೆಟ್ ದಿ ವರ್ಲ್ಡ್ ಕಂಟು ಅನ್ ಎಂಡ್ ನೌ.”

ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಸುಂದರೇಶನ ಬಾಹುಗಳಲ್ಲಿ ಚಂಪಕ ಉಸುರಿದಳು. “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದುದು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೆಲೆಯಾದುದು ನನ್ನ ಬದುಕಿಗೆ ಅರ್ಥ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಪಾವನ ಮಾಡಿತು.”

ಸುಂದರೇಶ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿದ ಮಾಲತಿಯ ಮೂರ್ತಿಯಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಚಂಪಕಳನ್ನು ಒತ್ತಿಕೊಂಡನು.

ಹೇಮಂತ, ಸುಮಂತ, ಯಶವಂತನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಇಕ್ಕಲದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅವನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಪಾಠವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಪ್ಪಿಸಿದಾಗ ಅವನಿತ್ತ ಚೂಯಿಂಗ್ ‘ಗಂ’ ಅಗಿಯುತ್ತಾ ನಕ್ಕರು.

“ಗುರೂ....ನಾವು ಇನ್ಮೇಲೆ ವರ್ಲ್ಡ್ ಫೇಸ್ ಮಾಡ್ತೀವಿ....ಗುರೂ, ಅವರ್ ಲೈಫ್ ಈಸ್ ಹೆವೆನ್ಲಿ !”

★ ★ ★

● ಪ್ರಕಾಶ ಸಾಹಿತ್ಯ ●

1960 ಬೆಳ್ಳಿ ವರ್ಷದ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು 1985

ಬಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲ
೧೦೦

ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬೃಹತ್ ಸ್ವರ್ಣೋತ್ಸವ

ಆಕಾಶನ
ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ
ಅನೂಕನ
ಪ್ರವಾಹ

ಬೆಳ್ಳಿ ವರ್ಷದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಏಕೇಷ್ಯ ಯೋಜನೆಗಳು

<p>ಮನೆಗೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ</p>	<p>ಪ್ರಚಲಿತ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳು ಪುಸ್ತಕ ಮೃದಾಂಗಗಳು ತಮ್ಮ ಏಳಾಸವನ್ನು ನೊಂದಾಯಿಸಿ ಏಕೇಷ್ಯ ಯೋಜನೆಯ ಲಿವಶಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಿ</p>	<p>ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಲಿಪಿಗಳಿಗೆ ಏಕೇಷ್ಯ ಲಿಯಾಯಿತು</p>
--------------------------------------	--	---

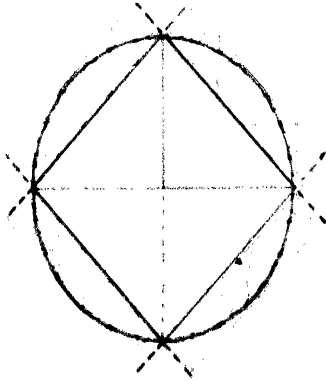
ಅವರೊಳಗೆ ನೇರವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಿ

ಪ್ರಕಾಶ ಸಾಹಿತ್ಯ

ನಂ.೧.ಐ.ಎಸ್.ಲೇನ್ ಅರಳೇಬೀಡು ಬೆಂಗಳೂರು ೫೬೦೦೧೨
ದೂರವಾಣಿ: ೨೮೦೨೦

ಶ್ರೀಪದ

ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವಿಚಾರ

ಶಿ.

೮೧೫ · ೮೧೫ ೫

RAM ೮೮೨

ಗೌಡ ಸ್ವಾಮಿ ವಿಭಾಗ